

H
à
n
g
M
ã
c

Tình yêu đi thức tỉnh

nhà văn trẻ **vh** nhà văn trẻ

H
u
y
M
ề
n
c

Tình yêu
cũ
thức tỉnh

Nhà xuất bản
Hội Nhà Văn

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

Tình yêu cũ thức tỉnh

Tác giả: Huyền Mặc

Người dịch: Đăng Ngọc

Đơn vị phát hành: AZ Vietnam (Văn Việt Books)

Nhà xuất bản: NXB Hội Nhà văn

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 536

Ngày xuất bản: 10/09/2015

Giá bìa: 125.000đ

Beta và Làm ebook: Horcrux

Nguồn ebook: **EbookFun&Free**

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

CHÚ Ý

Ebook *Tình yêu cũ thức tỉnh* được thực hiện bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free với **mục đích phi thương mại** vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách từ nhà xuất bản**.

Các bạn chưa là thành viên có thể gia nhập nhóm bất cứ lúc nào để down ebook trực tiếp từ nhóm.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và nhà xuất bản. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách từ nhà xuất bản.

Xin cảm ơn!

Ebook *Tình yêu cũ thức tỉnh* is created by the contribution of Ebook Fun&Free (EFF) members based on the their own interests and can only be shared between EFF group's members. If you like the book, please buy a copy to support the author as well as the publisher for more future books to be released.

For those of you who are not a member yet, you can join EFF group by sending request to the admins at EFF Facebook page <https://www.facebook.com/pages/Ebook-Fun-Free> to download the

newest eBooks directly from the group page and check out EFF full collection of eBooks, which includes many of your favorite authors.

EFF's eBooks are made and shared for your personal, non-commercial purposes. You must not share any EFF's eBook by copying, forwarding or sending it to someone else, or use it for any commercial purpose. All the rights reserved to the authors and publishers. Once again, no part of this eBook may be used or reproduced in any manner whatsoever for any commercial purpose. EFF do not control, and are not responsible nor in any way liable for such matter.

Thank you so much for your attention in this matter and please continue your support and contribution.

Giới thiệu

Nếu bạn đã từng yêu mến *Trọn kiếp yêu* với Hoa tiên sinh lãnh đạm thâm trầm, thì *Tình yêu cũ thức tỉnh* là cuốn sách dành cho bạn. Nữ chính Mạc Tang trong cuốn sách này được tác giả xây dựng với tính cách mạnh mẽ (do nghề nghiệp khá đặc biệt - nằm trong một tổ chức ngầm) cùng với một Đường Tụng nho nhã nhưng không kém phần thâm sâu bí ẩn chắc hẳn sẽ tạo thành một cặp đôi rất đáng mong đợi.

Họ gặp gỡ nhau như vậy. Mạc Tang giống quả bom nguy hiểm, thậm chí có vết thương do súng mà người bình thường khó có thể hiểu được. Cô loạng choạng đến trong cơn mưa xối xả. Khi tỉnh dậy, Mạc Tang vẫn cho rằng đây chỉ là một sự cố bất ngờ.

Đáng tiếc là rất lâu sau đó, Mạc Tang thường nghĩ lại, cuộc gặp gỡ phải gọi là thật thảm hại. Nếu còn có cơ hội, cô ước ao được giống như Daisy nói, phụ nữ nên đứng giữa nắng rực rỡ và làm nữ hoàng của thế giới. Như thế khi gặp Đường Tụng, cô mới có thể là người con gái ngoan hiền, xinh đẹp lộng lẫy.

Ai cũng có cơ hội đó, chỉ riêng Mạc Tang từ trước đến nay chưa bao giờ là cô gái ngoan hiền.

Khi gặp Đường Tụng, Mạc Tang ngọc nát hoa tàn.

Trong tình yêu, có ai mà không ngốc đến vô phương cứu chữa.

Đòi người lắ'ng ã rẽ, chỉ hận tương ngộ muộn màng.

Xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến các bạn

Sách:

Nguyễn Thơ

Type:

1-5 Dương Quỳnh

6-10 Hải Yến

11-15 Đặng Mỹ Phụng

16 Lucky My

17 Trâm Luge

18 Nguyễn Tố Như

19 HT

20-23 Vân Anh

24-hết Ha Vang

Beta:

Horcrux

đã góp công sức tạo nên ebook này

Mục lục

Vào truyện

Chương 1: Làm nữ hoàng của thế giới

Chương 2: Con mèo xù lông

Chương 3: Có lúc anh che đậy rất vụng về

Chương 4: Anh là giấc mơ của phụ nữ

Chương 5: Ấn ý chẳng thể đoán rõ

Chương 6: Nhân gian nhiều lối rẽ

Chương 7: Sao tôi lại nhớ anh

Chương 8: Gặp một cuộc đời khác

Chương 9: Lạc giữa hồi ức

Chương 10: Tôi mong đó là em

Chương 11: Tạm biệt, nhưng em yêu anh

Chương 12: Gặp dịp góp vui sẽ được dài lâu hơn

Chương 13: Lòng tốt của kẻ chẳng yêu tôi

Chương 14: Từng mong được dài lâu như đất trời

Chương 15: Anh và em, hãy cùng bỏ trốn

Chương 16: Em đang quyến rũ anh

Chương 17: Đường Tụng không làm ta thất vọng

Chương 18: Ánh sáng khi cùng đường mặt lộ

Chương 19: Có lúc anh cũng không thông minh cho lắm

Chương 20: Hãy gọi em là Đường

Chương 21: Chẩn thoát nỗi kiếp nạn

Chương 22: Nếu không gặp em

Chương 23: Đó chỉ là trò đùa

Chương 24: Trả lại sự thật cho em

Chương 25: Thế sự như vở kịch

Chương 26: Thực ra anh không nữ

Chương 27: Mong được bên nhau mãi

Chương 28: Những ngày anh ở Zurich

Vào truyện

Cô từng yêu một người, yêu đến thịt nát xương tan. Đó là sai lầm ngu xuẩn nhất trong cuộc đời cô.

Mạc Tang đứng dưới mái hiên lách tách những giọt mưa rơi. Đây là tường sau của xưởng sửa chữa, đêm qua có mưa, hôm nay trời trở nên trong hơn. Nếu đứng ở góc thoáng, tựa hồ có thể nhìn thấy rõ tuyết tích tụ trên những dãy núi xa xa.

Một mình cô đứng đó đợi, đeo kính râm, màu tóc đỏ rực. Cô nhẹ nhàng đưa tay che nắng, trông giống một khách du lịch vô tình lạc đường, hứng thú với kiến trúc được dựng từ giữa thế kỷ nằm ngay phía trước.

Đây là khu phố cổ của thành phố Zurich. Đường xá cổ kính uốn lượn, các ngã rẽ thường khiến du khách không biết đường nào mà lần. Nhưng điều này lại lọt vào mắt xanh của một số người. Ví như... gián điệp, hơn nữa lại là kẻ vừa hoàn thành nhiệm vụ.

Sau lớp kính râm, ánh mắt kia đã đảo quanh và nắm rõ quang cảnh. Mạc Tang nghĩ, nếu có bất ngờ xảy đến và cần rút, cô vẫn có thể thoát được.

Tiếng còi xe cảnh sát mơ hồ từ bên sông vẳng lại, rõ ràng mỗi lúc một gần. Cô nghiêng đầu giả vờ đang gọi điện thoại, ngón tay nhấn tai nghe, “K, em có cần rời chỗ này không?”

“Nghe đây”, giọng người trong tai nghe Bluetooth khàn khàn, anh ta dừng vài giây rồi nói tiếp: “Con mèo yêu quý của anh, em ở nguyên đó,

không được đi đâu cả, anh lái xe tới đón em ngay, Daisy sẽ giải quyết rắc rối đó. Em nhìn thấy bờ bên kia rồi chứ... bọn bám đuôi đó... Không không, ở xa hơn một chút, tầng năm nhà thờ, sau lớp thủy tinh màu sắc kia... Daisy ở đó.” K thường khiến người khác bó tay vì khả năng logic của mình. Anh ta dường như có hứng thú đặc biệt với tấm kính nhiều màu. “Em trông thấy chưa, ở trên đây có hình thiên thần lớn...”

Nhìn về hướng có lớp thủy tinh màu sắc đó, thị lực Mạc Tang dù có tốt hơn nữa, cô cũng chẳng buồn ngắm nhà thờ ở cách xa hơn một kilomet.

Gió ngày một lớn, thổi tung tóc khiến tầm nhìn của Mạc Tang bị che mất. Cô lùi lại, tựa người vào tường, ngán ngẩm nói: “Daisy đang giảm cân, cái đĩa còn nhắc không nổi. Tốt nhất là anh cầu trời khấn Phật phù hộ cho cô ấy bắn một phát trúng ngay. Nếu không ngăn được xe cảnh sát, lại gây náo động giữa thành phố thì em chỉ còn nước cầm cái đồng hồ quả quýt này nhảy xuống sông.” Nói rồi, Mạc Tang rút trong túi ra chiếc túi nhung nhỏ, lắc lắc trên tay, nhưng mắt chăm chú theo dõi tình hình bên kia sông.

Nếu mọi việc theo kế hoạch, mục tiêu đã nắm trong tay, đồng đội sẽ yểm trợ cô cắt đuôi cảnh sát. Nhưng hôm nay... có gì đó là lạ.

Mạc Tang cứ lắc chiếc đồng hồ cổ quý giá, bỗng nhiên dừng tay. Cô nhìn thẳng về phía trước. Ngõ nhỏ mà cô đứng nấp, xe cảnh sát rú ình ỏi bên kia sông và cả tấm kính màu sắc kia... Chúng đều ở trên một đường thẳng.

Trong khi đó, cô trốn dưới bức tường khuất của một xưởng sửa chữa, cạnh người là thùng xăng lớn. Nếu người bắn không nhắm trúng xe cảnh sát mà trúng cô thì sao?

Như phản ứng theo bản năng, Mạc Tang vụt đứng dậy. Một nỗi bất an chưa từng có dấy lên trong cô. Cô bắt đầu men theo tường chạy sang điểm khác. Khi đã cách xa chỗ cũ, cô mới lặng lẽ nói qua tai nghe: “K, tôi qua

anh đồng ý với em, khi em lấy được đồng hồ, hoàn thành nhiệm vụ này thì anh sẽ cùng em đi...”

Những từ còn lại bị nuốt chửng trong tiếng nổ dữ dội. Đạn bắn trúng thùng xăng và biển lửa bốc lên trong chớp mắt. Giọng của cô bị tiếng gió rít xé vụn vỡ, theo tai nghe truyền tới cách đó hơn một kilomet. Đứng sau tấm kính màu sắc kia không phải Daisy mà là một người đàn ông.

“Tạm biệt, con mèo nhỏ yêu quý của anh.”

Chiếc súng TAC 50 công phá mạnh, lực cản lớn nhưng không bắn trúng Mạc Tang. K lầm rầm chửi rủa, sau đó nhìn ánh lửa phía xa rồi nhếch mép cười. Dù sao ở đó vẫn còn rất nhiều thùng xăng... Muốn trách, hãy trách em yêu, em vừa đi qua chỗ nguy hiểm đó.

K thông thả đưa tay định rút tai nghe nhưng rồi dừng lại và buông câu sau cuối: “Em yêu, em có biết, con của em... không phải của anh.”

Văng trong tai nghe chỉ còn lại tiếng vỡ nát âm ỉ và tiếng kêu thét hoảng sợ của người đi đường.

Mạc Tang nên sớm biết rằng, nếu K đang trên đường đón cô, làm sao anh ta nhìn thấy thiên thần lớn trên tấm thủy tinh màu sắc kia.

Cô nên sớm biết rằng, K nhất quyết bảo cô đứng đợi ở nơi nguy hiểm đó là vì lý do gì.

Cô cũng nên sớm nhận ra rằng, nếu K thực sự muốn cùng cô thoát thân, anh ta sẽ chẳng để tâm đến nhiệm vụ lần này.

Trước đây cô chưa bao giờ ngu ngốc như thế. Nhưng như Daisy từng nói, K đối với cô như của ngọt với Daisy, đều nguy hiểm chết người.

Những người như họ, chỉ cần không còn lý trí thì đều dễ mất mạng.

Khi ngã xuống, Mạc Tang đã nghe thấy câu cuối cùng của K. Cô mở to mắt nhưng chỉ nhìn thấy những đám cháy dữ dội. Cả thế giới bỗng chốc mờ ảo. Đứa con của cô...

Đó là nghi thức chia tay mà người đàn ông Mạc Tang yêu mười năm qua dành tặng cô.

Chương 1: Làm nữ hoàng của thế giới

Diệp Thành, ba năm sau.

“Các anh tới bệnh viện trước đi, tôi ra kia một chút. Đường Đường đòi tạp chí truyện tranh, tôi tới cửa hàng xem có không.” Đường Tụng vừa dứt lời, xe đã đỗ ở bên đường. Gần đó có một hiệu tạp hoá thuộc hệ thống bán hàng rất thông dụng hiện nay. Anh ngược nhìn trời khi mở cửa xuống xe, mấy hôm nay Diệp Thành không có nắng. Ba giờ chiều, trời u ám tới mức khiến người ta lơ đãng chỉ muốn ngủ.

Một người trên xe đưa cho Đường Tụng chiếc ô, “Chắc sắp mưa rồi, chúng tôi đợi ở đây nhé.”

“Không sao, lát nữa tôi tự đến đó.” Đường Tụng cầm ô đi vào cửa hàng. Chỗ này gần bệnh viện tư Hựu Nhân, chỉ cách hai con đường nhưng trước đây anh ít khi đi bộ ngang qua. Đây cũng là lần đầu anh vào cửa hàng này.

Đường Tụng mặc chiếc sơ mi màu xanh da trời đơn giản, ống tay xắn lên một nửa. Anh vừa nghe điện thoại vừa chăm chú nhìn kệ tạp chí trước mặt.

“Đường Đường, con muốn số mấy, bìa hồng hay bìa xanh?”

Cửa hàng vắng vẻ. Cô nhân viên đang vật vờ vì buồn ngủ, nghe tiếng người nói chuyện thì lập tức ngồi ngay ngắn, nhìn về phía khách. Không trông thấy chính diện nhưng cô cũng nhận ra người đàn ông vừa bước vào rất có khí chất. Anh cầm một chiếc ô, dáng vẻ nho nhã khi nghe điện thoại, chỉ có điều nội dung câu hỏi có vẻ hài hước: “Ừ, con cần quyển mà có hoa trên váy hay là quyển có đôi cánh màu trắng? Ừ...”

Đường Tụng kiên nhẫn hỏi rõ, cúi lưng tìm kiếm. Vừa trông thấy có số Đường Đường cần thì bị người khác va vào. Anh quay lại, chỉ trông thấy mái tóc dài màu đỏ đậm. Đó là một người phụ nữ, quay lưng về phía anh và cũng đang cúi người. Quần áo cô hơi bẩn, không biết đang tìm gì. Người cô khẽ run.

Người phụ nữ va vào anh nhưng không quay lại xin lỗi. Đường Tụng nhìn một chút rồi quay người tiếp tục tìm tạp chí. Khi tới quầy thanh toán, anh liếc thấy kệ hàng trước mặt người phụ nữ kia bày gác y tế và oxy già.

Trong khoảng chưa đầy năm phút, mưa đã trút xuống. Nước mưa bị gió tạt lên tấm cửa kính, tạo thành những vệt như sương mù. Loáng cái đã chẳng còn nhìn rõ cảnh vật bên ngoài.

Trông thấy quyển tạp chí truyện tranh xanh xanh đỏ đỏ trên quầy, cô nhân viên nghĩ, nó chẳng ăn nhập với dáng vẻ tao nhã của vị khách nam. Cô đỏ mặt khi vừa soi mã số vừa hỏi: “Anh ơi, bạn gái của anh còn đọc tạp chí này ạ? Dễ thương quá...”

Đường Tụng cười cười, “Không phải bạn gái, là...”

Chưa nói dứt câu, bên cạnh đã có người tổng tới tập một lô hàng hoá lên. Vài loại đồ ăn và một ít bông gác sơ cứu cầm máu được quảng lên quầy.

Người gây sự ấy có vẻ không kiểm soát được bản thân, xông vào chỗ trống cạnh Đường Tụng, vẫn với dáng cúi người đó, thúc giục: “Nhanh lên!”

Cô cúi đầu, mái tóc rất dài mà lại mang màu đỏ đặc biệt. Ngữ khí của cô hung dữ, không chút thiện ý.

Cô bán hàng không tỏ ra khách khí với vị khách nữ: “Vội cái gì, xếp hàng đợi đi.”

Người phụ nữ không đếm xỉa, hai tay chống trên quầy, thở dốc. Đường Tụng trả tiền rồi bước đi. Được một bước, anh lùi lại hỏi: “Cô không sao chứ?”

Cách nói năng của anh luôn như vậy, không biết có phải do chất giọng. Anh thường biết giữ chừng mực, không vồ vập cũng không chậm rãi, nghe rất nhẹ nhàng từ tốn.

Hơi tanh phảng phất trong không khí, ngoài ra còn có gì đó nữa.

Người phụ nữ trước mặt Đường Tụng mặc bộ đồ đen, không biết vì sao mà ướt. Phần thắt lưng được bó chặt.

Đường Tụng nhìn bộ quần áo hơi nhăn nhúm, quay đi vì thấy người phụ nữ chẳng nói chẳng rằng. Nhân viên bán hàng miễn cưỡng quét mã số. Quét xong, thấy vị khách quăng ra một xấp tiền giấy đủ màu sắc nhưng chẳng có tờ nào thanh toán được, cô nói to: “Chị ơi, chúng tôi không thanh toán bằng ngoại tệ.”

Người phụ nữ tóc đỏ vẫn chống tay lên quầy, dường như không đủ sức để phát âm.

Đường Tụng bước lại, đi lấy một chiếc ô để vào mớ đồ đạc mà cô đã mua. “Ngoài kia mưa to lắm, không mang ô thì không đi được đâu”, anh

nói.

Người phụ nữ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, Đường Tụng nhìn rõ sắc mặt nhợt nhạt cùng những đặc điểm lai phương Tây rõ nét trên gương mặt ấy. Chưa kịp nói gì, cô đã nắm cánh tay anh, thở gấp, đề nghị thẳng thừng: “Trả tiền giúp tôi.”

“Này, nhờ người khác giúp cũng phải lịch sự chút chứ”, cô nhân viên thấy chướng mắt, ở đâu ra loại con gái con lừa ngang nhiên thế này, trong khi người thì nhếch nhác đến vậy.

“Tôi...” Người phụ nữ dường như nói cũng rất khó nhọc. Không biết mồ hôi hay cái gì khiến lọn tóc đỏ đẹp để bết vào cổ. “Tôi vừa trở về, không kịp đi đòi tiền, tôi sẽ trả anh sau”, cô nói tiếp.

Đường Tụng vẫn đứng yên nhìn vị khách nữ, sững người trong giây lát, cho đến khi cô nắm chặt tay anh hơn. Anh ngập ngừng một lúc rồi mỉm cười, gật đầu: “Được.” Sau đó anh yêu cầu nhân viên bán hàng đưa túi, giúp người phụ nữ xếp đồ rồi đưa tay dìu cô ra ngoài.

Cánh cửa kính mở ra, gió mưa tấp vào mặt.

Ở Diệp Thành này, một khi đã mưa thì sẽ ào ào như trút. Mây mù trên bầu trời bị gió quật xé, ánh sáng thì ở mãi phía chân trời. Trong tiếng mưa đó, mọi thứ gần như không thể nghe rõ, đủ để che đậy tất cả. Đường Tụng khẽ mở lời: “Cô phải cầm máu ngay đi, nếu không, cho dù cầm cự được, người ta cũng sẽ phát hiện điều bất thường từ quần áo của cô.”

Nói xong, lưng anh lập tức bị thứ gì đó chọc vào. Người phụ nữ ở chếch phía sau ngược đầu nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác, sắc mặt mỗi lúc một xấu, còn ánh mắt như của một con mèo đối diện với nguy hiểm.

Đường Tụng làm động tác ra hiệu giữ yên lặng, “Đừng sợ, tôi chỉ vừa phát hiện ra quần áo cô đầy máu thôi.” Mặc dù quần áo cô màu đen, anh vẫn phát hiện ra sự bất thường.

“Làm theo tôi bảo đây, nếu kêu to hoặc muốn bỏ chạy, anh tự biết hậu quả.” Người phụ nữ vừa nói vừa nhấn mạnh tay. Đường Tụng cảm nhận rõ sự uy hiếp từ phía sau, đành gật đầu, nói: “Được, nhưng cô cần tôi làm gì? Xin lỗi, tôi không phải bác sĩ.”

Quả thật anh không giống bác sĩ mà giống người đàn ông nho nhã đứng trên bục giảng. Anh phong độ và đầy khí chất, cho dù bị người khác uy hiếp vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh tự nhiên. Lúc đó, Mạc Tang nghĩ rằng, Đường Tụng chỉ là người qua đường mà cô buộc lòng uy hiếp. Anh vô can và có lẽ cũng vô hại.

Cô ngược nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở buồng điện thoại công cộng cách đó mười mấy bước, sau đó nói với Đường Tụng: “Đến buồng điện thoại, từ từ thôi, chúng ta giả là tình nhân.”

Đường Tụng khẽ “ừ” một tiếng, người phụ nữ khoác cánh tay anh thân mật. Người ngoài nhìn vào đều nghĩ cô đang làm nũng, nhưng không ai trông thấy mối đe dọa trên tay cô. Đường Tụng bị ép bước vào buồng điện thoại, không gian chật hẹp chỉ còn lại tiếng thở gấp. Chỗ này tách biệt với ngoài kia, chỉ vài bước chân thôi mà dường như đã cách xa vời vợi.

Cuối cùng Mạc Tang không cầm cự được, tựa vào vách ngăn ôm lấy thắt lưng nhưng vẫn rần rở nói với Đường Tụng: “Giúp tôi gọi điện thoại.” Cô cần người đến đón, vì nếu cứ thế này, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

“Tôi có di động.”

“Gọi bằng di động để anh lưu số báo cảnh sát à?”

Đường Tụng cười cười, cầm điện thoại hỏi Mạc Tang: “Cô không sợ là tôi nghe số một lần cũng nhớ được à? Hay là cô định xong việc thì giết người diệt khẩu.”

Đường Tụng giữ vẻ ung dung, không hề tỏ ra sợ hãi khi bỗng nhiên bị không chế. Nói xong, anh quay lưng lại hồi lâu mà vẫn không thấy động tĩnh gì.

“Số bao nhiêu đây?”

Sau lưng vẫn không có tiếng trả lời.

Đường Tụng nhẹ nhàng đưa tay ra sau lưng và nắm được cánh tay cầm súng của Mạc Tang, lạnh ngắt, gầy gò nhưng rõ ràng mang thứ nguy hiểm. Cho đến khi anh quay người lại nắm chặt cổ tay đối phương, cô vẫn không phản kháng.

Mạc Tang ngất đi mà tay vẫn không quên giữ tư thế uy hiếp để bảo vệ mình.

Ngoài kia gió mưa vẫn hối hả. Người trên đường vội vã đi qua, chẳng ai chú ý tới buồng điện thoại công cộng.

Trong kiếp loạn thế phù sinh, có những điều không thể trốn tránh. Ví như kiểu thời tiết làm người ta bức bách này, như một vòng tuần hoàn, tựa hồ tất cả đã được an bài như thế.

Đường Tụng nhìn cô thở dài, sau đó rút điện thoại ra gọi: “Mưa to quá, các anh về cửa hàng ban nãy đón tôi. À, tiện thể nói với Kính Dao, hôm nay tôi có việc gấp phải về sớm, hôm khác sẽ tới bệnh viện thăm cô ấy.”

Họ gặp gỡ nhau như vậy. Mạc Tang giống quả bom nguy hiểm, thậm chí có vết thương do súng mà người bình thường khó có thể hiểu được. Cô

loạng choạng đến trong cơn mưa xối xả. Khi tỉnh dậy, Mạc Tang vẫn cho rằng đây chỉ là một sự cố bất ngờ.

Đáng tiếc là rất lâu sau đó, cô thường nghĩ lại, cuộc gặp gỡ phải gọi là thật thảm hại. Nếu còn có cơ hội, cô ước ao được giống như Daisy nói, phụ nữ nên đứng giữa nắng rực rỡ và làm nữ hoàng của thế giới. Như thế, khi gặp Đường Tụng, cô mới có thể là người con gái ngoan hiền, xinh đẹp lộng lẫy.

Ai cũng có cơ hội đó, chỉ riêng Mạc Tang từ trước đến nay chưa bao giờ là cô gái ngoan hiền.

Khi gặp Đường Tụng, Mạc Tang ngọc nát hoa tàn.

Ebook được thực hiện bởi các thành viên EFF

Phù điêu trên trần nhà có những hoa văn cổ được khắc từ gỗ, mang hơi thở lịch sử nhưng trông sáng bóng như mới.

Mạc Tang mở mắt, từ từ thích nghi với ánh sáng. Từ trần nhà, cô đưa mắt nhìn khắp lượt. Căn phòng rộng rãi và vô cùng ngăn nắp, mỗi một đồ vật đều thể hiện phong cách của chủ nhân. Cô nằm yên, thở nhẹ để tỉnh táo hơn, sau đó xác định được rằng, chủ căn nhà này chắc chắn mắc bệnh ưa sạch sẽ ở một mức độ nào đó. Tất cả đồ đạc đều ngăn nắp và gần như không vương chút bụi, đến góc đặt của chiếc giá bút cũng rất hài hoà.

Mạc Tang cảm thấy vết thương đã được xử lý, còn đau nhưng không quá khó chịu. Cô đưa tay mò mẫm thì phát hiện súng đã bị lấy đi. Một bàn tay bất ngờ lại gần, nhẹ nhàng vỗ vào chiếc chăn mỏng đắp trên người cô. Giọng của Đường Tụng vẫn rất nhẹ: “Đừng động đây lung tung, hãy nghỉ ngơi đi. Đạn đã được gấp ra rồi, xem chút nữa là bị thương vào xương.”

Mạc Tang hoang mang, nghiêng đầu nhìn Đường Tụng. Anh tựa nửa người trên chiếc giá gỗ ở chéch phía sau lặng lẽ đọc sách mà cô không hề hay biết.

Mạc Tang thấy Đường Tụng bước lại gần, người đàn ông ở hướng ngược sáng, mặc bộ đồ ở nhà, trông hiền hoà và vô hại. Trên tay anh là cuốn sách khâu chỉ truyền thống. Sự có mặt của anh khiến mọi thứ trở nên dung dị, dường như đây thực sự chỉ là một buổi chiều yên bình.

Mạc Tang nhìn chăm chăm Đường Tụng rồi hỏi: “Tôi đã gặp anh ở đâu đó?”

Đường Tụng gập sách lại, đến ngồi bên giường, hỏi lại cô: “Gương mặt tôi phổ biến thế sao?”

Câu hỏi của Đường Tụng khiến Mạc Tang không biết nói gì. Yên lặng một lúc, cô cười: “Không, tôi đã đến rất nhiều nơi, biết đâu từng nhìn thấy anh.”

Cô cười trông rất đẹp, một gương mặt trẻ trung mang vẻ đẹp lai. Khoé mắt, đuôi lông mày đều có nét hoang dại, như thể con mèo đi hoang hôn nhẹ đoá tường vi trên vách đá cheo leo.

Không khí bớt căng thẳng. Đường Tụng cho Mạc Tang biết về tình trạng vết thương: “Bác sĩ đã kiểm tra, cô chỉ mất máu nhiều do bị thương cộng với mệt mỏi quá sức nên mê man từ chiều qua.” Nói rồi, rất tự nhiên, anh đưa tay vuốt tóc hai bên má cô ra sau tai. Động tác này khá tế nhị, làm sao một cô gái có thể để yên cho người lạ làm. Hơn nữa hành động đó cũng không giống biểu hiện thường thấy của một kẻ bị uy hiếp. Vì thế khi Đường Tụng thu tay về, Mạc Tang bóp chặt cổ tay anh.

Chiếc nhẫn đá mắt mèo xinh xắn trên ngón trỏ của Mạc Tang chuyển phương hướng, mũi kim nhọn chạm đúng động mạch Đường Tụng.

Anh thở dài, người vẫn cúi thấp, hai cơ thể sát vào nhau. Nhìn thẳng đôi mắt đen của Mạc Tang, anh nói: “Nếu muốn giao cô cho cảnh sát, tôi đã không đưa cô về đây rồi còn mời bác sĩ tư tới khám.” Rồi anh nhún vai, “Cô đừng căng thẳng quá, không tốt cho vết thương. Tôi đoán, cô cũng muốn nhanh chóng hồi phục, phải không?”

Mạc Tang đắm đắm nhìn đôi mắt rất dễ làm người khác bình tâm của Đường Tụng, nhẹ nhẹ thả tay ra, cô hỏi: “Đồ của tôi đâu?”

“Trong ngăn kéo thứ hai bên trái. Cô đừng lo, tụi tay tôi đã cất chúng.”

Nói rồi anh cười mỉm, không biết là có ý gì. Mạc Tang chợt nghĩ đến chuyện bị người khác thay quần áo, hơn nữa kẹp đạn lại giấu trong người. Cô ngoảnh mặt “hừ” một tiếng.

“Xin lỗi, nhưng nếu để người giúp việc làm, họ sẽ hoảng sợ vì những thứ đó.”

Đường Tụng kéo rèm cửa, ngoài kia nắng chan hoà. Mạc Tang bình tĩnh hơn, đã lâu cô không được thưởng thức ánh sáng ban ngày. Cô ngập ngừng một lúc rồi mở lời: “Anh tên gì?”

“Đường Tụng.”

“Đường Tụng, tôi cần ở đây một thời gian, cho đến khi vết thương lành.”

Đường Tụng cười trong nắng, ngón tay anh gõ nhẹ lên tấm kính. Mạc Tang giống một con mèo kiêu hãnh, từ trước đến nay chưa từng bị lụy cầu xin ai điều gì. Cô bị thương đến không thể nhấc chân đi, vậy mà vẫn dùng ngữ điệu uy hiếp.

Anh quay đầu lại, hỏi với giọng không thể lịch thiệp hơn: “Tôi cứu cô rồi còn cung cấp chỗ ở. Ai mà biết khi cô khoẻ lại có giết người diệt khẩu hay không, phải có gì đảm bảo chứ.”

Những điều Đường Tụng nói giống như bông đùa, nhưng anh lại rất nghiêm túc.

Mạc Tang cười, chăm chú nhìn anh. Suốt chặng đường đã qua, cô uy hiếp không ít người để hoàn thành nhiệm vụ. Cô từng thấy có kẻ sợ hãi xin tha, có người cứng cỏi phản kháng. Dù là loại nào, đối phương đều thể hiện trạng thái tâm lý dữ dội, nhưng người đàn ông trước mặt luôn điềm tĩnh nhìn cô, như thể cô chỉ là cuốn sách trên tay anh, đây quả là nhân vật ngang sức ngang tài. Ánh mắt anh không hề có chút sợ hãi, còn cổ tình hỏi như vậy.

Sự thách thức không chút che đậy khiến người ta hưng phấn, Mạc Tang bỗng vui vẻ hơn, thả lỏng người. Cô hướng về phía Đường Tụng ngoắc ngoắc tay rồi nằm xuống, nói: “Lại đây.”

Đường Tụng đặt sách xuống, bước tới chỗ Mạc Tang, “Gì thế?”

Ánh mắt cô loé lên vẻ tinh quái. Cô có màu tóc lai nhưng mắt lại là màu đen của người gốc Á, sắc mặt không tốt vì mất máu, trông rất mong manh.

Nhưng trong chớp mắt, Mạc Tang kéo cổ áo Đường Tụng, lực mạnh hơn nhiều so với một cô gái bình thường, khiến anh chưa kịp phản kháng đã bị kéo xuống. Cô mạnh dạn hôn anh. Sau nụ hôn bất ngờ đó, cô thấy mắt anh dường như muốn thể hiện sự khen ngợi.

Mạc Tang buông Đường Tụng ra, đặc ý hỏi: “Sự bảo đảm này thế nào?”

Đường Tụng ngồi thẳng lên, vẫn với dáng vẻ quân tử, gật đầu nói: “Thật quá vinh hạnh.”

Mạc Tang cười lớn, “Này này, đừng có nghiêm túc thế. Ở nước ngoài đây chỉ là phép lịch sự. Huống hồ anh từng giúp tôi thay quần áo phải không. Đó là tôi bày tỏ sự... cảm ơn.” Cô cố tình làm động tác móng vuốt của mèo để trêu chọc song biểu hiện giữ ở mức chừng mực.

Mạc Tang nằm đó, tay chân cựa quậy, từ từ đổi thế nằm. Cảm giác chọc ghẹo người khác thật vui. Càng vui hơn khi đối tượng trêu đùa là một người đàn ông có vẻ giàu có, lại đẹp trai ngời ngời. Cô khoái chí đến mức tạm thời quên đi vết thương.

Đường Tụng cúi đầu xem giờ rồi đứng dậy, “Tôi ra ngoài một lát, có việc gì cô bấm nút ở đầu giường để gọi người.”

Mạc Tang gật đầu, cảm thấy mình thắng lớn. Nhưng khi ra cửa, Đường Tụng nói với lại: “Thực ra quần áo cô là tôi bảo người giúp việc thay cho đấy.”

Cửa đóng lại, trong phòng phát ra tiếng “bụp”, có lẽ là tiếng đập của chiếc gối.

Đến chiều muộn, Mạc Tang nằm mãi nên cảm thấy buồn chán, cô quá mệt mỏi vì chuyện mình liên tục, nhưng cứ dừng lại thì người như rã rời. Đường Tụng để cô nằm trong căn phòng rộng rãi, đồ đạc cũng không ít. Có lẽ đây không phải phòng khách bình thường. Trong phòng có bàn đọc bằng gỗ giáng hương, các vật sưu tầm nho nhỏ trên kệ đều được sắp đặt cực kỳ tinh tế.

Mạc Tang chống tay xuống giường, từ từ ngồi dậy, tay ôm vết thương còn mắt nhìn xung quanh. Căn phòng này dường như vốn có người ở.

Cô ngồi ở mép giường, thấy trên bàn treo một hàng bút lông, giấy Tuyên Thành được xếp gọn gàng. Mạc Tang lấy làm tò mò, cầm lên xem, trong

đầu hiện lên hình ảnh Đường Tụng đứng đây say sưa viết.

Đường Tụng là kiểu người thoát nhìn có vẻ hoà nhã, rất bình thường. Nhưng khi anh không có mặt, người khác vẫn cảm nhận rõ sự hiện diện của anh.

Mạc Tang ném bút về chỗ cũ, quay đầu tìm đồ của mình trong ngăn kéo. Cô lôi những vật bất ly thân là kẹp đạn và súng ra, kiểm tra thì thấy quả thật chưa bị ai động vào. Bên cạnh còn có một chiếc hộp nhỏ, Mạc Tang mở ra, bên trong là chiếc túi nhung mà cô luôn mang theo mình. Cô nghĩ, Đường Tụng thật tinh tế, biết là đồ vật trong túi quý báu nên đã đặt nó trong hộp.

Mạc Tang nắm chiếc túi trong tay, từ từ bóp chặt, cảm nhận góc cạnh của đồ vật, cho đến khi lòng bàn tay đau vì bị hằn. Ba năm... cô giữ chiếc đồng hồ đã ba năm.

Đó là mục tiêu trong nhiệm vụ gián điệp cuối cùng của cô. Chẳng khó để hiểu đằng sau nó là biết bao bí mật. Chiếc đồng hồ đáng lẽ phải cùng cô tan nát trong vụ nổ, để không ai có thể đoạt được, và rồi từ đây chẳng ai còn bận tâm về nó.

Mạc Tang mở túi, sau lớp vải nhung, thời gian trên đồng hồ mãi dừng lại ở giờ khắc ba năm trước. Không biết có phải nó bị hỏng linh kiện hay không, chỉ biết kim chỉ thời gian không nhúc nhích kể từ sau vụ nổ đó.

Đến hôm nay, Mạc Tang vẫn thấy không cam tâm. Cô hít một hơi sâu, nhắm mắt lại rồi đặt đồng hồ về chỗ cũ. Như vô số lần trước đây.

Mạc Tang nhắc súng định giắt lên người nhưng sau đó quay đầu nhìn căn phòng ngủ yên tĩnh, quyết định bỏ nó về chỗ cũ rồi đóng ngăn kéo lại. Cô lang bạt quá lâu, lần này như vô tình bám được vào thành gỗ nổi. Trục giác mách bảo cô rằng, ở đây có thể nghỉ ngơi, không nên lãng phí cơ hội.

Đường Tụng là người đàn ông rất dễ làm người khác yên lòng, dù không có lý do gì.

Trời dần tối, Mạc Tang mở cửa ra ngoài. Đây là phòng chính giữa của tầng hai, toàn bộ bên ngoài thiết kế theo kiến trúc Trung Quốc, mô phỏng đình viện Giang Nam thời cổ. Cây cối xanh ngát đan xen khiến hành lang gần như trở thành lầu gác trên không.

Lúc này Mạc Tang mới ý thức được rằng, nhà Đường Tụng có thể bề thế hơn rất nhiều so với dự đoán ban đầu của cô. Chỉ riêng phong vị của ngôi nhà này cũng đủ cho thấy độ giàu có của chủ nhân không ở mức tầm thường.

Mạc Tang tìm thấy cầu thang khi xuyên qua hành lang dài trên không. Bước xuống được một nửa, cô nghe tiếng cười khúc khích của trẻ nhỏ. Vòng lại, thấy sảnh ở chính giữa phía trước sáng điện, xung quanh đều là tường bằng kính. Cô dừng bước, đứng bên ngoài tường kính theo dõi bên trong, cảm thấy vô cùng hứng thú.

Đường Tụng đang cúi người bế một bé gái, lưng quay về phía Mạc Tang. Khi đưa bé được bế lên, Mạc Tang kinh ngạc đến sững người. Cô bé tầm ba tuổi, da trắng và đặc biệt có mái tóc đỏ. Màu tóc của Mạc Tang không nhiều người có, dù là con lai, ở nước ngoài cũng ít gặp màu tóc này.

Cô bé kề sát tai Đường Tụng nói thầm điều gì, anh ôm cô bé quay người lại, từ đại sảnh bước ra sân vườn. Trong lòng Đường Tụng, cô bé nhìn Mạc Tang không chớp, đến mức cô có chút hoang mang. Mạc Tang ôm vết thương nói: “Tôi chỉ ra ngoài đi lại một chút, nằm mãi uể oải quá. Anh có việc thì cứ làm đi, không cần lo cho tôi.”

Cô bé chớp chớp mắt, khuôn mặt rất bầu bĩnh, đáng yêu. Tiếng cười khanh khách vang lên, cô bé chỉ vào Mạc Tang, bảo với bố: “Cô ấy cũng có tóc đỏ, con không phải quái vật đâu nhé.”

Đường Tụng vỗ vào mông cô bé, nói: “Ai nói con là quái vật thế?”

“Bạn Mai Mai ở lớp, bạn ấy lúc nào cũng bảo tóc đỏ là quái vật!”

Đường Tụng thơm má cô bé rồi nói: “Lần sau Mai Mai mà nói thế, con bảo bạn ấy tới gặp cô này.”

Càng nghe Mạc Tang càng cảm thấy lạ: “Này, sao tôi lại là cô?” Bé gái đó chắc chắn không thuần gốc Á nhưng cô không biết nên hỏi thân thế thế nào.

Đường Tụng lại rất thản nhiên, cúi người đặt cô bé xuống, quỳ gối giúp cô bé sửa sang lại váy. Trong lúc đó, cô bé nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt không rời khỏi Mạc Tang, làm như cô là món đồ chơi mới lạ. Đường Tụng xoa đầu cô bé nói: “Đây là Đường Đường, con gái tôi.”

Mạc Tang không thốt lên lời, con gái ư?

Gia thế Đường Tụng như vậy, tuổi mới ngoài hai mươi, chẳng lẽ anh lại lấy vợ sớm hơn những người bình thường? Thậm chí đã có con, vậy... Đường phu nhân đâu?

Mạc Tang bỗng thấy xấu hổ vì nộ hôn ban chiều. Cô thật sự không có hứng thú với đàn ông có vợ, nhất là với kiểu đàn ông Trung Quốc thích văn hoá truyền thống như Đường Tụng, dính vào sẽ có rất nhiều phiền toái. Cô bèn xua tay, lùi về phía sau, “Tôi đi đây. À, tôi không biết anh có con gái, lúc nãy...”

Dường như Đường Tụng cảm thấy buồn cười trước bộ dạng của Mạc Tang, anh chỉ vào cô rồi nói với Đường Đường: “Đây là cô Mạc Tang.”

“Cháu chào cô Mạc Tang.” Thấy cô bé chạy đến, Mạc Tang đành đứng lại, cúi đầu nhìn đứa trẻ đang mở to mắt nói với mình: “Cô cũng có tóc đỏ. Mai Mai nói, cháu phải có một người mẹ tóc đỏ, nếu không thì cháu là quái vật.”

Đường Đường vò vò chiếc váy hồng đang mặc, ngây thơ nói rất to: “Cô làm mẹ cháu nhé, như thế sẽ không ai nghi ngờ cháu nữa.”

“Đường Đường, không được nói lung tung.” Đường Tụng dặt con lại, cười trừ và giải thích: “Trẻ con thôi, không có ý gì đâu.”

Nhưng Mạc Tang lại đoán ra điều gì, cô hỏi anh: “Mẹ bé đâu?”

“Con bé không có mẹ.”

Đường Đường ử rử, kéo tay Đường Tụng nhưng không nhìn anh. Mạc Tang thấy xót xa, vội bảo: “Anh đừng nói thế trước mặt cô bé.”

Nhưng Đường Tụng không hề muốn né tránh, “Từ trước đến nay tôi luôn thẳng thắn đối diện vấn đề này, tôi từng nói rõ với con bé rằng, nó không có mẹ. Đó là sự thật. Đường Đường rất giỏi, không cần trốn tránh sự thật từ khi còn bé.”

Không biết tại sao càng nói Đường Tụng càng nghiêm túc, dường như chuyện này đã đụng chạm điều gì. Ánh mắt anh trầm xuống, bé Đường Đường lên, nói: “Bố bảo với con rồi, phải không? Được rồi, đừng giả vờ nữa.”

Quả nhiên cô bé không thể tiếp tục nín nhịn, phá lên cười rất thoải mái, rồi đưa tay dụi mắt giả vờ sắp khóc. Đường Tụng cù vào người Đường Đường, cô bé vùng vằng trong lòng Đường Tụng, “Bố bắt nạt con! Con sắp khóc mà bố không thương.”

Mạc Tang ngẩn ngơ nhìn hai bố con, sau đó Đường Tụng để cô bé vào phòng. Khi Đường Tụng đã bước xa, anh mới quay người nói với cô: “Vào ăn cơm thôi.”

Mạc Tang đi theo Đường Tụng, thấy cô bước chậm chạp, anh nhẹ nhàng đề nghị: “Tôi dìu cô?”

Mạc Tang dường như mãi đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình, đến nỗi Đường Tụng đưa tay ra cô cũng không né tránh. Khi hai người bước tới một cây chuối tây, chiếc lá to che mất những vệt nắng cuối ngày.

Mạc Tang bỗng sực nhớ ra điều gì, vội hỏi Đường Tụng: “Hình như tôi chưa nói với anh tên của mình.”

Đường Tụng đỡ eo cô, nói nhẹ, nét mặt không hề thay: “Trên súng của cô có một viên đá mạc tang(*).”

() Đá mạc tang: Đá Moissanite. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)*

Mắt Mạc Tang loé lên ánh nhìn chế giễu, “Nhưng như thế không có nghĩa đó là tên tôi.”

Đường Tụng cười, lịch thiệp đỡ cô vào sảnh trước, vừa đi vừa nói: “Tôi chỉ nghe nói những người như các cô có thể thay đổi tên họ bất cứ lúc nào. Trên súng thường có vật gì đó đại diện cho bản thân, tôi xem rồi, không có chữ cái nào, chỉ có một viên đá. Hơn nữa lúc này khi gọi như vậy, cô không phản đối, như vậy nghĩa là tôi đoán đúng, phải không?”

Ánh đèn âm áp thấp trên hành lang tới phòng ăn, hai bên là bể cá treo tường lớn. Bên trong, những loại cá hiếm đang bơi đi bơi lại thong thả.

Mạc Tang nhìn gương mặt nghiêng hiền hoà của Đường Tụng, ý thức rõ ràng, anh không phải một người qua đường đơn giản.

Chương 2: Con mèo xù lông

Diệp Thành sầm uất là nơi huyết mạch của ngành tài chính tiền tệ. Không hện mà gặp, nhiều trụ sở chính của các tập đoàn được đặt tại đây. Do gần biển, dễ hiểu nơi đây có đủ loại giao dịch ngầm. Tất cả những điều đó khiến ngày và đêm ở thành phố này đều đầy sức mê hoặc...

Mạc Tang chưa khoẻ hẳn nên không tiện ra ngoài. Cô ở nhà Đường Tụng được mười ngày. Ngày thứ mười, cô đã có thể đi dạo nhẹ nhàng khắp biệt thự và vườn hoa ở xung quanh. Hoá ra biệt thự nằm trên núi, thường ngày chỉ có Đường Tụng và Đường Đường ở.

Đêm về, lớp kính bao quanh đại sảnh sừng sững giữa núi âm u, trông như cung điện thủy tinh chơi vơi giữa trời.

Lúc này, Mạc Tang đang ngồi trên sofa ở sảnh trước ăn dâu tây. Những người giúp việc ở đây rất có phép tắc, không ai tỏ ra tò mò vì sự xuất hiện của cô. Vì thế, cô bắt đầu muốn biết về thân thế Đường Tụng. Cảnh tượng người nhà anh từng trông thấy chắc hẳn rất đáng sợ, tuy nhiên họ không bận lòng về nhân vật nguy hiểm phải cần đến bác sĩ tư là cô. Nếu Đường Tụng đã bằng lòng chấp thuận mọi nguy hại, vậy thì hà cớ gì cô phải khách khí?

Mạc Tang đơn độc trên chặng đường dang dở, nếu đi tiếp, có thể cô sẽ điên, sẽ chết. Cô vốn không bận tâm, nhưng giờ bỗng có người bằng lòng cho một chốn dừng chân, cô chẳng có lý do gì để từ chối.

Quản gia ở đây họ Thẩm, tóc đã hoa râm nhưng dáng vẻ, thần sắc đều rất tốt, khó mà đoán biết tuổi thật. Mọi người đều gọi ông là chú Thẩm với vẻ rất kính trọng. Hằng ngày, chú Thẩm đều thông báo với cô một số việc. Hôm nay cũng vậy, ông hỏi: “Thiếu gia đi bệnh viện rồi, chắc về muộn một chút. Mạc tiểu thư muốn đợi thiếu gia về cùng ăn cơm hay ăn cơm trước?”

Lâu nay Mạc Tang sinh sống ở nước ngoài, tổ chức của cô lại làm thuê cho các cơ quan tình báo hải ngoại, vì thế cô không hiểu lắm về phép tắc truyền thống trong nước. Mạc Tang tưởng người trong nhà ai cũng được thông báo như vậy, dù là khách, thế nên lần nào cô cũng trả lời thật thà. Hôm nay, cô nghĩ giây lát rồi đáp sẽ ăn trước, sau đó nhân tiện hỏi vị quản gia: “Anh ấy tới bệnh viện?”

Chú Thắm cúi đầu nói: “Thiếu gia đi thăm người ốm. Cụ thể thì cô hỏi thiếu gia, chúng tôi không tiện trả lời.”

Mạc Tang không tò mò chuyện Đường Tụng đi đâu, làm gì. Cô ngồi xuống, ấn ấn vào vết thương trên người. Cô đã quen với việc bị thương như thế này, từ nhỏ đã được rèn luyện thân thể, dù trong điều kiện khắc nghiệt vẫn có thể phục hồi. Huống hồ, gần đây cô được hưởng thụ đủ thứ từ vị thiếu gia này. Môi trường sống tốt, tâm trạng tốt, tất yếu sẽ hồi phục càng nhanh.

Khi Mạc Tang đang suy nghĩ nghiêm túc về lai lịch của Đường Tụng, cân nhắc khi nào nên rời khỏi đây thì bên ngoài có người bước vào. Cô nhìn không rõ dáng dấp nhưng chắc chắn không phải Đường Tụng. Chú Thắm bước nhanh ra đón còn cô đứng dậy, mang dĩa về phòng mình ăn. Chủ nhà vắng mặt, với thân phận đặc biệt, cô không muốn gặp người ngoài.

Không ngờ người đó bước quá nhanh, vừa vào đến cửa đã oang oang: “Đường Tụng, con gái yêu của cậu suýt nữa thì bị lừa bắt đi nhé, nhanh ra cảm ơn tôi đi!”

Vừa dứt lời, cô bé bên cạnh phụng phịu, giọng trẻ con làu bàu: “Chú Lục nói dối! Cháu chỉ cắt đuôi những kẻ bám theo để đi ăn kem thôi.” Nói xong, Đường Đường nhìn người đàn ông bên cạnh với ánh mắt ghét bỏ, rồi ngẩng đầu nhìn quanh phòng. Trông thấy Mạc Tang đang đi vào trong, cô bé reo lên: “Mẹ tóc đỏ ơi!”

Chú Thắm đứng bên cạnh, vẻ mặt không tỏ thái độ gì, kéo Đường Đường lại gần, nói nhỏ: “Thiếu gia dặn tiểu thư rồi, không được tùy tiện gọi khách là mẹ.” Sau khi hiểu được sự tình qua lời kể của vị khách, chú trầm trầm nói: “Tiểu thư hôm nay lại chạy lung tung, như vậy nguy hiểm quá. Tôi chỉ còn cách nói sự thật khi thiếu gia về, tiểu thư sẽ phải chịu phạt.”

Đường Đường nghe thấy mình phải chịu phạt thì kêu ré lên, đẩy đám người rồi chạy vào trong phòng, co cẳng, giậm chân la hét một hồi. Mạc Tang không đành lòng đi tiếp, quay lại vẫy vẫy tay, “Đường Đường.”

Cô bé như tìm thấy cứu tinh, chạy lại ôm chân Mạc Tang, nói: “Mẹ tóc đỏ! Mẹ tóc đỏ cứu con! Mẹ hãy nói với bố là con chỉ đi mua kem, tại bọn họ ngốc quá nên không đuổi kịp chứ không phải con chạy lung tung!”

Mạc Tang buồn cười khi nhìn thấy ánh mắt làm ra vẻ vô tội của Đường Đường. Cô quỳ xuống, véo vào khuôn mặt phúng phính. Hôm nay tóc Đường Đường được tết thành hai bím, màu tóc đỏ đậm trông như hai đoá hoa nở bên tai. Mạc Tang chưa kịp tiếp lời, người đàn ông ngoài cửa đã chạy vào phòng, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy cô, “Cô... cô... có phải là...”

Chú Thắm điềm đạm bước lại, giải thích: “À, đây là vị khách thiếu gia mời về nhà và tạm thời sống ở đây, cô ấy họ Mạc. Mạc tiểu thư, vị này là Lục thiếu gia.”

Lục thiếu gia kìm lại điều định nói. Anh ta muốn hỏi gì đó nhưng rồi lại thôi, sau đó đưa tay về phía cô, “Tôi là... bạn của Đường Tụng, Lục Viễn Kha.”

Mạc Tang hất tay ra hiệu bỏ qua, không buồn nói nhiều với anh. Cô xoa tóc Đường Đường, nói: “Cô không phải là mẹ cháu.”

“Vâng, thế nên cháu gọi cô là “mẹ tóc đỏ”, bố chỉ không cho cháu gọi “mẹ” thôi mà.”

Lục Viễn Kha ngại ngùng đứng đó khi cái bắt tay hữu hảo bị lờ đi. Song anh không tức giận mà ngược lại, tò mò đi theo Mạc Tang vào trong. “Cô là Mạc Tang đúng không? Tôi còn nhớ cô, cô...”

Mạc Tang đang nắm tay Đường Đường bước đi, bỗng quay đầu lại: “Anh còn nhớ tôi?”

Lục Viễn Kha sợ sệt trước ánh mắt của Mạc Tang, đứng ngây ra, sau đó gãi gãi đầu. Anh nghĩ một lúc rồi nói với ý thăm dò: “Cô về tìm Đường Tụng à?”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì, tôi chỉ ngẫu nhiên ở đây thôi, đợi tôi... vài hôm nữa sẽ đi”, Mạc Tang đưa cánh tay theo bản năng ấn vết thương bên eo. Nhìn Lục Viễn Kha một lượt, quả là con cháu nhà giàu sang, trên mình khoác toàn hàng hiệu, trong tay còn có chiếc chìa khoá của con xe Bugatti.

Mạc Tang không muốn dây dưa sinh chuyện. Lúc chú Thảm muốn đưa Đường Đường đi thay quần áo, cô nói Đường Tụng không có nhà, nếu Lục Viễn Kha có việc thì ngồi đó đợi anh. Mạc Tang thể hiện rõ ý muốn rời đi nhưng đối phương là người đơn giản, nghĩ gì nói vậy chứ không biết đoán ánh mắt người khác.

Lục Viễn Kha nói: “À, không có gì, tôi đi ngang thì thấy bà cụ non đó chạy lung tung nên lôi về. Đường Tụng có nhà hay không không sao, tôi nói chuyện với cô cũng được.”

Mạc Tang không muốn tiếp chuyện nhưng bỗng nhớ tới nghi vấn trong lòng nên ngồi lại sofa, khoanh chân trên ghế, tiếp tục ăn dâu.

Coi như nói chuyện giải sầu.

Khuôn mặt Lục Viễn Kha bùng ra sữa, thuộc kiểu đẹp trai, trẻ lâu. Sau khi quan sát kỹ càng Mạc Tang đến năm phút, anh mới nhận ra vẻ không vui ở đối phương, bèn vội vàng giải thích: “Không không không, tôi không có ý gì đâu, tôi chỉ tò mò vì cô tình cờ tới đây... Chà, người như Đường Tụng lại có thể tùy tiện mang phụ nữ về nhà.”

Mạc Tang cắn một miếng dâu, hỏi luôn: “Anh ấy thuộc loại người nào?”

“Anh ta là kẻ đi hộp đêm mà mắt không liếc ngang liếc dọc”, Lục Viễn Kha nói rất nghiêm túc.

Mạc Tang cười, tưởng tượng cảnh Đường Tụng ở tụ điểm ăn chơi, quả thật đúng thế. Cô hỏi tiếp: “Như vậy gọi là... chính nhân quân tử hả?” Cô mất một lúc mới tìm ra được cụm từ tiếng Trung này, nhưng Lục Viễn Kha xua tay rồi rít, “Nói bậy! Anh ta mà được như thế! Cô đừng bị vẻ ngoài của anh ta lừa, anh ta là chính nhân quân tử thì làm sao mà có Đường Đường.”

Đến đây Mạc Tang thấy thích thú hơn, nghĩ bụng con người này quả nhiên thú vị, “Thế sao anh nói Đường Tụng mắt không liếc ngang liếc dọc?”

“Đường Tụng hả, từ nhỏ đã bị dạy dỗ rất nghiêm. Nếu anh ta tới nơi trác táng như hộp đêm, thì nhất định đã để mắt tới cô nào ở đó, chỉ một mình cô ấy. Cho dù đặt một trăm người đẹp trước mắt, anh ta cũng chỉ nhìn duy nhất cô ấy mà thôi. Không biết đấy gọi là si tình hay là ngốc nghếch.”

Giọng điệu của Lục Viễn Kha mang vẻ chế giễu. Nói rồi, anh quay sang nhìn Mạc Tang, cười khì khì: “Nhưng mà, anh ta đưa cô về nhà thì chắc chắn có gì đó khác.”

“Anh hiểu lầm rồi, thật sự tôi chỉ vô tình gặp Đường Tụng, anh ấy bằng lòng giúp đỡ tôi tạm ở đây. Tôi còn không biết anh ấy làm gì, cũng không biết đây là nhà anh ấy chuyên ở hay một bất động sản nào đó. Cuộc sống của những người như các anh tôi không quan tâm.”

Nhưng Lục Viễn Kha lại nhìn cô đầy hào hứng. Anh ta ngồi thẳng người, ánh mắt thành thật đến nỗi cô nghĩ, nếu giờ đứng dậy đi chỗ khác thì thật có lỗi. Nhớ tới vết thương, Mạc Tang nhẫn nại tiếp chuyện Lục thiếu gia.

“Đây là nhà của Đường Tụng, anh ta và Đường Đường sống ở đây. Nếu có việc thì anh ta mới về nhà chính của họ Đường. Hiện nay ông nội và anh cả của Đường Tụng ở đó.”

“Ông nội? Bố mẹ anh ấy đâu?”

“Người ở Diệp Thành đều biết, sinh ra trong gia đình họ Đường chẳng phải điều tốt đẹp gì, nguy hiểm luôn rình rập...”. Lục Viễn Kha dừng lại một lúc, nói tiếp: “Bố mẹ Đường Tụng qua đời khi anh ta còn rất nhỏ.”

Hoá ra bốn anh em nhà Đường Tụng đều do ông nội nuôi dưỡng, vài năm trước gia đình xảy ra biến cố lớn, anh hai và anh ba của Đường Tụng lần lượt qua đời, bây giờ anh cả cai quản việc chung của gia đình.

Lục Viễn Kha giữ vẻ thoải mái khi kể chuyện song Mạc Tang lơ mơ nhận ra sự nguy hiểm trong đó. Gia tộc Đường Tụng quả nhiên không phải chỉ là dòng họ giàu có thường tình mà rất đáng sợ. Nếu không nhớ lầm, trong hiểu biết của Mạc Tang, những người như họ được gọi là Thái Tử Đảng.

Lục Viễn Kha có vẻ hơi ngại, tựa vào sofa, cười bảo: “Thực ra, cũng giống như những thông tin giải trí trên báo lá cải, cô có thể hiểu đôi chút về các đại gia tộc. Dù sao tôi và Đường Tụng quen nhau từ bé... Đường Tụng rất ôn hoà phải không? Ngày nhỏ anh ta được bí mật đưa đi dạy dỗ riêng

biệt, cô có thấy là tính tình anh ta rất tốt? Anh cả của anh ta mới gọi là hung hăng, tôi ghét nhất hần ta! Chỉ nói chuyện với hần một câu là tôi đã ón đến tận cổ.”

Đây vốn là cuộc nói chuyện không theo dự kiến, ngồi thêm một lúc, Mạc Tang nhận ra mình không thấy chán ngán. Đường như Lục Viễn Kha có sự đồng cảm kỳ lạ với cô. Gần kết thúc cuộc trò chuyện, Đường Đường chạy vào với chiếc váy ngắn, quần lầy Mạc Tang đòi ăn dâu.

Đường Đường giống như búp bê phương Tây, gương mặt trắng trẻo rất đáng yêu, vừa trông thấy cô bé Mạc Tang đã vô cùng yêu mến. Cô bế cô bé đặt lên đùi, nhẹ nhàng cho cô bé ăn dâu.

Ở phía đối diện, Lục Viễn Kha làm mặt quỷ với Đường Đường nhưng cô bé chỉ dán mắt vào những quả dâu, không để ý tới anh.

Ý định trêu chọc thất bại, Lục Viễn Kha trừng mắt nhìn Đường Đường: “Này nhóc, sao cháu không biết tốt xấu y hệt bố cháu vậy! Chú đưa về nhà mà còn không vui ư.”

Đường Đường nói rành mạch, biểu cảm y hệt Đường Tụng: “Nếu không phải tại chú thì bây giờ cháu đã được ăn kem rồi.”

Lục Viễn Kha tức tối bước tới véo má Đường Đường, cô bé dùng cả chân lẫn tay đánh lại, một người lớn một trẻ nhỏ làm loạn trên ghế sofa, không may làm đổ cả đĩa dâu. Mái tóc đỏ của cô bé rối bung, trông như một con sư tử nhỏ.

Mạc Tang cầm trên tay quả dâu tây, ngồi một bên chẳng nói chẳng rằng, cuối cùng cũng hắng giọng nhắc nhở.

Lục Viễn Kha ý thức được mình quá đà, Mạc Tang hắt cằm, tỏ ý bảo anh nhìn xuống quần. Vừa cúi xuống, mặt Lục Viễn Kha bỗng chốc đỏ bừng.

Dâu đỏ vung vãi, không biết Đường Đường làm thế nào mà đá một quả trúng Lục Viễn Kha, sau một hồi, quần anh loang lổ vết nước dâu.

Lục thiếu gia bề mặt, Đường Đường giành được toàn thắng, chống nạnh chỉ vào anh cười ngặt nghẽo.

Lúc này, cánh cửa kính mở ra, Đường Tụng về đến nhà.

Đường Đường lập tức tắt nụ cười, dụi dụi mắt, đổi sang bộ dạng oan ức đáng thương, chạy tới chỗ bố với mái tóc rối bung, vừa khóc vừa la như thể chịu âm ức ghê gớm, kể với bố mình bị chú Lục ức hiếp.

Lục Viễn Kha bối rối, nhìn về phía Mạc Tang, nói: “Đường Tụng, cậu hỏi cô ấy mà xem, cô ấy nhìn thấy hết!”

Đường Đường quay đầu nháy mắt ra hiệu với Mạc Tang, cô vội đưa tay lên cổ họng, chỉnh quần áo, ngồi đoan trang trên ghế, cố tình vừa ra vẻ âm ức vừa quyến rũ, gợi tình, “Đường Tụng, Lục Viễn Kha ăn hiếp tôi...”

Lục Viễn Kha mặt tái đi. Mạc Tang cười đến mức vết thương đau nhói. Cô ra dấu ngón tay cái với Đường Đường rồi cho quả dâu tây cuối cùng vào miệng, hả hê cười ngặt nghẽo.

Cô rất muốn biết người đàn ông bát phong bát động đang đứng ở cửa kia sẽ phản ứng thế nào.

Quả nhiên Đường Tụng mặt không biến sắc, điềm tĩnh xắn ống tay áo lên, ôm Đường Đường véo nhẹ má cô bé, sau đó hướng ánh mắt về phía người đàn ông oan ức, mặt đỏ gay và đang che quần. Anh nói nhẹ: “Được đấy, Lục thiếu gia, tự tiện vào nhà tôi, chọc ghẹo người phụ nữ của tôi, ức hiếp con gái tôi, cậu còn gì để giải thích không?”

Lục Viễn Kha ngậy người, Mạc Tang bật cười phun cả quả dâu trong miệng, lại giơ ngón tay cái về phía Đường Tụng.

Tính cách của Đường Đường quả là di truyền từ bố.

Sau đó, Đường Tụng nói bằng giọng ôn hoà như thường ngày: “Chú Thẩm, tiễn khách.”

Quản gia cúi đầu đi về phía Lục Viễn Kha, đưa tay tỏ ý mời anh ra ngoài.

Mất một hồi lâu Lục Viễn Kha mới phản ứng lại, nhìn xuống quần, nói lớn: “Đường Tụng, cái đồ sói nham hiểm, ít nhất cũng phải cho tôi mượn cái quần chứ, hồi nhỏ ai giúp cậu khi đánh nhau, ai giúp cậu gánh tội! Đồ vong ân bội nghĩa, thấy gái đẹp quên bạn bè.”

Lục Viễn Kha chưa nguyên rửa hết, Đường Tụng đã dắt con gái tới bên Mạc Tang, hỏi: “Đói chưa, hôm nay tôi có chút việc nên về muộn, đi ăn cơm thôi.”

Đường Tụng làm như không có chuyện gì.

Lục Viễn Kha lại lải nhải: “Đường Tụng! Lát nữa tôi còn phải đi đón Jenny và Phương Phương, cậu cho tôi mượn quần thay để đi mua cái mới, như thế này tôi không dám ra ngoài!”

“Con sói nham hiểm” mà Lục Viễn Kha chửi rửa không buồn đêm xia, chỉ chăm chú nhìn người phụ nữ trên sofa. Cô vươn vai, ngáp như một con mèo lười, sau đó đứng dậy đi vào phòng ăn. Đường Tụng nghĩ bụng, vết thương của cô đã khá hơn, bèn sai người giúp việc mời bác sĩ tới khám vào buổi tối.

Dặn dò xong xuôi, Đường Tụng mới nhớ tới người bạn thân của mình, ân cần nói: “À, tôi quên mất tối nay cậu hẹn hò người tình.”

Hai mắt Lục Viễn Kha sáng lên.

Đường Tụng nói tiếp: “Yên tâm, Jenny và Phương Phương yêu cậu như thế chắc chắn cũng sẽ yêu cái quần bản của cậu.” Nói rồi, anh thản nhiên làm điệu bộ tiếc nuối, “Cậu bạn nên tôi không mời ở lại ăn cơm.”

Đường Tụng một lần nữa ra hiệu chú Thẩm tiến khách.

Lục Viễn Kha mắng Đường Tụng là sói mất trắng. Mạc Tang thở dài, cầm đĩa trên tay, liếc nhìn Đường Tụng rồi lắc đầu bổ sung: “Không, là sói đội lốt cừu.”

Đường Đường bị đưa đi chải lại đầu, bên bàn ăn chỉ còn Đường Tụng và Mạc Tang. Anh dặn người giúp việc chú ý trông Đường Đường rửa tay, sau đó nhìn cô cười, nói: “Thế còn cô, có sợ sói không?”

Mạc Tang nghĩ một lúc, bỗng dịch ghế lại gần anh, cố tình nói với vẻ đầy cảm dỗ: “Tứ thiếu gia là người thông minh, không biết vì sao đồng ý giữ tôi lại? Nghe Lục Viễn Kha nói, anh chưa từng đưa cô gái nào về nhà.”

Đường Tụng không né tránh, để mặc cô thản nhiên áp sát, cho tới khi hai cơ thể sát lại. Anh nhìn khuôn mặt cô nghĩ bụng, đúng là bản chất con mèo bùng phát, rõ ràng cô đang có mưu đồ gì đó.

Thế rồi anh nhanh chóng giữ cốc trà trên bàn trước khi Mạc Tang ra tay, nước không rơi một giọt nào, quần của anh vì thế mà được an toàn.

Trò của Mạc Tang bị phá vỡ. Không được nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ của Đường Tụng khi ướt quần, Mạc Tang cụt hứng, mắt nháy nháy tỏ vẻ tế nhị, miệng lầm bầm: “Còn chẳng vui bằng Lục Viễn Kha.”

Đường Tụng bỗng nắm chặt tay Mạc Tang, cười khẽ, “Lục Viễn Kha chắc không nói tốt về tôi, biết tôi là người thế nào còn dám ngang nhiên chọc vào?”

Móng vuốt sắc nhọn của con mèo một lần nữa nhô ra, dần xác định vị trí. Mạc Tang không phản đối, cứ để anh nắm tay mình, sau đó hôn vào mép Đường Tụng, thăm thì: “Chẳng lẽ anh chưa điều tra tôi sao, giữ tôi lại sẽ phiền phức cho anh đấy.”

Đường Tụng lắc đầu, đưa tay bóp cằm cô, ánh mắt suy tư như đang nhìn vật sở hữu. Quan sát cô một hồi, anh kết luận: “Tuỳ tiện hôn người khác là tật xấu, cần bỏ.”

Mạc Tang bỗng bối rối vì ánh mắt của Đường Tụng. Cô vùng khỏi tay anh, về lại chỗ của mình, sau đó cúi đầu ăn. Cô vừa ăn vừa nói với vẻ bất cần: “Dù sao các người cũng giống nhau cả. Đã là người nhà họ Đường, chắc chắn phải biết. Anh chẳng thể vô duyên vô cớ chứa chấp một người đàn bà mang sủng. Tôi hiểu suy nghĩ của anh, nhưng xin lỗi, không chiều anh được.”

Mạc Tang lạnh nhạt lướt nhìn Đường Tụng, ánh mắt đó làm anh nhớ tới những dãy núi trập trùng ở miền chân trời, như một quãng thời gian bị ngưng đọng. Từng trải qua bao điều trong thế sự, để rồi cuối cùng lòng nguội lạnh. Dường như phút giây trước, người phụ nữ đồng đánh, kêu gọi như con mèo đó không phải Mạc Tang.

Cô cất giọng nói rành mạch với anh: “Đường Tụng, nếu anh cần người tình thì đi với bạn anh mà tìm. Bằng không, đừng tưởng tôi bị thương mà không xử lý được anh.”

Đường Tụng không tỏ thái độ gì nhưng nghĩ bụng, con mèo bị động chạm, xù lông lên thì nên dỗ dành thế nào? Anh quyết định chấm dứt trò

đùa, chỉ vào mép mình, “Mạc Tang, tôi chưa bao giờ chủ động hôn cô hai lần.”

Ý của anh đã rõ, từ đầu đến cuối, ai mới là người gây chuyện trước?

Mạc Tang hắng giọng, không để ý tới Đường Tụng, cắm cúi ăn, sau đó lên lầu.

Đường Tụng gõ cửa phòng cô khi không còn sớm nữa. Mạc Tang chưa ngủ, đang ngồi thần thờ trên chiếc bàn gỗ giáng hương.

Mạc Tang hờ hững cất tiếng “ừ”, Đường Tụng bước vào, thấy cô ngồi lẻ loi trên bàn. Vẫn không quy củ, vẫn thói quen hoang dại nhưng anh nhận ra có gì đó không ổn.

Anh thấy Mạc Tang cất vùi một vật trên tay, đó là chiếc túi nhung đựng đồng hồ.

Mạc Tang quay đầu nhìn anh, gượng cười, bảo: “Muộn thế này rồi...”

Anh lắc đầu, “Tôi mời bác sĩ tới, đến ngày tái khám rồi.”

Mạc Tang lau mặt rồi xuống bàn, bác sĩ chưa vào phòng, Đường Tụng bỗng kéo cô lại, cô tránh mặt đi, “Làm gì thế?”

Anh thấy vệt nước mắt trên má cô nhưng không hỏi gì, chỉ nói: “Đồng hồ của cô hỏng rồi, có cần tôi tìm người sửa cho không?”

Mạc Tang cúi đầu nhìn đồ vật trong túi, “Không sửa được đâu, nó gọi là Vết Nứt Thời Gian, được vớt ra từ con thuyền đắm một trăm năm trước. May là mắc trong hộp kín nên nước không vào được, lên dây lại thì chạy

được thôi, thế nên giá trị của nó rất lớn. Mấy năm trước nó là mục tiêu đổi chác trong một nhiệm vụ. Nhưng bây giờ... nó hỏng rồi.”

Không biết ý Mạc Tang muốn nói đồng hồ hỏng rồi hay là tình yêu dữ dội năm đó đã tan thành mây khói. Mà thực ra ngay cả cô cũng không rõ. Những khi cô đơn, tất cả ký ức đáng sợ đeo bám lấy cô như hình với bóng. Cô trốn chạy qua bao núi non, ghềnh thác mà không sao quên nổi.

“Vật này rất quan trọng với cô phải không? Là người cô yêu trao tặng à?” Đường Tụng dè dặt hỏi.

Mạc Tang gật đầu, phải rồi, người cô yêu nhưng chưa hẳn yêu cô. Càng nghĩ cô càng không thể bình tĩnh lại, nước mắt chực trào ra.

Cô không yếu đuối, chỉ là nỗi đau lâu lành quá, lâu đến mức cô bôn ba khắp thế gian mà vết thương vẫn chưa thành sẹo.

Thấy Mạc Tang che mắt, Đường Tụng thở dài, nhẹ nhàng ôm vai cô, an ủi: “Tôi xin lỗi.”

Bác sĩ bước vào, trông thấy Đường Tụng đang ôm Mạc Tang. Vị bác sĩ tư thật thà có chút ngại ngùng, hắng hắng giọng. Mạc Tang đẩy Đường Tụng ra, cúi đầu nói: “Ồn rồi, tôi hơi... mất kiểm soát tâm trạng, không phải lỗi tại anh, để cái này vào lại ngăn kéo giúp tôi.”

Vị bác sĩ họ Lý làm việc cho nhà họ Đường nhiều năm qua, đây là lần đầu ông thấy Đường Tụng cư xử như vậy với một người, vì thế tỏ ra rất cẩn trọng, giữ kẽ. Ông hết sức cẩn thận khi khám cho Mạc Tang, hỏi cô về chuyện ăn ở sinh hoạt. Nhưng theo thói quen công việc, Mạc Tang ghét bị người khác hỏi vấn đề cá nhân, luôn không phối hợp.

Bác sĩ Lý bất lực, ra hành lang bàn bạc với Đường Tụng: “Thiếu gia, vết thương của Mạc tiểu thư ổn rồi, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi đợi lành hẳn là

được. Nhưng cô ấy làm việc quá sức suốt thời gian dài, sức khỏe không tốt. Hơn nữa, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, chân cô ấy có vết sẹo lớn do bỏng nặng, vai lại có vết thương chưa được điều trị dứt điểm. Người bình thường không thể có thương tích như thế, thông thường là vì...”

Đường Tụng nói hộ vị bác sĩ: “Vai chịu lực ép nặng trong suốt thời gian dài, tôi hiểu, khả năng lớn nhất là súng bắn tĩa. Chỉ có sức giật về phía sau của nó mới để lại tổn thương lâu trên vai người ta như vậy.”

“Thiếu gia, tôi hỏi một câu được không, rốt cuộc lai lịch của cô ấy như thế nào?”

Đường Tụng không tức giận cũng chẳng trách cứ, chỉ bình thản hỏi lại: “Tôi đã bao giờ phạm sai lầm chưa?”

Bác sĩ Lý lắc đầu, “Chưa, thiếu gia luôn là niềm tự hào của nhà họ Đường.”

Đường Tụng gật đầu, vỗ vai bác sĩ tỏ ý bảo ông cứ yên tâm, “Thế nên hãy tin tôi.”

Bác sĩ thở dài, kê đơn thuốc rồi ra về.

Đường Tụng nhìn ánh điện hắt qua khung cửa, cô gái đang ngồi ôm gối, lặng lẽ trông ra xa. Anh biết, trừ đêm hôn mê không biết gì, Mạc Tang hiếm khi được ngủ một giấc yên lành. Làm sao tránh khỏi mệt mỏi khi bao đêm dài cô ngủ chập chờn như thế.

Đường Tụng tựa vào cửa, không làm phiền Mạc Tang. Nhìn bóng dáng vị bác sĩ xuống lầu, anh thầm chế giễu bản thân, “Thực ra tôi phạm sai lầm, có lẽ chỉ có lần đó... Nhưng quả thật tôi đã sai.”

Nhân vô thập toàn, làm sao anh tránh khỏi sai lầm.

Đường Tụng chậm chậm bước vào khu vườn trước nhà, không khí trên núi về đêm vô cùng trong lành, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy những ngôi sao. Anh bấm di động, phía bên kia vọng lại tiếng nhạc âm ỉ, anh nói: “Lục Viễn Kha, cậu vào nhà vệ sinh cho yên tĩnh một chút, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Âm thanh bên kia nhỏ dần, Lục Viễn Kha đã tới nơi có thể nghe rõ tiếng của nhau. “Được rồi, Tứ thiếu gia, anh lại sao thế hả, có việc gì cần tiểu nhân giúp đỡ thế? Hôm nay tiểu nhân bản quân, chắc không tiện đâu.”

Đường Tụng ngừng một lúc mới cất lời: “Cảm ơn.”

“Áy, đừng, đừng bao giờ cảm ơn tôi! Nghe đồn kẻ nào được Tứ thiếu gia cảm ơn thường đều chết rất thảm...”

“Tôi nghiêm túc đây, cảm ơn cậu hôm nay không nói chuyện năm đó.”

“Trời đất ơi, cậu không định giữ kín chuyện đó chứ hả, cô ấy trở về rồi, cậu còn đợi gì nữa?”

Đường Tụng quyết đoán ngắt lời Lục Viễn Kha, nói giọng cương quyết: “Tôi không muốn nói, cô ấy chưa quên được người đàn ông đó, bây giờ có nói cũng không tác dụng gì, ai tin được.”

“Cậu không vì bản thân cũng phải nghĩ cho Đường Đường chứ. Đường Tụng... hôm nay cô ấy bảo là sẽ đi, cậu không trói chân cô ấy được đâu.”

Đường Tụng bước chậm chậm trong vườn, ngẩng đầu nhìn cửa sổ chính giữa tầng hai, “Tôi biết, nhưng điều cậu cần làm là giữ mồm giữ miệng. Nếu không, Lục Viễn Kha, chúng ta không bạn bè gì nữa hết. Những việc khác có thể đùa, riêng chuyện này thì không.”

“Chúa ơi, Tứ thiếu gia cậu cũng có thóp sao... Đường Tụng, cậu có biết điều này nghĩa là gì không, nếu cậu có điểm yếu lớn thế này, vạn nhất anh cả cậu biết, mọi nỗ lực bao năm qua đều đi tong!”

Đường Tụng hít một hơi sâu, gió đêm lạnh lạnh thổi vào mặt, “Vì thế tôi tin cậu, cậu cần đảm bảo là chuyện này chỉ có chúng ta biết mà thôi.”

Lục Viễn Kha im lặng hồi lâu, bỗng đổi giọng trịnh trọng nói: “Cậu yên tâm, tôi quen cậu hai mươi năm nay, chuyện này tôi có thể đảm bảo.”

“Được, tôi đền cậu mười cái quần.” Đường Tụng cười.

Nghe câu đó, Lục Viễn Kha gầm lên: “Này này, sự đảm bảo của tôi chỉ đáng mười cái quần?”

“Đương nhiên không phải. Vốn chỉ đáng ba cái, nhưng mà...”, thấy tầng hai tắt điện, Đường Tụng vừa lên lầu vừa nói: “Để cho chắc, lời cho cậu đấy.”

Một người giúp việc đang đi xuống, sợ sệt nói với Đường Tụng: “Thiếu gia, Mạc tiểu thư muốn uống rượu nhưng lúc này bác sĩ Lý dặn, thời gian này cô ấy cần kiêng khem, đặc biệt là rượu...”

“Lấy rượu đi.”

Chương 3: Có lúc anh che đậy rất vụng về

Điện trong phòng đã tắt, chỉ còn ánh sao ngoài cửa sổ. Đêm nay Diệp Thành khá âm u, tầng tầng lớp lớp mây che phủ khiến cả ánh trăng cũng mờ nhạt. Buổi đêm âm đạm thường khiến người ta thấy vô vị, nhạt nhẽo, nhưng đây lại là kiểu tiết trời đêm mà Mạc Tang thích. Đơn giản vì nó yên tĩnh và giống những đêm ở Zurich trước kia.

Hồi đó, Mạc Tang thích ngồi trên gác, nhìn về quảng trường xa xa qua ống ngắm. Người đi chơi trong đêm, quả cầu đầy màu sắc, đứa trẻ khóc oà vì đi lạc... Nhưng chủ yếu là để... ngắm K. Cô ngắm K ở mọi nơi, lúc ở góc phố, khi trong cửa hàng bánh mì, rồi cô soi về hẻm nhỏ mà anh ta đứng hút thuốc... cho tới khi K lững thững bước về và đến bên cô.

K nói đó không phải thói quen tốt. Khi đã dùng ống ngắm, phải có mục tiêu rõ ràng thì họ mới có đường sống tiếp. Nhưng Mạc Tang là một cô gái, không giỏi che giấu tình cảm bản thân. Cái tôi của cô quá lớn, cô luôn ao ước đôi mắt mình có thể dõi theo người tình bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu.

Hồi đó Mạc Tang quá ngây dại. Cô ngưỡng mộ K từ nhỏ, tình cảm lớn dần thành tình yêu. Cô mê muội theo anh ta mà không thiết mạng sống, tương lai.

Đêm nay, Mạc Tang ngồi đó, cầm cả chai rượu rót xuống cổ họng như muốn cố tình gây lãng phí để trêu người ai đó. Nhưng kỳ lạ là, người đàn ông tưởng chừng đến để an ủi cô lại chỉ đứng sau, không nói một lời.

Mạc Tang uống rượu vang, chai Lafite 82 năm tuổi bị cô coi như nước lã. Chai rượu đó đối với Đường Tụng không thấm tháp vào đâu. Vì lo cho vết thương của Mạc Tang, anh dặn người giúp việc mang đồ ăn nhẹ tới để qua mắt cô. Mạc Tang ban đầu không kén chọn, hít một hơi mạnh cho mũi đỡ nghẹt rồi đưa tay lần với chiếc ly. Từng ly, từng ly một hoà lẫn nước mắt mà uống. Uống đến ngao ngán. Cô quay lại nhìn người đàn ông ngồi trên thành ghế sofa. Một chân anh co lại chống vào ghế, chân còn lại duỗi tự nhiên. Cứ như vậy, anh khoanh tay tựa lên ghế, không nói không rằng.

Phòng tối quá nên không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt anh.

Nhưng buổi đêm nhạt nhẽo hôm nay và thái độ chẳng chút thay đổi của Đường Tụng khiến Mạc Tang có chút hờn giận. Cô bực dọc nhìn anh hồi

lâu. Chẳng ai động đây song cô nhận ra người đàn ông trong màn đêm thật cuốn hút. Cô bước loạng choạng, vấp đổ chai rượu, mùi hương nồng nàn bay lên từ những vết rượu màu đỏ ngọc tinh tế.

Đường Tụng vẫn ngồi yên, cho đến khi con mèo ngà ngà say áp sát anh. Với tư thế khiêu khích quyến rũ chưa từng có, cô vòng tay qua cổ Đường Tụng, hỏi bằng giọng không mấy vui vẻ: “Tứ thiếu gia thật keo kiệt. Người như các anh, chẳng phải là... À, nói như thế nào được nhỉ? Là nghìn vàng mua một nụ cười. Thế mà anh chỉ mang rượu vang tới an ủi tôi?”

Đường Tụng cười, giọng nhẹ nhàng nhưng không hề yếu ớt: “Tám vạn bị cô tung toé dưới đất thế kia, còn chê tôi không đủ hào phóng?”

Quá nửa đêm, căn biệt thự giữa núi được bao bọc trong ánh điện, ánh sáng làm mọi thứ ấm áp hơn. Đường Tụng thấy Mạc Tang nước mắt tuôn trào nhưng vẫn giữ vẻ bình thản đối diện anh. Cô gợi ý bằng giọng nhỏ nhẹ: “Tôi rút lại lời ban ngày nói. Cho tôi một chai Romanée-Conti, tôi sẽ đồng ý với anh.”

Con mèo dù ở trong hoàn cảnh thế nào, chỉ cần có ý đồ, sức cám dỗ của nó chắc chắn có thể vượt quá sức tưởng tượng.

Nếu là bất kỳ ai trên thế giới, Mạc Tang sẽ thắng, nhưng đối thủ của cô lại là Đường Tụng.

Ánh mắt anh vẫn nghiêm túc và không mấy may bị phân tán trước sự khêu gợi. Anh điềm nhiên tựa vào ghế, để mặc Mạc Tang ôm mình, thậm chí buông câu bình phẩm ánh mắt cô: “Người ta bảo đừng nên chiều chuộng mèo, quả không sai. Tôi chỉ có vài chai Romanée-Conti, chẳng dám đem ra để cô phung phí. Đợi cô hết khóc, ta cùng uống.”

Nói xong, Đường Tụng thở dài, đưa tay vuốt mái tóc của Mạc Tang, dịu dàng vỗ về cô.

“Đừng coi tôi là mèo, cũng đừng nhắc đến chữ mèo trước mặt tôi, nếu không, bây giờ tôi sẽ giết anh.” Cô gần giọng, âm thanh như tiếng cào cào từ cơ thể.

Động tác của Đường Tụng rất bình thường song lại làm Mạc Tang kích động. Cô vung tay, nhưng không ngờ động tác của đối phương còn nhanh hơn, cổ tay cô bị giữ chặt. Đường Tụng không hề nhúc nhích, vẫn nhìn Mạc Tang bằng nét mặt đó, “Cô định làm gì đây?”

Tuy đã uống nhiều nhưng Mạc Tang vẫn nhận rõ một điều, Đường Tụng sống trong nhung lụa, nhìn bề ngoài giống một đại thiếu gia được chăm bẵm, tay trái gà không chặt. Động tác của cô ban nãy chớp nhoáng, gần như là ra đòn áp sát quyết liệt, vậy mà Đường Tụng chẳng cần di chuyển cũng ngăn được cô.

Ý thức được điều này, Mạc Tang bất giác buông tay xuống, lùi lại. Song đến lượt Đường Tụng không để yên, anh kéo cô lại, hỏi nhẹ: “Sao thế, cô trêu ghẹo tôi giờ lại muốn chạy. Được rồi... đừng làm ồn nữa. Nghe tôi nói, lúc này cô muốn đồng ý cái gì? Tôi không nhớ mình đã yêu cầu gì với cô.”

Biết không thoát khỏi tay Đường Tụng, Mạc Tang quyết định thả lỏng người, sà vào lòng anh, cười mỉm, “Anh thích tôi không? Nếu không thích, anh giấu tôi trong nhà... làm gì?” Cô ngược mặt nhìn lên, nhận thấy đường nét phần cằm dưới của anh trông rất tao nhã, ôn hoà. Cô nói tiếp: “Gia thế đủ mạnh, lại là ông bố độc thân. Tuy không biết mẹ cô bé làm gì để đến nỗi bị anh xử lý, nhưng mà... tôi rất hiểu đàn ông như anh. Anh rất tốt, tốt hơn rất rất nhiều so với những gã đàn ông ma quái mà Daisy đeo bám. Tôi có lý do gì mà không theo anh nhỉ? Ít nhất, giờ đây tôi không bị truy sát nữa, quả là được lợi, phải không?”

Trên mép Mạc Tang còn dính vết rượu đỏ đậm, Đường Tụng giơ ngón tay cái, nhẹ nhàng lau giúp, sau đó bất ngờ cúi người, cắn mạnh vào môi cô.

Hành động của anh mang tính chất trừng phạt quyết liệt, khiến Mạc Tang bất động hồi lâu vì quá sững sờ. Cho tới khi cảm thấy đau, cô vẫn không thể phản kháng.

Đường Tụng chỉ chịu buông Mạc Tang khi thấy tia máu rớm trên môi cô. Mạc Tang định thần lại, chậm rãi lùi bước. Không khí tưởng chừng như đóng băng.

Đường Tụng cảnh cáo rõ ràng với Mạc Tang, ngữ khí gai góc: “Không biết cô từng nói câu này với người khác hay chưa, nhưng nếu để tôi nghe thấy một lần nữa... thì không đơn giản thế này nữa đâu, biết chứ?”

Mạc Tang lau môi, nhìn Đường Tụng chăm chăm. Đường Tụng chuẩn bị sẵn tâm lý cô sẽ rút súng nhằm thẳng vào mình, nhưng điều đó không xảy ra. Đứng một lúc, cuối cùng cô chịu bại trận, sụp xuống sàn nhà, nhìn anh nói: “Đường Tụng, có lúc anh che đậy rất vụng về, sự ngạo mạn của anh làm người khác thấy ghét.”

Mạc Tang nên cảm ơn Đường Tụng vì đã giúp cô bình tĩnh bằng phương pháp mạnh đó. Nước mắt thôi rơi, độ cồn của rượu cũng không còn phát huy tác dụng.

Đường Tụng nghĩ lại, trong hai mươi tám năm qua, dường như chưa ai từng nói với anh chữ “ghét”. Nhưng cảm giác cũng hay, anh thấy buồn cười, bất giác gật đầu. Anh biết cô đã khóc rất nhiều trong bao đêm qua, bây giờ không còn tâm lý cảnh giác.

Vì thế, anh nhẹ nhàng hỏi: “Bây giờ có thể cho tôi biết vết thương của cô là do đâu không?”

“Tôi bỏ tổ chức, ba năm trước họ muốn giết tôi nhưng không thành. Bây giờ lãnh đạo phát hiện tung tích của tôi ở Diệp Thành, không quản xa xôi tới xử lý.” Mạc Tang chỉ kể đơn giản, sau đó ngược mắt nhìn anh, “...

Hừ... Thật là vinh hạnh... Cụ thể là ai anh không muốn biết đâu, hơn nữa biết rồi cũng chẳng ích lợi gì với anh.”

Đường Tụng không nói gì, Mạc Tang nghịch chai rượu dưới nền nhà, đẩy nó lăn qua lăn lại. “Hôm đó tôi bị bắn trúng, không thể tới bệnh viện cũng không thể về chỗ ở, chỉ còn cách trà trộn vào đám đông để trốn thoát, sau đó việc đầu tiên là phải cầm máu, rồi tôi gặp anh ở cửa hàng”, Mạc Tang nói tiếp.

Tiếp đến câu chuyện xảy ra như thế nào, chẳng cần nói thêm nữa.

Tối nay Mạc Tang rất đau lòng, lại uống rượu, tự giày vò đến quá nửa đêm thì mệt mỏi rũ rượi. Nói xong, cô thở trút, nằm nhoài xuống nền nhà, để mặc những lọn tóc dài phủ đầy khuôn mặt. Vậy mà đôi mắt vẫn mở to, nhìn về phía trời đêm xa tít tắp. Cô hơi buồn ngủ, mơ màng hỏi: “Đường Tụng, anh đã bao giờ tới Zurich? Buổi đêm ở đó... và cả núi tuyết.”

Cảnh tượng năm xưa lại ủa về. Những đêm dài muôn thuở, những con người sống trụi lạc, sa đọa trên phố... Tất cả khiến cô vừa yêu vừa hận.

Đường Tụng vẫn im lặng.

“Tôi yêu anh ta suốt mười năm, vậy mà nhận lại là thứ gì? Anh ta nói sau lần cuối đó sẽ không nhận nhiệm vụ nữa, trốn khỏi sự khống chế để cùng tôi tới núi Thiếu Nữ(*)... Nhưng anh ta lại lừa tôi, cấp trên ra lệnh thủ tiêu tôi, anh ta nhẫn tâm tự ra tay!”

() Tên tiếng Đức là Jungfrau, là đỉnh cao nhất trong khối núi cùng tên, nằm tại khu vực Bernese Oberland của Anpơ Bern.*

Và đến bây giờ, cô vẫn chưa thể đặt chân tới ngọn núi tuyết nổi tiếng thế giới đó.

“Anh biết tại sao tôi có tên Mạc Tang không? Vì năm đó anh ta đưa khẩu súng cho tôi, trên đó gắn một viên đá mạc tang tự nhiên... Nó được lấy từ mảnh vỡ của thiên thạch ngoài không gian, không quý bằng kim cương nhưng là món quà của tạo vật... Anh ta bảo, tôi là món quà ông trời ban tặng, thần thánh ra ý chỉ để anh ta đưa tôi về nhà.”

Mạc Tang không muốn khóc nữa, nằm dưới nền nhà, từ từ nhắm mắt. Hơi thở cô đều đều, phút chốc trông như đã ngủ sâu. Đường Tụng vươn người lay Mạc Tang, “Cô đang bị thương đây, lên giường ngủ đi, Mạc Tang?”

Mạc Tang đưa tay lần lần bắt định quanh nền nhà, khi cảm nhận được hơi ấm từ Đường Tụng, cô từ từ nhích người lại gần, tựa vào anh yên lành.

Đường Tụng nhìn Mạc Tang một lúc rồi dang tay bế cô lên.

Đêm rất tĩnh mịch, trong phòng còn vương vất mùi rượu.

Cô gái nhìn giống con mèo đó mặc váy đen thêu họa tiết, khi ngủ trông mong manh và yếu ớt, khác xa so với vẻ phóng túng ban nãy. Lúc đó, cô hỏi Đường Tụng: “Anh thích tôi không?” với vẻ mặt đầy khiêu khích.

Không phải Đường Tụng không trả lời, mà là không dám trả lời.

Đường Tụng nhẹ nhàng cúi đầu, áp mặt lên má cô, rất khẽ và thận trọng. Anh như người đang bên bờ tuyệt vọng nhưng may mắn cuối cùng tìm lại được bảo vật đã mất... Dường như cả cuộc đời, anh không bao giờ còn có thể xúc động như hôm nay, thậm chí đến mức... khẽ run lên.

Đường Tụng ôm chặt Mạc Tang không rời, đặt lên trán cô một nụ hôn. Trong màn đêm, đôi môi anh dịu dàng, tha thiết, “Anh yêu em.”

Cô gái trong vòng tay anh thở mạnh, lông mày nhú lại, dường như đang mơ điều gì.

Đường Tụng đắp tấm chăn mỏng cho Mạc Tang, khẽ đóng cửa rồi bước ra.

Đêm đó Mạc Tang mơ những điều hỗn loạn, mơ thấy cả những tình huống mà cô chưa từng gặp trên chặng đường trốn chạy. Cô là người không được tùy tiện uống say, từ trước đến nay chỉ duy nhất một lần say xỉn đến bất tỉnh nhân sự, do bị kẻ khác lừa trong quán bar ở Zurich.

Còn tối qua cô không hề say, vậy mà vẫn rất mệt mỏi. Lúc thức dậy, cô chắc mẫm lúc đó mình bị điên. Lúc đó, đã có khoảnh khắc cô nhìn vào mắt Đường Tụng và tự hỏi, nếu anh đồng ý “giao dịch” hoang đường mà cô đưa ra, liệu cô có ở lại?

Suy nghĩ đó vốn quá nhảm nhí, nhưng quả thật Mạc Tang đã nghĩ tới.

Những ngày tiếp theo, hai người tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện tối đó. Bác sĩ Lý một lần nữa nhắc nhở Mạc Tang kiêng rượu. Cô đồng ý cho qua chuyện, sau đó cũng bắt đầu tích cực vận động hơn.

Không khí trên núi rất trong lành. Chủ nhật, Mạc Tang ra khỏi nhà, đi dạo ở con đường núi phía trước. Mấy ngày rồi Đường Tụng không về, chú Thảm nói gần đây anh khá bận, ở lại thành phố bàn việc với Lục thiếu gia. Mạc Tang tìm quanh mà không thấy Đường Đường, cảm thấy cả căn nhà càng buồn tẻ.

Cô men theo đường xe chạy để đi dạo. Lối xuống núi tĩnh mịch, làn sương mỏng giăng giăng giữa không trung.

Xa xa có một chiếc xe đang chạy tới. Mạc Tang vừa ngược nhìn, cửa sổ xe đã mở ra, tiếng trẻ nhỏ reo lên: “Mẹ tóc đỏ ơi!”

Mạc Tang mỉm cười, vẫy vẫy tay về phía cô bé, chiếc xe đen dừng ngay cạnh cô. Đường Đường ló đầu ra cửa xe, cười híp mắt, “Đường Đường về rồi đây, bố chẳng về cùng, bố bảo vài hôm nữa xong việc sẽ về để đền cho con.”

Mạc Tang đưa tay xoa xoa đầu cô bé, “Thế mấy hôm nay Đường Đường đi chơi ở đâu thế?”

“Chẳng có gì hay cả...”, cô bé cúi đầu phụng phịu. Quay người nhìn trộm vào trong xe, nói khẽ: “Bố ở trong thành phố, cô út chơi với con nhưng mà con không thích cô ấy...”

“Cô út?” Mạc Tang có chút tò mò. Đúng lúc đó cửa xe mở ra, một người nắm tay Đường Đường bước xuống. Cô gái dẫn lái xe đi trước còn mình sẽ đưa tiểu thư đi dạo về nhà.

Mạc Tang nhìn mái tóc ngắn gọn gàng của đối phương. Đó là một cô bé khoảng mười bảy, mười tám tuổi, có lẽ vừa bước sang tuổi thành niên.

Cô gái đưa mắt nhìn Mạc Tang một lượt, để đến nửa phút sau mới mở lời: “Chị là cái người mà Đường Đường hay nhắc tới?... Phải rồi, em là Ngải Lợi Lợi, người nhà gọi em là Lợi Lợi.”

Mới lần đầu gặp mặt nhưng Mạc Tang cảm thấy rõ cô bé bất mãn với mình. Chẳng biết vì lý do gì nhưng khi đối phương đã không có thiện ý, cô cũng không muốn hầu chuyện, chỉ gật đầu nói lấy lệ: “Ừ, Lợi Lợi”, rồi quay đầu định đi trước.

Không ngờ cô gái nổi nóng, chạy lại nói với Mạc Tang: “Chị không phải người nhà tôi, đừng gọi tùy tiện.”

Hôm nay Mạc Tang cột gọn mái tóc dài, thần sắc trông khá hơn. Cô khẽ chau mày, chẳng buồn nhìn Lợi Lợi, “Cô gái, tôi vốn không quan tâm em là ai, em nên tránh ra, đừng gây sự vô lý thế.”

Lợi Lợi trẻ trung, năng động, mái tóc ngắn đơn giản mà cá tính, để đen tự nhiên. Cô mặc T-shirt và quần jeans ngắn rất hợp thời, trông tràn đầy sức sống trong làn sương mai.

Hai người nhìn nhau thăm dò, một người trong bụng âm ức, một người không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Đường Đường chạy lại, hết nhìn Lợi Lợi lại ngó sang Mạc Tang, sau đó nắm vạt áo Mạc Tang, nói: “Mẹ tóc đỏ ơi, đây là cô út.”

Nói xong, Đường Đường kéo tay Mạc Tang không chịu buông ra. Cô không nỡ đẩy Đường Đường, bèn cúi xuống bế cô bé. Ngẩng mặt lên, đã thấy ánh mắt tức tối của Lợi Lợi.

Vì còn trẻ tuổi nên khó kiểm soát cảm xúc, động một chút là bực bội.

Cùng là phụ nữ, Mạc Tang nhận ra sự đố kỵ qua biểu cảm của cô gái.

Mấy hôm không về biệt thự, hôm hay Đường Đường quần lấy Mạc Tang không rời. Cô đứng yên, vừa vỗ về Đường Đường vừa quan sát cô gái đột nhiên xuất hiện. Trong gió nhẹ, Mạc Tang thấy gương mặt nghiêng thanh tân của Lợi Lợi, ánh mắt trong veo không vương sự đòi. Mạc Tang bấm đốt ngón tay tính khoảng cách tuổi tác giữa mình và cô gái, sau đó bỗng cảm thấy thất bại. Tuổi tác chênh lệch chẳng là bao nhưng hai người như ở hai thế giới khác biệt.

Lợi Lợi không che giấu được biểu cảm trên gương mặt.

Mạc Tang cười cười, quyết định bao dung với cô gái này, “Đường Đường, cháu về nhà với cô út trước đi, cô đi dạo trên núi một lát.”

“Không đâu! Cô út lại bảo con xem phim hoạt hình, con không thích đâu!” Đường Đường phụng phịu, nhưng ngay sau đó ngược nhìn Mạc Tang với ánh mắt háo hức, “Mẹ tóc đỏ ơi, ta đi chơi nhé? Ở kia có con đường nhỏ... có thể xuống núi được đấy.”

Mặt Lợi Lợi càng cau có khi nghe câu này, cô đưa tay kéo Đường Đường về phía mình, “Cô ta là ai mà cháu tùy tiện gọi mẹ thế!”

Dù thế nào Đường Đường cũng không chịu đi với Ngải Lợi Lợi, ngồi giữa đường la hét.

Lợi Lợi cuống quýt, gào lên với cô bé: “Đừng la hét nữa! Bố cháu dặn mấy hôm nay phải nghe lời cô! Hét nữa là cô trả về nhà trẻ!”

Đường Đường nghe thấy vậy càng âm ức hơn, nín một lúc nhưng rồi lại khóc nức, kêu gào đến khản cả giọng.

Mạc Tang không nhịn được nữa, đẩy Lợi Lợi ra, chạy tới bế Đường Đường dỗ dành. Cô bé ôm lấy cổ Mạc Tang, khóc tím tấc. Mạc Tang vỗ nhẹ lưng để Đường Đường dễ chịu hơn. Trông thấy Ngải Lợi Lợi đứng đó cắn môi, Mạc Tang không muốn phí lời, bế Đường Đường quay đi.

“Chị đứng lại cho tôi, tóm lại chị là ai, có gì mà ở đây?”

Lần đầu gặp đối phương đã nóng nảy như vậy, Mạc Tang nghĩ chắc chắn phải có duyên cớ. Cô nói mà không ngoảnh đầu lại: “Sao em không đi hỏi Đường Tụng ấy. Anh ta chẳng phải là anh trai em sao?”

Đường Đường gọi Lợi Lợi là “cô út” nên Mạc Tang cho rằng họ có quan hệ anh em.

“Anh ấy...”, Ngải Lợi Lợi bỗng im lặng. Mạc Tang cảm nhận được điều gì ẩn sau lời cô gái, quay lại thì thấy mặt cô đỏ bừng. Khi then thùng, một thiếu nữ giống như nụ hoa màu hồng đào tươi thắm trên cành cao, đẹp đến mức Mạc Tang cũng thấy nao lòng. Cô lầm nhảm: “Thảo nào.”

“Chị! Chị là cái gì mà bé Đường Đường, trả cô bé cho tôi. Đường Đường mà có vết xước nào, anh trai tôi sẽ giết chị!”

Đường Đường sợ hãi khi nghe câu hét của Ngải Lợi Lợi, rút người nép vào lòng Mạc Tang. Cô ôm chặt Đường Đường, hôn lên đỉnh đầu cô bé rồi hỏi nhỏ: “Cô út là em gái của bố con hả?”

Đường Đường thông minh và nhiều chiêu trò hơn những đứa trẻ khác. Thấy Ngải Lợi Lợi như vậy, cô bé khóc nửa giả nửa thật, nước mắt thấm vào áo Mạc Tang. Cô bé liếc trộm Ngải Lợi Lợi, lắc đầu nói: “Không biết.”

Câu hỏi này vượt quá tầm hiểu biết của trẻ nhỏ. Nhưng rõ ràng Ngải Lợi Lợi không mang họ Đường. Nhớ ra điều đó, Mạc Tang không vòng vo nữa, nói thẳng với Lợi Lợi: “Em không phải căng thẳng thế, tôi chỉ ở tạm thôi. Anh của em thì tất nhiên vẫn là của em, tôi và anh ấy không có quan hệ gì.”

Mặt Ngải Lợi Lợi càng đỏ hơn, dần giọng nói: “Chị đừng nói lung tung.”

Mạc Tang lau sạch nước mắt cho Đường Đường, dỗ cô bé về nhà trước và hứa lát nữa sẽ về chơi cùng. Tiểu thư nhà họ Đường lúc này mới cúi đầu, chịu để Ngải Lợi Lợi dắt đi.

Nhìn bóng dáng hai đứa trẻ một lớn một nhỏ, Mạc Tang bỗng thấy chạnh lòng.

Hồi ở tuổi Ngải Lợi Lợi, Mạc Tang nào được như vậy. Quá trình trưởng thành của cô quá gấp gáp và u tối, chẳng có thời gian dư thừa để được là

thiếu nữ e then với gương mặt trong veo. Từ bé, cô đã lang bạt ở châu Âu, sau đó theo một người đàn ông về nhà, được huấn luyện để liều mạng vì các nhiệm vụ. Ngày này qua tháng khác, vai cô còn nhức nhối vì vết thương mãi không lành.

Mạc Tang nhắc cánh tay, bờ vai phải đau buốt.

Nỗi đau đớn khiến cô nhớ lại, hình như năm mười tám tuổi, cô lần đầu thổ lộ tình cảm với K.

Đó là mối tình thâm lặng, nói cho cùng, là Mạc Tang luôn cố tự lừa dối bản thân, còn K mãi mãi chỉ đứng ngoài cuộc. Anh ta lạnh lùng đến tàn khốc, có lẽ vì thế mới trở thành lãnh đạo giỏi nhất trong tổ chức. Để rồi cuối cùng, giữa bảo toàn tính mạng và tình yêu, anh ta quyết định chọn cái thứ nhất.

Mạc Tang quay người chậm chậm bước vào trong rừng. Sau ba năm, cô đã bình tĩnh lại và dám nhìn thẳng vào sự thật ngày hôm đó, cô nhận ra rằng, từ đầu đến cuối, K chỉ là kẻ bàng quan.

K bàng quan trước tình yêu của cô, lòng ái mộ của cô và cả sự si mê của cô.

Có thể K cần tình yêu của cô, nhưng điều đó giống whisky và đá lạnh, người thích thì mới thêm đá. Nhưng thực ra chẳng có ai bỏ rượu vì thiếu đá lạnh.

Huống hồ đó chỉ là tình yêu đơn phương của Mạc Tang, khi cô dùng tình cảm đó để che giấu sự yếu đuối, bất an trong tâm hồn. Vì quá bất an, cô buộc phải bảo vệ sự tồn tại của K đến cùng, như thể sự tồn tại của anh ta là lý do để cô sống tiếp.

Khi cú bắn ở Zurich vang lên cũng là lúc K giết chết hai mươi năm quá khứ của cô.

Mạc Tang hít thở sâu, ngấm nằng mai lung linh ở miền sơn dã tĩnh mịch. Về lại thành phố nơi sinh ra, cô như đứa trẻ được trả lại sự sống, muốn thử làm lại từ đầu.

Một đầu khác ở Diệp Thành, có người vừa cầm tai nghe lên.

“Cô Butterfly, đã một tháng rồi, cô vẫn chưa cho tôi thấy tiền triển.”

Giọng bên kia mềm mại, yếu điệu như một loại tơ lụa thượng đẳng, đến cách chuyển ý nghe cũng rất dịu dàng, ngọt tai: “Đừng nôn nóng, Tuyết Sơn Chi Lệ ai mà không muốn chứ? Theo em biết, rất nhiều người thuộc tầng lớp Thái Tử Đảng ở Diệp Thành muốn ra tay đoạt nó, tạm thời tung tích còn chưa rõ. Nhưng thực ra, em đã khoanh vùng, chỉ đôi ba nhà có đủ khả năng tài chính đồng thời có cậu ấm cô chiêu mê sưu tầm báu vật.”

Người đàn ông đốt xì gà, giọng khàn đục: “Vậy thì tốt, Daisy. Em hãy nghĩ cách trà trộn vào bữa tiệc ở sơn trang Tử Kim. Những thằng oắt vô dụng con nhà giàu có lẽ đều tụ tập ở đó...”

“Đương nhiên rồi, hãy yên tâm.”

Giọng khàn khàn đó bỗng thêm chút hồ hởi cộng với cảm giác hưng phấn khó hiểu, gã nói tiếp: “Ngoài ra, cô gái, những ngày này để ý xung quanh hơn một chút. Anh nghĩ... con mèo nhỏ của chúng ra sắp trở lại rồi. Em hãy mềm mỏng an ủi cô ấy, có thể nàng hơi sợ anh... Nhưng đừng lo lắng gì, hãy nói rằng anh nhớ cô ấy, yêu cô ấy hơn cả tính mạng.”

Nói xong, người đàn ông nhếch mép cười, giờ tay lên không trung làm động tác bắn súng, sau đó huýt sáo.

Người ở đầu bên kia điện thoại bỗng sốt sắng, xúc động kêu lên như thể chưa tin vào tai mình: “Mạc Tang cũng ở Diệp Thành?”

Chưa có câu trả lời, cuộc gọi bảo mật đã kết thúc. Người đàn ông vắt chân ngồi nhìn ra cửa sổ. Mùa hạ ở Diệp Thành khiến người ta phấn chấn, anh ta nhả khói thuốc, lầm rầm ngân lên một giai điệu cổ điển.

Giọng anh ta khiến người khác cảm thấy có sự huyền hoặc, đen tối. Nhưng tiếng hát vẫn nồng nàn như năm nào: “Without you by my side, I’m just a flame without the heat”.

Gửi tới em yêu quý, Mạc Tang.

Chương 4: Anh là giấc mơ của phụ nữ

Tính khí của động vật họ mèo nhiều khi rất xấu, chúng luôn thích được toả sáng rực rỡ mà không hề nghĩ đến hoàn cảnh nhếch nhác đang gặp phải. Khi leo cầu thang lên tầng hai, Đường Tụng đã nghĩ như vậy.

Anh vừa về nhà. Hôm nay Đường Đường được đưa tới nhà trẻ nên căn biệt thự rất yên ắng. Người giúp việc báo cáo tình hình trong mấy ngày. Hôm đó tiểu thư Lợi Lợi tới nhưng giận dỗi, ngồi chưa đầy mười phút đã đi về. Còn Mạc tiểu thư mấy hôm nay khá vui vẻ, vừa rồi còn gọi đồ ngọt để ăn. Trước đây vì bệnh ưa sạch sẽ, Đường Tụng về nhà nhất định phải tắm rửa thay quần áo ngay, nhưng hôm nay, sau khi nghe kể tình hình thì phá lệ, quyết định lên thẳng phòng Mạc Tang.

Theo thói quen, mỗi sáng chú Thẩm sẽ đôn đốc mọi người quét dọn cả khu biệt thự. Vậy mà bây giờ mới hai giờ chiều, từ cầu thang tới phòng ngủ chính giữa, mảnh vụn đồ ăn vương vãi khắp nền, hộp hồng trà bị rơi vãi mất một nửa, hai chiếc ly đồ chỏng chơ.

Thậm chí quần áo cũng bị vứt bừa bãi, trong đó có cả chiếc áo hai dây bằng ren màu đen.

Cửa phòng mở hé, Đường Tụng gõ cửa nhưng trong phòng không phát ra tiếng động nào. Mãi một lúc sau mới có người thờ ơ ậm ừ một tiếng.

Anh bước vào thì thấy Mạc Tang ăn hết nửa chiếc bánh ngọt dâu tây, mái tóc đỏ rối bung, bù xù xoa trên vai. Cô đang mải mê lắp đạn vào súng.

Đường Tụng bình thản liếc qua, nhận ra đó là khẩu Colt M1911A1, vật được quân đội hay các gián điệp chuyên nghiệp ưa chuộng. Viên đá mạc tang óng ánh, toát lên vẻ đen kịt kỳ, kiêu diễm. Nó kiêu hãnh trên tay Mạc Tang, quả là chủ nào thì vật nấy.

Đường Tụng đóng cửa, nhận ra trong phòng còn lộn xộn hơn. “Tôi mới đi vài ngày mà cô đã bày ra như thế này, sao không gọi người lên thu dọn?”, anh ngán ngẩm lắc đầu nói.

Mạc Tang không buồn nhìn Đường Tụng, miệng nhai bánh, tay cầm súng huơ huơ trước mặt. Cô ghét nhất có người theo sau xét nét mình, hướng hồ... thế này chưa đến nỗi bừa bãi, rõ ràng chỉ là Đường Tụng giờ thói thiếu gia.

Quả nhiên, vì tính ưa sạch sẽ, Đường Tụng bước tới thu dọn gọn gàng chiếc bàn vốn đặt giấy mực, rồi lần lượt xem các bảo bối trên giá bút của mình. Mạc Tang ăn xong bánh ngọt, không nhịn được cười, “Người ta sưu tầm đàn bà, còn anh sưu tầm đồ vật.”

Đường Tụng mặc áo sơ mi màu xanh mực và quần dài, rất chỉnh chu. Đến những đường may nhỏ ở ống tay áo cũng tinh tế, chuẩn mực tới từng ly từng tí. Kiểu dáng áo thuộc loại đơn giản nhất nhưng mặc lên người Đường Tụng, trông đẹp đẽ và sang trọng hơn là nó vốn có.

Mạc Tang xoay khẩu súng trên tay phải, mắt nhìn anh chăm chăm. Đường Tụng đứng trước chiếc giá gỗ cổ, không nói một lời, chỉ cúi đầu lau đồ gốm. Động tác của anh dịu dàng như thể đang ôm người tình. Khí chất của người và đồ vật hài hoà với nhau, nhẹ nhàng, tao nhã.

Mạc Tang chăm chú nhìn Đường Tụng, nhớ lại động tác anh kéo cô trong đêm trước, rất nhanh và gãy gọn, không để đối phương có cơ hội phản kháng.

Nghĩ đến đó, cô tức giận đùng đùng, mắng một câu: “Miệng nam mô bụng bồ dao găm.”

Đường Tụng lập tức dừng việc đang làm, ngược mắt nhìn cô, “Gì cơ?”

“Không có gì.”

“Cô dùng từ ngữ tệ thật.” Cuối cùng Đường Tụng cũng đặt món đồ cổ xuống, bước về phía Mạc Tang, cho đến khi hai người cùng đứng trước chiếc tủ thấp. Anh nhìn Mạc Tang, dường như rất hài lòng vì sắc mặt cô đã khá hơn. Liên đó, anh đưa tay vuốt lọn tóc dài của cô ra sau tai, “Ai nói tôi không suu tầm phụ nữ?”

Dã tâm thể hiện rất rõ qua đôi mắt thâm trầm.

Mạc Tang không buồn để ý tới sự ồm ờ ngẫu hứng của Đường Tụng, tránh bàn tay anh nhưng bị kéo lại. Đường Tụng được đà ôm eo cô, Mạc Tang lập tức vùng vằng đẩy ra nhưng giọng anh đã nhẹ nhàng bên tai: “Dừng chống đối, để tôi xem vết thương.”

Chẳng ai hiểu tại sao hai người lại như vậy, rất dễ dàng có những cử chỉ thân mật mà không ai cảm thấy ngượng ngịu, như thể họ đã quen biết nhau từ lâu. Và chuyện uy hiếp trong cơn mưa tầm tã hôm đó chỉ như là một trò đùa.

Mạc Tang còn chưa kịp nghĩ ra nguyên nhân, Đường Tụng đã kéo áo ở phần eo cô lên một chút. Trông thấy chỉ còn lại một lớp vải gạc mỏng, anh áp lòng bàn tay lên, ôm eo cô, hỏi: “Lúc tôi không ở nhà, đã thay thuốc chưa?”

Mạc Tang nhìn Đường Tụng ở khoảng cách rất gần, ngửi thấy hương trà dịu nhẹ từ cơ thể anh, không hề vương vất mùi còn hay thuốc lá. Anh giống như sương sớm, sạch sẽ nhưng không thể nhìn thấu.

Mạc Tang có cả trăm cách để phân rõ giới hạn với Đường Tụng nhưng có lẽ do anh hỏi chân thành quá, hơi ấm lòng bàn tay anh làm người khác dễ chịu quá, nên chỉ biết bối rối ậm ừ, coi như đã trả lời.

Cô bắt đầu nhớ lại lúc đó tại sao uy hiếp anh. Anh giống trận mưa phùn, giăng khắp nơi và dần dần làm biến đổi mọi thứ, khiến một kẻ hay lang bạt như cô, mới được một tháng đã thấy quen với cuộc sống ở nhà anh.

Nhưng Mạc Tang không biết trận mưa đó rốt cuộc lúc nào sẽ trút xuống ào ào, trong lòng nghĩ, cô không thể tiếp tục thế này.

Mạc Tang có vẻ ngoan ngoãn trong vòng tay Đường Tụng. Lúc này, anh thả vạt áo xuống, định bụng đưa tay lau vết bẩn ở mép cô. Nhưng cô đã bắt đầu hành động.

Cô xoay khẩu súng, nhắm trúng yếu điểm trên người Đường Tụng.

Mạc Tang nháy nháy mắt, ranh mãnh tựa lên vai anh. Đường Tụng ngán ngẩm thở dài, chậm chậm buông hai cánh tay, thả cô ra, “Biết ngay là cô không ngoan ngoãn như thế, lại giờ trò gì đây?”

Mạc Tang chưa trả lời, chuông điện thoại của Đường Tụng reo lên. Anh hỏi ý cô bằng ánh mắt, Mạc Tang thần nhiên ấn súng lên lưng anh, ra lệnh:

“Nghe đi.”

Người gọi điện tới là Lục Viễn Kha, chưa đợi Đường Tụng nói gì, bên kia đã liền thoả: “Này Đường Tụng, Tuyết Sơn Chi Lệ tới rồi, chính tay tôi khoá nó lại trong tủ bảo hiểm, còn không cảm ơn hả?”

Đường Tụng thoáng cười, “Thế thì tốt, nhất định phải gửi tới nhà tôi vào trước buổi tiệc ở sơn trang, bằng không tôi không yên tâm. Còn nữa, nhất định phải giữ kín tung tích của nó.”

Nói rồi anh tắt máy.

Mạc Tang nghe loáng thoáng vài câu, giữ tư thế chĩa súng vào Đường Tụng một lúc, sau đó nhảy lên chiếc tủ thấp phía sau ngò, hỏi anh: “Tuyết Sơn Chi Lệ?”

Đường Tụng gật đầu, thấy nét mặt cô thay đổi, bèn hỏi lại: “Cô cũng biết nó?”

Mạc Tang định nói gì rồi lại thôi, một lúc khá lâu mới thu lại súng, dường như không còn tâm trạng tiếp tục đùa giỡn. Cô quay người đi, hỏi: “Anh không sợ tôi tiết lộ ra ngoài à, anh vừa nói là phải giữ kín.”

Tuyết Sơn Chi Lệ là viên kim cương đẳng cấp bị thất lạc ở Zurich ba năm trước. Nó gần như trở thành huyền thoại của giới sưu tầm. Không những màu sắc xuất chúng, nó vô cùng hiếm vì nặng tới mười carat. Hơn nữa, dưới ánh đèn, trông nó rất giống ngọn Thiếu Nữ ở Thụy Sĩ, có thể sánh ngang với viên Tuyết Sơn Hoàng Hậu đẹp nhất châu Âu.

Viên kim cương mang hình hài một giọt lệ, với màu xanh lam rực rỡ. Nó tượng trưng cho giọt nước mắt vĩnh hằng trên gương mặt, là lời thề hẹn cuối cùng trong cuộc đời người đàn ông.

Mọi người nói rằng, bất kỳ ai trông thấy Tuyết Sơn Chi Lệ đều xiêu lòng. Rất nhiều người khao khát có được nó bằng bất cứ cách nào. Các đại gia đam mê sưu tầm lũ lượt nghĩ trăm phương ngàn kế để tranh giành. Cũng chính bởi thế, tung tích viên kim cương bí hiểm trong nhiều năm nay và bị nghi ngờ là thẻ số của tình báo xuyên quốc gia. Có người cho rằng nó mất tích ở Zurich, đi đâu về đâu không ai xác định được.

Mạc Tang vô cùng kinh ngạc, đến Tuyết Sơn Chi Lệ Đường Tụng cũng có thể giành được.

Cô từng ẩn náu trong thành phố và tự tay lấy được nó, trải qua nghìn vạn khó khăn, nguy hiểm đến cả tính mạng cuối cùng giao nó cho K hoàn thành nhiệm vụ. Vậy mà sau đó, nó lại trở thành động cơ khiến anh ta muốn giết người diệt khẩu.

Đây không phải là viên kim cương đơn thuần, trong mình nó ẩn giấu mật mã giao dịch vũ khí quân sự, vì thế trở thành mục tiêu mà các nước tranh giành. Cho dù không có cách nào đoạt được, cũng buộc phải đảm bảo kim cương bị huỷ hoại.

Mạc Tang vốn muốn rời khỏi nhà Đường Tụng, nhưng lúc này bỗng đổi ý.

Đường Tụng lơ mờ đoán ra điều gì, đưa mắt nhìn cô nhưng không hỏi thêm, sau đó tự mình đi pha một ấm trà. Anh tráng qua một lượt nước để lá trà nở ra, tiếp đến rót thêm nước, cuối cùng thông thả ngồi lên chiếc ghế mây cạnh cửa sổ.

Hộp trà bên cạnh Đường Tụng có in mấy chữ lớn “Đại Hồng Bào”, viết bằng phương pháp vẩy mực. Đây là loại trà phải tốn nhiều công sức để làm ra, cần thưởng thức từ từ mới thấm vị.

Những khoảnh khắc thật thanh lịch, cũng giống như tất cả mọi thứ thuộc về ngôi biệt thự này. Nơi đây có sự pha trộn hài hoà giữa Trung Quốc và phương Tây, thanh cao và tao nhã.

Mạc Tang cất súng, nhìn Đường Tụng hỏi: “Anh có thể giúp tôi thêm việc nữa được không, tôi nghiêm túc đấy... Đợi sau khi an toàn, nhất định tôi sẽ báo đáp anh.”

Đường Tụng từ từ nhấp một ngụm trà, trả lời mà không cần nghĩ: “Được.”

Thái độ của Đường Tụng khiến Mạc Tang có chút sốt ruột, “Tôi không đùa đâu.”

“Tôi biết, thế nên tôi có một điều kiện.” Đường Tụng dừng đỉnh thưởng trà, Mạc Tang bước tới, đợi nghe điều kiện. Anh vẫn thong thả uống hết chén trà, sau đó đặt chiếc chén vào tay Mạc Tang, nhìn cô mỉm cười, nói: “Nếu muốn tôi giúp, trước bữa tối, cô cần tự tay khôi phục nguyên trạng căn phòng. Phải quét dọn thật cẩn thận, tôi mắc bệnh sạch sẽ. À đúng rồi, còn chiếc chén này nữa, cũng cần rửa sạch và để vào đúng chỗ của nó.”

Cố bóp chặt chiếc chén, nhìn anh hỏi: “Chỉ vậy thôi sao?”

“Chỉ vậy thôi.” Nói rồi anh đứng lên bước ra, Mạc Tang hỏi: “Anh không nghe trước yêu cầu của tôi ư?”

Đường Tụng ân cần gọi người giúp việc mang dụng cụ quét dọn tới, sau đó mới trả lời: “Bỗng nhiên cô muốn tôi giúp đỡ, chắc hẳn đã có suy tính. Tuyệt Sơn Chi Lệ tôi còn có thể đoạt được, nhất định có thể giúp cô, đúng không?”

Mạc Tang không thể nói được gì, nhìn người giúp việc mang đồ quét dọn và khẩu trang tới, cô chỉ muốn chạy tới xé rách gương mặt đang mỉm cười

của Đường Tụng.

Lục Viễn Kha nói đúng, anh là một con sói.

Hãy download ebook tại facebook group EFF

Giờ cơm tối, Đường Đường đã về nhà. Sau khi chạy vài vòng quanh phòng, cô bé bị Đường Tụng lôi đi rửa tay. Khi họ bước ra, một người giúp việc đi tới nói: “Mạc tiểu thư đã quét dọn xong xuôi, chúng tôi cũng đã dọn dẹp sạch sẽ cầu thang rồi.”

Đường Tụng kéo con gái, nhấc cô bé ngồi xuống ghế và bắt đưa chocolate giấu trong lòng bàn tay ra, sau đó quay sang gật đầu với người giúp việc: “Tốt.”

Người giúp việc lại nói nhỏ: “Nhưng hình như Mạc tiểu thư không được vui cho lắm... Thiếu gia, cậu không nên để tiểu thư làm những việc này, chúng tôi làm là được rồi.”

“Không sao, chuẩn bị ăn cơm thôi, Đường Đường đói rồi.”

Đường Đường thấy đồ ăn vặt thì không tập trung, khó khăn lắm Đường Tụng mới thu lại được chỗ kẹo mà cô nhóc giấu tới giấu lui. Anh dạy dỗ con gái không được lén ăn đồ ăn vặt mà người lớn không cho phép. Đường Đường phụng phịu một lúc, đành thôi phản kháng, chuyển sang đòi xem tivi. Đường Tụng bảo người giúp việc mở màn hình lớn trong phòng ăn, vừa lúc kênh đầu tiên đang phát chương trình *Nhà có thú cưng*.

Mạc Tang mặt nặng mày nhẹ bước vào thì thấy Đường Tụng đang vừa nhìn màn hình vừa cười. Chương trình tivi mang lại cảm giác vui vẻ, ấm cúng, một người đang đùa với mèo – vốn là con mèo hoang được người hảo tâm mang về nhà nuôi. Nó nhe nanh múa vuốt, trông thấy người là gãi gãi.

Bố con nhà họ Đường, một lớn một nhỏ, xem say sưa.

Mạc Tang càng giận hơn, hắng giọng kéo ghế ngồi xuống. Cô không thạo cầm đũa nên thường dùng đồ ăn Tây, cố tình để dao đĩa va đập vào nhau lanh canh. Cô nhóc Đường Đường đang mải mê với chiếc ti vi, nghe âm thanh thì quay đầu chào Mạc Tang rồi tức khắc lại dán mắt vào chú mèo trên màn hình. Đường Tụng nén cười, bắt đầu ung dung, chậm rãi ăn cơm.

Mạc Tang nhấn mạnh dao ăn xuống đĩa, phát ra tiếng kêu chan chát, sau đó ngược mắt nhìn Đường Tụng, nói: “Thiếu gia, phòng đã được quét dọn sạch sẽ rồi, thiếu gia còn cần dọn gì nữa không?”

Vừa lúc đó ti vi phát ra câu: “Khi con mèo của anh hờn dỗi, ương bướng, chiều chuộng nó không phải cách hay, trừng phạt một cách hợp lý mới là yêu nó.”

Hoa thực được ngoài song cửa sổ nở rộ, có nét tương đồng với người phụ nữ đang tức giận. Cả hai đều rực rỡ và pha chút khoa trương, khiến người ta thấy thú vị.

Đường Tụng càng cười đắc ý. Mạc Tang tay nắm con dao ăn, mắt nhìn anh chằm chằm, định la lối om sòm. Khi cô sắp bùng nổ, Đường Đường bỗng quay người lại, nhồm mông quỳ lên ghế, bắt đầu cho đồ ăn vào miệng.

Đôi mắt to của cô bé nhìn bố rồi lại liếc sang Mạc Tang, gì vậy nhỉ? Có gì không ổn. Cô bé hơi băn khoăn, thì thào nói: “Mẹ tóc đỏ, chỗ này của mẹ đen đen.”

Mạc Tang cúi đầu nhìn, vì không rảnh để chăm chút cho mái tóc dài, ngồi ăn lại không để ý nên tương ớt bết đầy ngọn tóc.

Cô chợt nhận ra hành động của mình và Đường Tụng còn ấu trĩ hơn cả Đường Đường, đã lớn như vậy... Cả hai không hẹn mà gặp phì cười,

Đường Tụng lấy khăn ăn lau tay, ra hiệu, Mạc Tang ngồi gần anh một chút,
“Lại đây, tôi lau giúp cô.”

Mạc Tang bỏ đĩa xuống, ngồi lại gần Đường Tụng. Anh nhận ra cô hoàn toàn không còn cau có nữa, chỉ ngồi yên, mắt nhìn xuống lọn tóc. Lúc này, Mạc Tang... như đóa hồng hoang đã bị bẻ mất gai, trải qua gió quật mưa vắn mà vẫn tươi thắm, nhưng khiến người ta thấy xót xa.

Đường Tụng trong lòng xao động, trực tiếp chạm tay vào chỗ tương ớt bèn bệt trên tóc. Khi một người bắt đầu thay đổi vì một người khác, thì thường đã xác định rằng ngày sau không có gì để nuối tiếc.

Trên bàn có món thịt cuốn chiên giòn kiểu Pháp, thịt chân giò rưới nước sốt trái cây. Mùi đồ ăn thơm lừng, khiến người ta thêm thuồng chảy nước miếng.

Mạc Tang ngược nhìn Đường Tụng, bỗng hỏi: “Chẳng phải anh mắc bệnh thích sạch sẽ sao?”

“À...”, Đường Tụng nghiêng mặt, chậm chậm vuốt mái tóc cô. Đường như anh rất thích mái tóc dài của Mạc Tang, từng ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng mà quên mất đã đến lúc nên dừng lại. “Thứ mình sở hữu thì tất nhiên sẽ không e ngại, cũng giống như tôi không chê ngón tay mình bẩn.”

Khi nói câu này, ánh mắt anh gọn chút xót xa, khiến cô hoang mang nhớ tới đất nước xa xôi ấy, với bầu trời xanh xám sau mưa.

Đường Tụng, Đường Tụng. Quả thật cô chưa từng để tâm tới người đàn ông nào như thế. Nho nhã, thanh tao, chẳng thể nhìn thấu được như sương sớm. Mấy năm được thuê làm việc, ngay cả khi không có nhiệm vụ, cô vẫn buộc phải hoà vào đám đông và mất hút, trở thành một ai đó bình thường nhất, hoàn toàn không có thời gian dính líu tới mấy vị thiếu gia như Đường Tụng.

Nhưng tại sao anh đến bên cô như trời định, dường như lần uy hiếp đó đã được diễn trước cả nghìn lần.

Những xao động của Mạc Tang cuối cùng bị Đường Đường cắt đứt. Cô nhóc cắn ngón tay chạy lại, phút chốc đã leo lên đùi Đường Tụng, làm nũng: “Bố ơi bố, con thích có mèo.”

“Không được, con phải đi nhà trẻ, không có thời gian chơi với mèo.” Đường Tụng lắc đầu, đoán trước cô bé trông thấy mèo sẽ vùi vĩnh.

Đường Đường lập tức quay đầu, giơ hai tay về phía Mạc Tang đòi bế, “Mẹ tóc đỏ, con thích mèo, Đường Đường muốn có mèo cơ!”

Mạc Tang đưa tay đỡ cô bé, mới có mấy ngày mà cô nhóc dường như nặng hơn. Cô thơm lên má Đường Đường, nói rằng thú cưng không dễ nuôi như cô bé nghĩ. Tuy nhiên Đường Đường quyết đòi bằng được. Đường Tụng giơ chiếc thìa lên, ra hiệu Mạc Tang dỗ Đường Đường ăn cơm, phân tán sự chú ý của cô bé. Mạc Tang chậm chậm múc một thìa canh, vừa dỗ dành vừa bón cho cô bé uống.

Mạc Tang hiểu chăm trẻ nhỏ là việc rất vất vả. Chỉ riêng dỗ ăn, cô phải theo sau tiểu thư họ Đường, đổi tới ba vị trí trong biệt thự. Bây giờ Đường Đường đi học nên đỡ vất vả hơn. Một, hai năm trước, cô bé quần lầy Đường Tụng không rời, người giúp việc tốt đến thế nào cũng không so được với bố mẹ ruột, Đường Tụng cảnh gà trống nuôi con, chắc chắn không dễ dàng gì. Đường Đường lại đặc biệt láu lỉnh, nhiều chiêu trò. Từ trước đến nay, Đường Tụng luôn ở bên chăm chút cho cô bé từng li từng tí.

Bi kịch gia đình đơn thân rất dễ khiến trẻ nhỏ thiếu thốn tình yêu và sự quan tâm. Nhưng Đường Đường thì không.

Vật vã hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Mạc Tang dỗ được Đường Đường ăn hết phần cơm còn lại, sau đó để cô bé theo chú Thẩm chạy ra

vườn hoa. Ở xa xa, Đường Tụng lẳng lẳng tựa vào tay vịn cầu thang dõi theo cô và Đường Đường. Đêm mùa hè mát mẻ dễ chịu, Mạc Tang thở phào khi bận bịu xong, bước về phía Đường Tụng, ngồi lên bậc thềm cầu thang cạnh anh, dõi theo Đường Đường đang chạy ngược chạy xuôi...

Mạc Tang không kìm được sự tò mò, hỏi Đường Tụng: “Mẹ cô bé đâu?”

“Đường Đường không có mẹ.” Câu trả lời của anh luôn là vậy.

Mạc Tang ngược mắt nhìn anh. Ở nhà, Đường Tụng thích mặc đồ rộng rãi thoải mái. Anh vẫn ôn hoà, điềm đạm như mọi khi, nhìn thế nào cũng cảm thấy đây là người đáng để nương tựa.

Cô cứ nghĩ mãi, người phụ nữ như thế nào mới có thể khiến Đường Tụng bộc lộ cảm xúc. Nhưng đến hôm nay anh vẫn không chịu mở lời.

Nếu thật sự không còn vương bận trong lòng thì anh sẽ không dùng ngữ điệu như vậy. Bất kể mẹ đứa trẻ đã làm việc gì, suy cho cùng, Đường Tụng tuyệt đối không có tỏ vẻ vì một việc mà anh không để tâm.

Vì thế nguyên do của câu chuyện càng khiến Mạc Tang hiếu kỳ. Những lúc nhàn rỗi, tẻ nhạt khi dưỡng thương, cô đã tìm kiếm được nhiều thông tin. Hoá ra nhà họ Đường còn lấn sân sang lĩnh vực phim ảnh, một số nghệ sĩ nổi đình nổi đám hiện nay thuộc công ty quản lý của họ. Trong mắt người ngoài, Đường Tụng thường xuất hiện với vẻ cực kỳ khiêm tốn, kín kẽ, rất hiếm khi đọc thấy tin tức về anh. Nếu có tham gia sự kiện, anh chỉ đi cùng anh trai, nói vài câu xã giao.

Điều duy nhất khiến người ta xôn xao bàn tán là, anh vô duyên vô cớ có một cô con gái.

Việc này thậm chí liên lụy tới vài ngôi sao hạng A nổi tiếng. Tuy anh trai Đường Tụng mới là người nắm quyền lớn trong dòng họ và Đường Tụng

đường như chỉ là cậu em nhàn nhã an phận, song không thể phủ nhận, anh là hình mẫu mà phụ nữ mơ tưởng. Về thân phận mẹ của đứa bé, thiên hạ từng suy đoán vô số khả năng. Nhưng ba năm trôi qua, Đường Tụng vẫn chưa kết hôn với ai. Và rồi hầu như ai nấy đều mặc nhận rằng cô bé Đường Đường không có mẹ.

Mạc Tang nhún vai, tỏ ý bảo Đường Tụng không nói thì thôi. Một lúc sau, cô thấy Đường Đường trèo lên xích đu. Chú Thẩm gọi vài người đứng trông nom ở cả trước và sau, nhẹ nhàng đẩy xích đu cho cô bé.

Nhưng rốt cục cô vẫn không kiềm chế được, lại hỏi: “Đường Đường còn bé, anh chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn sao? Cô bé cần người ở bên chăm sóc.”

Sau này lớn hơn chút nữa thì sao? Các cô gái thường có nhiều tâm sự, cần được hiểu và chia sẻ.

“Hơn nữa... Đường Đường ngoan, hiểu chuyện, chỉ cần đối phương chịu chăm sóc cô bé chu đáo, cô bé nhất định không vô duyên vô cớ làm loạn. Sau này lớn hơn chút nữa, ấn tượng không sâu đậm, có lẽ cô bé sẽ coi mẹ kế như mẹ đẻ thôi.”

Bản thân Mạc Tang cũng không biết tại sao mình lại lo cho chuyện nhà Đường Tụng. Đó là cuộc sống của con gái anh, của anh. Nhưng mỗi lần nhìn dáng vẻ Đường Đường chạy tới, cô đều cảm thấy đau lòng.

Đường Tụng một lúc lâu không đáp lời, sau đó mới nói: “Cô thương nó không? Nếu cô biết tôi tìm được Đường Đường ở nơi nào...”, câu nói bị Đường Tụng bỏ dở.

Mạc Tang thẳng thốt nhận ra đây là câu chuyện rất đau lòng, nó có thể khiến người đàn ông cứng rắn như Đường Tụng không thể nói hết câu. Ai

cũng có quá khứ, bản thân cô cũng có. Giây phút này, Mạc Tang đặc biệt đồng cảm với Đường Tụng.

Nỗi đau làm cho người ta tỉnh táo, khiến họ biết làm thế nào để kiên cường sống tiếp.

Mạc Tang đứng dậy, thành khẩn nhìn anh, nói: “Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi không biết anh và mẹ Đường Đường có... mâu thuẫn lớn như vậy. Nhưng suy cho cùng, những chuyện đó đều qua rồi.”

Đường Tụng chăm chú nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh, sâu lắng như biển ở ngoại ô Diệp Thành khiến cô có chút dè dặt. Cuối cùng anh nở nụ cười, không khí gượng gạo ấm áp lên khá nhiều, anh vừa lên lầu vừa nói: “Cô nói đúng, Đường Đường còn nhỏ, có lẽ tôi nên tính chuyện kết hôn, tìm cho con bé một người mẹ.”

Mạc Tang thở dài, khẽ nắm bàn tay, cố không chế đầu óc khỏi những suy nghĩ. Cô có thể hiểu nỗi đau đón đó vì từng trải qua sự giày vò như vậy.

Đường Tụng bước đến cửa phòng Mạc Tang. Ánh đèn màu cam hắt lên bóng anh, khung cảnh ôn hoà và tao nhã như một giấc mơ êm dịu.

Cô lần đầu tán dương anh: “Đường Tụng, anh là một người cha tốt.”

Nhưng Đường Tụng chấm dứt đề tài này, anh quay người nhìn cô, nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta vào trong nói chuyện, cô muốn tôi giúp việc gì?”

Tình cảm nguội lạnh quá nhanh, chẳng chừa lại chút ấm áp nào cho người khác.

Mạc Tang biết, cô chìm đắm trong quá khứ không khác gì đang tự tử dần dần, cho dù con đường phía trước dài đằng đẵng và cuối cùng cũng không

chôn nương thân.

Còn Đường Tụng... Anh là giấc mơ của phụ nữ, chỉ có thể mơ mộng mà thôi.

Trong mơ, thiên đường ở xa hút tầm mắt nhưng không đủ chứa chấp quá khứ của nhau. Mạc Tang không thể tiếp tục để lỡ. Cô có thể chịu đựng nỗi đau đớn khi bị viên đạn găm vào da thịt nhưng không thể gánh chịu nỗi sợ khổ sở khi tỉnh mộng.

Mạc Tang từng nghĩ, cuộc đời Đường Tụng sẽ mãi bình yên như khi thường thức trà hôm đó, cho dù đặt vào thế giới cổ tích, Đường Tụng cũng không thể cùng cô lang bạt tới góc bể chân trời.

Chương 5: Ân ý chẳng thể đoán rõ

Căn phòng quả nhiên trở nên sáng sủa, ngăn nắp.

Đường Tụng ngồi lên chiếc ghế mây với vẻ rất tán thưởng. Mạc Tang cho tay vào túi sau của quần jeans, nhìn một vòng bốn góc, nói: “Đây là lần đầu tôi quét dọn phòng.” Vừa dứt lời, cô nhìn về bức tường sau lưng Đường Tụng, phía trên chiếc rèm có một chiếc móc treo sắp rơi. Cô lập tức để cả chân trần, trườn người nhảy lên chiếc bàn gỗ giáng hương bên cạnh, theo đà đó nắm lấy rèm cửa để nhảy lên tủ, quỳ trên nóc và với chiếc móc.

Một loạt hành động đó chỉ mất ba giây. Sau đó cô quay người phúi phúi tay, nói với Đường Tụng: “Ổn rồi, thế là giải quyết xong hết.”

Mạc Tang ngồi trên nóc tủ, chân vắt xuống. Đường Tụng nhìn cô ở khoảng cách gần hai mét, phì cười, “Chân tay cô khá đấy, để cô dọn dẹp nhà cửa thật là lãng phí tài năng.”

Mạc Tang nhận ra mình đã đi ngược lại với quy tắc nghề nghiệp... vì đã quá dễ dãi bộc lộ bản thân.

Cô vắt chân ngồi trên nóc tủ cao, nhìn xuống thấy Đường Tụng đang lại gần, đứng ở dưới giơ cánh tay nói với cô: “Xuống dưới nói chuyện.”

Mạc Tang chế giễu Đường Tụng nhiều chuyện, nhẹ nhõm nhảy phắt xuống, kiễng chân lướt qua người anh như một con mèo kiêu ngạo, tự đắc và chỉ làm theo ý thích. “Nếu ở độ cao tầm thường thế này mà còn cần người đỡ, tôi phải chết đến vài trăm lần rồi.”

Tuy nhiên Đường Tụng không lấy gì làm ngạc nhiên, cũng chẳng để bụng khi cô không đón nhận ý tốt. Rất tự nhiên, anh thu tay lại, tựa người vào tủ, nhìn cô nói: “Chỉ là tôi thích thế thôi.”

Chỉ là anh thích chiều chuộng cô mà thôi.

Mạc Tang bỗng nhiên nổi cơn giận, xưa nay cô ghét nhất bị người khác coi là vật cưng. Cô tung đường quyền về phía Đường Tụng, song một lần nữa bị anh nắm chặt cổ tay. Giọng anh nhẹ nhàng nhưng rất nghiêm túc: “Nếu đoán không lầm, cô còn cần tôi tìm người giúp.”

Mạc Tang nắm chặt ngón tay, cắn răng nhìn anh chằm chằm, một lúc lâu sau mới thả tay ra, lấy lại bình tĩnh nói với vẻ khách khí: “Xin lỗi, anh có thể thả tôi ra rồi.”

Đường Tụng tủm tỉm cười, thả tay ra. Một lần nữa giành được toàn thắng.

Mạc Tang từ ngăn kéo rút ra tấm ảnh xé từ trang màu của tạp chí, trên đó có hình gương mặt nhìn nghiêng mà phóng viên báo lá cải chụp được. Đó thực sự là một phụ nữ rất đẹp.

Cô đưa cho Đường Tụng, “Anh có thể giúp tôi liên lạc với cô ấy không? Không được để bất kỳ ai biết, không được tìm công khai. Cô ấy là bạn tôi, tôi không thể để cô ấy gặp phiền phức.”

Đường Tụng cầm tấm hình lên xem, khẽ chau mày hỏi Mạc Tang: “Hôm gặp nhau, cô bảo cần gọi điện cho ai đó, chính là gọi cho người này ư? Nếu tôi nhớ không lầm, người này rất nổi tiếng ở nước ngoài, quý cô Hồ Diệp... Vài người bạn của tôi đã nghe danh tiếng.”

“Đúng vậy, cô ấy tên Daisy. Nhưng sau đó tôi gọi lại thì số đã bị đổi. Cô ấy quyết định xuất đầu lộ diện ở Diệp Thành, chắc chắn hành sự rất cẩn thận. Những thứ như số di động đều là giả, tốt nhất hãy cho tôi gặp cô ấy.”

Đường Tụng gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Anh nhìn kỹ tấm ảnh, cười nói: “Thật ra rất đơn giản... Người đàn ông bên cạnh cô ta là Ân Thành, con trai doanh nhân giàu có của Diệp Thành. Lục Viễn Kha nói chuyện được với người này, không khó để tìm anh ta.”

Mạc Tang giẫm lên đường vân hoa lệ trên thảm, đi hai vòng, rồi nhìn anh, nói: “Nghe này, tôi muốn gặp Daisy, đã hơn ba năm tôi không gặp cô ấy rồi. Nếu anh có thể giúp tôi đạt được nguyện vọng, tôi sẽ đồng ý với anh một việc. Anh muốn có món đồ gì hoặc cần người làm việc gì đó, tôi đều có thể giúp anh...”

Đường Tụng bỗng giơ ngón tay làm động tác im lặng, một nửa gương mặt anh bị che bởi bóng đêm, giọng vẫn bình lặng: “Những lời như thế này tôi không thích.”

Mạc Tang như bị giội gáo nước lạnh, nhìn anh lạnh lùng. Một lúc sau mới nói: “Nói thật nhé Đường Tụng, nếu không phải cần cầu cạnh anh, bình thường anh muốn mời tôi ra tay, tôi còn phải xem anh có đủ kiên nhẫn không.”

Anh nghiêng người cầm tách trà, “Trước nay tôi chưa từng nghi ngờ khả năng của cô, nhưng tôi không cần kiêu báo đáp như thế.”

Mạc Tang bỏ ngoài tai, “Anh không cần tiền cũng chẳng hám danh. Điều tôi có thể giúp anh cũng không phải chỉ những thứ đó.” Ánh mắt cô dừng lại trên chiếc đèn tường hắt ánh sáng ấm áp, nói tiếp: “Nếu anh giữ tôi lại chỉ vì muốn tìm một người đàn bà, cũng không cần vòng vo đến thế. Bởi vậy, tôi không biết anh định làm gì... Lục Viễn Kha bảo anh là quái nhân. Nhưng tôi hiểu, chỉ là anh không quên nỗi mẹ của Đường Đường.”

Tách trà trên tay Đường Tụng rơi xuống đất. Cho đến khi nó vỡ tan, cả hai đều không phản ứng kịp.

Vì anh hiếm khi mất kiểm soát như vậy.

Mạc Tang kinh ngạc nhìn Đường Tụng, anh cúi đầu dăm dăm nhìn những mảnh vỡ gốm tử sa trên nền nhà. Rất lâu sau mới ngẩng lên, nói với cô: “Tôi đi gọi người dọn dẹp, xin lỗi.”

Cô đứng sững. Đường Tụng sai người vào phòng dọn còn anh không quay lại. Mỗi đến khi người giúp việc dọn xong, Mạc Tang mới nhận ra rằng, vừa rồi cô vô tình nói đến một chuyện mâu chốt và chuyện này đủ trở thành tử huyệt của Đường Tụng.

Người đàn ông như anh cũng có điểm yếu không thể chạm vào?

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Mạc Tang rất vui vẻ. Vì thế mà đêm đó cô ngủ rất sớm, tìm lại được cảm giác ngủ ngon đã lâu không có được. Cô ngủ một mạch tới khi trời sáng.

Sau đêm đó, Đường Tụng chưa trở về lần nào.

Chú Thắm từng nói, tuy biệt thự giữa ngọn núi nhưng được coi là lân cận ngoại ô, cách trung tâm thành phố không xa, giao thông cũng gọi là thuận tiện. Vì phụ trách công ty truyền thông của gia đình, Đường Tụng thường tham gia các hội nghị lớn, các buổi lễ. Nếu lịch trình quá dày, anh thường ở luôn trong thành phố.

Mạc Tang lúc nào cũng ngóng đợi Đường Tụng. Vài ngày sau, chú Thắm mang tới một chiếc hộp, nói là thiếu gia gửi cho cô.

Cô mở ra thì thấy một chiếc điện thoại Vertu màu đen, được nạm các viên kim cương nhỏ ở đường viền. Cô xoay đi xoay lại trên tay, đương nhiên biết giá trị của nó, cũng không từ chối. Cô dặn chú Thắm chuyển lời cảm ơn tới Đường Tụng.

“Thiếu gia nói, mong tiểu thư đợi điện thoại của cậu ấy.”

“Vâng.”

Nắp sau của điện thoại cũng có một viên đá mặt tang, màu sắc tuyệt đẹp, chắc chắn đã được chọn lựa kỹ lưỡng.

Mạc Tang nhìn chiếc điện thoại, bật cười, thiếu gia chịu tiêu tiền như vậy đương nhiên biết lấy lòng phụ nữ. Chỉ có điều Đường Tụng có nỗi niềm riêng. Bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ không có người tình nào khác ư?

Mạc Tang lại bắt đầu tò mò về chuyện mẹ Đường Đường. Cô không biết rốt cục người phụ nữ đó và Đường Tụng đã xảy ra chuyện gì, lên mạng tìm kiếm rất lâu mà chẳng thu được thông tin nào.

Đó là bí mật mà phóng viên tin lá cải cũng không thể đào bới nổi.

Đến chiều, quả nhiên Đường Tụng gọi tới. Lúc này, Mạc Tang đang thực hiện các động tác phục hồi thể lực đơn giản. Cô kẹp điện thoại giữa vai và

tai, tiếp tục kéo – gấp cánh tay.

Qua điện thoại, giọng Đường Tụng càng âm áp hơn: “Cô chọn trang phục đi, tối mai cùng tôi tới sơn trang Tử Kim, Ân Thành sẽ tới, người cô muốn tìm đi cùng anh ta.”

Mạc Tang dừng động tác, ngồi lên ghế trong vườn hoa, hỏi Đường Tụng: “Trong trường hợp thế này, chẳng phải anh nên tặng quần áo cho tôi sao? Sau đó tôi sẽ hét lên khi mở quà ra, rồi sẽ một lòng một dạ với anh. Tôi nhớ trên mạng có nhiều chuyện như thế.”

Đường Tụng cười nghe rất dễ mến, nói một cách đầy ý vị: “Tôi cũng muốn thế nhưng không biết size quần áo cô mặc. Cô biết đấy... nếu là trong kiểu chuyện như thế, tôi đã phải hiểu cô rất rõ rồi chứ nhỉ.”

Mạc Tang không biết vì sao hai người trò chuyện hào hứng như vậy. Im lặng vài giây, cô nói với anh bằng giọng nghiêm túc: “Giờ đây tôi hoàn toàn tin tưởng Lục Viễn Kha, mỗi câu mà anh ta nói đều có lý.”

“Ồ, cậu ta đã nói xấu tôi gì thế?”

Đầu kia điện thoại vọng ra tiếng oang oang của một người khác: “Này này, hai người tán tỉnh nhau, cậu trừng trừng nhìn tôi làm gì! Tôi chẳng hề tới nhà cậu từ sau hôm đó... này, này...”

Mạc Tang cười, “Anh ta nói với tôi, nếu anh là chính nhân quân tử thì sao bỗng dưng lại có Đường Đường?”

Giọng Đường Tụng vẫn trầm âm, anh nói chậm rãi: “Được lắm, cậu ta sẽ phải trả giá vì câu nói này.”

Mạc Tang giờ điện thoại ra xa một chút, Lục Viễn Kha lầu bàu ở phía bên kia, âm thanh nhỏ dần, hình như bị đuổi ra ngoài. Đường Tụng trở lại,

tiếp tục nói chuyện với cô: “Tôi nghĩ người khác tặng cô cũng không thích, tự cô chọn nhé. Chú Thắm giữ danh sách, cô đặt bộ nào thì báo lại, chú ấy sẽ gọi điện bảo người ta mang tới vào sáng sớm mai.”

Mạc Tang âm ừ, chuẩn bị tắt điện thoại nhưng chợt nhớ tới vấn đề quan trọng, hỏi anh: “Buổi tiệc như thế có lẽ chỉ dành cho những người như các anh, làm sao tôi vào được, chi bằng để tôi vào bằng cách của tôi...”

Đường Tụng trả lời như thể sự việc vốn là thật: “Cô là bạn gái của tôi.”

Mấy từ của Đường Tụng khiến toàn bộ về sau câu nói của Mạc Tang bị chặn lại. Biết Đường Tụng đang đợi những phản ứng buồn cười, cô quyết định dụ giọng, cười méo xệch: “Được.”

“Cô yên tâm, buổi tiệc tuyệt đối được bảo mật. Nếu muốn trà trộn vào sơn trang Tử Kim, cô phải tốn rất nhiều công sức. Buổi tiệc mỗi năm chỉ có một lần, không còn nhiều thời gian chuẩn bị nữa đâu, cứ quyết định vào cùng tôi.”

Mạc Tang đồng ý, sau đó về phòng thu dọn, chuẩn bị. Khi đâu đã vào đấy, cô nhìn một lượt khắp căn phòng. Đường Tụng luôn để cô ở đây, xung quanh phẳng phất vẻ đẹp cổ điển, yên tĩnh và thoải mái.

Cô nghĩ, đây là đêm cuối cùng mình ở căn nhà này. Tìm được Daisy, cô sẽ rời đi, từ đó biến mất, trở lại với con đường lang bạt.

Trận mưa tầm tã, Đường Tụng, căn phòng này và cả cô bé tóc đỏ. Tất cả những thứ đó, từ nay về sau có lẽ còn chưa đủ thành ký ức.

Mạc Tang quyết định ra đi, vậy mà chẳng hiểu vì sao đêm đó cô mơ thấy Đường Tụng.

Đó là cơn ác mộng lặp đi lặp lại trong giấc ngủ của cô suốt ba năm qua. Cô đã tê dại tới mức không còn để tâm đến nữa, nhưng lần này, phần cuối giấc mơ xuất hiện những hình ảnh khiến người ta kinh ngạc.

Đạn tới tập ập đến, Mạc Tang ý thức được sự nguy hiểm, cố gắng chạy trốn nhưng không kịp. May nhờ Thượng đế che chở, viên đạn của K bay lệch, bắn trúng thùng xăng, gây ra một loạt tiếng nổ vang trời. Cô ngã dưới một mái hiên đang rò nước ở Zurich, máu tuôn ra từ trán, hai mắt mờ đi, cô tuyệt vọng nghĩ, hoá ra đây là một cái bẫy.

K căn bản không muốn tới núi Thiếu Nữ, anh ta chỉ muốn mạng sống của cô.

Nhưng đoạn cuối giấc mơ, cô thấy Đường Tụng cùng những hình ảnh hoang đường, điệu cười anh nhạt nhòa, dường như hoà nhập với bóng của ngọn núi tuyết đó. Trong mơ, lần đầu tiên cô không còn cảm giác khiếp sợ.

Tỉnh dậy, Mạc Tang phải xác nhận đi xác nhận lại rằng, cô chưa từng có triệu chứng và cũng không bị chẩn đoán mắc bệnh mất trí nhớ. Sự cố đó khiến cô bị thương nhưng tuyệt đối không làm tổn hại tới não bộ của cô. Tất cả những sự việc trước đây cô đều nhớ rõ ràng. Mọi việc của hơn hai mươi năm qua như bày ra trước mắt.

Vì thế, cô cảm thấy mình giống như đang trúng phải tà. Thành phố này và người đàn ông này, dường như là một ẩn số không thể đoán được. Để đến mức, khi xe tới đón, cô thậm chí có chút không nở rời đi.

Chiều muộn ngày hôm sau, mọi việc đều như Đường Tụng đã nói, tiến hành thuận lợi.

Xe đưa Mạc Tang vào thành phố, đây là lần đầu cô vào nội thành kể từ khi bị thương. So với hôm trời mưa, phong cảnh hai bên rõ ràng hơn nhiều.

Xe dừng dưới chân một toà nhà cao vút. Người lái xe bảo Mạc Tang đợi Tứ thiếu gia xuống rồi cùng đi.

Mạc Tang ngồi trong xe nhìn vu vơ ra bên ngoài, cô đoán nhất định sẽ có một đám bảo vệ từ trong toà nhà bước ra, tiền hô hậu ủng. Nhưng mấy phút sau, cánh cửa kính mở rộng, chỉ có hai người rảo bước ra ngoài.

Đường Tụng mặc bộ đồ Tây màu xám rất đơn giản, gần như không có gì khác biệt so với thường ngày. Theo anh là một người đàn ông trông hết sức bình thường. Anh ta vô cùng nghiêm túc, gương mặt cứng nhắc, lạnh băng.

Đường Tụng chỉ vào người đàn ông nói: “Đây là trợ lý của tôi, A Minh.” Nói rồi, anh vào trong xe, ngồi bên cạnh Mạc Tang, trợ lý Minh ngồi ở ghế phụ. Khi xe chạy qua phạm vi toà nhà, người đàn ông bỗng quay đầu, hỏi Đường Tụng với gương mặt không biểu cảm: “Thiếu gia, vị này là phu nhân phải không?”

Mạc Tang sửng người, ngay cả Đường Tụng cũng không phản ứng ngay được. Hai người ngồi ghế sau nhìn chăm chăm vào gương mặt thành thật mà nghiêm túc của trợ lý Minh. Một lúc lâu sau, Đường Tụng lắc đầu, giải thích: “Trợ lý Minh, cô ấy là...”

Người đàn ông nhận ra mình nói hớ, vẫn vờ vẻ mặt vô cảm, nói xin lỗi: “Mong thiếu gia lượng thứ, chỉ vì tôi thấy vị tiểu thư này có mái tóc đỏ.”

Mạc Tang hiểu ra, lại do mái tóc gây hoạ, cô giải thích với chút ngán ngẫm: “Ở nước ngoài cũng không phải hiếm gặp, chỉ là trùng hợp thôi.”

Đường Đường còn bé, tuy đặc trưng con lai không rõ nét nhưng có thể dễ dàng nhận ra huyết thống từ mẹ cô bé.

“Gọi tôi Mạc Tang là được rồi.”

Trợ lý Minh rất cẩn trọng, chào thêm câu “Mạc tiểu thư” rồi mới quay người lại, không nói thêm gì nữa.

Đường Tụng nghiêng đầu nhìn Mạc Tang, “Đừng để tâm, trợ lý Minh luôn như thế.” Nói rồi, anh ngắm bộ đồ của cô, một chiếc váy dài màu đen tuyền, có vẻ thuộc kiểu kín đáo nhất, chỉ dưới ánh điện mới nhìn rõ được hoa văn thêu tinh tế trên váy. Cô mang đôi giày cao gót đen pha ren, đục lỗ, để lộ mắt cá chân tuyệt đẹp. Đáng tiếc là chân có vết sẹo lớn do bỏng, nhưng Mạc Tang chưa từng che giấu nó.

Mạc Tang rất thích màu đen, cô cũng hợp với màu này.

Đường Tụng vốn nghĩ, với bản tính dữ dội của Mạc Tang, có lẽ cô sẽ có ý mặc gợi cảm hút hồn, tạo vẻ nguy hiểm và thách thức. Nhưng cô lại dùng lý tính để quyết định không chọn mặc như vậy. Đường Tụng thích điểm này ở Mạc Tang, luôn luôn biết mình nên đóng vai trò như thế nào. Cô là người phụ nữ có chỉ số thông minh cao, nhưng....

Đường Tụng thở dài, mắt thoáng vẻ trầm tư. Bệnh chung của động vật họ mèo là dễ thất bại vì cảm xúc. Chúng cứ nghĩ rằng tình nghĩa bạc bẽo, bị tổn thương một chút cũng dễ đi đến tình cảnh thảm hại.

“Ân Thành thay người tình như thay áo, ai nấy đều biết điều đó. Gần đây bạn cô ở bên anh ta. Tôi nghe nói Ân Thành đã tặng cô ấy du thuyền.”

Mạc Tang không lạ gì điều đó, đây là sở trường của Daisy – thường được gọi là cô nàng Hồ Điệp, gợi tình và đầy sức hút. Đừng nói chỉ một Ân Thành, trước đây ở châu Âu, Daisy từng quán quýt bên nhiều vị quyền cao chức trọng. Vô số tin tức quan chức cấp cao bỏ bịch đều có liên quan tới cô.

Daisy thuộc dạng phụ nữ đàn ông rất mê say, cô mang tới cho họ cảm giác thoải mái tuyệt đối và cả sự mới mẻ. Hơn hết, cô không bao giờ mè nheo, ỏng ẹo, cũng chưa từng yêu cầu danh phận. Điều tàn nhẫn duy nhất

là, một khi đã hoàn thành nhiệm vụ, cô lập tức biến mất. Daisy thông minh và biết tự kiềm chế, tuyệt đối không làm trái quy luật cuộc chơi. Đó lại là chính điểm khiến đàn ông khó quên nhất.

Xe chạy rất lâu trên con đường gần như phủ toàn bộ bóng đen, đến khi tới đầu khác của thành phố, đã thấp thoáng nhìn thấy biển.

Sơn trang tư nhân này quả nhiên danh bất hư truyền, nằm ẩn trong khu rừng rộng lớn. Ánh điện sáng rực khu nhà thiết kế hình tròn. Kiến trúc khá đơn giản, bên ngoài được sơn toàn bộ màu trắng.

Bắt chước các vị khách nữ khác, Mạc Tang khoác tay Đường Tụng bước vào. Trái với dự đoán của cô, Đường Tụng không hề muốn bắt chuyện với những vị khách kia. Anh nói đôi câu khách sáo với vài người đi qua, vẻ mặt không hề thay đổi. Dường như đối phương cũng không quan tâm tới anh và cô.

Đường Tụng chậm rãi đưa Mạc Tang đi tới bên cửa sổ góc hướng Tây, giúp cô kéo ghế. Mạc Tang cười khẽ, bước tới ngồi xuống, ngược mắt nhìn anh, nói: “Anh còn đáng sợ hơn tôi nghĩ.”

“Gì cơ?” Đường Tụng không mấy may bận tâm tới những kẻ đang tiệc tùng nhộn nhịp cũng như tất cả sự giả tạo sáo rỗng dưới ánh đèn thủy tinh. Anh ung dung tự tại ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, ngay lúc đó, có người bê tới loại trà Đại Hồng Bào mà anh thích nhất.

Nghĩa là ở đây năm nào cũng như vậy, Đường Tụng có chỗ ngồi cố định, sở thích đặc thù cố định, sự trầm lặng cố định cùng tính cách ôn hòa, hoàn toàn không muốn làm nhân vật chính. Và người ở đây đều đã quen với điều đó.

Mạc Tang ngồi cạnh Đường Tụng, nghĩ trong giây lát khi đối diện người phục vụ, sau đó đưa tay chỉ vào tách trà của Đường Tụng. Bởi vậy, người ta

cũng bê tới cho cô một tách trà. Mạc Tang nhìn anh nói: “Trong một nhóm người, trầm mặc nhất thường mới là kẻ đáng sợ nhất.”

Oscar Wilde từng nói: Việc khó nhất trên thế gian là không làm gì cả, khó nhất nhưng đồng thời khôn ngoan nhất.

Đường Tụng chính là người như vậy. Anh thực sự có thể làm được tất cả những việc mà người khác làm trước mắt, nhưng anh lại không làm gì cả.

Anh là người thắng cuộc cuối cùng, ung dung qua mặt tất cả những người giàu có, quyền thế để đoạt được Tuyết Sơn Chi Lệ. Vậy mà trong suy nghĩ của kẻ khác, anh chẳng qua là chàng thiếu gia hiền lành, không có gì nổi trội.

Tuy Mạc Tang không biết cách biểu đạt cho rõ ràng song cô hiểu “chân nhân bất lộ tướng”. Trong tiếng Hán có thành ngữ “đại trí nhược ngu”, chính là để chỉ những kẻ tầm ngầm tầm ngầm mà đâm chết voi.

Người rót trà nhìn Mạc Tang khá lâu, cuối cùng không kìm được, rụt rè hỏi: “Thiếu gia, đây là lần đầu ngài đưa người khác tới.”

Đường Tụng cầm tách trà, nhìn anh ta, gật đầu, “Vị này là Mạc tiểu thư.”

“Mạc tiểu thư thật đẹp, thật xứng đôi với ngài.”

Mạc Tang đành cảm ơn lấy lệ, ánh mắt chăm chú theo dõi trung tâm sảnh tiệc. Tuy không đông người nhưng buổi gặp gỡ của giới thượng lưu đều như vậy. Kẻ nhân cơ hội để bắt chuyện, chèo kéo thì cười nói oang oang. Phụ nữ thì mắt đung đưa liếc ngang liếc dọc, dầm dề hội tề nải, mặc mà cứ như không.

Cô đang dõi theo đám người thì nghe tiếng Đường Tụng nói chuyện với ai đó. Quay đầu lại, thấy đối phương vừa bước lại gần, nhìn Đường Tụng

hỏi băng quơ: “Anh cả anh hôm nay không tới sao?”

“À, gần đây anh ấy không ở trong nước.”

“Đại thiếu gia tất nhiên bận rộn... À, bệnh của ông nội anh đỡ nhiều chưa? Mấy hôm trước xem tin tức, thấy bảo ông xuất viện rồi?”

Giọng Đường Tụng vẫn không thay đổi: “Không có gì đáng lo cả, người có tuổi thường không khỏe, đi khám tổng quát rồi về nhà tĩnh dưỡng thôi.”

“Vậy thì tốt, anh giúp tôi hỏi thăm ông cụ nhé. Tứ thiếu gia chơi đi, chúng tôi qua chỗ khác.”

Đường Tụng tiếp tục nâng tách trà của mình, khẽ nheo mắt quét quanh sảnh tiệc. Tư thế của anh như thể không hề thuộc về nơi này và đang tự tìm hứng thú theo cách của riêng mình. Tuy nhiên, ánh mắt của anh khiến Mạc Tang lạnh sống lưng.

Với vẻ ngoài thờ ơ, Đường Tụng nhìn những người kia, ngầm đánh giá các món đồ cổ, ánh mắt chẳng hề thay đổi.

Nếu muốn, anh có thể diễn cùng họ. Còn nếu không muốn, anh cũng có thể tùy ý đập nát chúng.

Sân khấu ở trung tâm bắt đầu cuộc thăm định châu báu. Đây vốn chỉ là một cuộc tụ họp rất kín đáo, không phải để phô trương thanh thế, nhưng những người tới đây đều có máu mặt, vì thế những món đồ kia tất nhiên mang ý nghĩa không tầm thường.

Mạc Tang nhìn qua là biết, cuộc tụ họp kiểu này nhằm mục đích tạo điều kiện cho các mối giao dịch, là một kênh để thiết lập các mối quan hệ. Cũng có thể bên trong nó còn có những hoạt động ngầm.

Chỉ có điều, khuôn mặt ai nấy đều che giấu rất giỏi, làm nên khung cảnh thái bình giả tạo. Vì thế, trông bề ngoài, đây càng giống một buổi dạ tiệc đơn thuần của giới quý tộc.

Không khí mỗi lúc một náo nhiệt. Ngoài cửa có thêm một người oai vệ bước vào, bộ vest đuôi tôm chỉnh chu khiến anh ta trở nên nổi bật nhất. Anh ta đứng một lúc rồi nhìn về hướng Tây, đưa tay vẫy vẫy.

Đường Tụng vừa uống trà vừa đưa mắt ngắm nghía người bước vào, “Lục Viễn Kha, bộ đồ này khiến tôi thật không muốn nói là tôi quen cậu.”

Lục Viễn Kha chẳng buồn đếm xỉa tới Đường Tụng, hướng về phía Mạc Tang cười. Mạc Tang vốn từng được lĩnh giáo sự nhiệt tình của Lục Viễn Kha, cô chào đáp lại, nhìn thấy sau lưng anh ta là một người đẹp tóc dài. Cô này áp sát eo, ôm cánh tay anh ta bảo: “Đi lên kia xem đồ với em không? Nghe nói viên ngọc trai Baroda đó từng được ra giá trên trời...”

“Jenny, em ra đó trước đi, anh và Tứ thiếu gia có việc cần bàn, lát nữa anh sẽ tìm em, ngoan.”

Người đẹp đảo mắt nhìn quanh, liếc qua cô gái ngồi bên Đường Tụng. Cô ta bỗng cười đầy ẩn ý, đưa tay ra với vẻ gợi tình, quyến rũ: “A, Tứ thiếu gia, vị này là?”

Đường Tụng cười nhạt, nói: “Jenny, đã có người ra giá rồi, không ra nhanh thì muộn mất đấy.”

“Ai dà, hôm nay Tứ thiếu gia chẳng phong độ gì cả, vậy chắc tiêu thư đây rất quan trọng rồi, thế thôi em không làm phiền nữa... Viễn Kha, lát nữa tới chỗ em nhé.”

Thấy Jenny bị Đường Tụng đuổi khéo, Lục Viễn Kha kéo ghế ngồi, nhìn anh như kẻ từ trên trời rơi xuống, một lúc sau mới hỏi: “Cậu uống nhầm

thuốc à?”

Đường Tụng không buồn giải thích, chỉ nói: “Đừng để Jenny của cậu gây ra chuyện, tốt nhất hôm nay không nên để Mạc Tang tiếp xúc với nhiều người.”

Lục Viễn Kha chép miệng, ghé sát Đường Tụng, hạ thấp giọng: “Món hàng sáng nay tôi sai người chuyển đi rồi, cậu nhận được chưa?”

Đường Tụng gọi người mang thêm tách trà, sau đó đáp: “Tới rồi, lần này cảm ơn cậu nhiều.”

“Cậu định cất giấu nó ở đâu? Phải kiểm cái tủ bảo hiểm chất lượng tốt vào đây.” Lục Viễn Kha rất đặc ý, vừa cười vừa yêu cầu một ly sâm banh, sau đó thì thảo nói thêm một câu: “Tôi xem qua rồi, tìm không ra mật mã, cần nghĩ cách tìm người phá.” Lúc nói câu này, vẻ mặt Lục Viễn Kha vẫn nhơn nhơ, dường như chỉ đang bình phẩm về phụ nữ.

Khi hai người đàn ông nói chuyện, Mạc Tang bỗng đứng dậy. Theo ánh mắt cô, Đường Tụng nhìn về phía trung tâm sảnh tiệc, một người mặc váy hở vai màu xanh nước biển đang đứng đó. Trên vai trái cô ta là hình xăm con bướm màu xanh lá đậm, rất ăn nhập với vẻ đẹp cũng như phong thái của chủ nhân. Cô ta có đôi mắt phượng điển hình của mỹ nhân phương Đông, dịu dàng và quyến rũ. Tuy vậy, cô ta khoác tay một người đàn ông chẳng đẹp đôi với mình, đôi phương vừa lùn vừa béo.

Hình ảnh đó thật khiến người ta thở dài tiếc nuối.

Đường Tụng cười, nói nhỏ: “Đó là Ân Thành, người cô cần tìm xuất hiện rồi.”

Lục Viễn Kha quay đầu nhìn, tỏ vẻ ngạc nhiên, “Không thể thế được, người đẹp như thế sao lại chọn anh ta, ôi trời ơi... Gã béo Ân Thành cũng

thật biết chọn.”

Mạc Tang dăm dăm nhìn về phía đó, mắt hơi đỏ. Đường Tụng nhìn xung quanh, ra hiệu cho cô ngồi xuống, nhưng Mạc Tang không chịu. Cuối cùng, người phía đó cũng trông thấy cô.

Daisy gần như đứng sững, sau đó vùng khỏi tay Ân Thành định bước về phía Mạc Tang. Ai ngờ người đàn ông đằng sau ôm eo cô, cười hi hi, hỏi: “Em yêu, em có muốn lên sân khấu xem không? Nghe nói hôm nay có nhiều món đồ được lắm. Em muốn cái gì? À, có chiếc trâm cài đầu hình bướm mạ vàng từ đời Thanh... Em thích không?”

Daisy lập tức lấy lại nét mặt bình thường, lắc đầu với vẻ không đoái hoài. Sự từ chối đúng lúc sẽ khiến người đàn ông càng chủ động hơn. Quả nhiên, Ân Thành ríu rít dỗ dành cô. Daisy chẳng nói chẳng rằng, mắt liếc về góc Tây hội trường. Ân Thành nhìn theo, bắt gặp ánh mắt của Lục Viễn Kha, rõ ràng anh ta rất có hứng thú với Daisy. Gãi tức tối trong bụng, ôm eo người đẹp bước lại, cười lấy lệ, “Viễn Kha hôm nay cũng ở đây à?”

Lục Viễn Kha quen biết Ân Thành đã lâu nhưng luôn coi thường đối phương. Lúc này anh chỉ chăm chú để mắt tới tiểu thư Hồ Diệp Daisy, miệng trả lời qua loa: “Tiểu tử, dạo này không liên lạc gì với tôi... À đúng rồi, hôm nay Tứ thiếu gia cũng đến.”

Mấy người đàn ông đứng dậy chào hỏi khách sáo còn Mạc Tang vẫn đứng lặng nhìn Daisy.

Ba năm không gặp... Suýt nữa thì Daisy hét lên, nhưng cô cố kìm nén bản thân, sau đó khẽ nháy mắt ra hiệu Mạc Tang đợi một chút. Rồi cô khoác tay Ân Thành.

Daisy không giống Mạc Tang, cô không phải con lai, bố mẹ cô đều là người Trung Quốc. Họ giống nhau ở chỗ cùng lưu lạc ở nước ngoài. Ở

Daisy có vẻ đẹp thanh tú trời sinh, đậm chất phương Đông. Mỗi khi cử động, hình bướm trên vai cô khẽ rung theo, uyển chuyển và đầy sức khơi gợi.

Ba người đàn ông đang nói về chủ đề châu báu trên sân khấu. Với vẻ tiểu nhân đắc chí, Ân Thành ôm vai Daisy, cười nói: “Từ trước đến nay Tứ thiếu gia không thích những thứ này, nhưng tôi nghe nói, Viễn Kha, cậu luôn sẵn hàng quý thì biết đấy, những thứ trên kia cậu chẳng buồn nghĩa đến phải không... Kể với cậu, tôi mới kiếm được một bảo bối, Daisy cũng rất thích, tôi muốn tặng cho cô ấy.”

Daisy lập tức nở nụ cười, điệu bộ đó quả thật khiến người ta khao khát. Lục Viễn Kha dõi theo cô không chớp mắt mà vẫn phải nói chuyện phiếm với Ân Thành. Anh hỏi: “Món đồ gì thế?”

Ân Thành bỗng làm ra vẻ bí hiểm, nhìn quanh thấy không có ai khác, bèn ghé gần Viễn Kha, nói: “Tuyệt Sơn Chi Lệ, tôi đã đoạt được nó.”

Sau câu nói, cả năm người có mặt bỗng im lặng.

Chương 6: Nhân gian nhiều lỗi rẽ

Mạc Tang kín đáo liếc sang Đường Tụng, thấy ánh mắt anh khẽ thay đổi nhưng gương mặt vẫn giữ nụ cười hiền hòa. Anh bình thần bước sát bên Lục Viễn Kha, nhưng đã chậm một bước.

Kẻ không nín nhịn được nhất quả nhiên vẫn là Viễn Kha. Anh ta kinh ngạc tới không thốt ra lời, khi định thần lại thì buột miệng: “Không thể nào!”

Sáng nay Viễn Kha vừa chuyển báu vật tới chỗ Đường Tụng, vậy mà Ân Thành lại nói đã đoạt được nó.

Chắc chắn có một cái là giả.

Sau phản ứng của Lục Viễn Kha, Đường Tụng đưa tay vỗ vỗ lên vai anh ta, trông chỉ như một hành động thường tình, bắt nguồn từ sự hiếu kỳ. Anh nhìn Ân Thành hỏi: “Ồ, hình như tôi từng nghe nói, nó là một viên kim cương à?”

Tay Đường Tụng kín đáo ấn mạnh một cái, khiến Lục Viễn Kha ý thức được mình nói hớ. Viễn Kha háng háng giọng, che giấu biểu cảm. Còn Daisy, người này giờ yên lặng đứng một bên, giờ bắt đầu nghiêm túc đánh giá anh chàng Lục Viễn Kha này.

Mặt búng ra sữa, trẻ mà nhiều tiền. Ăn mặc chảnh chu, dễ dàng nhận thấy đây là đại thiếu gia con nhà quyền quý điển hình. Nếu nhớ không lầm, anh ta là con trai duy nhất của nhà họ Lục. Tuy Lục Viễn Kha đã rất nhanh chóng che giấu sơ hở nhưng Daisy nhiều năm tiếp cận đàn ông, trực giác sắc bén mách bảo, phản ứng vừa rồi của Lục Viễn Kha chắc chắn có vấn đề.

Daisy cười thầm, ghi nhớ cái tên Lục Viễn Kha. Vậy là lần này cô không uống công đến đây. Viên kim cương thật rất có khả năng liên quan tới anh ta. Việc còn lại rất dễ, Ân Thành chỉ là quân cờ trong tay. Bỏ anh ta, cô sẽ thu phục Lục Viễn Kha.

“Thật hiếm có, đến Tứ thiếu gia cũng biết nó. Nhưng rất xin lỗi, hiện nay bảo bối đã ở trong tay tôi, tôi định lấy nó làm tín vật tình yêu.” Ân Thành dương dương tự đắc, không hề biết mình bị người khác coi là tấm bia đỡ, còn tự cho là đã có được mỹ nhân. Khoe khoang một lúc, Ân Thành kéo Daisy bước đi.

Tay Daisy chìa ra sau lưng, làm ám hiệu với Mạc Tang, sau đó cùng người đàn ông kia bước lên sân khấu, lẫn trong đám người.

Lục Viễn Kha ngồi xuống, thăm dò xung quanh, thấy không có ai ở gần, anh ta quay sang nhìn Mạc Tang. Đường Tụng khẽ chau mày, nghiêng đầu, xua tay nói: “Cậu nói đi, cô ấy cũng biết.”

“Tôi chắc chắn 100% đó là viên Tuyệt Sơn Chi Lệ thật! Đường Tụng, cậu ra tay lấy bảo bối đó, làm sao là giả được!”

Đường Tụng chẳng hề cuống quýt, trái lại, anh cười, uống một ngụm trà rồi ung dung hỏi ngược lại: “Thế cậu hoang mang cái gì?”

“Tôi... Cậu xem lời lẽ của đồ tiểu nhân Ân Thành! Chuyện của hần ta là thế nào?”

Đường Tụng khẽ lắc đầu, nhìn lá trà lênh bênh trong tách, phân tích: “Có hai khả năng, thứ nhất, anh ta vô tình bị kẻ khác lừa. Thứ hai, có người lợi dụng anh ta, cố ý loan tin nhằm đánh hơi tung tích thật sự của viên kim cương. Tất nhiên, trong trường hợp không chắc chắn thật giả, chẳng ai dám đem viên kim cương đi nghiệm chứng mặt khẩu giao dịch, một khi xảy ra sơ suất thì lớn chuyện.”

Mạc Tang dần hiểu ra vấn đề, nhìn Đường Tụng nói: “Thảo nào món hàng anh mua mà còn qua tay người khác rồi mới chuyển tới, thế gọi là gì nhỉ... à, tỏ khôn lo xa đào thêm hang phòng thân. Nếu có lòng ra tung tích, cùng lắm kẻ khác lần ra được Lục thiếu gia từng tiếp nhận kim cương, còn anh thì được an toàn.”

Lục Viễn Kha giơ tay nhún vai, làm ra vẻ bất lực, “Đúng đó, tôi không khéo chọn bạn, chỉ tại hồi nhỏ tôi nợ cậu ta, giờ toàn bị đem ra làm bia đỡ đạn.”

Mạc Tang hào hứng hỏi: “Anh nợ anh ấy cái gì?”

“Hồi nhỏ tè dầm, cậu ta cho tôi mượn quần...”, Lục Viễn Kha kể đến đó thì vẻ mặt dần ra, sau đó hắng giọng, nói với vẻ nghiêm túc: “Thôi được rồi, đây không phải vấn đề chính, cái chính là, không thể trùng khớp như vậy được. Cho dù Ân Thành chỉ coi đó là viên kim cương đơn thuần, số carat lớn như thế, anh ta sẽ đi giám định chứ không dại dột để bị lừa.”

Ngón tay Đường Tụng lăn lăn trên tách trà, “Vậy nó thuộc trường hợp thứ hai, cậu càng không nên hét lên thế”, anh bảo.

“Tôi có nói gì đâu, Ân Thành chẳng khôn ngoan mà nghĩ tới điều đó, nếu anh ta có ý đồ gì thì cũng là bị người khác lợi dụng. Chỉ có điều, kẻ đứng sau anh ta là ai?”

Đường Tụng không nói thêm gì, quay đầu nhìn Mạc Tang. Cô đứng lên, tỏ ý muốn vào nhà vệ sinh.

“Tôi ra ngoài một chút, các anh cứ nói chuyện đi.”

Lục Viễn Kha đang mải mê suy nghĩ, chẳng để tâm tới Mạc Tang, chỉ “ừ” một tiếng và tỏ ý muốn bàn bạc tiếp với Đường Tụng. Nhưng Đường Tụng lại nhìn Mạc Tang, bất chợt đưa tay kéo cô lại.

Lục Viễn Kha mấp máy môi định nói nhưng phải kìm lại, ngại ngại nhìn hai người bên kéo bên đẩy nhau, thì thào: “Này này, đây là chốn đông người, ở nhà muốn làm gì thì làm, bây giờ phải giữ ý chút chứ...”

Có gì đó rất lạ.

Mạc Tang không hỏi, Đường Tụng cũng không nói, chỉ nắm cổ tay cô hồi lâu.

Cuối cùng, anh buông cô ra.

Đường Tụng thở dài, dõi theo Mạc Tang đi về hướng nhà vệ sinh.

Có lẽ, rồi sau đó cô sẽ biến mất.

Nhưng ánh sáng đèn thủy tinh quá lóa mắt, những nụ cười thay đổi trên khuôn mặt của đám người quá rõ nét, mọi thứ không phải trong mộng mà đều là sự thật, chẳng ai có lý do gì để phải giả vờ xao động. Đường Tụng chẳng có lý do gì ngăn cô, Mạc Tang cũng không có lý do để ở lại vô ích.

Đuôi váy đen tuyến đung đưa theo nhịp chân cô. Hình ảnh đó qua đi như những thước phim quay chậm, khiến cuộc đời anh trở nên rối rắm hơn. Đường Tụng ghét cảm giác bất lực, nhưng mỗi lần gặp người phụ nữ này, anh đều có cảm giác bất lực như thế.

Lục Viễn Kha đang nói gì đó nhưng Đường Tụng không còn tâm trí để nghe.

Cách xa xa là phía sau của kệ trưng bày, nhân viên phục vụ đứng thành hàng ở góc tường. Người ở vị trí cuối cùng bỗng quay ra sau, bước đi, tiến về góc khuất của tầng chính. Đường Tụng nhìn theo, ánh mắt trầm ngâm, từ từ đặt tách trà xuống bàn.

Phòng vệ sinh gần nhất vốn không ở phía đó, lúc này Mạc Tang cũng đi qua đây. Cô muốn tránh tai mắt nên đi xa hơn, nhưng người phục vụ này bỗng đi theo để làm gì? Khách khứa đều ở sảnh trước, chỉ có thể là kẻ có ý đồ, nếu không sẽ chẳng đi xa như vậy.

Ngồi cạnh anh, Lục Viễn Kha cũng chuyển chủ đề: “Cậu thấy người phụ nữ lúc này chứ, tên là Daisy nhỉ... Cô nàng Hồ Điệp... Tớ thích cô ấy, thằng oắt Ân Thành dám ra tay trước.”

Đường Tụng đứng lên định đi, Lục Viễn Kha rất ngạc nhiên, cũng đứng dậy theo, “Này, cậu đi đâu thế?”

Anh nhìn Lục Viễn Kha, nói: “Chẳng phải cậu thích Daisy sao? Cơ hội đến rồi đây.”

Hành lang sâu hun hút, vắng lặng như tờ, nguồn sáng duy nhất phát ra từ chiếc đèn tường ở góc trần, xung quanh mọi thứ mờ mờ ảo ảo.

Đề tổ chức buổi gặp mặt hôm nay, chủ nhân sơn trang Tử Kim đưa toàn bộ người tập trung ở đại sảnh tầng chính, nhà vệ sinh ở góc đó cách tầng chính khá xa nên gần như không được dùng đến, lúc này có lẽ chẳng ai tới đây.

Chỉ riêng Mạc Tang cố tình đi xa. Cô vội vã chạy qua, nhìn ngó xung quanh, mở cánh cửa lớn ở khu dành cho phụ nữ. Mặt cửa phản xạ ánh sáng lạnh lạnh, không khí còn vương mùi hóa chất tạo hương, cho thấy nơi này thường xuyên được dọn dẹp.

Thấy cửa mấy gian nhỏ trong khu nhà vệ sinh đều mở, Mạc Tang đưa tay gõ lên tường, khẽ gọi: “Daisy?”

Chiếc váy xanh nước biển bỗng lướt qua từ sau cánh cửa lớn, Daisy đưa tay ôm chặt bạn, “Thượng đế phù hộ! Mạc Tang, cậu không sao cả... sao không về tìm tớ! Ba năm rồi, cậu đã mất tích ba năm!”

Daisy xúc động đến run người, áp hai tay lên mặt Mạc Tang như để xác định mình không mơ. Hai người mừng mừng tủi tủi, nghẹn ngào không nói lên lời. Mạc Tang mắt đỏ hoe, vỗ tay lên vai Daisy, tỏ ý bảo cô bình tĩnh, sau đó cô khóa trái cửa lớn trong nhà vệ sinh, kéo Daisy vào gian trong cùng.

Daisy giữ chặt Mạc Tang, hỏi dồn: “Tại sao cậu phải chạy trốn? K nói hai người cãi nhau... Rốt cuộc hôm đó xảy ra chuyện gì? K nói cậu giận anh ta, xảy ra chuyện khi đang làm nhiệm vụ nhưng sau đó mọi người tìm mọi

cách cũng không tìm được cậu! K nộp báo cáo lên cấp trên, nói rằng cậu chết khi đang làm việc, nhưng... không tìm được thi thể, rất nhiều người nghi ngờ.”

Mạc Tang không thể nói ra sự thật, Daisy và cô giống nhau, đều là những đứa trẻ được K nhặt về từ nhỏ, nuôi lớn, đem đi huấn luyện, cuối cùng theo anh ta liều mạng cho các tổ chức. Mỗi quan hệ đó không hoàn toàn lạnh nhạt như người ngoài tưởng tượng. Lúc bấy giờ, mọi người lưu lạc ở châu Âu, cùng nương tựa vào nhau mà sống. Nếu không có K, cô và Daisy đã mất mạng trên đường phố từ lâu hoặc bị bán đi bán lại, số phận thế nào khó mà tưởng tượng được.

Mạc Tang biết hiện Daisy có lẽ còn là người thân cận của K, cô càng không thể nói ra sự thật trong lần làm nhiệm vụ ở Zurich ba năm về trước, nếu không, người mà những kẻ kia muốn trừ khử sẽ không chỉ một mình cô. Vì thế Mạc Tang chỉ biết lắc đầu, ghen ngào nói: “Những việc đó để sau nói đi, thời gian qua tớ bị truy sát, bây giờ bắt buộc phải tìm nơi trú chân, Daisy, cậu có thể giúp tớ không?”

Daisy kinh ngạc nhìn Mạc Tang, sau đó lấy lại bình tĩnh, vội vã lau nước mắt, nói: “Về với tớ đi, K yêu cậu, cậu biết anh ấy yêu cậu mà, anh ấy không ngừng tìm cậu. Bất kỳ kẻ khốn nào gây phiền phức, K sẽ xử lý chúng.” Daisy cứ ngỡ Mạc Tang gặp kẻ thù trước đây nên bắt buộc phải cao chạy xa bay.

Mạc Tang vô cùng đau khổ, quả nhiên người trước mắt không hề hay biết chân tướng sự việc, luôn nghĩ họ vẫn giống như ba năm trước đây. Mà thực sự cô chẳng có thời gian cũng không thể giải thích, kẻ quyết lần tới góc biển chân trời để loại bỏ cô chính là K - gã đàn ông mà Daisy nói là, yêu cô sâu đậm.

Dã tâm thâm độc cùng thứ tình cảm biến thái điên rồ của hắn vượt quá sức tưởng tượng của Daisy.

“Tuyệt đối không được kể với K cậu đã gặp tớ, coi như giúp tớ đi.” Mạc Tang kéo tay Daisy, tỏ ý cô vô cùng nghiêm túc. Daisy sững người, suy đi nghĩ lại vẫn không thể hiểu nổi, cuối cùng kể lại với Mạc Tang: “Nhưng... mấy hôm trước K gọi điện nói là thời gian này cậu sẽ tìm tớ, anh ấy muốn tớ bảo với cậu là, anh ấy yêu cậu, muốn cậu về nhà...”

Toàn bộ hy vọng của Mạc Tang đều vỡ vụn, cô tựa vào tường, thần thờ, người trượt xuống từ mặt đá cẩm thạch lạnh ngắt. Cô cảm giác như bị ai bóp cổ. Hóa ra K biết, anh ta luôn biết bước tiếp theo cô sẽ làm gì. Dù trốn chạy ba năm, dù đi qua đêm đen ở khắp nơi trên thế giới, cuối cùng cô vẫn không thoát khỏi K. Mạc Tang là đứa trẻ được K nuôi lớn, anh ta là anh cả, là người yêu, đối thủ, kẻ thù... của cô. Mỗi tính toán đường đi nước bước của cô, anh ta đều biết.

Hôm đó cô thoát khỏi nòng súng của K, trốn khỏi Zurich. Khi đến Diệp Thành, anh ta một lần nữa bắt cô bị thương. Cảm giác đó khiến Mạc Tang khó thở, cô ôm mặt tựa vào tường, những hình ảnh của ngày hôm đó như hiện ra trước mặt.

Cô rất muốn hỏi, rốt cuộc anh ta cảm giác thế nào khi bóp cò. Dù cho không có tình yêu nhưng họ từng ở bên nhau mười năm, sống như người thân trong gia đình.

Tám kính màu trên nhà thờ vỡ vụn và tiếng còi xe cảnh sát inh ỏi.

Càng nghĩ cô càng cảm thấy mình sắp phát điên. Trong không khí có mùi thom nồng nặc, dường như mỗi lúc một đậm hơn.

Daisy đứng đó bối rối không biết nên làm thế nào. Cô không hiểu Mạc Tang và K có chuyện gì, chỉ có thể nói những lời an ủi: “Ừ, không đâu, tớ không nói với K là hôm nay gặp cậu đâu, nhưng... tại sao cậu không về? Đã

xảy ra chuyện gì thế? Tớ là bạn tốt nhất của cậu cơ mà? Tại sao cậu không...”

Vừa dứt lời, Daisy bỗng chống tay lên tường, nhìn đăm đăm vào Mạc Tang - lúc này đang ngồi sụp dưới nền nhà. Mọi thứ trước mắt bỗng trở nên mờ ảo, cô lập tức đưa tay kéo Mạc Tang, “Mau đứng dậy! Chỗ này không ổn.”

Mạc Tang cũng nhận ra điều bất bình thường, lảo nhảm chửi một câu rồi chống tay đứng lên, đập cánh cửa gian phòng. Cô phát hiện mùi hương xuất phát từ góc tường nhà vệ sinh, “Có người đã đánh tráo hương liệu, thảo nào phải phun nhiều hóa chất khử mùi để lừa chúng ta.”

Mạc Tang đứng không vững, Daisy bật mũi, kéo tay cô rồi chạy tới đá đổ vật đó. Cả hai quay người chạy ra, được vài bước thì thấy cửa lớn mà Mạc Tang khóa trái đã bị súng bắn, có kẻ dám trực tiếp dùng súng để phá khóa xông vào, tiếng súng giảm thanh trầm đục vang lên.

“Ra phía cửa sổ, nhanh lên!” Mạc Tang lập tức đẩy Daisy ra sau mình. Nếu có kẻ rập tâm dàn trận thì chỉ có thể là nhằm vào cô. Daisy không liên quan gì cả, cô không thể để người bạn thân thiết của mình bị liên lụy. Nhưng Daisy nắm chặt tay Mạc Tang không chịu buông ra, hai người lùi về cửa sổ.

Ban nãy ngồi dưới nền, Mạc Tang hít phải quá nhiều khí độc, sắp ngất đi. Cô dồn sức phá vỡ cửa kính, người mềm nhũn, khuỵu xuống, tiếng Daisy gọi bên tai mỗi lúc một mờ hồ.

Kẻ ngoài cửa đã bước vào, trên tay cầm súng. Còn cô và Daisy, vì son trang Tử Kim được bảo vệ nghiêm ngặt, trên người cả hai không có bất kỳ vũ khí gì khi đến đây.

“Daisy, mau chạy khỏi đây!”

Dốc chút tỉnh táo cuối cùng, Mạc Tang đẩy Daisy còn bản thân ngã xuống nền. Cô nhìn thấy cái bóng cùng mũi súng đen ngòm không hề xa lạ đang dần tiến lại gần.

Đây là cái bẫy chết người được âm thầm sắp đặt. Cuối cùng cô vẫn đầu không lại gã đàn ông đó. Anh ta ráp tâm lợi dụng cơ hội ngày hôm nay, ráp tâm lợi dụng Daisy để làm mọi thứ cô xuất hiện... Mạc Tang tự châm biếm mình, cô trốn chạy lâu như thế mà chẳng ích gì. Lẽ nào lại dễ dàng chết ở đây?

Giây phút cuối cùng cô nghĩ đến Đường Tụng.

Bỗng nhiên rất nhớ mùi hương trà thoang thoảng trên người anh.

Đường Tụng chẳng có dáng vẻ của sự phiêu bạt, quanh anh không mùi thuốc súng cũng chẳng mang hơi thuốc lá, hơi rượu nồng nặc. Đường như anh có thể ngồi bên cửa sổ cả ngày với tách trà bên cạnh.

Đường Tụng từng đưa tay ra, nhưng bị cô khước từ.

Đời người lắm ngã rẽ, chỉ hận tương ngộ muộn màng. Chẳng ai giàu có tới mức mua được quá khứ của mình. Cô buộc phải đối diện với những điều đã làm trong quá khứ, không có cách nào làm lại từ đầu.

Tiếng súng văng vẳng bên tai.

Phút chót, Mạc Tang mất đi toàn bộ tri giác.

Chương 7: Sao tôi lại nhớ anh

Đêm khuya, ánh điện trong biệt thự giữa núi ẩm đạm. Hành lang có thiết kế độc đáo, mùa hè đỡ vòm kính ra thì hoàn toàn trở thành khoảng không thông tầng, chỉ còn lại ánh sao nhấp nháy.

Người giúp việc chạy đi chạy lại tất bật, làm theo chỉ dẫn của chú Thắm. Bác sĩ được mời đến, thiết bị y tế cần thiết cũng được đẩy lên.

Hôm nay xảy ra việc chẳng lành nên người trong nhà Đường Tụng từ trên xuống dưới càng tĩnh lặng hơn. Thái độ của mọi người đều giống hệt chủ nhân - người vừa vội vã trở về. Anh bé Mạc Tang lên lầu, từ đầu đến cuối không nói một lời, dường như khả năng bẩm sinh của anh là đảm đương sự việc, càng gấp gáp anh càng bình tĩnh.

Đường Tụng dặn dò từng điều một, thậm chí đã tính đến việc sai người trông nom ở cửa phòng Đường Đường. Ngộ nhớ cô bé thức dậy trong đêm, thì tạm thời không để cô bé ra ngoài.

Lục Viễn Kha gọi vài cuộc điện thoại để thông báo tình hình. Anh thực hiện theo lời Đường Tụng, sai người gặp chủ nhân sơn trang Tử Kim nói chuyện. Ông ta vốn quen biết Đường Tụng từ lâu qua các buổi tiệc tùng, nay sơn trang xảy ra chuyện, tất nhiên sẽ vô cùng lo lắng, sợ đắc tội với người khác. Ý Đường Tụng là, bảo với ông ta không phải lo lắng giải quyết vụ việc của Mạc Tang và Daisy. Về việc này, chủ nhân sơn trang Tử Kim cũng không muốn cả thành phố xì xào.

Khi mọi thứ tạm ổn, anh ngồi yên, lúc này trời đã gần sáng.

Việc xảy đến bất ngờ, trước tiên, Đường Tụng đưa Mạc Tang tới bệnh viện. Sau khi biết cô chỉ hôn mê do hóa chất, anh đưa cô về nhà để tránh tai mắt người ngoài.

Bác sĩ Lý vừa xem báo cáo xét nghiệm máu vừa nói với Đường Tụng: “May là lượng hóa chất Mạc tiểu thư hít vào không nhiều, nó là

Chloroform, hít nhiều thì lớn chuyện rồi. Cánh tay tiểu thư có vết thương do va đập, chỉ là vết thương ngoài, ngoài ra không còn vấn đề gì cả, thiếu gia có thể yên tâm.”

Đường Tụng gật đầu, quay người nhìn vào căn phòng, thấp thoáng nghe thấy âm thanh vang ra. Người phụ nữ nằm đó không ngừng la hét, lặp đi lặp lại câu đừng đụng vào con cô.

Anh bất giác bước lại gần một chút nhưng cuối cùng không đi vào phòng.

Vị bác sĩ miễn cưỡng đẩy chiếc kính mắt, giải thích cho anh: “Tình trạng này rất bình thường, khi thành phần hóa học xâm nhập vào cơ thể, ngoài hôn mê còn có thể dẫn tới mê sảng và rối loạn ý thức.”

Giọng Mạc Tang như người bị đuối nước, ngắt quãng vùng vẫy trong vô vọng. Những người như cô mãi mãi không dám mơ mộng được Thượng đế cứu rồi.

Để tiếp tục sinh tồn, Mạc Tang chỉ có con đường này. Cô đã chịu quá nhiều đau khổ trên suốt chặng đường.

Đường Tụng nắm chặt tay cầm ở cánh cửa, lắng nghe động tĩnh trong căn phòng, sau đó quay người, hít một hơi dài.

Chăm sóc sức khỏe cho gia đình Đường Tụng nhiều năm, đây là lần đầu bác sĩ Lý thấy anh như vậy.

Đường Tụng là thiếu gia nhỏ nhất nhà họ Đường, ngoài nền giáo dục, gia đình mang đến cho anh nỗi phiền toái vô cùng tận. Điều đầu tiên mà Đường Tụng phải học là kiềm chế bản thân, tu thân dưỡng khí. Tính cách anh nhã nhặn đến mức người ta không thể tìm ra sơ hở để công kích.

Nhưng lúc này anh rất đau khổ.

Bác sĩ Lý nhỏ giọng, cố khuyên anh: “Thiếu gia nghỉ ngơi một lúc đi, năm giờ rồi. Việc ở đây để tôi lo liệu, lúc này tôi đã tiêm thuốc giải cho Mạc tiểu thư, chỉ cần cô ấy tỉnh lại là không sao nữa cả.”

Đường Tụng đứng đối diện với bức tường, day day thái dương thờ dài, dường như rất mệt mỏi. Một lúc lâu sau anh mới nói: “Bác sĩ hãy kiểm tra sức khỏe toàn diện cho cô ấy một lần nữa, mấy năm nay cô ấy sống rất vất vả. Hãy làm bản báo cáo chi tiết, ghi rõ phương án điều dưỡng cơ thể. À còn nữa, vết thương cũ trên vai cô ấy, bác sĩ xem có cách giảm đau nào không.”

Bác sĩ Lý nhận lời, rồi lại nhìn anh với vẻ lo lắng. Đường Tụng tỏ ý anh ổn cả. Lấy lại vẻ mặt bình thường, đi xuống tầng.

Gió mát lạnh buổi sáng sớm thổi đến. Anh thức cả đêm, lúc này vẫn không muốn ngủ.

Chú Thắm từ từ bước lại, nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia, rốt cuộc Mạc tiểu thư có phải là...”

Đường Tụng nhìn nếp nhăn trên trán người quản gia già, như là minh chứng cho sự thấu rõ chuyện đời. Anh ngắt lời chú: “Trên đời này có rất nhiều phụ nữ tóc đỏ.”

Chú Thắm thờ dài, lắc đầu, bước chậm xuống lầu về phòng mình.

Đường Tụng pha trà trước cửa kính, mùi thơm ngọt dịu lan tỏa, bình nhỏ mà tách cũng nhỏ, cần thời gian và sự kiên nhẫn khi thưởng trà.

Mặt trời nhô lên, thổi tan màn sương mù, từ phòng nhìn ra ngoài, khung cảnh tuyệt đẹp.

Bác sĩ Lý hoàn tất kiểm tra sức khỏe cho Mạc Tang theo yêu cầu. Đường Tụng bước vào, ngồi lên chiếc ghế mây trông người bệnh.

Anh mở một bài hát. Đây là ca khúc anh tình cờ nghe cách đây vài năm, chỉ một lần và rồi chẳng thể quên giai điệu đó.

Từ bé, Đường Tụng đã được dạy dỗ làm thế nào để không lộ chân tơ kẽ tóc, làm thế nào điềm nhiên tự tại, làm thế nào để mọi lúc mọi nơi đều ở trạng thái bàng quan. Ông nội từng nói với anh, khi những kẻ trong cuộc rồi bời, nếu không muốn thua, anh cần giữ đầu óc của kẻ ngoài cuộc.

Anh miệt mài làm như vậy, quả nhiên suốt hơn hai mươi năm trước không hề để xảy ra sai sót gì, cho tới ngày hôm đó.

Lục Viễn Kha từng trêu chọc, người như Đường Tụng, lúc nổi điên có lẽ cũng chinh tề, nghiêm túc. Nhưng hôm đó anh thật sự phát điên, như thể bị ma xui quỷ khiến. Lúc tỉnh táo lại, anh vô cùng lo lắng nhưng không hề ân hận. Ở đời, người ta không tránh khỏi có lần phóng túng, để tới lúc cùng đường mặt lộ, chẳng còn gì để phải nuối tiếc.

“You could be my unintended, choice to live my life extended, You could be the one I'll always love...”

Tiếng hát vang lên chậm rãi. Không biết từ lúc nào, bệnh nhân trên giường đã không còn mê sảng.

Nghe tiếng động phía sau mình, Đường Tụng ngừng mọi âm thanh. Bài hát mới chạy được một nửa bỗng chốc ngừng bật.

Tỉnh lại, đầu óc Mạc Tang vẫn rất mơ hồ. Phải tốn rất nhiều thời gian cô mới có thể từ từ nhận định xung quanh, đầu óc thậm chí rối loạn hơn so với hôm bị trúng đạn.

Vì thế, vừa rồi cô chỉ nghe tiếng hát mà không đủ khả năng nhận ra nó.

Nhìn hoa văn quen thuộc trên trần nhà, Mạc Tang thoáng cười gượng. Quả nhiên con người ta không thể trốn tránh khát khao trong lòng... Đường Tụng, Đường Tụng. Khi tiếng súng nổ, sao tôi lại nhớ tới anh.

Mạc Tang có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhìn người đang ngồi trên ghế mây, mắt cô cay cay, một lúc lâu sau mới hỏi: "... Daisy đâu? Cô ấy có sao không?"

Đường Tụng đỡ Mạc Tang ngồi dậy, tựa vào thành giường, nhìn cô, nói: "Không sao cả, chỉ bị ngất xỉu giống như cô thôi. Lục Viễn Kha có nhà riêng trong thành phố, tạm thời đưa cô ấy tới đó. Nếu tôi không lầm, Daisy bị lợi dụng làm mồi nhử cô xuất hiện. Vì thế, có lẽ cô ấy rất thắc mắc về sự việc lần này, không biết ai hạ thủ."

Tay Đường Tụng nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Mạc Tang, người vẫn thoang thoảng hương trà, cô thích khí chất tao nhã sâu sắc đó ở anh. Như một kẻ phiêu bạt quá lâu, giờ đây cô bắt đầu khao khát được an định.

Mạc Tang gật đầu, bắt giác tựa vào người Đường Tụng.

Anh đưa tay ôm vai, khẽ vỗ lưng cô, nhẹ nhàng nói: "Ổn rồi, không sao nữa rồi."

Mạc Tang thấy cách Đường Tụng dỗ dành thật buồn cười. Cô hắng giọng, lấy lại sức, nói với vẻ thản nhiên: "Tôi không cần an ủi, lần này tôi sơ suất, đáng lẽ tôi phải cho hắn lên gặp Thượng Đế! Dám động vào tôi và Daisy chỉ có một kẻ mà thôi."

Đóa hồng dại, đẹp đến thế nào cũng có gai, chúng chẳng dễ dàng thể hiện sự yếu đuối.

Đường Tụng hiểu được điều đó, diềm nhiên buông tay ra, “Cô không muốn biết rốt cuộc lúc đó xảy ra chuyện gì sao?”

Mạc Tang lấy lại vẻ khỏe khoắn, nhảy xuống giường, vừa vận động tay chân vừa phán xét Đường Tụng: “Nói thật nhé, tôi không tưởng tượng nổi anh bắn súng thì trông như thế nào. Anh thích hợp cầm bút lông hơn.”

Đường Tụng gật đầu, thông thả nói: “Đương nhiên, làm việc khủng khiếp, dã man là tác phong của Lục Viễn Kha, không phải của tôi, huống hồ cậu ta có ý làm anh hùng cứu mỹ nhân. À, Viễn Kha thích cô bạn Daisy của cô, thế nên đã xông vào...” Đường Tụng miêu tả động tác bắn súng ngắn cho Mạc Tang, “Tôi đoán như thế này, Lục Viễn Kha bắn kẻ đó một phát, có lẽ cậu ta đã vận tay kẻ kia và nhắm đúng huyệt thái dương... Hiện trường hơi bẩn, tôi ghét vết máu nên không bước vào.”

Mạc Tang dừng động tác, nhìn Đường Tụng. Anh kể những điều này chẳng khác gì đọc dự báo thời tiết. Đúng là con sói đội lốt cừu, hóa ra cuối cùng việc anh làm chỉ là nhặt xác cô về. Khổ sở cho Lục Viễn Kha coi anh là bạn, lần nào cũng liều thân gánh đỡ trong giây phút quyết định.

Mạc Tang không hiểu vì sao mình hơi thất vọng. Lúc gặp nguy hiểm, cô tò mò muốn biết phản ứng của Đường Tụng thế nào. Rồi cô hắng giọng, bước tới nắm lấy cổ áo anh, lạnh lùng nói: “Bảo với Lục Viễn Kha, đừng hỏi lai lịch của Daisy cũng đừng kể với cô ấy chuyện tôi bị truy sát, nếu không đến cô ấy cũng bị trừ khử.”

Đường Tụng vỗ vỗ lên ngón tay Mạc Tang, cười bảo: “Tôi cá là cậu ta chẳng có thời gian mà nói những điều đó, cậu ta trúng tiếng sét ái tình ngay từ lần đầu gặp bạn của cô.”

Mạc Tang nhớ lại cuộc gặp gỡ giữa họ tại sơn trang Tử Kim. Daisy chắc chắn không vô duyên vô cớ mà cặp kè Ân Thành. Khả năng lớn nhất là, cô

ấy gợi ý Ân Thành nhả tông tin về Tuyết Sơn Chi Lệ, từ đó thăm dò biểu hiện của những người khác.

Mạc Tang biết rõ, K muốn đoạt lại Tuyết Sơn Chi Lệ bằng mọi giá. Cô vốn nghĩ, việc của Daisy ở Diệp Thành chỉ là sự trùng hợp tình cờ. Giờ đây xâu chuỗi các sự việc, cô hiểu ra rằng, K biết viên kim cương thật sự có liên quan tới tầng lớp con nhà quyền quý ở Diệp Thành, vì thế phái Daisy tới thăm dò tin tức.

Chỉ có Lục Viễn Kha để lộ sơ hở, khiến Daisy nghi ngờ. Mà giờ đây chàng thiếu gia quần áo là lụa đó có hứng thú với cô, tất cả những điều này giống như đã được an bài.

Chẳng nói rõ được rốt cuộc ai đang nằm trong tính toán của ai.

Thấy Mạc Tang ngần người, Đường Tụng chau mày nhưng trở lại bình thường ngay sau đó, điềm đạm hỏi cô: “Sao thế?”

“Không có gì.” Mạc Tang đẩy Đường Tụng ra, ngồi lên giường, “Anh khuyên Lục Viễn Kha một câu, thích phụ nữ thì mặc sức tán tỉnh nhưng đừng kéo Daisy vào cuộc, anh ta không phải mẫu người mà Daisy thích.”^{EFF}

Tiếng la hét từ bên ngoài vọng vào, người giúp việc chạy tới chặn ở cửa, nghe qua là biết Đường Đường đến. Đường Tụng đứng dậy định chạy ra nhưng Mạc Tang ra hiệu cứ để cô bé vào.

Đường Đường vô cùng vui sướng khi nhìn thấy Mạc Tang, chạy tới mách rằng ông Thẩm nói dối, rõ ràng mẹ tóc đỏ chưa đi.

Mạc Tang quay sang nhìn Đường Tụng, vuốt ve cô bé trong lòng, hỏi: “Ai bảo là cô đi rồi?”

“Ông Thẩm nói là bố bảo với ông như thế, bảo mẹ đi rồi, không về nữa, Đường Đường không tin!”

Mạc Tang nhìn Đường Tụng, ánh mắt bần thần. Còn anh đưa tay xoa đầu Đường Đường, quỳ chân xuống, nói với con gái: “Bố dặn con rồi, phải giống một quý cô, thức dậy phải đợi được chải tóc gọn gàng rồi mới ra ngoài, đúng không nào?”

Đường Đường mở to mắt, tự biết không tranh cãi được với bố, quay đầu trốn vào lòng Mạc Tang, nói nhỏ: “Con nhớ mẹ tóc đỏ, con không cần chải đầu, con muốn chơi với mẹ tóc đỏ thôi!”

Đề tài đang nói dở bị tiếng hét của trẻ nhỏ lấn át. Mạc Tang ngăn cánh tay của Đường Tụng, bảo: “Được rồi, đừng dọa cô bé, lấy cho tôi cái lược.”

Đường Tụng ngồi bên mép giường nhìn Mạc Tang ôm Đường Đường, từ từ chải tóc cho cô bé. Tóc Đường Đường mềm mượt óng ả như một lùm dây leo màu đỏ trầm. Những lọn tóc nom rất ngoan hiền trong lòng bàn tay cô.

Mạc Tang lười chăm chút cho bản thân nhưng lại sẵn lòng tết tóc cho Đường Đường, tiếp đến cột lại phần đuôi tóc. Chỉ sau mấy phút, Đường Đường không còn như con sư tử nhỏ mà trông như một cô bé phương Tây gọn gàng, đáng yêu, bởi cô bé vốn thừa hưởng nét đẹp lai.

Mạc Tang bế cô bé ra soi gương. Hai người một lớn một nhỏ cười vui vẻ rất lâu. Mạc Tang thơm lên má Đường Đường. Cô bé thích thú, bắt đầu thủ thỉ làm nũng. Mạc Tang bỗng nhắm mắt, ôm chặt lấy Đường Đường.

Cô bé biết Mạc Tang buồn, đưa bàn tay nhỏ ôm lên cổ cô, nói nhỏ: “Mẹ tóc đỏ đừng khóc.”

Mạc Tang ngửi thấy mùi kẹo từ người cô bé, trái tim bỗng mềm yếu. Cô khẽ lắc đầu, bảo: “Không đâu, cô không khóc.”

Nhưng Đường Đường nói với vẻ rất thấu hiểu: “Bố cũng như thế, mỗi lần bố buồn đều ôm chặt Đường Đường không nói gì.”

Đường Tụng ngược mắt lên, dường như muốn nói điều gì nhưng rồi chỉ nhìn hai người, lặng thinh. Mạc Tang ôm Đường Đường bước tới gần cửa sổ ngắm phong cảnh, chỉ cho cô bé khóm hoa thược dược mới nở trong vườn và dạy cách đọc tên loài hoa này bằng tiếng Anh.

Mạc Tang nói chuyện mà nước mắt dâng trào. Đường Đường giơ tay chạm vào mắt cô, “Đừng khóc, đừng khóc, ngoan ngoan, mẹ tóc đỏ ngoan nhé, đừng khóc nhé...”

Mạc Tang kìm nén hết sức mới có thể thôi nấc nghẹn.

Người đàn ông phía sau nhẹ nhàng bước lại, không hỏi cũng không nói câu gì, đỡ lấy Đường Đường.

Mạc Tang lâu khô nước mắt, khiên cưỡng lắc đầu, nói: “Xin lỗi, chỉ là tôi nhớ lại...”, cô không thể nói tiếp.

Đường Tụng đặt Đường Đường xuống, lắc lắc bím tóc nhỏ xinh xắn, dỗ dành cô bé: “Ng ngoan nào, Đường Đường nghe lời nào, con đi chơi với ông Thâm nhé.”

Tuy hay mè nheo nhưng lúc quan trọng Đường Đường lại rất hiểu chuyện. Cô bé gật đầu rồi chạy ra ngoài sân, căn phòng chỉ còn lại hai người.

Mạc Tang cố tình quay mặt đi, mắt nhìn cây cối xanh tốt bên ngoài ô cửa. Cô không muốn để Đường Tụng trông thấy bộ dạng lúc này.

Đường Tụng bước đến bên chiếc ghế mây, đun ấm nước cho sôi. Mùi thơm thoang thoang tỏa ra trong căn phòng, hương trà dịu ngọt đến vô cùng. Mạc Tang quay người lại, thấy Đường Tụng điềm tĩnh pha trà. Anh chậm chậm lấy nước trà rót ướt toàn bộ chiếc bình pha. Tất cả những động tác đó khiến Mạc Tang nhẹ nhõm hơn, cô bước lại ngồi xuống.

“Loại này rất hợp với anh”, cô bê tách trà nhỏ lên, tâm hồn bình lặng.

Đường Tụng không nói gì, nhìn vào mắt cô, cười mỉm. Trông anh như mặt biển lặng.

Đó là câu chuyện thuộc về quá khứ, trầm buồn và nặng nề.

Mạc Tang lần đầu kể với người khác sự thật cô từng có một đứa con.

“Hồi đó ở Zurich, sự việc nằm ngoài dự tính. Bố của đứa bé là một kẻ vô cùng cứng nhắc... Mà không, là một gã cố chấp và có chút biến thái thì đúng hơn. Tôi thích anh ta từ nhỏ cho tới năm hai mươi tuổi... Và rồi chuyện đó xảy ra. Trước đó, anh ta chẳng buồn đụng vào tôi.”

Mạc Tang xúc động mạnh, kể được vài câu bỗng cắn nhẹ ngón tay một cách vô thức. Cô rất lo lắng. Bao nhiêu năm qua rồi, đây dường như là lần hồi ức đầu tiên. Mọi hình ảnh hiện ra trước mặt, kể cả bản nhạc cổ điển mà gã đó thích nghe nhất cùng chuyện gã từng vuốt ve má cô trong phòng ngủ chứa đầy súng, cười khàn: “Con mèo của anh trưởng thành rồi.”

Giọng nói đó vừa thèm khát mà lại vừa kiềm chế. Chiếc rèm cửa bằng vải nhung đỏ trầm cuộn cả bóng của hai người. Nhưng cuối cùng giọng nói chuyển sang lạnh nhạt, chìm trong tiếng lên đạn lạch cạch.

Họ từng yêu nhau, mấy năm đó cũng có thể được gọi là tình nhân, Mạc Tang luôn cho là như vậy. Nhưng qua con mắt của kẻ đứng ngoài cuộc -

Daisy - thì không phải như thế. Khi Mạc Tang mới bắt đầu suy nghĩ nên tổ chức cho mình một lễ trưởng thành như thế nào, Daisy đã là khách quen trong các buổi tiệc tùng của đàn ông. Daisy thường ngồi bên cửa sổ để sơn móng tay, thử quần áo mà không kéo rèm, những lúc đó trông cô ấy gợi cảm đến mê hồn. Lần đó Daisy vừa cột tóc vừa nói với Mạc Tang: “Cậu biết không, hai người đều chỉ có một thói quen, cậu yêu anh ấy vì lúc nào cũng bảo vệ một mình anh ấy. Anh ấy cũng cần tình yêu của cậu. Nhưng... như vậy không được, đừng tưởng rằng tình yêu kiểu Plato là tốt đẹp. Nếu một người đàn ông thực sự có tình cảm với cậu, hẳn anh ấy từ lâu đã muốn có được cậu rồi.”

Nửa đoạn sau, Daisy cố ý nói lấp lửng, âm cuối cùng còn chưa đẩy ra hết. Tô xong bờ môi đỏ đậm, trông cô càng diễm lệ.

Mạc Tang chăm chú nhìn người bạn thân thiết trước mắt, biết rằng cô ấy lại ra ngoài vào buổi tối. Daisy cặp kè với nhiều người đàn ông, đuôi mắt, lông mày luôn toát ra vẻ kiêu sa. Dường như chỉ cần ghé sát ai đó một chút, cũng đủ cho thấy sự gợi tình táo bạo của Daisy.

Biết bao người đàn ông yêu Daisy.

Họ đều muốn có được cô, cả trái tim lẫn thể xác, nhưng chẳng ai thành công hoàn toàn. Daisy ý thức rõ thân phận và nghề nghiệp của mình, đồng thời hiểu được thứ đối phương muốn là gì. Bởi thế, cô lao vào cuộc chơi song không nảy sinh tình cảm.

Nhưng Mạc Tang không biết làm thế nào, tựa vào cửa sổ nhờ Daisy bày cách. Cuối cùng cả hai nghĩ ra một chủ ý, vào sinh nhật ba mươi hai tuổi của người ấy, Mạc Tang biến mình thành món quà tặng anh ta.

Sự thật sau đó chứng minh rằng, sành sỏi tình trường như Daisy cũng có nhiều biện pháp tồi... Bởi món quà thậm chí không được đối phương mở ra xem.

Gã đàn ông đó chỉ cười trước sự ấu trĩ, bông bột của Mạc Tang, nụ cười không rõ hàm ý. Ngón tay thô cứng của hắn từ từ cài lại áo cho cô, như người anh trai ân cần và chính trực. Rồi hắn nắm lấy cằm cô, hôn lên môi như một cách để an ủi, sau đó nói: “Em yêu, em không hiểu, anh yêu em.”

Em không hiểu, anh yêu em.

Quả thật Mạc Tang không hiểu có gì anh ta luôn từ chối cô? Cô không khiêu gợi như Daisy, không khiến người khác đổ rạp dưới chân như Daisy là vì từ trước đến giờ anh ta không rèn luyện cho cô ở mặt này, cũng chưa từng để cô xuất đầu lộ diện.

Huống hồ người như họ, bất cứ lúc nào đều cần che giấu bản thân, có thể hy sinh mọi thứ để hoàn thành nhiệm vụ, còn nói gì đến giữ gìn trinh tiết, phẩm hạnh.

Nhưng anh ta chẳng may động lòng trước sự gợi ý lộ liễu của Mạc Tang.

Đường Tụng không nói lời nào, chỉ làm một người lắng nghe miễn cưỡng.

Ngón tay Mạc Tang có dấu răng cắn của chính mình. Cô đưa tay ôm lấy đầu, nói ngắt quãng: “Sau đó khi ở Zurich, một buổi tối tôi bị người ta lừa... Anh ta cứu tôi. Hôm đó mọi thứ nằm ngoài dự tính, cũng lần đó chúng tôi có con. Anh ta muốn bỏ đứa bé nhưng tôi không nghe lời, lén lút tới Budapest. Đứa bé bị sinh non... nhưng mà...”

Đường Tụng nhìn cô, bỗng ngắt lời: “Được rồi, đừng nghĩ gì nữa.” Anh kéo tay cô, lúc này Mạc Tang mới nhận ra khi lòng dạ rối như tơ vò, cô đã làm nhiều động tác mà không hề hay biết. Đường Tụng xoa vết răng trên ngón tay cô, nói khẽ: “Đừng nghĩ nữa, mọi thứ đã qua.”

Cô cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh. Bỗng nhìn anh, nói nghiêm túc: “Dù có thể nào cũng đừng từ bỏ Đường Đường, đừng giống như tôi.”

Đường Tụng ngược mắt lên, tay anh chậm chậm nắm mạnh hơn. Mạc Tang nhận ra tâm trạng khác lạ của anh, thẳng thốt, muốn rút tay lại. Nhưng Đường Tụng không muốn buông ra, mãi một lúc lâu, cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Mạc Tang bối rối đứng dậy, tỏ ý nói có người đến.

Đường Tụng làm như không có chuyện gì, thở dài nói: “Cô ở lại đây đi.”

“Vì sao?”

“Cô không thể đi với bạn của cô nữa, bây giờ không chỗ nương náu. Ở đây tạm thời an toàn, ít nhất cô có thể ở lại trong thời gian này.” Đường Tụng thả tay Mạc Tang đi về phía cửa phòng, anh bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cô nói với ánh mắt thành khẩn: “Đường Đường rất thích cô, lâu rồi con bé không vui như thế, cô giúp tôi... ở bên Đường Đường được không?”

Mạc Tang nhớ đến hình ảnh Đường Đường khi làm nũng, ngẩn ra một lúc không đáp lời.

“Coi như đó là cách cô trả tiền thuê nhà.”

Giờ cơm tối hôm đó, Mạc Tang nhận được cuộc gọi mã hóa bảo mật, đến từ nhà Lục Viễn Kha.

Daisy đã tỉnh, Mạc Tang dặn dò bạn, dù thế nào cũng không được nói với K là họ đã gặp nhau.

Trong lòng Daisy có rất nhiều câu hỏi, không biết tại sao họ bị tấn công bất ngờ. Nghĩ tới nghĩ lui, cô cho rằng đối phương cho người mai phục ở sơn trang Tử Kim, giám sát nhất cử nhất động của cô, âm mưu được lên kế hoạch thực hiện bài bản và bí mật. Vì thế cô lầm rầm chửi rủa: “Tớ sẽ quay lại đó tìm cho ra kẻ nào gây ra chuyện này!”

Mạc Tang cố ý làm ra vẻ buồn cười, nhắc nhở Daisy: “Cậu đừng quên là, có hẳn một đội bóng gồm các phu nhân chính hiệu đang truy sát cậu.”

“Không thể nào, mấy người đàn bà ngu ngốc đó dù có thuê sát thủ cũng không dễ dàng như vậy. Đó là sơn trang Tử Kim, ai nấy đều có máu mặt. Để khử tớ mà gây ra phiền phức lớn hơn thì họ rắc rối to... À, cậu không biết đấy thôi... chứ mấy bà đó biết rất rõ, chồng của họ đâu phải chỉ có mỗi một tình nhân là tớ... Giết tớ chẳng có nghĩa lý gì.”

“Cũng có thể lần này kẻ hấn muốn đoạt mạng là tớ? Còn cậu là người bị liên lụy.” Mạc Tang bắt đầu dĩ phải gợi ý Daisy về một khả năng khác.

“Thôi, tóm lại tại chúng ta sơ suất quá. Chúa ơi, lúc đó tớ chỉ nghĩ làm sao cô nàng Hồ Diệp lại chết ở nơi mất mặt như vậy... nhà vệ sinh!” Daisy vừa nói vừa cười lớn, giọng nghe như tiếng rót mật.

Hai người dần dần trở nên trầm mặc. Daisy mở lời nói dự định của cô: “Hai chúng ta hẹn ở một nơi an toàn, mai tớ đi đón cậu.”

“Không cần đâu, tạm thời tớ ở chỗ Đường Tụng. Tớ nghĩ rồi, nhà anh ấy giờ là nơi an toàn nhất.”

Người bên kia điện thoại ngừng một lúc, sau đó hỏi nhỏ: “Mạc Tang, gã Lục Viễn Kha kia bảo, Đường Tụng đối với cậu...”

Mạc Tang nhớ lại lời Lục Viễn Kha từng nói, cô bắt chước giọng điệu đó, nhắc lại: “À, anh ta nói bình thường Đường Tụng không đưa phụ nữ về

nhà chứ gì? Và anh ta đối xử với tớ rất đặc biệt? Được rồi Daisy, cậu tin những chuyện chỉ có trong tiểu thuyết như thế hả? Đừng làm rối chuyện nữa, tớ chỉ cảm thấy ở đây khá an toàn, anh ấy lại kín đáo, chẳng ai dễ dàng gây phiền phức cho nhà họ Đường.”

Daisy do dự một lúc mới đồng ý, sau đó dặn Mạc Tang chú ý đề cao cảnh giác. Lúc sắp tắt máy, Mạc Tang bỗng gọi với Daisy: “Đợi chút, lần này... K yêu cầu cậu tới đây tìm Tuyết Sơn Chi Lệ hả?”

“Đương nhiên, cậu biết K rồi còn gì, lần trước gần đoạt được mà để tuột mất nên anh ta giận điên người. Hơn nữa đó không phải kim cương bình thường mà liên quan tới lợi ích các bên.”

Lại là những lời lẽ đó. Mạc Tang nhớ lại khẩu khí của K năm ấy. Cô liều chết đem về cho anh ta thông tin tình báo quý giá về Tuyết Sơn Chi Lệ. Khi hàng đang trên đường chuyển tới, K hớn hờ đồng ý với cô, rằng từ nay họ quy ẩn giang hồ, sống cuộc đời mà mình muốn.

Nhưng sau đó anh ta lừa cô, dụ dỗ cô thực hiện nhiệm vụ cuối cùng là lấy chiếc đồng hồ cổ. Anh ta bảo như vậy thì mới không còn gì nuối tiếc.

Vậy mà lần đó, cô bị chính tay anh ta giết, từ đó trở đi không còn gặp lại nữa.

Daisy chẳng hề hay biết. Cho đến hôm nay, qua điện thoại, cô vẫn khuyên Mạc Tang: “Tớ biết, năm đó cậu và K cãi nhau, nhưng mà lâu như vậy rồi, K vẫn còn lo lắng cho cậu... Mạc Tang, cậu nghĩ lại đi, nếu muốn về cùng tớ thì có thể liên lạc bất kỳ lúc nào. K đang đợi cậu. Đừng để bụng nữa, cho dù cậu không còn yêu anh ta thì chúng ta vẫn là người một nhà phải không?”

“Được, Daisy, cậu cũng cần chú ý an toàn. Còn về Tuyết Sơn Chi Lệ... Có lúc cậu cũng cần nghĩ cho bản thân.”

Giọng điệu của Mạc Tang thay đổi rất nhanh nhưng Daisy không mấy băn khoăn về điều đó. Cô cười thoải mái, “Tớ chẳng giống cậu. Yêu cuồng nhiệt rồi chơi trò mất tích, tớ không tin cái thứ tình yêu chết tiệt! Thôi không nói nữa, Lục Viễn Kha về rồi. À, cảm ơn Tứ thiếu gia giúp tớ, nghe nói anh ấy sắp xếp để Lục Viễn Kha cứu rồi đưa tớ về nhà... Cậu biết đấy, anh ta quả đúng là người tớ đang tìm... Cảm ơn nhé.”

Mạc Tang tắt cuộc gọi, tựa lên cửa sổ thần thờ. Daisy luôn đùa cợt với xung quanh, cô là cô nàng Hồ Diệp đẹp nhất, là người phụ nữ không coi trọng tình yêu nhất.

Nhưng Mạc Tang biết, thực ra Daisy rất cảm tính. Nếu không phải vì K, cô chẳng cần ngày ngày sống như vậy. Daisy lúc nào cũng nói, nếu không có K, chính cô và Mạc Tang đều chẳng có cơ hội sống sót.

Huống hồ K đối xử với Daisy không bạc. Anh ta biến cô ấy trở thành người đàn bà được người người ngưỡng mộ, như thế có gì không tốt?

Mạc Tang không biết có gì không tốt, nhưng mỗi lần nhìn thấy hình xăm bướm quen thuộc trên vai trái Daisy, cô luôn thầm xót xa cho bạn.

Cô hiểu sự lạnh lùng trong đôi mắt của Daisy, đó là sự u uẩn sau nụ cười và vẻ ngoài yêu kiều. Giống như hòn đảo cô độc không bao giờ có ngày xuân, một loài hoa không bao giờ còn có thể nở nụ đơm bông. Vì đã chôn vùi hy vọng nên tuyệt vọng đến vô cùng. Nhưng Daisy buộc phải đi tiếp bởi đó là cách sinh tồn duy nhất. Để được sống, cả cô và Daisy từ nhỏ đã học cách không nuôi tiếc điều gì.

Ngày tháng trôi qua không vui vẻ nhưng Daisy chỉ có thể bước tiếp.

Daisy chỉ lớn hơn Mạc Tang vài tuổi nhưng từ lâu đã cam chịu số phận. Còn Mạc Tang thì không, cô biết mình sống sót đến hôm nay, dù lòng đã

nguội lạnh vẫn không chịu cúi đầu.

Cho dù là đối với gã đàn ông giết cô năm đó hay đối với số mệnh an bài, cô đều không chịu khuất phục.

Không biết tính cách đó là sai hay đúng.

Thời tiết thay đổi, vết thương cũ ở vai Mạc Tang lại nhói đau. Theo thói quen, cô xoa bóp, cố thả lỏng mình. Vừa lúc đó Mạc Tang nhìn xuống dưới lầu, trông thấy Đường Tụng đang chơi cùng Đường Đường trong vườn hoa.

Người ta bảo con gái hay giống bố. Đường Đường là con lai nhưng còn bé, dấu hiệu nhận biết không quá rõ nét. Về ngoài cô bé có lẽ giống Đường Tụng nhiều hơn, đặc biệt là nụ cười hiền hòa, ánh mắt ấm áp, trong sáng và ngây thơ như một thiên thần.

Trong lúc mơ màng, Mạc Tang dường như nhìn thấy hình ảnh rất nhiều năm về trước, bức họa trên tấm kính màu sắc ở giáo đường trầm ngâm giữa khoảng không thời Trung Đại, rộn ngợp mà thiêng liêng.

Đất trời vào tháng Tư, hoa đã nở đầy.

Mạc Tang dặn đi dặn lại bản thân rằng đây là Diệp Thành, cô đã rời khỏi Zurich.

Nhìn hai bố con, Mạc Tang cảm giác vai không còn đau nhức như trước. Cô thừa nhận, thực ra khi Đường Tụng đề nghị ở lại, cô thực sự có chút vui mừng.

Dù chỉ một giây, nhưng như thế là đủ.

Chương 8: Gặp một cuộc đời khác

Mấy hôm nay Diệp Thành được dự báo sẽ có mưa. Đáng tiếc trận mưa này ở li trên trời, thời tiết oi bức, khó chịu mà mưa mãi không chịu đổ xuống.

Đường Đường bắt đầu biết nhận mặt chữ, lúc nào cũng tinh nghịch. Cô bé hiếu động hoạt bát, chẳng nhớ được mấy chữ nhưng rất thích xem truyện tranh. Mỗi lần Đường Tụng đích thân đi mua tạp chí cho Đường Đường, Lục Viễn Kha đều thấy khó hiểu. Anh ta bảo cô nhóc chưa biết chừng xem mà không hiểu gì, chỉ thích các hình vẽ xanh xanh đỏ đỏ, sao Đường Tụng phải kỹ càng thế, bảo bất kỳ ai đó đi mua cho đỡ tốn thì giờ.

“Đợi tới khi làm bố, cậu sẽ hiểu”, câu trả lời của Đường Tụng ý nặng tình sâu.

Lục Viễn Kha nghĩ tới làm bố thì tỏ ra khiếp đảm, lắc đầu quầy quậy, “Tha cho tôi! Tôi chẳng xui xẻo như cậu, đang yên đang lành lại có cô con gái. Còn tôi phải đảm bảo rất an toàn, rất đáng tin...”

Gần xế chiều, chiếc Bentley màu đen sang trọng dừng lại bên đường. Cửa xe mở ra, Mạc Tang bế Đường Đường vào trong. Lúc đó Lục Viễn Kha đang ngồi ở ghế phụ, ngáp ngáp dài, bảo: “Hai vợ chồng đi đón con, tôi đi cùng vô duyên lắm. Được rồi được rồi, cậu thả tôi ở ngã rẽ trên kia, tôi tự bắt xe về.”

Mạc Tang giờ tay đánh anh ta, mồm mép Lục Viễn Kha là luyên thuyên nhất, lúc nào cũng nói lung tung. Mạc Tang đã quen với điều đó, dần phát hiện ra chỉ có vũ lực mới giải quyết được vấn đề. Quả nhiên, Lục Viễn Kha ôm lấy vai, không nói gì nữa.

Mạc Tang hỏi Đường Tụng: “Hai người còn có việc hả?”

Hôm nay Đường Tụng tự lái xe ra ngoài. Anh quay người véo má Đường Đường rồi trả lời: “Không, vừa rồi có buổi tiệc, Viễn Kha uống rượu nên

không lái xe được, tiện đường tôi đưa cậu ấy về.”

Nút đường gần nhà trẻ xe nhiều, người đông, tắc đường một lúc. Mạc Tang nhẫn nại ở biệt thự trên núi nửa tháng. Mấy hôm nay nghe ngóng không thấy động tĩnh gì bên ngoài, tạm thời an toàn nên cô phụ trách tới đón Đường Đường, nhân đó đi lại cho khuây khỏa. Hằng ngày, cô đeo kính râm tới công trường, như một phụ huynh bình thường.

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ được sống yên ả đến vậy. Không phải nguy trang, không có mưu đồ, sống đơn giản như bao người khác.

Không biết hôm nay Đường Đường chơi cái gì mà hai bàn tay nhỏ toàn là đất, Mạc Tang lấy khăn giấy lau cho cô bé. Phía trước đã dần đỡ tắc đường, Đường Tụng khởi động xe, nhìn Mạc Tang từ kính chiếu hậu, nói: “Cô hỏi cậu ta đi.”

Lục Viễn Kha thấy có gì bất ổn, nhìn Đường Tụng rồi lại liếc Mạc Tang với con mắt cảnh giác. Mạc Tang hơi đưa người lên trước, hỏi Lục Viễn Kha: “Daisy dạo này ở đâu?”

Lục Viễn Kha làm rầm vài tiếng, nhìn Đường Tụng với ánh mắt khinh bỉ, “Tôi đang bận khoản sao tự dừng cậu tốt bụng thế, bỗng nhiên lại chủ động đưa tôi về. Thảo nào... Hóa ra Mạc Tang muốn dò la việc quân.”

“Cô ấy còn ở nhà anh?”

“À... đương nhiên rồi! Để phụ nữ ra đi không phải tác phong của tôi.”

Mạc Tang chậm chậm giơ tay phải lên, vẻ uy hiếp thấy rõ, “Anh làm gì cô ấy rồi?”

Lục Viễn Kha lắc đầu, nuối tiếc than vãn: “Đường Tụng ơi là Đường Tụng, cậu khôn ba năm đại một giờ, sao lại phải lòng người đàn bà hung

hăng thế này. Tôi bảo với cậu bao lần rồi, phụ nữ thì phải mềm mỏng như nước, vậy mà cậu cứ nhất quyết thích kiêu có gai... Đừng hành hạ tôi nữa chứ, tôi có làm gì nên tội đâu!” Anh ta xoa xoa cổ, quay người nhìn Mạc Tang, “Tôi chẳng làm gì Daisy, tôi đang theo đuổi cô ấy một cách đường hoàng và lãng mạn, điều này không phạm pháp nhỉ?”

Mạc Tang nhìn anh ta vài giây. Biểu cảm của Lục Viễn Kha rất nghiêm túc, cô biết lần này anh ta nói thật. Thiếu gia như anh ta, từ nhỏ đến lớn chẳng có gì muốn mà không đạt được. Về phụ nữ, e rằng một khi đã thích anh ta sẽ chinh phục cho bằng được, khác biệt có chăng chỉ là ở mức độ mãnh liệt khi theo đuổi. Mà về phía Daisy, cô nàng lại cần thăm dò thông tin, đang muốn mượn cơ hội này để tiếp cận Lục Viễn Kha. Hai người đều có mục đích, vừa gõ phách đã hòa nhịp.

Giờ có nói gì cũng muộn.

Mạc Tang tựa người vào ghế, nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Daisy không thuộc dạng bình hoa như Jenny. Lục Viễn Kha, anh nên nghĩ cho kỹ, Daisy lớn tuổi hơn anh, là cô nàng Hồ Điệp trứ danh, anh nghĩ cô ấy dễ động vào hả?” Giọng điệu của Mạc Tang nghiêm túc hơn, cô có lòng nhắc nhở Lục Viễn Kha. “Tôi với Daisy là bạn hơn mười năm, vô số lần ông từng bị cô ấy giẫm dưới chân, kết cục bị bôi tro trát trấu vào mặt. Lần này Lục thiếu gia... nghiêm túc thật ư?”

Xe chạy thông suốt qua quãng đường dài. Đường Tụng lái với tốc độ rất nhanh, chuẩn bị đi qua con sông.

Con sông Thái Giang là đường thủy lớn nhất trong khu vực thành phố, xa xa quanh co uốn lượn đổ về biển. Cầu Thái Giang được xây dựng nhằm phục vụ giao thông, năm ngoái cây cầu nhận được sự quan tâm rất lớn của dư luận trong quá trình tu sửa, giờ đây nó là cầu vòm có khẩu độ lớn nhất khu vực. Khi trời về đêm, thân cầu được thắp sáng rực rỡ nhờ hệ thống đèn chiếu sáng chạy suốt chiều dài. Ánh sáng in bóng xuống mặt nước sông mờ

ảo, trông như đợt pháo hoa lơ lửng không bao giờ tắt. Từ lâu, nơi đây đã trở thành địa điểm ngắm cảnh nổi bật của Diệp Thành.

Lúc này, xe của Đường Tụng đang băng qua cầu, Lục Viễn Kha tỏ vẻ tức tối, bất lực trước ánh mắt không hề có chút tin tưởng của Mạc Tang. Đường Tụng im lặng hồi lâu, thấy hai người kết thúc vấn đề mà chẳng vui vẻ gì, định tiếp lời. Nhưng Lục Viễn Kha ấn cửa sổ xuống, chỉ vào thanh vòm cầu vừa lướt qua và nói: “Lần đầu nhìn thấy Daisy tôi đã có cảm giác, cô ấy là người phụ nữ tôi muốn đưa đến nơi này.”

Chiếc xe phía trước bất ngờ chậm lại, Đường Tụng phanh gấp, dừng xe, quay mặt nhìn Lục Viễn Kha, “Viễn Kha...”, Đường Tụng muốn nhắc nhở anh ta rằng, có những chuyện không thể tùy tiện đem ra đùa.

Lục Viễn Kha xua tay tỏ ý bảo Đường Tụng đừng nói nhiều. Gã đàn ông thường ngày nói cười cợt nhả, giờ đây vô cùng nghiêm túc.

Anh ta nói, hồi nhỏ, khi gia đình mới chuyển tới Diệp Thành, Lục tướng quân không thể công khai thân phận của phu nhân vì nhiều lý do. Đến sự sống của đứa con duy nhất là Lục Viễn Kha cũng không thể đảm bảo an toàn. Cứ vài tuần anh ta lại phải đổi chỗ ở. Lúc đó, xe riêng của Lục tướng quân sẽ đưa Lục Viễn Kha tới cây cầu sông Thái Giang này, đợi Lục phu nhân tới đón con. Mỗi tháng, gia đình họ chỉ có thể đoàn tụ trong khoảng thời gian ít ỏi trên cầu đó.

Lục Viễn Kha kể: “Tôi nhớ mãi biểu cảm của mẹ khi nhìn bố, chính trên cây cầu này. Vì thế, nếu có ngày tôi gặp được cô gái mình muốn cưới làm vợ, nhất định sẽ tổ chức đám cưới trên cầu sông Thái Giang. Tôi sẽ cho tất cả mọi người thấy tôi yêu cô ấy, để cô ấy kết hôn với tôi một cách đàng hoàng giữa thanh thiên bạch nhật, không phải chịu chút thiệt thòi nào.”

Mạc Tang yên lặng, bắt đầu nhìn lại con người này. Không gặp gỡ nhiều người từ khi tới Diệp Thành, song bất kỳ ai đã gặp đều đọng lại trong cô

những suy nghĩ.

Một Đường Tụng sâu sắc không dễ lộ cảm xúc và một Lục Viễn Kha được cho là phong lưu.

Họ là những cá thể mâu thuẫn nhưng bên trong mỗi người đều có những câu chuyện. Họ giúp Mạc Tang bắt đầu học được cách cư xử với người khác, chứ không phải suốt ngày luyện tập làm thế nào nhìn rõ con đường ở cách xa hơn một kilomet qua ống ngắm bắn.

Thực ra cảm giác bi hoan ly hợp của con người bình thường cũng thú vị. Cô bỗng cảm thấy chẳng có gì quá to tát, mọi thứ thuận theo tự nhiên là triết lý sống sâu sắc ở đời. Con người ta thường suy nghĩ quá nhiều dẫn đến dễ mắc sai lầm.

Cô vươn vai, thả lỏng mình trên chiếc xe đang chậm chậm tiến về phía trước.

Đường Đường chẳng hiểu câu chuyện của người lớn, dần dụi mắt lại rồi ngủ thiếp đi. Đầu cô bé tựa nghiêng nghiêng vào ghế, miệng chảy nước miếng.

Mạc Tang cười, bế Đường Đường lên, cô bé ôm chặt cổ Mạc Tang, rúc vào lòng cô ngủ.

Mọi thứ trôi đi bình yên. Cô bỗng nhận ra, phong cảnh hai bên Thái Giang rất đẹp.

Hồi ở nước ngoài, Mạc Tang chẳng bao giờ đến nhà thờ. Cô tự biết công việc của mình tàn nhẫn và cũng dám gánh chịu hậu quả. Người Trung Quốc tin vào duyên số, thường dùng hai chữ này để giải thích cho sự trùng hợp không lý giải được. Mọi thứ vốn có sự an bài từ trong sâu thẳm, giống như Daisy gặp Lục Viễn Kha, không biết là duyên hay kiếp.

Còn cô, gặp được Đường Tụng, đồng nghĩa với bước sang một cuộc đời khác.

Sự bình lặng nhỏ nhoi đời thường những ngày qua như ánh tịch dương dịu dịu chiếu qua cửa xe, khiến cô biết rằng thời gian không còn nhiều mà vẫn cam chịu trầm luân.

Đường Tụng lái xe tới ngã tư bờ bên kia sông, người lái xe của gia đình Lục Viễn Kha đã đứng đợi ở đó.

Mạc Tang dõi theo bóng Lục Viễn Kha khi anh ta xuống xe, sau đó bỗng nhấn nút mở cửa sổ nói: “Đợi đã.”

“Gì thế?” Lục Viễn Kha chỉnh lại cổ áo, quay đầu nhìn cô. Trời nhá nhem tối, khuôn mặt trắng hồng của Mạc Tang càng trở nên rạng ngời, cô nói: “Tôi không có quyền can thiệp chuyện của hai người, nhưng... coi như để cảm ơn anh cứu tôi ở sơn trang Tử Kim và cũng để tốt cho Daisy, tôi buộc phải nhắc anh một chuyện. Daisy tới Diệp Thành là có lý do của cô ấy, anh hãy nhớ điều đó. Còn những thứ khác...”, cô thở dài, lắc đầu bảo: “Nghe theo ý trời, tôi cũng không biết làm thế này là sai hay đúng.”

Cô không thể phản bội Daisy cũng không thể hại Lục Viễn Kha. Trước mắt, điều duy nhất cô có thể làm là nhắc nhở hai người.

Những thứ khác, thuận theo ý trời.

Lục Viễn Kha dường như chẳng hề để tâm. Anh chỉnh cổ áo xong, huýt sáo rồi gật đầu tỏ ý cảm ơn Mạc Tang, sau đó ung dung quay người đi tới chỗ chiếc xe phía bên kia đường.

Lục Viễn Kha không ngốc cũng không phải không hiểu. Nhưng có lúc, tình yêu là một con điên đại.

Chẳng sao cả, anh là con trai của Lục tướng quân, năm tuổi đã thấy cảnh vệ chết ngay trước mắt vì bảo vệ anh, cuộc đời này anh chưa từng sợ điều gì.

Lục Viễn Kha mở cửa vào trong xe, hương hoa thanh dịu phảng phất tỏa đến. Một đôi bàn tay từ ghế sau chậm chậm tiến gần về phía anh. Đôi phương đeo đôi găng tay ren màu kem, chạm vào người Viễn Kha lướt từ trên xuống khuỷu tay. Lốp vải ren mịn trơn, các ngón tay uốn lượn, rờ lên đến cổ họng anh.

Đó gọi là trêu ghẹo cũng có thể là khiêu khích. Lục Viễn Kha bỗng tỉnh táo sau cơn say chệnh choáng.

Tiếng cười vang lên, thản nhiên và kiêu hãnh.

Phụ nữ có rất nhiều cách để khiêu khích, lăng mạn, táo bạo, ngây thơ. Còn kiểu này là khắc chế và tự điều chỉnh, chỉ có thể là phong cách của Daisy.

Lục Viễn Kha khẽ hôn đôi bàn tay đó, nghiêng mặt nói: “Ban chiều anh có việc đột xuất nên không thể đi được. Lần sau anh sẽ đưa em đi.”

Người phía sau cười cười, vươn lên phía trước, môi áp sát vào tai anh, nói khẽ: “Em đặc biệt đích thân đến đón anh, bất ngờ không?”

Lục Viễn Kha liếc sang người lái xe, ở chú toát lên vẻ trung thành, miễn cưỡng. Chú vốn quen với tác phong của Viễn Kha, lúc này đang ngồi ngay ngắn, mắt không liếc ngang liếc dọc, khởi động máy rồi đi thẳng.

Daisy ôm lấy cổ Lục Viễn Kha, vòng tay mỗi lúc một siết chặt. Viễn Kha ngẫm hiểu ý, cười nhỏ rồi đưa tay xuống dưới chỗ ngồi, chiếc ghế bỗng bật mạnh, ngã ra sau. Người Daisy bị đẩy xuống nhưng vẫn ôm chặt Lục Viễn

Kha. Anh bị cô kéo theo, không còn giữ ý tứ, xóc mạnh Daisy, khiến cô đè lên ngực anh. Trong xe tối om chỉ còn lại tiếng cười không dứt của hai người.

Người lái xe ban đầu kinh ngạc nhưng mau chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh thường thấy, chuyên tâm làm việc như không nhìn thấy gì.

Lục Viễn Kha hôn khéo mắt Daisy trong bóng tối, nhận ra cô không có phản ứng gì, dường như tâm trạng không vui. Anh đưa tay định bật điện nhưng bị Daisy ngăn lại, cô nhào người lên ngực anh nói: “Em không sao.”

Viễn Kha ôm chặt cô.

Daisy nói khẽ: “Hôm nay em tới cô nhi viện, họ nói... An An đi rồi. Những ngày cuối cùng, cô bé rất bình thản, gần như không đau đớn gì. Nhưng em nghĩ... ung thư máu giai đoạn cuối chắc chắn rất khổ sở, chỉ là họ không muốn em đau lòng nên nói vậy.”

Lục Viễn Kha là người đàn ông phóng khoáng, thích trò chuyện, trêu chọc, thậm chí tán tỉnh nhưng không biết an ủi phụ nữ. Cũng bởi Jenny và Phương Phương trước đây đều không cần anh an ủi bằng lời. Thường thì chỉ cần anh mua quần áo, tặng quà, hai cô gái đó dù đang giận dữ cũng lập tức nói cười vui vẻ.

Những chiêu dỗ dành đó hoàn toàn không có tác dụng với Daisy.

Anh từng nghĩ rằng, Daisy là cô gái phóng khoáng nhất trên đời, có thể dễ dãi ở lại nhà anh và mặc ý làm điều mình thích. Tuy vậy, vào ngày cố định trong mỗi tuần, cô đều tới thăm trẻ nhỏ ở cô nhi viện, yêu cầu đầu tiên có liên quan đến tiền bạc mà cô nói với anh, lại là giúp đỡ vật chất để chữa bệnh cho cô bé An An.

Cô bé đó mới mười ba tuổi đã mắc bệnh ung thư máu. Lục Viễn Kha từng cùng Daisy tới thăm An An, hình ảnh lúc đó rất cảm động. Viễn Kha nghĩ Daisy sẽ để lộ sự yếu mềm, nhưng suốt khoảng thời gian ở cô nhi viện, cô không u sầu cũng không khóc, thậm chí mắt cũng không đỏ lên, chỉ luôn giữ nụ cười trên môi.

Daisy khẽ nhắm mắt khi hôn lên trán cô bé. Hình ảnh đó khiến Lục Viễn Kha thấy nhói lên trong lòng – cảm giác mà lâu rồi anh không có. Giữa lúc chìm đắm trong mê muội, anh bỗng có cái nhìn hoàn toàn mới về hai chữ “được sống”. Hồi nhỏ, Lục Viễn Kha có những suy nghĩ rất bông bột, anh muốn hút cạn nước của dòng Thái Giang để từ đó không còn gì có thể ngăn trở gia đình anh đoàn tụ. Anh hiểu được rằng, con người ta ai cũng từng có những suy nghĩ điên rồ và cực đoan, nhưng sớm muộn cũng sẽ bình tĩnh lại để biết mình sống hay chết và rút cuộc lối đi ở hướng nào.

Lúc đó, Lục Viễn Kha tựa ở cửa ngoài nhìn vào bên trong, anh vốn có cả nghìn câu để biểu đạt tình cảm nhằm làm nền cho tấm lòng nhân ái của Daisy. Nhưng sau đó anh phải bỏ đi cả nghìn câu đó.

Anh nghĩ đây không phải sự giả tạo, nếu một người đàn bà muốn biểu diễn lòng vị tha của mình, cô ta sẽ khóc lóc sụt sướt, than vãn buồn thương. Nhưng khi viện trưởng cô nhi viện tới mời Daisy tham gia buổi họp cảm ơn công khai, cô thành khẩn từ chối khéo. Daisy nói, cô không phải thiên sứ, không thể giúp đỡ nhiều người hơn. Cô đã nói dối quá nhiều, hy vọng khi còn ở trên đời, có thể bù đắp lỗi lầm từng chút từng chút một.

Hôm đó, Daisy không trang điểm đậm, tô môi đỏ mọng như mọi ngày. Cô mặc bộ váy vô cùng giản dị, đội chiếc mũ rộng vành, trông như thực nữ cổ điển, không có chút thời thượng nào.

Nhưng dưới nắng mai, hình ảnh của cô vẫn khiến Lục Viễn Kha say đắm, anh nắm chặt tay cô, bảo: “Sau này anh sẽ đưa em tới đây nhiều hơn, em nhé?”

Daisy có chút ngạc nhiên, khẽ lùi lại vài bước. Cô nhìn vào mắt anh, cười như chưa nghe thấy gì, sau đó bịt miệng, lắc lắc đầu, “Tôi hiểu ý anh, nhưng Lục thiếu gia, tôi còn lớn hơn anh vài tuổi, đừng nghĩ nhiều quá, chúng ta chỉ là... tạm thời cần đến nhau.”

Nói rồi Daisy đưa tay giúp Lục Viễn Kha chỉnh ngay ngắn chiếc nơ ở cổ áo, lãnh đạm nói: “Tôi yêu anh, yêu toàn bộ Lục gia, yêu Diệp Thành, yêu thế giới này. Anh thấy đấy, anh và tất cả những điều đó, không có gì khác nhau cả.”

Lục Viễn Kha không phản bác. Lúc này, anh bỗng nhớ lại câu Đường Tụng từng nói với mình: “Lời nói mà cần phải biện bạch, nhất định không phải lời nói thật.”

Vì thế anh không giải thích.

Lục Viễn Kha từng hỏi Daisy rốt cuộc cô nợ cái gì, cô nói không biết. Song cô nghĩ, dù bố mẹ bỏ lại cô trên thế gian này vì lý do gì, chắc chắn họ không hy vọng cô trở thành như ngày hôm nay.

Khi không trang điểm, da của Daisy không đẹp, nhìn kỹ có thể thấy vết thương mờ mờ ở đuôi lông mày. Nhưng cô không hề giấu giếm.

Lúc đó, hai người đã rời khỏi cô nhi viện, đi bộ trên con đường nhỏ hun hút, tĩnh mịch đến mức tưởng chừng có thể nghe thấy âm thanh của hoa khi hé nở. Daisy dừng trước một bụi cây thấp, màu tím nhạt của váy hòa với sắc xanh xung quanh. Cô nhìn Lục Viễn Kha, vẻ bao dung toát trên gương mặt không chút son phấn. như một người hiểu đời đứng trước chàng trai trẻ, cô nói: “Tôi không còn có thể quay đầu lại.”

Dù vì bất kỳ lý do gì, Lục Viễn Kha không thể đòi hỏi ở cô một mối quan hệ nghiêm túc.

Lúc này, xe chạy êm ru về phía trước. Mùa hè, màn đêm buông xuống muộn hơn, giờ đây vẫn còn lóe chút ánh mặt trời.

Lục Viễn Kha ôm Daisy, người đàn bà hơn tuổi anh, nổi tiếng tình trường đến mức thanh danh bê bối. Anh nhớ lại những lời hùng hồn của mình ban nãy, trên cây cầu bắc qua sông Thái Giang.

Anh nhất định phải thử một lần, để xem trên đời rốt cuộc còn có đường quay lại.

Hôm đó, ở thành phố đó, rất nhiều người đang mơ.

Ebook lưu hành nội bộ

Đường Tụng đi qua trung tâm thành phố để về nhà, xe của anh dừng ở ngã rẽ chờ đèn xanh. Mạc Tang ngoảnh mặt nhìn qua cửa sổ, đèn neon thấp sáng quanh các trung tâm thương mại. Cô mãi mê nhìn đường phố ngược xuôi người qua lại. Đã bao lâu rồi không được nhìn ngắm dòng người như thế này, cô không nhớ rõ nữa.

Đường Tụng đang chống tay trái vào cửa sổ, bỗng quay lại nhìn giấy lát rồi bấm xi nhan báo hiệu rẽ trái.

Mạc Tang cảm thấy hơi khó hiểu, cho tới khi chiếc Bentley đen dừng lại ở khu đỗ xe dưới trung tâm thương mại, cô vẫn còn hoảng hốt. Sau đó, Mạc Tang đưa mắt nhìn xung quanh thăm dò động tĩnh, thấy Đường Tụng tháo dây an toàn, liền hỏi: “Không phải anh muốn lên mua sắm đó chứ? Về rồi bảo người khác đi cũng được.” Vừa lúc đó, cô nhóc trong lòng Mạc Tang mơ màng tỉnh giấc, dụi dụi mắt. Mạc Tang nhìn cô bé, lại bảo: “Thôi được, anh muốn đi thì đưa Đường Đường đi, tôi ở trong xe đợi.”

Tính cách Đường Tụng vốn có chút lạ lùng, Mạc Tang hỏi gì cũng vô ích, anh muốn làm gì cô chẳng thể ngăn cản. Trung tâm thương mại trong thành phố kẻ qua người lại, không thích hợp với Mạc Tang.

Đường Đường mắt sáng lên, nhồm nhồm, thoăn thoắt bò ra cửa xe, nhảy xuống, “Mẹ tóc đỏ ơi, mình đi ăn kem đi, trên kia còn có gấu bông, lần trước bố bảo sẽ mua cho con một bạn gấu bông mặc váy hồng.” Bàn tay mũm mĩm của cô bé nắm lấy quai bộ đồ yếm đang mặc, quay đi quay lại gọi Mạc Tang, vừa nói xong thì định chạy, cuống quýt quá suýt nữa bị ngã. Đường Tụng cúi người đỡ cô bé, véo lên má dặn con nghe lời, sau đó quay lại nói với Mạc Tang: “Đi thôi, sang hè rồi, cần mua ít đồ cho Đường Đường.”

Mạc Tang ngồi trong xe sững sốt nhìn anh, lắc đầu bảo có quá nhiều người trên đó. Đường Tụng chẳng nói chẳng rằng, đưa tay kéo cô ra, sau đó

bé Đường Đường ấn vào cô, bảo: “Con bé theo cô mới chịu ngoan một chút, coi như giúp tôi.”

Mạc Tang đành bế con gái cho Đường Tụng, theo anh vào thang máy để lên tầng. Thang máy toàn bộ bằng kính, từ bên trong nhìn ra ngoài, thành phố sáng trưng, rực rỡ. Người người tay xách những túi đồ, nhàn nhã lướt qua. Đối với Mạc Tang, hình ảnh đó đã quá xa vời, lần gần nhất cô trông thấy cảnh này cách đây cũng phải bốn, năm năm.

Trước kia, những lúc thế này chỉ thích hợp để Mạc Tang chuyển hướng hành động. Theo thông tin tình báo từ cộng sự, cô sẽ trà trộn vào đám đông hoặc vác túi đàn phong cầm, lên tầng cao nhất bằng lối thoát hiểm, tìm người tiếp nối nhiệm vụ.

Lúc này, cô nghiêng mặt tựa lên lớp kính, nhìn những khu hàng đang dần xa dưới chân mình. Có tủ đồ đựng đầy mỹ phẩm cao cấp đẹp mắt, có chàng trai đi dạo cùng cô gái, có mấy người phụ nữ trêu đùa nhau... Mạc Tang nghĩ với chút tự trào, rằng cô thật sự quên mất mình đang bị truy sát.

Thang máy dừng lại, Mạc Tang nhìn hình ảnh người đàn ông phản chiếu qua kính, lạnh lùng bảo: “Tôi không phải bảo mẫu của con gái anh.”

“Dĩ nhiên không phải, Đường Đường không thích bảo mẫu.”

Nói rồi, Đường Tụng đứng vào chỗ đóng mở thang máy, lịch sự đưa tay mời cô ra trước. Đứa trẻ trong vòng tay Mạc Tang đã không chờ được nữa, cựa quậy đòi xuống. Cô cúi lưng thả Đường Đường xuống, cô bé òa lên thích thú rồi chạy đi, còn cô nhìn cánh cửa thang máy như nhìn đường phân cách giữa hai thế giới. Nghĩ ngợi giây lát, cô lạnh nhạt bảo: “Anh đi với Đường Đường đi, tôi không muốn đang yên đang lành lại xảy ra chuyện.”

Ngoài cửa thang máy có không ít người đang chờ để vào, ai nấy nhìn Đường Tụng và Mạc Tang với con mắt tò mò. Đường Tụng nói xin lỗi họ,

sau đó quay người lại dịu dàng nói với cô: “Đi thôi em, ban này anh sai rồi, anh mua kem cho em nhé.”

Mạc Tang tức nghẹn, suýt bật lộ ra ngoài. Cô trừng mắt nhìn Đường Tụng, rửa thầm anh khéo giả vờ. Người bên ngoài bùm miệng cười, nghĩ rằng đôi trẻ đang giận dỗi.

Cô thật sự hết cách, vừa lúc đó Đường Đường chạy lại, nhìn Đường Tụng nói to: “Bố ơi, con thích gấu bông, bạn gấu to to kia kìa, bạn to như thế này này!”

Nhìn thấy cô bé xinh xắn, mọi người đều cười, ai cũng muốn chạm vào cô bé, “Ôi, em bé dễ thương quá, cháu ra bảo mẹ đừng giận dỗi nữa nhé, giận dỗi nữa là đến bé cũng ngượng ngùng đây, phải không nào?”

“Tôi không phải mẹ cô bé...”, Mạc Tang gần như tức điên, vội vã giải thích. Chưa đợi cô nói xong, Đường Tụng đã kéo cô ra ngoài.

Mùi thơm phức từ cửa hàng bánh mì bay tới, xung quanh là những tủ trưng bày rực rỡ sắc màu.

Đường Tụng kéo tay Mạc Tang từ từ bước lên, xoa đầu con gái rồi dỗi theo cô bé hét chạy đi rồi chạy lại, cô bé thấy mọi thứ xung quanh mình đều mới lạ.

Mạc Tang bỗng cảm thấy cô cũng như một đứa trẻ, không khác Đường Đường là bao. Cô hít một hơi sâu, nhìn những người đi qua đi lại, chẳng ai để tâm đến cô, càng chẳng ai dòm ngó, soi xét họ.

Ngoài nguy hiểm và những màn hành động nghệt thờ, trên đời còn có rất nhiều điều khác.

Cô vùng vằng cánh tay: “Thả tôi ra đi.”

Đường Tụng chăm chú nhìn thẳng phía trước, làm như không nghe thấy gì, anh nói: “Đi, tôi bảo mời cô ăn kem mà.”

Anh kéo cô tới tiệm bánh ngọt bán sản phẩm của một thương hiệu cao cấp thường gặp ở các trung tâm thương mại. Người đàn ông này, cô từng trông thấy anh nhìn khắp lượt hội trường với dáng dấp của người làm chủ, cũng từng thấy anh mua tạp chí ở cửa hàng tạp hóa bên đường. Ở hoàn cảnh nào, anh cũng điềm nhiên bình thản, từ trước đến giờ không có tình thể hiện điền gì.

Có lúc Mạc Tang rất tò mò, tại sao Đường Tụng luôn khiến người khác ngạc nhiên như vậy. Cô từng tiếp xúc với những người đàn ông xuất thân danh giá, nhiều người trong số họ mỗi lần ra ngoài đều có bốn, năm vệ sĩ bí mật đi theo, động một chút là ra mặt để dẹp đường cho chủ nhân. Ngoài ra, họ chỉ đến những khách sạn trên năm sao, đại loại là như vậy. Nhưng Đường Tụng, lúc này đây, chỉ kéo tay cô, đi trong khu thương mại bình thường nhất của Diệp Thành, mua kem cho con gái.

Đường Tụng rất ngoan, biết bố không thích đồ ăn ngọt nên ăn một nửa thì cầm đến đưa cho Mạc Tang thử. Mạc Tang gọi thêm một cái khác. Kem ốc quế vị dâu tây rất đậm đà, nhìn sang Đường Tụng, cô bỗng thấy buồn cười. Rồi cô ngửa mặt, đầu hướng ra sau, tựa vào tấm chắn kính ở chính giữa tầng bảy.

Mạc Tang cắn một miếng to, không bận tâm tới vệt kem rỏ xuống áo. Điện thấp sáng trưng, mắt Đường Tụng ánh lên nụ cười hiền hậu.

Cô bật cười, nói nhỏ: “Cảm ơn anh.”

Đường Tụng vươn người lại gần, ôm eo cô, sau lưng anh là khoảng không từ tầng bảy, chỉ cần có chút bất cẩn thì sẽ rất nguy hiểm. Mạc Tang

ngả người, nắm lấy vai anh, cắn miếng óc quế giòn tan, hỏi Đường Tụng: “Anh không sợ bị tôi đẩy xuống hả?”

Anh ôm lấy cô, nhìn ngó hai bên, giải thích với vẻ oan uổng: “Thanh chắn nhiều vi khuẩn, tựa lên người cô thì đỡ hơn.”

Tất thảy càng lúc càng giống như đi lạc vào con đường đầy cám dỗ.

Mạc Tang cố tình dùng lực mạnh, hai người đổ nghiêng sang một bên nhưng Đường Tụng vẫn không buông ra. Mạc Tang mạnh tay hơn, nhìn anh chăm chăm, hỏi: “Tóm lại anh muốn làm gì? Anh không nói thì nhảy xuống kia nhé... Muốn thử không? Bảy tầng.”

Anh vỗ lưng cô, lắc đầu, “Thật là... liều lĩnh không phải tính tốt. Tôi có lòng muốn cô ra ngoài cho thoải mái, không đáp lại thì thôi, còn muốn gây họa.”

Mạc Tang nhìn mắt Đường Tụng không biết vì sao khóe mắt cay cay, ngọt đến đỉnh điểm phải chăng sẽ chuyển sang đắng? Cô nhỏ giọng nói với anh: “Từ trước đến giờ tôi chưa được đi dạo ở trung tâm thương mại. Năm tám tuổi, mẹ đưa tôi lên lút vượt biên đi tìm cha nhưng khoang ở đáy thuyền bốc cháy, mẹ ôm chặt che chắn cho tôi, để tôi không bị thiêu chết... Sau đó tôi bị đưa đi hết nơi này đến nơi khác, rồi bị bán vào chợ đen ở Budapest. Người ta bỏ một túi kim cương vụn để đổi lấy tôi. Tôi chẳng có thời gian đến những nơi này.”

Đường Tụng cười, đưa tay ra dấu yên lặng, sau đó đỡ lấy cổ cô, kéo cô lại gần. Không biết cô nhóc Đường Đường lại chạy đến tủ trưng bày nào rồi.

Đường Tụng nhìn vào mắt cô, nói như đã suy nghĩ nghiêm túc trước đó: “Lần sau không đưa Đường Đường đi nữa, chỉ có chúng ta.”

“Này, anh bảo vào đây để mua đồ cho Đường Đường...”, Mạc Tang lúc này mới sực nhớ, nhưng Đường Tụng không để cô có thêm thời gian chất vấn, sẵn tư thế ôm eo, anh cúi đầu hôn cô.

Chắc chắn là vị dâu kem ốc quế quá hấp dẫn.

Mạc Tang thầm nghĩ vậy, nhắm mắt lại nhưng có thể nhìn thấy thế giới bừng sáng sau lưng anh.

Cả không gian với những người đi qua đi lại bỗng chốc như chơi vơi, tất cả bỏ lại phía sau, giờ đây chỉ còn lại cô và anh. Trong lúc say đắm, cô nhớ lại một lời ca mà đã rất lâu rồi không còn hát nữa: “You could be my unintended.”

Những khoảnh khắc mê đắm chẳng được dài lâu, tiếng cười khúc khích của trẻ nhỏ mỗi lúc một gần. Mạc Tang vội vã đẩy Đường Tụng nhưng anh làm ngược lại, như thể bị ma ám. Anh dùng lực mạnh ôm chặt Mạc Tang vào lòng, khiến cô không kịp trở tay.

Có người dắt Đường Đường từ sau cây trụ bên cạnh bước tới, “Anh, sao tự dưng lại mang Đường Đường đến đây thế? Con bé...”, cô gái nói chưa hết câu.

Chương 9: Lạc giữa hồi ức

Đường Tụng buông người phụ nữ trong lòng mình, vừa thoát ra, phản ứng đầu tiên của Mạc Tang là giơ tay lên nhưng bị anh nắm lấy ngón tay, giữ chặt. Sau đó, chẳng hề có chút ngại ngùng, anh gọi: “Lợi Lợi.”

Mạc Tang lùi lại một bước quan sát hai người được cho là anh em này. Có vẻ như hôm nay Lợi Lợi đến vì công việc, không còn mặc quần jeans, thay vào đó là bộ đồ công sở nghiêm túc, đầu còn đội thêm chiếc mũ nhỏ

nhấn, trông rất thanh lịch. Còn ít tuổi nhưng với cách mặc thế này, cô bé trông ra dáng thực nữ con nhà danh giá.

“Rốt cuộc chị ta là ai?” Ngải Lợi Lợi có vẻ sốc vì hình ảnh vừa trông thấy. Cô bé đứng sững, khó khăn lắm mới hoàn hồn, hùng hùng hổ hổ chỉ vào Mạc Tang hỏi.

Nhân lúc này, Mạc Tang dứt khỏi tay Đường Tụng bước lên trước, sau đó chợt quay lại, khoanh tay dựa vào tấm chắn, điềm nhiên bảo: “Hai người nói chuyện với nhau nhé.”

Mạc Tang không có hứng thú tranh chấp với thiếu nữ vừa biết yêu, huống hồ từ trước đến nay cô chẳng phải tình địch của Ngải Lợi Lợi. Tuy nhiên, cô lại tò mò muốn xem Đường Tụng đối phó thế nào với cô em thích xen vào chuyện người khác.

“Anh cả chưa về à?” Đường Tụng ngó xuống tầng dưới, chẳng bận tâm đến câu hỏi của Lợi Lợi. “Hôm nay em làm đại diện hả?”

Ngải Lợi Lợi không có tâm trí nói đến công việc, trả lời mà đầu còn bận tâm nghĩ tới chuyện khác: “Vâng, anh ấy về nước muộn hơn dự kiến, bảo em dự họp báo, em lên để lấy đồ thì thấy Đường Đường chạy lăng xăng... Anh, tóm lại chị ta là ai? Anh yên tâm để Đường Đường gần chị ta?”

“Người dẫn chương trình tuyên bố bắt đầu rồi kìa, em không xuống hả?”

Hội trường phía Đông tầng dưới đang diễn ra buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới, đèn flash sáng lóa một góc.

“Anh Tư!” Ngải Lợi Lợi tự biết không lay chuyển được Đường Tụng, cuối cùng không nhịn nổi, cắn môi bước nhanh tới trước mặt anh trai. Cô liếc sang Mạc Tang – người khoanh tay đứng bên cạnh xem kịch – với ánh mắt khinh tức, sau đó ghé sát Đường Tụng nói nhỏ: “Anh điều tra người

đàn bà này chưa? Phía quân đội xóa thân phận của chị ta, chẳng ai lần ra thông tin. Loại người này rõ ràng có liên quan tới tổ chức tình báo... Anh giữ chị ta làm gì?”

“Anh biết.”

“Anh biết mà còn...”, Ngải Lợi Lợi tức điên nhưng kìm lại, dò xét biểu cảm của Đường Tụng, sau đó nói với vẻ căng thẳng: “Em chỉ muốn tốt cho anh, đừng tự chuốc lấy phiền phức, em đột nhập vào hệ thống của anh cả, anh ấy luôn tìm hiểu xem rốt cuộc trước kia anh làm gì ở Zurich. Tốt nhất trong lúc này, anh đừng để anh cả nắm được thóp.”

Đường Tụng không hề bộc lộ sự lo lắng, nghe xong còn tỏ ra có chút ngán ngẩm, lắc đầu nói: “Lợi Lợi, em ngày càng làm việc bậy bạ. Anh cả sẽ giận lắm nếu biết em vô cớ điều tra người khác, còn lén xen vào việc của anh ấy đấy.” Đường Tụng nói như thể những điều đó chẳng hề liên quan đến anh.

Ngải Lợi Lợi còn muốn nói gì nữa xong lại thôi, cô quay mặt đi, giận giữ nói: “Được, em không khuyên nổi anh nhưng... anh phải nghĩ cho ông nội. Anh mà còn có chuyện gì thì ông biết làm sao!”

Đến lúc này, vẻ mặt Đường Tụng trầm xuống, anh đảo mắt nhìn xung quanh rồi hỏi: “Bệnh tình của ông gần đây thế nào?”

Ngải Lợi Lợi cúi đầu, đáp: “Vẫn không có chuyển biến gì cả. Trước khi ra nước ngoài, anh cả sai người canh giữ, không cho ông ra khỏi khu nhà cũng không cho người khác tùy tiện vào. Thi thoảng em kiểm lý do, họ sợ em gây ồn ào nên mới cho em vào một lần.”

Nghe xong, Đường Tụng cười cười, đưa tay vỗ vai Lợi Lợi, tỏ ý bảo cô bé hãy chăm lo tốt cho bản thân. Sau đó nói nhỏ: “Lợi Lợi, em gặp ông thì

chuyên lời hỏi thăm của anh, bảo với ông gần đây anh bận quá, muộn nhất... sang mùa đông anh sẽ tới thăm ông.”

Giọng anh rất khẽ, ngữ khí trầm xuống, khiến Ngải Lợi Lợi như nghẹt thở. Im lặng một hồi cô bé mới gật đầu, “Em biết, vậy... anh cũng chú ý an toàn nhé.”

Thư ký của công ty chạy vội tới giúp Lợi Lợi, lúc này Lợi Lợi mới quay người bước về phía cầu thang, bỗng nhiên ngoảnh lại nhìn Mạc Tang, ánh mắt chăm chú nhìn vào mái tóc đỏ của cô.

Lợi Lợi thận trọng hỏi: “Anh, anh nói thật với em một câu, rốt cuộc có phải là chị ta? Nếu đúng là vậy thì em sẽ không hy vọng gì nữa.”

Mạc Tang không hiểu ý Lợi Lợi, Đường Tụng nhìn cô với ánh mắt tha thiết, sau đó quay về hướng Lợi Lợi, lắc đầu. Đối phương dường như có chút mừng rỡ nhưng sau đó lại phải nghe câu khẳng định của Đường Tụng: “Lợi Lợi, Mạc Tang không liên quan gì cả. Em lớn rồi, em cần nhớ rằng, anh là anh trai của em.”

Mạc Tang cố gắng nén cười, phụng sát đất sự cứng rắn của Đường Tụng. Mắt Lợi Lợi hoen ướt, cô bé quay đi, chạy nhanh xuống lầu, bước chân mỗi lúc một vội vã.

Xuống hội trường, vị tiểu thư đứng giữa sân khấu sáng bừng, người người vây quanh cô bé.

Mạc Tang phá lên cười, chỉ vào Đường Tụng, “Đường Tụng, anh làm người khác tổn thương quá, cô bé mới mười mấy tuổi phải không? Còn có thể mơ mộng thêm vài năm nữa.”

Đường Đường đang nhai chiếc kẹo mà Lợi Lợi cho, có vẻ rất thích thú. Cô bé ngoan ngoãn nắm tay bố, ba người đi về phía trước. Mạc Tang vẫn

còn buồn cười vì câu chuyện vừa rồi, hỏi anh: “Cô bé không mang họ Đường, là em họ của anh hả?”

“Lợi Lợi là con gái nuôi. Tôi chỉ có ba anh trai, ông nội mong về già có đứa cháu gái quần quýt bên cạnh nên nhận nuôi một đứa trẻ, là Lợi Lợi.” Đường Tụng nói rất thoải mái, vừa đi vừa nhìn hội trường ở tầng dưới, mặt rất điềm nhiên. “Lợi Lợi được chọn lựa kỹ càng từ nhiều đứa trẻ khác, xuất sắc ở nhiều mặt, chỉ số thông minh rất cao, năm nay mười tám tuổi. Cô nghe thấy rồi đấy, con bé đã có thể lấy được mặt khẩu máy tính của anh trai tôi.”

Đường Tụng gõ nhẹ tay lên tấm chắn, phát ra âm thanh gãy gọn. Anh khẽ nheo nheo mắt nhìn xuống hội trường.

Mạc Tang không cười nổi nữa, dường như vỡ lẽ ra điều gì. Nhà họ Đường vẫn còn rất nhiều bí mật. Là gia tộc dòng dõi điển hình, nhưng khi về già, ông nội Đường Tụng liên tiếp mất đi con trai, con dâu và hai người cháu. Cuối cùng gia đình chỉ còn lại Đường Tụng và anh cả. Một số bài báo lá cải từng viết, thành tích học tập của Đường Tụng rất tốt nhưng anh chẳng có đầu óc kinh doanh, vì thế ông nội giao cho anh phụ trách công việc tay trái của dòng họ, quản lý một công ty truyền thông, không gặp áp lực cạnh tranh. Bởi thế, Đường Tụng trở nên nhàn nhã, kiếm chút tiền phù hoa, thi thoảng đầu tư vài bộ phim cho có vẻ hào nhoáng.

Bởi vậy, trong con mắt người ngoài, Đường Tụng có tính cách gần gũi, ôn hòa, chẳng cần tốn sức lấy lòng anh. Một người đơn giản, xuề xòa như vậy thì có thể làm nên trò trống gì? Tốt nhất, đi xu nịnh anh cả của Đường Tụng thì mới có cơ thu được lợi lộc.

Bởi vậy, Đường Tụng thực sự rất ung dung, nhàn nhã. Anh kết tình huynh đệ với Lục Viễn Kha, thi thoảng tụ họp tiệc tùng, tham gia các buổi lễ, sưu tầm đồ cổ, chỉ có vậy.

Mạc Tang từng đọc được trên mạng, anh cả Đường Tụng tên Đường Diệp, hơn anh sáu tuổi. Mọi mối quan hệ làm ăn huyết mạch đều nằm trong tay Đường Diệp. Như vậy cũng không có gì lạ, bởi anh ta là đại thiếu gia, là người thừa kế danh chính ngôn thuận, chẳng ai có thể xì xào vì điều đó.

Tuy nhiên, Mạc Tang hiểu rõ người đàn ông trước mặt. Đường Tụng hoàn toàn không như người khác nghĩ. Xâu chuỗi những điều nhỏ nhặt từng nghe thấy, Mạc Tang phát hiện ra, cách đây nhiều năm, dường như người nhà Đường Tụng đã lên kế hoạch, bắt đầu đề phòng Đường Diệp từ nhiều mặt. Ngay cả việc ông nội Đường Tụng nhận nuôi cháu gái, dường như cũng ẩn chứa toan tính lớn.

Đường Tụng nhìn sang Mạc Tang, thấy cô đăm chiêu bèn mở lời phá vỡ sự im lặng, anh chỉ vào Lợi Lợi trên khán đài, “Haiz, chỉ số IQ cao nhưng EQ lại không cao lắm.” Nói rồi, Đường Tụng nở nụ cười. Mạc Tang hiểu ý anh, lắc đầu bảo: “Anh không hiểu, khi một cô gái còn trẻ, ít nhiều đều... ngưỡng mộ người khác giới gần gũi với mình, nhất là những cô gái có anh trai như Lợi Lợi.” Mạc Tang vỗ lên người Đường Tụng, nói đùa: “Anh chẳng lãng mạn gì cả, đừng nói toạc suy nghĩ của cô bé ra như thế. Lợi Lợi đang ở tuổi thành niên, còn hay mơ mộng xa vời. Anh có nghĩa vụ che chở cho sự trưởng thành của cô bé.”

Đường Tụng cũng cười, bỏ biểu cảm lạnh lùng của một kẻ bàng quan, trở lại với vẻ điềm đạm thường thấy.

Anh dẫn Mạc Tang đi chọn gấu Teddy cho Đường Đường, vừa đi vừa hỏi thản nhiên như không: “Cô nói chắc nịch như vậy, chắc trước đây cũng thích ai đó vì lý do này?”

Mạc Tang dừng bước.

Đường Tụng quay đầu lại, hỏi cô: “Phải không? Cô cũng có người anh tương tự như vậy à?”

Mạc Tang sờ đầu, tai như ù đi.

Kết cấu của khu thương mại thuộc kiểu phổ biến, thiết kế đan xen vào nhau rất thú vị. Ở giữa có giếng trời hình tròn lớn, đây cũng là trung tâm của khu mua sắm, vành khuyên phân bố ở bốn bên. Mạc Tang đang đứng trước cửa hàng bán đồ chơi, vị trí đó có thể trông sang phía đối diện của tầng trên.

Cô kinh ngạc đến không thể cất tiếng.

Sau tám chấn kính của tầng tám, có kẻ ngang nhiên hút xì gà.

Mạc Tang bắt đầu cảm thấy oán hận thị lực quá tốt của mình. Toàn thân cô bắt đầu run lên, từng bước từng bước lùi ra sau. Kẻ đó... Anh ta... mặc chiếc áo jacket màu xám đậm, ngón tay đan vào nhau, dáng vẻ chẳng hề khác trước. Và có lẽ bất cứ lúc nào, anh ta đều có thể nói chuyện với cô bằng chất giọng ồm ồm đáng sợ.

Không... không thể như thế!

Mạc Tang dăm dăm nhìn về hướng đó, động tác vô thức đầu tiên của cô không phải là trốn khỏi tầm nhìn của anh ta mà là kéo Đường Đường ra sau mình để che chắn.

Đường Tụng nhận ra điều khác lạ, tay đang mở cửa kính thì dừng lại, “Mạc Tang?”

Đường Đường đang háo hức muốn xem chú gấu màu hồng mà mình mơ ước, cố đẩy Mạc Tang để chạy đi. Cô cúi đầu, tay giữ chặt cô bé: “Đừng quấy!”

Đường Tụng lập tức quay người lại, xung quanh không có gì bất thường, chỉ có khách hàng qua lại và không ai nhìn về phía họ. Anh bước tới nắm cánh tay Mạc Tang, hỏi nhỏ: “Có chuyện gì thế?”

Mạc Tang nói không thành lời, Đường Tụng cảm nhận được cô đang run, chỉ có thể nắm cánh tay cô.

Nhìn theo hướng ánh mắt của Mạc Tang, anh chỉ thấy tấm chắn bằng kính. “Cô trông thấy gì vậy?” Đường Tụng hỏi lại.

Mạc Tang đẩy anh ra, tiến lên vài bước để nhìn kỹ, chưa đầy nửa phút, bóng dáng kẻ đó đã mất hút.

Phải chăng là ảo giác?

Cô xoay người nhìn bốn phía, thậm chí chạy một vòng quanh vành tròn, lên tầng tám, nhìn tới nhìn lui vẫn không thấy kẻ đó, mọi thứ không có gì khác lạ. Cô chống tay lên cột, thở dốc, cố gắng bình tĩnh lại.

Cô luôn tự nói với bản thân rằng, nếu K xuất hiện, nhất định cô sẽ báo thù.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ đó, bỗng có người lại gần từ phía sau, Mạc Tang rút mạnh khẩu súng, chỉ một giây nữa là đã bóp cò. Cô nhận ra người đang lại gần, ngón tay cứng đờ.

“Mạc Tang!”

Đường Tụng chạy đến, ấn cánh tay cô xuống trước khi súng nổ, ôm cô vào lòng. Người đi đường tò mò đoán chuyện gì đang xảy ra, may là không ai kịp nhìn thấy vật cô cầm trong tay. Anh khẽ vỗ lên mái tóc dài đỏ đậm của cô, không nói một lời.

Tay Mạc Tang run lên bần bật, vì quá căng thẳng nên không thể buông lỏng, súng vẫn còn nhắm thẳng lồng ngực Đường Tụng, chỉ cần khẽ cử động ngón tay, anh chắc chắn không toàn mạng.

Đường Tụng hôn lên đỉnh đầu Mạc Tang, tiếng anh vang bên tai cô: “Thả lỏng đi, cô căng thẳng quá, không sao cả, không có ai đâu, Mạc Tang?”

Anh buông ra một chút, thấy trán cô đỏ đầy mồ hôi, bỗng lắc đầu cười, trêu đùa: “Trông thấy gì mà liều lĩnh vậy, đây là Diệp Thành, cô lòi nó ra chỉ tổ gây hỗn loạn thôi.”

Mạc Tang cố gắng muốn tỏ ra không có chuyện gì nhưng hồi lâu vẫn không thể lấy lại bình tĩnh. Cô hít một hơi sâu, ngón tay dần thả lỏng, nói với Đường Tụng: “Lùi ra sau chút, nếu súng phát nổ là anh đi đời đấy.”

Nhưng Đường Tụng không bận tâm, ngón tay anh từ từ di chuyển từ mũi súng đến bàn tay Mạc Tang, kiên định giúp cô khóa nòng, sau đó nắm tay cô di chuyển về sau eo, nhét súng vào chiếc vỏ đựng bát ly thân trên người cô.

Trong mắt người ngoài, tất cả những hành động đó chỉ là cái ôm, cử chỉ tình tứ của cặp tình nhân. Chỉ có người trong cuộc biết nguy hiểm đến thế nào.

Mạc Tang lại nhìn lên tầng tám, chẳng có gì lạ. Cô tự thấy ái ngại vì trò cười mà mình gây ra.

Đợi Mạc Tang bình tĩnh lại, Đường Tụng hỏi: “Nói thật với tôi, Mạc Tang, khi này cô nhìn thấy ai?”

“Không có gì, tôi nhìn nhầm”, cô thở dài, đầu cúi gằm. “Nhiều năm rồi không đến nơi như thế này, tôi quá nhạy cảm khi ở chỗ đông người.” Cô lấy

tay che mặt, hít thở sâu rồi vuốt lọn tóc ra sau tai, cố nói bằng vẻ nhẹ nhõm: “Đi thôi, đi mua gấu Teddy cho Đường Đường.”

Đường Tụng bắn khoản trong giây lát, tay còn lưu luyến một động tác gần gũi, sau đó anh không gắng hỏi nữa.

Chỉ có Đường Đường chơi rất vui vẻ trong cửa hàng. Quay đầu lại không thấy hai người lớn, cô bé chạy ra tìm, lúc này đang đứng bên cạnh cột trụ.

Cô bé nghiêng nghiêng đầu, đưa bàn tay mũm mĩm che lấy mắt, nói như rất hiểu chuyện: “Chú Lục dặn rồi, Đường Đường không được nhìn!”

Đường Tụng cười, bế cô bé lên, tay còn lại nắm tay Mạc Tang tiến về phía trước. Cô cúi đầu bước theo anh, trong lòng vẫn còn bất an, lần đầu tiên không phản kháng trước cái nắm tay của Đường Tụng.

Trong tiếng cười của trẻ nhỏ, Mạc Tang nghe rất rõ dù Đường Tụng chỉ nói khẽ.

Anh bảo: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Tối hôm đó, Mạc Tang nói chuyện điện thoại cùng Daisy. Gần đây K không liên lạc với Daisy, hành tung của anh ta xưa nay khó đoán, tính cách lại cố chấp lạ lùng, Daisy cũng không rõ hiện giờ K ở đâu.

“Tớ chỉ biết có thể anh ấy còn ở Diệp Thành. Lần nào cũng do anh ấy chủ động liên lạc sau đó mới hẹn tớ ở chỗ cụ thể.”

Mạc Tang khẽ cắn đốt tay, bước qua bước lại trước cửa sổ. Nghĩ mãi, cô vẫn cho rằng K không thể xuất hiện ở trung tâm thương mại. Tất cả có thể chỉ là do cô quá căng thẳng, có trách thì trách Đường Tụng đã hỏi câu đó.

Mấy hôm sau đó, ngày nào Mạc Tang cũng lên núi giải khuây. Trên thung lũng này chẳng còn căn nhà nào khác, cô vui vẻ tự tại, trèo lên cao, bắn súng vào không trung nhằm rèn luyện trực giác nhạy bén, dù sao cũng chẳng ai nghe thấy.

Nhưng kỳ lạ là, suốt mấy hôm, rất nhiều món đồ được gửi tới nhà Đường Tụng. Chú Thảm hướng dẫn mọi người sắp xếp đồ đến mấy lần. Đi qua nhìn thấy, Mạc Tang hỏi thì mới biết đó là quà tặng sinh nhật thiếu gia. Trong số đó có một hộp gỗ trông có vẻ cổ xưa, chú Thảm đặc biệt coi trọng nên đặt riêng một góc, đợi Đường Tụng về nhà xem.

Mạc Tang bước tới, hơi tò mò khi nhìn thấy trên hộp có tấm thiệp nhỏ. Trực giác mách bảo cô món quà không thể do những người cọt nhả như Lục Viễn Kha gửi tặng. Nhưng vì thân phận đặc biệt, cô không thể tự tiện xem. Nhân lúc không ai chú ý, cô bước tới mở chiếc thiệp ra, trên đó không viết gì, chỉ thấy ký tên Vân Kính Dao.

Mạc Tang cười, xoay xoay chiếc điều khiển ti vi trên tay, vừa đi vừa nghĩ, đây là tên của phụ nữ.

Mãi đến tối, khi ăn uống xong xuôi rồi chuẩn bị đi ngủ sớm, Mạc Tang mới nghiêm túc nghĩ lại, hình như Đường Tụng thật sự đối xử với cô rất tốt, đến bây giờ vẫn hảo tâm phục vụ cô nơi ăn chốn ở. Vậy thì, ngoài giúp anh chơi với Đường Đường... đến sinh nhật anh, phải chăng cô nên bày tỏ chút gì cho phải lễ?

Vấn đề này làm khó Mạc Tang, đắn đo trong một lúc, cô quyết định xuống lầu hỏi chú Thảm, ít nhất cần biết sinh nhật anh cụ thể là hôm nào.

Gần mười một giờ đêm, căn phòng rất yên tĩnh, cô bước chậm xuống dưới thì thấy chú Thảm đang nói gì đó với hai người giúp việc, không hay biết cô đang lại gần.

“À, đừng mang tới phòng thiếu gia, bây giờ phòng đó tiểu thư Mạc Tang đang ở. Ngày mai khi họ mang tới thì hỏi tôi.”

“Vâng.”

Mạc Tang bắt giắc quay đầu nhìn lên căn phòng mình ở, chợt hiểu ra, lâu nay cô hơi vô tâm. Vị trí căn phòng và cách trang trí cửa ra vào cho thấy đó là phòng ngủ chính của tầng hai, các phòng còn lại chắc chỉ là phòng khách. Hơn nữa hôm đó lúc tỉnh dậy, cô đã nhận ra căn phòng vốn có người ở.

Chỉ có điều sau đó không để ý đến nữa.

Thảo nào cứ vào phòng, theo thói quen, Đường Tụng lại ngồi xuống chiếc ghế mây để pha trà. Cũng chẳng trách lần trước thấy phòng mình bẽ bộn, anh không ưng ý, kiên quyết bắt cô dọn dẹp sạch sẽ.

Anh không những giả vờ giả tảng mà còn là gã đàn ông thích... tự cho mình là đúng.

Mạc Tang càng nghĩ càng thấy buồn cười, về phòng gọi điện thoại cho Đường Tụng.

Người nhận cuộc gọi dường như có vẻ mệt, nhưng không hề ngạc nhiên khi cô chủ động gọi tới, chỉ khẽ hỏi một câu: “Gì vậy?”

Mạc Tang kẹp điện thoại giữa vai và đầu, đổ người xuống chiếc giường rộng rãi êm ái, xoay vài vòng rồi mới cố tình trêu chọc: “Tôi quên cảm ơn anh, giường của anh thoải mái lắm.”

Đường Tụng dừng một lúc mới hỏi: “Chú Thắm nói à?”

“Không, tôi tình cờ nghe được, người ta tặng anh món đồ gì đó, chú Thắm sợ đặt sai chỗ.”

Đường Tụng cười, qua điện thoại, Mạc Tang cảm thấy điệu cười của anh thêm phần khảng khái. Cô nằm sấp trên giường, chợt nhận ra câu nói vừa rồi của mình quá đa nghĩa, hơn nữa giọng Đường Tụng có vẻ hơi khác so với thường ngày. Cô không hiểu tại sao hai má nóng bừng lên, sau đó vùi đầu xuống gối, lồng ngực chưa hề xao động dù tuyệt vọng đau đớn đến thế nào, giờ đây nơi đó bỗng đập loạn nhịp.

Thế này là thế nào, bỗng dưng chỉ còn lại sự im lặng của cả hai người, nhưng giống như có gì đó ngấm dần từng chút một, sau đó rót đầy xuống cổ họng, cần được sộc ra. Nếu tiếp tục im lặng thì chẳng khác nào tự lừa mình dối người.

Mạc Tang buộc phải tìm đề tài để nói, đành mở lời hỏi băng quơ: “Sao rồi, anh ngủ chưa?”

“Chưa, lát nữa còn có việc, tôi vừa nằm một lát.” Đường Tụng nói xong, hình như uống một ngụm nước. Lúc này tiếng chuông điện thoại để bàn vang lên, thấy anh bận, cô không muốn làm phiền, liền bảo: “Anh làm việc đi.”

Đường Tụng để mặc điện thoại đổ chuông. Sau đó, Mạc Tang nghe tiếng quần áo loạt soạt, có vẻ như Đường Tụng ngồi dậy, tránh xa tiếng ồn kia. Anh nói: “Không có gì đặc biệt, chỉ là sắp xếp lễ ra mắt một bộ phim, tôi bận mấy ngày rồi, không muốn chơi với bọn họ nữa.”

“Vậy hôm nào anh về, tôi trả lại phòng cho anh nhé, anh chọn cho tôi phòng khách nào cũng được. Tôi từng ở trong đủ loại phòng ốc, nhà anh đã là tuyệt vời lắm rồi.”

“Phòng tôi rộng nhất, tầm nhìn thoáng đạt, hướng cũng tốt.” Anh nhún vai trả lời, không hề hồ hởi cũng không lạnh lùng, dường như đang đợi cô nói

gì khác. Nhưng Mạc Tang chỉ cầm điện thoại lẩn qua lẩn lại, sau đó ngồi dậy, ôm đầu gối ngồi trên giường, một lúc vẫn chưa biết nên nói gì.

Hai người lại yên lặng hồi lâu, Mạc Tang mân mê tóc, ngượng ngịu nói: “Thôi được... chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Đường Tụng cười rất giòn, một lúc sau mới bảo: “Cô còn chưa biết vào ngày nào, quả là chẳng có thành ý.”

“Tôi không biết nên tặng quà gì, anh chẳng thiếu gì cả, tôi lại chẳng biết làm gì.” Mạc Tang nghĩ, đâm lao thì phải theo lao, vì thế quyết định không lấp lửng nữa, nói tiếp: “Tùy anh muốn nghĩ thế nào cũng được, dù sao... Đường Tụng...”, Mạc Tang đưa mắt nhìn ra cửa sổ, cô chưa thả rèm xuống, ngoài kia là bầu trời đầy sao lấp lánh ở miền ngoại ô.

Cô muốn nói, Đường Tụng, anh là người đàn ông tốt.

Nhưng nghĩ một hồi lâu, chẳng thể nói ra câu đó.

Dường như Đường Tụng cũng không muốn đợi nữa, bảo: “Thật ra là vào thứ Tư tuần sau. Nhưng mà cô đã gọi điện đến rồi... thì hát cho tôi nghe một bài, coi như là để chúc sinh nhật tôi.”

Mạc Tang không ngờ anh lại đề nghị như vậy, băn khoăn một lúc, cô đành bảo: “Tôi không phải nghệ sĩ trong công ty của anh.”

“Tôi muốn mà.”

“Gián điệp hát dở lắm.” Cô cười vì ý muốn kỳ cục của anh.

Không biết tại sao Đường Tụng khăng khăng giữ đề nghị này, anh nói rất nhã nhặn: “Tùy ở cô, hát gì cũng được.”

Mạc Tang thật sự hết cách, bước tới cạnh chiếc ghế mây Đường Tụng hay ngồi, mân mê dụng cụ pha trà của anh, nói khẽ: “Tôi chưa nghe nhiều bài hát, trước kia ở nước ngoài, có một khoảng thời gian tâm trạng không vui nên thường tới quán bar giải sầu. Hát đi hát lại cũng chỉ có vài bài.”

Đường Tụng im lặng, chỉ nghe tiếng thở của anh đều đều, dường như đang đợi.

Cô nói: “Vậy tôi hát *Unintended* nhé.”

Bầu trời đêm trên núi làm Mạc Tang nhớ lại một ngày năm cô mười tuổi, dưới ánh đèn chùm lay lắt, có người mở chiếc túi đen ra, đổ vào đó những hạt kim cương vụn lấp lánh.

Chợ đen mờ mịt, tối tăm, thậm chí chưa nhìn kỹ mặt người mua, cô đã bị lôi đi xềnh xệch, sau lưng có người kêu lớn, vụ giao dịch đã xong.

Trời đêm hôm đó cũng đầy sao như hôm nay. Kể từ đấy, cô bé lưu lạc khắp châu Âu được K đưa về nhà.

Còn hôm nay, cô ở trong căn phòng Đường Tụng từng ở, ngồi trên ghế mây anh hay ngồi và hát khúc nhạc tình cũ. Đó là ca khúc cô thích hát nhất khi lê la quán bar ở Zurich năm đó.

“You could be my unintended. Choice to live my life extended. You could be the one I’ll always love... I’ll be there as soon as I can. But I’m busy mending broken. Pieces of the life I had before...”

Mạc Tang ngân nga cất tiếng hát, giọng nghẹn ngào. Cô ngạc nhiên khi nhận ra rằng, sau nhiều năm, giờ đây khi hát lại bài này tâm trạng cô không còn như trước.

Sự thay đổi đó không hoàn toàn bắt nguồn từ sự tuyệt tình của K, cô thoáng nhận ra rằng, đây là câu chuyện xảy đến bất ngờ, đập vỡ vỏ bọc gai góc mạnh mẽ ở cô. Và câu chuyện đó liên quan đến người ở đầu kia điện thoại.

Đường Tụng, anh mới là điều không thể biết trước.

Mạc Tang vừa hát vừa ngắm ánh trăng, khi đến câu đó, cô gần như chỉ có thể thều thào: “Before you...”

Người phía bên kia điện thoại chậm rãi, nhẹ nhàng cất tiếng cùng cô. Mạc Tang dừng lại hỏi: “Anh biết bài này hả?”

“Từng có một thời gian tôi đi nghe người khác hát.”

Thật trùng hợp. Mạc Tang cứ nghĩ chỉ mình cô thích bài này. Không hiểu tại sao cô bất chợt nhớ tới chiếc thiệp đề tên phụ nữ, món quà lại được đặt ở vị trí đặc biệt. Cô thấy chêngh vênh trong lòng, hỏi anh: “Là mình tình nào đó ở công ty anh à, người yêu trước đây của anh hả?”

Đường Tụng không nói gì, dường như đang trầm ngâm. Sau đó anh thở dài, đáp: “Chưa đủ để là người yêu, chỉ là người tôi thâm yêu, buồn cười không?”

Mạc Tang quả thật bị chọc đến phì cười, hoàn toàn không tin điều đó, “Đừng đùa nữa.”

Hai người bỗng dưng có tâm trạng kỳ lạ. Bài hát chưa kết thúc nhưng Đường Tụng bỗng cất lời phá vỡ không khí ảm đạm. Anh nói: “Tôi còn muốn có một món quà sinh nhật.”

Đó là câu chuyện đẹp nhưng diễn ra đều đều, khiến người khác dễ buồn ngủ. Mạc Tang hát một lúc cũng mệt, tựa vào chiếc ghế mây, hỏi anh: “Hả,

gì cơ?”

Giọng của Đường Tụng luôn đầy sức hút, rất nhẹ và không hề mang chút áp đặt nặng nề. Dù nghe qua điện thoại, vẫn có thể dường tượng ra vẻ nho nhã, lịch sự của anh.

Liền đó, anh nói: “Mạc Tang, hãy thử ở bên anh nhé.”

Chương 10: Tôi mong đó là em

Mạc Tang tưởng mình nghe lầm, đứng dậy vươn vai, chuẩn bị ngủ. Nhưng đầu kia điện thoại, thấy cô không phản ứng gì, Đường Tụng nhắc lại câu nói đó, không hề thay đổi một chữ.

Cô đành cảnh cáo anh: “Chuyện cười này không buồn cười chút nào.”

“Phải chiều ý người có sinh nhật chứ”, giọng anh uể oải, Mạc Tang cảm thấy ngán ngẩm trước sự kiên nhẫn vô duyên vô cớ của Đường Tụng. Vừa lúc đi tới cạnh chiếc tủ, cô đưa tay mân mê một chiếc hộp nhỏ trên bàn, trong đó có rất nhiều bưu thiếp ở các nước trên thế giới. Đường Tụng sưu tập và xếp lại thành chồng. Cô vừa lật xem bưu thiếp vừa nói với anh: “Anh muốn học Lục Viễn Kha hả? Vậy thì cũng dễ, người đó... Kính Dao?”

Khi nghe tới tên này, Đường Tụng cười rất nhẹ, “Em không vui à?”

“Tôi chẳng có ý gì khác, chỉ là ngẫu nhiên trông thấy món quà của cô ấy, đơn cử một ví dụ thôi, tôi chẳng có hứng muốn biết cô ấy là ai.” Mạc Tang lấy vài chiếc danh thiếp, đưa ra trước ánh đèn để đọc, quay người tựa lên tủ. “Thôi được, đó không phải vấn đề quan trọng.”

“Anh nghiêm túc đây.”

“Thế anh biết tôi là ai không? Tôi là gián điệp không có thân phận. Anh thấy rồi đấy, tôi muốn trốn đi nhưng vì đã biết quá nhiều bí mật của cấp trên, bị anh ta đuổi giết hơn ba năm rồi.”

Đường Tụng tiếp lời: “À, mọi người gọi anh ta là K, thực tế... anh ta là người Trung Quốc, tên thật là Tiêu Sam. Chưa rõ K sinh ra ở đâu, chỉ biết được thuê làm việc ở nước ngoài, kiếm tiền bằng việc mua bán thông tin tình báo.”

Ngón tay Mạc Tang khẽ nắm lại, cô nói với anh: “Không nhiều người có thể lần ra được tên thật của K.”

“Cũng không nhiều người có thể đoạt được Tuyết Sơn Chi Lệ.” Lúc tự phụ anh cũng rất vui vẻ, khiến người khác không cảm thấy sự ngông cuồng ngạo mạn. “Trước đây em chủ yếu hoạt động ở Zurich và Budapest, em còn nói mình từng có một đứa con... Về tới Diệp Thành thì bị K bắt thương, được anh cứu về nhà, anh còn cần biết thêm gì nữa không?”

Mạc Tang chăm chú nhìn tấm bưu thiếp trên tay mình, nó mang vẽ đẹp đậm chất Zurich, có hình chocolate làm bằng tay, tên đường trên dấu bưu điện là Niederdorf, nơi cô từng lang bạt. Đó là khu thành cổ, phố xá ngoằn ngoèo, chật hẹp với những tòa kiến trúc Gothic san sát.

Trong hàng loạt tấm bưu thiếp, hình ảnh ở Zurich mang vẻ cổ xưa, không như tháp Eiffel hay Pisa.

Mạc Tang ngẩng nhìn một lúc rồi từ từ xé vụn tấm bưu thiếp, không buồn hỏi ý kiến chủ nhân của nó. Chỉ đơn giản vì cô thấy chướng mắt, không muốn nhìn lại hình ảnh đó.

“Tối thứ Tư cùng vào thành phố ăn cơm nhé.” Đường Tụng không nài nỉ thêm, “Thế nhé, hôm nay muộn rồi, ngủ thôi.”

“Tôi chưa đồng ý.”

“Em tặng quà cho anh, người được chúc sinh nhật đương nhiên nên mời em ăn cơm.” Lúc định tắt máy, Đường Tụng chợt nhớ ra điều gì quan trọng, nghiêm túc hỏi cô: “Đợi đã, có thật em không muốn hỏi chuyện của Kính Dao?”

“Không muốn, dù đó có là người tình cũ nào đó của anh.” Mạc Tang bắt đầu ngáp ngủ.

“Thật giống một con mèo kỳ quặc”, anh khẽ than thở, khiến Mạc Tang tức đến nổi ném mạnh điện thoại sang một bên.

Mạc Tang gồi đầu, vặn ánh đèn tối hơn một chút nhưng vẫn cảm thấy hơi khó ngủ. Lúc trở mình, cô nhìn thấy những mảnh vụn trên nền nhà ở góc xa. Đó là tấm bưu thiếp mà cô vừa xé. Con đường ấy lưu giữ gia đoạn quá khứ bê tha của cô, như thể nút thắt trong huyết mạch, gây ứ đọng, biến dị, khiến cô đau đớn khôn nguôi.

Mạc Tang bỗng nhớ lại ngày của ba năm về trước, sức công phá của vụ nổ khiến cô ngã xuống đường, tai nghe bị văng ra, chỉ thấp thoáng nghe câu nói cuối cùng của K: “Em có biết, con của em...” Cô chỉ kịp nghe một nửa, từ đó trở đi không có cơ hội hỏi anh ta.

Mạc Tang ngủ chập chờn cả đêm, cho tới khi trời gần sáng, cô mới chắc chắn rằng mình bắt đầu xao động. Không biết những hồi ức đó có thể giống như tấm bưu thiếp kia, bị xé nát vụn... Giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh, câu nói của Đường Tụng văng vẳng bên tai, anh nói ngắn gọn mà hàm ý sâu xa.

Càng nghĩ Mạc Tang càng đau khổ, con tim chẳng thể nào không rung động. Nếu gặp được Đường Tụng ở độ tuổi của Ngải Lợi Lợi thì tốt biết mấy, khi đó chưa xảy ra chuyện gì. Dù hồi đó cô đã làm một số chuyện nhưng ít nhất còn có cơ hội bù đắp.

Một đầu khác của thành phố, đèn trong phòng ngủ đều đã tắt, chỉ có tấm rèm voan đỏ xa hoa bên cửa sổ đang khẽ bay theo gió. Bỗng tiếng chuông điện thoại đing tai nhức óc réo lên, người đàn ông trên giường ngán ngẩm rúc mặt vào kẽ vai người phụ nữ mà anh đang ôm trong lòng. Nhưng đối phương đã thức dậy. Daisy chăm chú nghe tiếng chuông, xác nhận một lúc, sau đó đẩy cánh tay người đàn ông, “Em đi nghe điện thoại.”

“Mấy giờ rồi, muộn thế này rồi...”, Lục Viễn Kha kéo Daisy không chịu buông, anh trở người, không muốn để cô chú ý tới điện thoại. Nhưng Daisy rất kiên quyết, khẽ cắn lên vai anh ta, sau đó hôn vồ về, “Không nghe thì nó sẽ đổ chuông mãi, còn ồn hơn.”

Lục Viễn Kha chửi thề một câu, buông cô rồi lấy gối úp lên mặt.

Daisy nhón chân đi sang căn phòng bên cạnh nghe điện thoại. Với vẻ điệu nghệ, cô quay vài vòng, quần cơ thể không mảnh vải che thân bằng tấm rèm voan dài, sau đó ngồi lên cửa sổ.

Gió đêm hè thổi nhẹ, cô đứng đưa chân, nói nhỏ: “K.”

“Cục cưng, dạo này em có gặp con mèo nhỏ của chúng ta không?”

Daisy dừng động tác nhưng giọng không mảy may thay đổi: “Không, em vẫn đang tìm cô ấy.”

“Thế à, có vẻ như cô ta sống rất thoải mái.” Giọng K trầm trầm, ho lên vài tiếng, dường như đang hưởng thụ loại thuốc lá cao cấp nào đó. K nói tiếp: “Daisy, nếu người yêu của em ở bên cạnh người khác, tâm trạng em sẽ thế nào?”

Daisy ngừng trong giây lát, tiếp tục nói với vẻ không bận tâm: “Em chưa từng yêu ai, em không biết.”

“Anh rất đau khổ... Daisy, cô ấy yêu anh, chỉ có thể yêu anh.” Nói rồi, K hít một hơi thuốc, cười khản đặc, sau đó hỏi với chút bồn chồn: “Ai đang bên cạnh cung đây?”

“Chỗ này không có ai cả, anh nói đi.” Daisy quay đầu nhìn, bốn góc tĩnh lặng chẳng có gì khác lạ.

“Em là tác phẩm đẹp nhất của anh, quý cô Butterfly vĩ đại. Đừng đại dột, hiểu ý anh chứ?”

Ngón tay Daisy khẽ nắm lại, nhớ tới khuôn mặt của Lục Viễn Kha, cô đưa tay che mắt rồi nói với vẻ trịnh trọng: “Em sẽ cố sớm hỏi ra tung tích của Tuyết Sơn Chi Lệ.”

Phía K vang lên tiếng đạn bắn vỡ kính, Daisy bật loa điện thoại, cố không để âm thanh vang ra xa. K nói nhỏ: “Anh tin năng lực của em. Anh muốn hỏi, khi con mèo nhỏ không tìm được đường về nhà, là người bạn thân thiết của cô ấy, em sẽ làm thế nào?”

Daisy trả lời rất nhanh: “Đương nhiên em hy vọng cô ấy trở về, bao năm rồi, em cũng lo lắng cho cô ấy.” Daisy nói với vẻ thân thiết chân thành, không chút sơ hở, thậm chí còn có vẻ sốt ruột hơn K. Cuối cùng K hài lòng, không dò hỏi thêm, thẳng thừng bấm tắt điện thoại.

Daisy tựa vào cửa sổ lạnh ngắt một lúc rất lâu, sau đó thở dài, khẽ bước về phòng ngủ.

Lục Viễn Kha dường như cảm thấy Daisy đã trở lại, mơ mơ màng màng trở mình, đưa tay ôm lấy cô.

Tay Daisy rất lạnh, không cử động. Rõ ràng Lục Viễn Kha còn mộng mị, nhưng trong tiềm thức, anh vẫn nắm chặt tay cô. Chẳng ai tin Lục Viễn Kha

chân thành, tất cả phụ nữ ở Diệp Thành đều không tin nhưng không hiểu tại sao, Daisy tin.

Lục Viễn Kha ủ tay cô trong tay mình, dường như đang nói mơ: “Được rồi, không sao đâu, hết lạnh rồi, ngủ thôi em.” Tiếng anh vang rõ bên tai cô.

Có lần Lục Viễn Kha bảo rằng tay cô lạnh, cần tới gặp bác sĩ, có thể thử khám Trung y cổ truyền. Daisy nói thể chất cô vốn như thế, từ nhỏ, dù là mùa hè chân tay vẫn lạnh.

Sau lần đó, Lục Viễn Kha luôn bao bọc tay cô.

Daisy lấy tay che mắt, cô cảm thấy giữa các kẽ tay có gì đó lạnh ngắt trực tuôn rơi, lòng dâng trào cảm xúc nhưng cô kìm nén tất cả.

Cô quay người lại ôm chặt lấy anh.

Ngày hôm sau Diệp Thành hừng nắng, ánh mặt trời rực rỡ chiều rơi.

Mạc Tang trần trọc cả đêm, tới gần sáng thì ngủ thiếp đi. Cho tới khi mở mắt, đã gần bước sang chiều. Thức dậy, cô quyết định không nghĩ ngợi vẩn vơ nữa. Dù sao người đó bình thường không có nhà, chuyện của thứ Tư chỉ bằng cứ để tự nhiên. Đợi tới hôm đó hẵng hay.

Ai ngờ khi Mạc Tang vừa xuống tầng thì thấy Đường Tụng.

Chú Thâm và anh đang ngồi trên sofa xem qua một lượt các món quà được gửi đến.

Cô có chút thảng thốt, nghĩ gì đó song lại không nói gì, chào hỏi anh rồi vò vò tóc đi ăn sáng. Một lúc sau, Đường Tụng cũng theo vào phòng ăn, tay

cầm một chiếc hộp gỗ.

Đó là món quà mà cô ngấm kỹ hôm trước, chú Thắm dặn dò người giúp việc chú ý bảo quản.

Mạc Tang cắn chiếc đĩa, nhìn anh với đôi mắt còn ngái ngủ, “Có cái gì hay thế?”

“Trà, loại Đại Hồng Bào thơm ngon nhất, chú Thắm biết năm nào cô ấy cũng tặng cái này nên giữ lại cho anh.” Nói rồi anh mở hộp, đeo găng tay, từ từ đổ trà vào chiếc hộp kín đã được chuẩn bị sẵn.

Mạc Tang lơ dờ ngồi ăn cơm, tối qua cô ngủ quá muộn, giờ tỉnh dậy trông uể oải hơn cả không ngủ, đầu đau như búa bổ. Thấy biểu hiện của Mạc Tang, Đường Tụng biết cô ngái ngủ, có vẻ lấy làm thích thú vì điều đó. Anh đưa tay ra sau cổ Mạc Tang, giữ lấy đầu cô rồi lắc đi lắc lại, “Sao thế? Ngủ không ngon à?”

Vừa đụng vào trà nên mùi hương trên người anh càng đậm hơn. Cô bắt đầu thấy quen với mùi hương thanh khiết đó, ậm ừ một tiếng, cau có bảo rằng mình không vui. Sau đó cô nhìn anh bảo: “Hôm qua anh làm tôi hết hồn, đau cả đầu.”

Đây là biến tướng của... làm nũng chẳng?

Mèo là như vậy, nhiều lúc nó sẽ vô tình giơ móng vuốt ra và cào người ta một cái không mạnh cũng chẳng nhẹ.

Đường Tụng cười, đưa tay ấn ấn lên trán cô, bảo: “Anh làm gì mà em sợ, anh chỉ mời em đi ăn thôi mà.”

Mạc Tang đẩy tay anh, uống sữa với vẻ khó khăn, đầu óc quay cuồng, mắt cũng không buồn mở ra.

Kẻ máu bắt đầu mình đi trong mưa là cô, lạnh lùng từ chối người khác là cô, mà giờ đây, người phụ nữ bé nhỏ buồn ngủ tới mắt sụp xuống cũng là cô. Đường Tụng nghiêng đầu nhìn, mắt như đang cười. Anh ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên mái đầu. Không làm nũng được nữa, Mạc Tang chuyển sang giày vò người khác. Cô cố tình ôm lấy cổ Đường Tụng với vẻ tình tứ, sau đó đẩy mạnh ra. Đường Tụng ngán ngẩm, hôn nhẹ lên trán cô, bảo: “Được rồi, đừng gây chuyện nữa, ngủ thêm chút nữa nhé, đúng là chẳng khác gì Đường Đường cả.”

Anh dỗ Mạc Tang dịu dàng như đang dỗ con gái mình.

Cô cười khúc khích, biết mình đang gây sự vô cớ nên thả tay, không chọc anh nữa, “Nhưng mà tôi chẳng có ông bố tốt như anh.” Mạc Tang mắc chứng huyết áp thấp từ lâu, sợ nhất là kiểu đau đầu không thuốc chữa này. Cô tựa lên vai anh lắc lắc đầu. “Nằm xuống mà ngủ không được, có khi tôi lên núi bắn vài phát súng cho rồi.”

Đường Tụng phản đối với vẻ rất nghiêm khắc, kéo cô lên tầng, “Không được.”

Một lúc sau, Mạc Tang cầm tách trà Đường Tụng pha, ngửi mùi hương thơm ngát, cuối cùng cô cũng thư thái hơn, bước tới ngồi lên chiếc ghế mây.

Thấy Mạc Tang nhìn những chiếc bút lông trên bàn với vẻ hiếu kỳ, Đường Tụng lấy xuống, trải giấy ra, hỏi cô: “Biết viết tiếng Trung không?”

Mạc Tang gật đầu, sau đó lại lắc, bảo: “Tôi chỉ biết viết vài chữ, mà viết xấu lắm.”

“Dạy em viết chữ, qua đây.” Anh chỉ cho cô cách mài mực. Mạc Tang chưa làm bao giờ nên cảm thấy hay ho, liền nhảy tới, buộc gọn tóc lên, sau

đó nghịch chiếc nghiên một hồi lâu. Bị Đường Tụng chinh đốn, cuối cùng cô cũng chịu cúi xuống kiên nhẫn mài mực cho anh.

Đường Tụng chăm chú viết chữ, Mạc Tang ngẩn người nhìn, bỗng nhớ lại lời Daisy từng nói, người đàn ông hấp dẫn nhất là khi đang nghiêm túc làm việc gì đó.

Quả nhiên là vậy.

Mạc Tang không hiểu thư pháp, nhưng người trong nghề như cô tất nhiên am hiểu đồ cổ, cô từng được ngắm thiếp chữ khắc bia. Nhìn chữ viết vuông vức, sắc sảo trên giấy Tuyên Thành, cô không khỏi thán phục. Ngày xưa, vua Tống Huy Tông(*) tự sáng tạo loại chữ riêng, tới nay thành độc nhất vô nhị. Thể chữ Sáu Kim thư(**) của Đường Tụng vừa tiếp thu được tinh túy của Tống Huy Tông, lại có thần thái của riêng anh.

() Tống Huy Tông tức Triệu Cát (1082-1135), là vị hoàng đế thứ tám của triều đại Bắc Tống trong lịch sử Trung Quốc. Ông còn được hậu thế biết đến như một nhà nghệ thuật xuất sắc.*

(**) “Sáu kim thể” hay “Sáu kim thư” – một kiểu viết chữ trong nghệ thuật thư pháp do Tống Huy Tông sáng tạo nên. Tên gọi “Sáu kim thể” là do trên thực tế kiểu viết của Tống Huy Tông thanh mảnh tương tự như sợi vàng, xoắn và đảo ngược.

Đường Tụng viết một câu, hàng chữ thanh thoát mềm mại chỉ có thể được viết ra từ bàn tay tài hoa.

Tòng thiên nhi tụng chi, thực dữ chế thiên mệnh nhi dụng chi.

Mạc Tang nhìn mãi, cảm thấy biết từng mặt chữ nhưng khi đặt chúng thành câu thì không hiểu có ý nghĩa gì. Cô trừng mắt nhìn anh, có chút không phục, bèn cầm bút lên, viết một chữ “Tụng” xiên xiên vẹo vẹo, nét không ra nét, như chữ của học sinh tiểu học.

Đường Tụng cười, giơ chữ của cô lên, “Ông nội mà biết em viết thế này chắc chắn sẽ nổi điên lên mất. Cái tên mà ông đặt cho anh...”

“Câu này nghĩa là gì?” Cô cầm chiếc bút Tử Hào, chỉ vào câu mà Đường Tụng vừa viết. Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi lấy ví dụ đơn giản giải thích cho cô: “Đừng nên khuất phục trước số mệnh. Ví dụ như, ai nấy đều nghĩ rằng trên đời này... anh trai cả của anh chắc chắn sẽ có tất cả, nhưng anh không cho là như vậy.”

Lúc nói câu đó, anh vẫn rất tĩnh lặng từ trong đáy mắt.

Đường Tụng làm mẫu cho cô cầm bút đúng cách, đó là bút Tử Hào đã được lên mực. Người xưa có câu, bút Tử Hào quý như vàng, đến nay loại cao cấp của nó giá phải trên một vạn. Vậy mà Mạc Tang chỉ nghĩ ngoáy lung tung. Anh cầm tay cô, chấm bút vào mực, dạy cách cầm bút sau đó từ từ viết từng nét chữ, “Ông nội cũng nói như thế, ông tin anh.”

Đều là cháu của mình, có sao phải nhọc công tính kế lật đổ một người và bênh vực một người? Mạc Tang thấy khó hiểu.

Đường Tụng từ từ nắn tay cô, thở đều đều, không hề có vẻ bị phân tán. Tuy nhiên cùng lúc đó, anh kể một câu chuyện bí mật: “Anh có ba người anh trai nhưng anh cả và anh hai sinh cùng năm.”

Mạc Tang có vẻ hiểu ra một chút, “Anh cả không phải con ruột của bố mẹ anh?”

“Không, cùng cha khác mẹ, mẹ anh ta qua đời vì đẻ khó. Không biết tại sao món nợ này bị đùn đẩy cho nhà họ Đường, có người cho rằng năm đó ông nội gây cản trở nên xảy ra mâu thuẫn. Từ nhỏ anh ta không gần gũi với người khác, ông nội cũng không thích anh ta. May mà mẹ anh đối xử với anh ta rất tốt, bà tha thứ cho bố, coi anh ta như con đẻ của mình. Nhưng anh ta không đáp lại ý tốt đó.”

Đường Tụng nhìn nét mặt nghiêm túc của Mạc Tang, tỏ ý bảo cô thả lỏng hơn, chuyện này không có gì quá hệ trọng. “Hôm qua em bảo chúng ta chưa đủ hiểu về nhau. Đúng thế, anh nên nói với em về chuyện của mình.”

Mạc Tang sửng người, lắc đầu: “Tôi không có ý đó, mỗi người đều có bí mật riêng... Hơn nữa chuyện của gia tộc anh và tôi cũng...”

“Nếu anh muốn em biết thì sao?” Đường Tụng vẫn rất thư thái, nắm tay cô viết nét cuối cùng của chữ “Tụng”. Anh giờ lên ngẩng, tỏ vẻ rất hài lòng, sau đó tiếp tục câu chuyện: “Cái chết của hai anh trai ruột anh đều có liên quan tới anh ta.”

Nhìn vẻ bình tĩnh của Đường Tụng, Mạc Tang hơi run tay, mực ở đầu bút lông rơi lên giấy, loang ra một vết đen.

Anh chậm rãi kể: “Ông nội nói rằng, thời chiến tranh, ông liều tính mạng gây dựng cơ nghiệp, vì thế không thể để tất cả vào tay Đường Diệp. Kẻ đó lòng lang dạ sói, luôn có ý muốn báo thù, sớm muộn anh ta cũng sẽ hủy hoại nhà họ Đường.”

Mạc Tang nhìn Đường Tụng, bất giác nắm chặt tay anh. Cuối cùng cô hiểu được gánh nặng mà người đàn ông này mang trên vai. Cô không biết nên làm thế nào, mà dường như Đường Tụng cũng không cần an ủi hay khuyên nhủ.

Quả nhiên Đường Tụng hiểu được ý Mạc Tang, nhìn cô cười cười: “Không sao đâu, gia đình kiểu này đều như vậy. Hồi nhỏ Lục Viễn Kha còn tận mắt trông thấy sát thủ xông vào nhà cậu ta, bây giờ chẳng phải vẫn sống ung dung đầy thôi!”

Mạc Tang chỉ cảm thấy, che giấu mọi khả năng của mình, chịu đựng sự coi thường, hiểu lầm của người khác là việc gian khổ khó mà chịu đựng lâu

dài. Vậy mà Đường Tụng coi đó như chuyện thường tình. Cô nói: “Anh che đây bản thân bao nhiêu năm qua, không mệt sao?”

Đường Tụng nhìn cô lắc đầu, “Anh cả của anh được đón về từ nhỏ. Anh ta hận từng người trong gia tộc này nhưng vẫn phải che giấu điều đó tới tận hôm nay, nhằm báo thù triệt để. Giờ đây anh ta còn đóng vai người thừa kế tận tâm tận lực. Mạc Tang, trên đời chẳng ai sống dễ dàng, cuộc sống là một bàn cờ, ai cũng phải đổ mồ hôi, tâm huyết. Kẻ nào không thể bình thản ngồi yên, kẻ đó thua cuộc.”

Mạc Tang thở dài, hỏi: “Thế tại sao anh lại kể cho tôi nghe?”

Đường Tụng tựa vào mép bàn, chậm rãi rót đầy nước vào bình trà nhỏ, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, “Ai nghĩ về anh thế nào cũng được, riêng em thì khác.” Anh cười, khuôn mặt mờ mờ trong hơi nước ấm đang bốc lên, “Nếu trên đời này chỉ duy nhất một người hiểu được mình, anh hy vọng đó là em.”

Chiếc bút Tử Hào trên tay Mạc Tang dựng đứng trên tấm giấy Tuyên Thành một lúc lâu, vết mực càng lan rộng. Có những sự việc hết lần này đến lần khác đi quá xa so với dự tính, Mạc Tang không chấp nhận cũng không phản bác.

Suốt vài ngày sau, cô không lên núi bắn súng vào buổi chiều nữa mà bắt đầu say mê sự thanh tịnh, an yên mà việc luyện chữ mang lại.

Mạc Tang quả thật không có năng khiếu thư pháp, thú vui có tác dụng tu tâm dưỡng tính này vốn xa vời với cô, song nhờ sự hướng dẫn của Đường Tụng, cuối cùng cô cũng học được cách cầm bút sao cho ra dáng.

Tuy vậy, chữ viết của Mạc Tang còn xiên xiên vẹo vẹo, khiến cả hai dở khóc dở cười.

Luyện thể nào Mạc Tang cũng không sửa được khi viết chữ “Tụng” trong tên Đường Tụng, mỗi lần cô đều viết tách rời hai phần trái – phải của nó, nhìn vào giống hai chữ chứ không vuông vắn, hài hòa với nhau.

“Thôi được, coi như đây là sự đãi ngộ đặc biệt của em dành cho anh.” Đường Tụng gờ chữ “Tụng” xấu xí mà Mạc Tang viết lên, vui vẻ chấp nhận nó. Anh nghĩ trong giây lát rồi nhìn cô nói thêm: “À, so với hộp trà kia, anh thích món quà này hơn.”

Mạc Tang dấy lên sự xúc động khi thấy Đường Tụng cẩn thận cắt tờ giấy mà mình viết. Cô ghé sát mặt anh hỏi: “Hà tất phải tốt với tôi như thế?”

“Nếu anh nói thích em, em có tin không?”

Cô mở tròn mắt, lắc đầu nguầy nguậy.

“Sao lại không tin? Đến bí mật lớn nhất anh cũng nói với em. Chuyện gia đình anh rồi Tuyết Sơn Chi Lệ...”, Đường Tụng tỏ vẻ không hiểu, ngón tay vuốt lên mái tóc dài của cô, nói khẽ: “Tinh thần cảnh giác của em quá cao.”

Cô thừa nhận Đường Tụng nói đúng, mắt hơi nhú lại, bất ngờ hỏi: “Vậy anh kể cho tôi, trước đây mẹ của Đường Đường xảy ra chuyện gì?”

Bàn tay Đường Tụng chậm lại, anh khẽ chau mày, lắc đầu, nói: “Cái này thì không được.”

Mạc Tang cười, “Chúng tỏ anh còn chưa điên.”

Đường Tụng nhìn lịch, nhắc cô một lần nữa: “Thứ Tư cùng đi ăn cơm, anh đã đặt nhà hàng ở Loan Đỉnh, nơi đó cảnh đẹp.” Nói rồi anh bước ra ngoài, nhưng bất ngờ quay lại ôm eo Mạc Tang, nhìn cô với vẻ nghiêm túc,

“Cho anh một thời gian suy nghĩ kỹ, anh sẽ nói với em chuyện đó... được chứ?”

Mạc Tang nhìn vào mắt anh, gật đầu, “Được.”

Ngày tháng yên bình luôn trôi đi rất nhanh, hình như quãng thời gian bận rộn của Đường Tụng đã qua, gần đây anh rất nhàn nhã. Cho tới khi Mạc Tang biết viết một đoạn tiếng Trung hoàn chỉnh, thì đã tới sinh nhật hai mươi tám tuổi của Đường Tụng.

Mấy hôm trước Ngải Lợi Lợi lại đến nhà Đường Tụng. Cô gái luôn tỏ ra đối đầu với Mạc Tang, trông thấy cô và Đường Tụng ở bên nhau thì không vui vẻ gì. Từ lúc vào cửa, Lợi Lợi đã đá thúng đựng nia. Vốn tới để chúc mừng sinh nhật anh trai, song cuối cùng cô gây sự nên bực tức ra về.

Lúc đi dạo với Mạc Tang, Đường Tụng tỏ vẻ đau đầu, kể rằng Lợi Lợi được ông nội nuông chiều nên đâm hư. Từ trước đến nay không ai coi Lợi Lợi là con nuôi, cả nhà lại chỉ có cô bé là con gái, được mọi người hết sức cưng chiều, thế nên cô bé sinh bệnh nói năng không nề nang gì.

Mạc Tang có chút ngưỡng mộ Lợi Lợi, “Lúc mười mấy tuổi tôi chẳng đẹp như thế. Cô bé như đóa hoa nở dưới nắng, có giận dỗi cũng chẳng ai nữ ghét.”

Đường Tụng không nói gì, nhẹ nhàng quấn lọn tóc dài của Mạc Tang qua các ngón tay, tiếp tục dạo bước cùng cô trên đường núi. Một lúc sau, anh nói khẽ: “Không, em luôn rất đẹp.”

Dường như từ rất lâu rất lâu về trước, anh đã gặp cô, nhớ cô và yêu cô sâu nặng.

Nhưng cô chỉ coi đó là một câu nịnh nọt mà không dám nghĩ đó là thật.

Thứ Tư, ban ngày trời đổ mưa, thời tiết mát mẻ hơn rất nhiều. Tối chiều tối, trời vẫn còn lất phất.

Mạc Tang từng nghe nói, chỗ Đường Tụng đặt là nhà hàng quay duy nhất của Diệp Thành, tọa lạc ở tầng hai mươi ba tòa tháp đồng hồ cũ. Mười năm trước, khi thành phố còn chưa xây nhiều tòa nhà lớn, đây là nhà hàng ngắm cảnh thuận tiện nhất. Cho tới khi các kiến trúc cao tầng dần mọc lên trong trung tâm, độ cao không còn là ưu thế của nhà hàng này nữa. Sau đó, nó được đầu tư mới, chuyển sang chỉ làm các món ăn thượng hạng chính hiệu, không đón khách ồ ạt, khách đến đây đều cần đặt bàn trước. Nhà hàng hình tròn chậm chậm quay, cửa kính bao quanh, từ bên trong có thể trông thấy toàn bộ Diệp Thành.

Mạc Tang tiện tay chọn một bộ đồ mặc vào rồi xuống lầu. Nhìn hình ảnh phản quang, lần đầu tiên cô thấy mình mặc không đẹp, liền chạy về phòng, lục tìm chiếc váy đen tơ tằm. Cô xỏ đôi giày cao gót dùng tới sơn trang Tử Kim lần trước, ngắm ngược ngắm xuôi rồi mới đi xuống, cùng Đường Tụng lên xe.

Thường ngày, vì có Đường Đường, Đường Tụng hay lái chiếc xe thể thao bốn cửa, hôm nay anh dùng chiếc Maybach màu đen. Thấy Mạc Tang chạy lên chạy xuống thay quần áo, anh hơi ngạc nhiên, cho rằng cô hiểu nhầm họ đang tới sự kiện lớn nên giải thích: “Chỉ có hai chúng ta thôi.”

Mạc Tang khẽ xoay đầu nhìn ra cửa sổ, không để tâm đến anh, nhưng khuôn mặt ửng lên. Một lúc sau, không nhìn được cô mới bảo: “Tôi mặc không phải để người ta nhìn.”

Đường Tụng mím môi cười, khi xe xuống núi, anh không nhìn được nên đắc ý cười thành tiếng. Lúc này đường rợp bóng cây, trong xe lại không bật đèn, anh ghé mặt đến gần Mạc Tang, muốn hôn cô trong ánh sáng mập mờ nhưng cô né tránh, “Làm trò gì thế, lái xe đi.”

“Có câu thành ngữ, ý là không kìm nén được tình cảm”, Đường Tụng một tay cầm vô lăng, một tay kéo cô lại gần.

Hai người cười vang trong bóng tối, mưa bay lất phất, xe chạy thẳng về phía ánh đèn lung linh của thành phố.

Chương 11: Tạm biệt, nhưng em yêu anh

Loan Đình tọa lạc ở phía Bắc thành phố, gần đó có vài tòa nhà lớn, không hoàn toàn giáp với trung tâm Diệp Thành ngày nay. Nó giống một người già từng chứng kiến sự biến thiên phồn hoa của thành phố này, và sau tất cả, lại quay về với sự trầm mặc, giữ gìn sự cách điệu tao nhã của mình.

Khi Mạc Tang và Đường Tụng đến tháp đồng hồ cũ, mưa cuối cùng cũng tạnh.

Mọi thứ trong nhà hàng xoay này được trang hoàng theo phong cách châu Âu thời kỳ Trung Đại. Nhân viên bước ra từ cửa rất sớm để đón khách, ai nấy đều toát lên vẻ diễm đạm. Mạc Tang vừa bước vừa chiêm chốc Đường Tụng: “Anh đầu tư nhà hàng này đấy à, toàn là phong cách của anh.”

“Đương nhiên không phải, mà phong cách của anh là gì?”

Tiêu tiền mà chẳng khác gì không tiêu.” Mạc Tang khái quát một cách đơn giản, khiến người phục vụ dẫn đường bật cười. Suy nghĩ một lúc, cô bổ sung: “Ý tôi là, người không hiểu thì sẽ không nhận ra.” Nghe câu đó nhân viên phục vụ quay đầu nhìn Mạc Tang giây lát rồi nói: “Tứ thiếu gia rất ít khi đưa khách nữ tới.”

Đường Tụng kéo tay cô đi vào trong, Mạc Tang nghiêng đầu nhìn anh, cười hỏi: “Ồ, vậy là từng đưa cô nào tới rồi?”

Anh kéo ghế cho cô, đứng đĩnh thừa nhận: “Trước đây đưa Kính Dao tới.”

Hôm nay tâm trạng Mạc Tang rất vui vẻ, thấy anh thành thật nhắc tới thì bày trò, cố tình hỏi phục vụ: “Thế cô trước kia đẹp hay là tôi đẹp?”

Câu hỏi khiến người phục vụ bối rối, ấp a ấp úng, sau đó vừa cười vừa lắc đầu, “Tiểu thư mang vẻ đẹp lai, phụ nữ ở đây đương nhiên không sánh được.”

Mạc Tang lập tức liếc xéo Đường Tụng, thờ dài, tỏ vẻ không hài lòng với câu trả lời. Anh chàng phục vụ ấp úng, vắt óc nghĩ ra vài câu khách sáo để Đường Tụng khỏi mất mặt. Nhưng anh không hề hấn gì, cười cười nhìn anh ta, “Không sao, đừng áy náy, cô ấy trêu cậu thôi,”

Anh chàng toát mồ hôi, bước ra cửa gọi người mang đồ ăn. Mạc Tang nhìn bốn phía, cửa kính quan sát cảnh ba trăm sáu mươi độ được phân chia thành nhiều gian phòng. Gian mà cô và Đường Tụng ngồi có tường mang hoa văn kiểu Damascus màu xanh lam đậm. Đèn chùm thủy tinh phát ánh sáng dịu nhẹ, dễ chịu.

Mạc Tang xem xét xung quanh, bước tới cạnh cửa sổ. Chỉ vài động tác hoa chân múa tay, cô mở được hệ thống khóa an toàn phức tạp, đẩy cửa kính rồi khom lưng xuống nhìn ngó. Mái tóc đỏ đậm bị gió thổi tung, trông như ngọn lửa giữa không trung, hình ảnh đẹp đến ngây người. Đường Tụng rót rượu vang, đi tới nắm chặt cánh tay Mạc Tang, sợ cô sẽ rơi xuống nếu vươn ra thêm chút nữa.

Mạc Tang luôn thích những hành động mạo hiểm như thế. Đường Tụng không ngăn cản nữa, nhìn cô cúi xuống la hét như một đứa trẻ. Nhưng cuối cùng, anh buộc phải giữ cô chặt hơn, “Gió to, quay lại thôi.”

Cô cụng ly với Đường Tụng trước cửa sổ, mím môi nhìn anh, hỏi: “Anh lên kế hoạch đưa tôi đến đây ăn cơm, nhất định có chuyện muốn nói.”

Đường Tụng không trả lời, gian phòng bỗng vang lên tiếng nhạc. Giai điệu chậm rãi và kì ảo, nhưng bị xen lẫn tạp âm kỳ quặc, giống như được ghi âm từ nơi nào đó. Không những vậy, còn có tiếng cãi cọ, tiếng nói chuyện của những đám người.

Đĩa thịt bê Zurich sắp xếp rất cầu kì, đẹp mắt được bê ra. Mạc Tang đưa ngón tay trở chấm vào sốt kem thơm phức, ung dung cho ngay vào miệng, “Ồ, có vị rượu vang trắng, mùi vị thật tuyệt. Anh đến Zurich rồi hả? Tôi nhìn thấy bưu thiếp của anh khi ở đó.”

Tiếng nhạc quái dị trong phòng vẫn vang lên, dần to hơn. Được ăn các món đã lâu không được thưởng thức, mọi sự chú ý của Mạc Tang đều dồn vào bàn ăn. Cô cầm đĩa xẻ thịt, hớp một ngụm rượu vang, nhìn Đường Tụng, nói: “Tôi đoán lát nữa sẽ có Fondue(*)? Anh cố ý lấy lòng tôi bằng món ngon Thụy Sĩ, chắc chắn có chuẩn bị rồi...”

() Fondue: Món ăn nổi tiếng của Thụy Sĩ, được làm từ phô mai nấu chảy, ăn kèm với các loại rau củ hoặc bánh mì.*

Mạc Tang bỗng không nói tiếp, dưới ánh đèn, ly rượu vang trên tay giống màu tóc của cô, đều đậm tới mức khiến người ta say. Cô chợt đặt ly rượu xuống, gương mặt lộ rõ vẻ sững sờ, kinh ngạc.

Giai điệu đã có thể nghe rõ hơn, thấp thoáng giữa tạp âm kia là giọng hát một cô gái.

Hình như là ở quán bar. Không, không phải hình như. Mặt Mạc Tang bỗng biến sắc, cô bỏ đĩa xuống, nghe giọng mình trong quán bar thuở trước, bất động hồi lâu.

Hồi ở Zurich, Mạc Tang nếm cảm giác thất tình khi bị K từ chối, cô uống say mềm rồi lang thang đầu đường cuối phố.

Con đường tới khu phố cổ là nơi cô thường lui tới nhất, đêm nào cũng tới quán bar đó hát hò. Thính giả của cô chẳng bao giờ cố định, từ lũ khách ghé qua, du dân thất nghiệp, đến kẻ thất tình mượn rượu giải sầu... hạng người nào cũng có. Chỉ riêng cô luôn hát duy nhất bài đó, hát tới khi ở dưới không còn ai, sau đó nốc rượu đến say mềm, loạng choạng bước về. Đó là quãng thời gian cô sống bê tha nhất.

Giờ đây, Mạc Tang đứng bên bàn ăn, miễn cưỡng nở nụ cười không quá khó coi, chất vấn Đường Tụng: “Làm sao anh có bản ghi âm?”

“Unintended, anh cũng thích bài này.” Anh giơ ly rượu tỏ ý mời cô uống. Nhưng Mạc Tang bỗng nổi giận, chạy lại nắm cổ áo anh, hỏi: “Tôi hỏi anh! Làm thế nào anh có bản ghi âm!”

“Anh từng nghe em hát, đường Niederdorf, số 581, hôm anh tới người đông nghịt, vừa hỗn độn vừa nhếch nhác. Thực ra anh không thích lắm.” Bệnh ưa sạch sẽ của Đường Tụng tái phát khi nhớ lại cảnh hỗn độn ở quán bar. Khắp nơi đều là mùi cồn nồng nặc và mùi hôi của những loại thuốc lá kém chất lượng. Anh khẽ chau mày, thể hiện sự không tán thành, sau đó nghĩ trong giây lát rồi nói: “Nhưng vì thấy em hát hay nên cũng đáng.”

Mạc Tang dăm dăm nhìn anh, từ từ thả tay. Theo thói quen, Đường Tụng vỗ lên vai cô, “Anh thấy hay nên thu âm, bây giờ nhớ lại ngày xưa một chút, em không vui sao?”

Mạc Tang lắc đầu như điên dại, bịt lấy mặt, lùi xuống cạnh bàn. Rồi cô bịt cả hai tai, cho thấy không thể chịu đựng thêm được nữa, “Dừng lại, đừng phát nữa! Tôi không muốn nghe.”

“Được.” Đường Tụng ra ngoài yêu cầu tắt nhạc, trở lại thì thấy mặt Mạc Tang đang cố gắng che giấu biểu cảm. Cô làm như không có chuyện gì, ngồi bên bàn cúi gằm ăn.

Quả nhiên nhân viên phục vụ mang món Fondue nổi tiếng, nhưng cô ăn mà không thấy vị gì. Đường Tụng ngồi đối diện, ngón tay đan vào nhau, chăm chú nhìn cô. Hai người im lặng một hồi lâu. Không có sự che đậy của tiếng nhạc, những cảm xúc sâu kín nhất chẳng còn chỗ ẩn mình. Cuối cùng Mạc Tang mở lời trước, cô dằn dao đĩa xuống, nhìn anh, hỏi: “Rất cực anh muốn nói gì?”

Cô như con mèo dùng dùng giận dữ vì bị vạch vết thương, nhưng đó cũng là lúc yếu ớt nhất, không thể chịu đựng thêm một chút va chạm nào.

Đường Tụng chống cằm, chăm chú nhìn cô, bỗng nở nụ cười nhưng đôi mắt buồn bã, “Đến bao giờ em mới thôi hiếu thắng? Thừa nhận sợ hãi với em khó đến thế sao?”

Giọng Mạc Tang run run nhưng vẫn nhìn anh nói kiên quyết: “Tôi không sợ hãi, chỉ không muốn đối mặt với những chuyện đó. Anh mới chỉ nghe tôi hát, vậy anh có biết chuyện gì đã xảy ra trong quán bar đó? Tôi bị người ta hãm hại suýt mất mạng. Anh biết được bao nhiêu? Mang quá khứ của người khác ra làm trò đùa anh thấy vui lắm sao?”

Mạc Tang nói gần từng câu từng chữ, thấy Đường Tụng đứng dậy với khăn ăn đi về phía mình, mới nhận ra nước mắt đang tuôn trào. Cô né tránh bàn tay anh, “Không sao cả, tôi quên những chuyện đó rồi, mà anh lại...”, cô nghẹn ngào tới mất giọng.

Đường Tụng đắp khăn ăn lên mắt Mạc Tang, cô không biết phải làm thế nào, nhắm mắt lại, nắm chặt bàn tay Đường Tụng. “Đường Tụng, anh đừng hỏi nữa có được không, đừng đi tìm quá khứ của tôi, đừng khiến tôi...”

Vốn nghĩ rằng nói ra sẽ không sao nhưng Mạc Tang bỗng nhận ra cô lo sợ Đường Tụng biết. Trước đây cô chưa từng nghĩ về quá khứ, bởi vì không để mắt tới người nào. Còn bây giờ, cô đã thua. Bắt đầu từ giây phút hôn mê ở sơn trang Tử Kim, cô hoàn toàn không thể không chế được cảm xúc.

Cơn mưa tí tách rơi rất lâu, thấm vào từng hình ảnh nhỏ bé tinh vi nhất, từ đây cuộc sống như bị nứt ra một khe hồng để rồi sau đó, tất cả đổ ập về phía anh.

Cho dù cô chỉ là một con đê mèn không thuốc cứu chữa, sau khi chết, lên thiên đường hay xuống địa ngục cũng chẳng liên quan gì tới anh. Nhưng giờ đây, trước mặt Đường Tụng, cô thậm chí không thể ngăn được nước mắt. Phụ nữ thường thích tạo cho mình lớp vỏ nguy trang. Cô khôn ngoan là thế, vậy mà cuối cùng lại dễ dàng trở nên ngốc nghếch vì một người.

Trong những đêm mất ngủ, cùng tựa vào nhau, Daisy từng lơ đãng nhìn xa, nói với Mạc Tang: “Tớ ngưỡng mộ cậu còn có tình yêu, còn có thể khóc như một kẻ ngốc.”

Hóa ra cô thật sự còn có thể khóc.

Đường Tụng kéo cô lại gần, “Xin lỗi, anh không nghĩ là em sẽ như thế này, anh sai rồi.” Anh quỳ xuống, buông tay cô, Mạc Tang chỉ trân trân nhìn anh.

Đường Tụng kiên nhẫn lau khô từng vệt nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc nữa, lớn thế này rồi. Anh nhớ khi đó em đứng trên sân khấu vừa hát vừa khóc, nhìn qua cũng biết đó là sự ngốc nghếch khi thất tình. Lúc đó anh nghĩ, em chỉ mười mấy tuổi.”

Mạc Tang lắc đầu, bật cười vì câu đùa đó, “Sao mà thế được, lúc đó tôi đã hai mươi tuổi.”

Anh nghĩ trong giây lát rồi nói: “Không thay đổi chút nào, lúc đó em cũng dữ dội như thế này. Một cô gái mà chạy tới nơi như thế hát hò, uống rượu đến không còn biết trời đất gì nữa.”

Cô cúi đầu, không nói gì thêm. Đường Tụng giữ lấy khuôn mặt cô, ngón tay từ từ vuốt qua khóe mắt, anh nói: “Đồng ý với anh nhé, sống cùng anh được không?”

Mạc Tang vẫn cúi đầu, một lúc lâu sau, cô thở dài như đã cho qua điều gì, ngẩng mặt nhìn thẳng vào đôi mắt anh, lấy lại thần thái của một con mèo. Cô nghiêng nghiêng đầu thăm dò, mắt còn đỏ nhưng vẫn toát lên sự kiêu ngạo rất riêng. Cô nói: “Chỉ vì anh từng nghe tôi hát?”

Đường Tụng cười, vỗ vỗ mái đầu cô, bảo: “Vì anh còn có thể gặp lại em.”

“Chẳng phải anh không tin vào số mệnh sao?”

Đường Tụng lắc đầu, vẻ mặt chưa bao giờ nghiêm túc đến thế, anh nhìn cô nói: “Dù xảy ra chuyện gì, mãi mãi không được từ bỏ cuộc sống.” Đường như sợ cô không tin, anh nói tiếp: “Anh cũng từng mắc sai lầm đến nỗi để mất cô ấy, tới khi anh muốn tìm lại bù đắp thì mọi thứ đã muộn. Sau sự lẳng lặng ra đi của anh hôm đó, người ta bảo cô ấy đã qua đời.”

Mạc Tang đưa tay ôm Đường Tụng, tựa đầu lên vai anh, thấy sống mũi cay cay. Cô hỏi nhẹ: “Là mẹ của Đường Đường ư?”

Anh gật đầu, hôn lên mái tóc dài của cô, “Sau chuyện đó, anh hiểu một điều, đừng thề hẹn ngày mai. Mạc Tang em phải biết rằng quá khứ đã qua, chẳng ai đoán được tương lai. Chúng ta chỉ có thể lựa chọn hiện tại.”

Đường Tụng thấy khóe mắt Mạc Tang lại ngấn nước, mỉm cười ôm chặt cô, “Vì thế, ngay bây giờ hãy đồng ý với anh.”

Mạc Tang định nói điều gì, bỗng nhiên cửa kính trong gian phòng bị ngoại lực lớn làm vỡ nát. Mặt cô biến sắc. Theo bản năng, cô kéo tay Đường Tụng trốn về phía sau, hai người ngã xuống, cửa kính vỡ tan tành vương khắp nền nhà.

Liên đó, đạn bắn tới tấp, cay nghiệt nghiền vỡ mọi tình cảm ấm áp. Bàn ăn trở thành một bãi hỗn độn.

Mạc Tang rút súng, Đường Tụng vội nhấn tay cô xuống cùng dựa vào chiếc bàn đồ nghiêng. Anh ra dấu im lặng, Mạc Tang ló mặt quan sát ngoài cửa sổ, nói nhỏ: “Nhà hàng này xoay tới vị trí này rồi, phía Bắc có tòa nhà cao, có thể có tay súng đã đợi nó xoay tới góc này... Hắn muốn giết tôi.”

Đường Tụng nhím chăm chăm quần áo mình, thở dài, chai rượu vang rơi vỡ dưới nền nhà, rượu dính vào quần áo anh. Mọi nơ-ron thần kinh của Mạc Tang đều trở nên căng thẳng, cô không có thời gian để lo chuyện sạch sẽ cùng Đường Tụng. Cô kéo anh, chỉ về phía cửa ra vào, phân tích: “Chúng có thể bắn tia bất cứ lúc nào, chúng ta buộc phải xông ra.”

Đường Tụng nhìn ra cửa sổ rồi bảo “ừ”, sau đó hai người lấy bàn làm bia đỡ, từng bước di chuyển. Quả nhiên bên ngoài có kẻ không ngừng nổ súng, đạn xuyên không trung ập tới, toàn bộ nhà hàng chỉ còn lại tiếng kêu thét hỗn loạn.

Đường Tụng mở cửa, đưa mắt nhìn quanh, lập tức đẩy Mạc Tang sang một bên, che chắn cho cô. Có sát thủ trà trộn vào trong nhà hàng, hai người vừa bước ra đã bị tập kích, tiếng súng dội lên không ngớt.

Mạc Tang không ngờ lần này K thậm chí không tha cả những người trong nhà hàng, cử nhiều người đến, càn tào ráo máng quyết giết nhằm còn hơn bỏ sót. Cô bỗng chốc hốt hoảng, cố thoát ra khỏi vòng tay Đường Tụng, la lên: “Đường Tụng! Đây không phải lúc đùa giỡn, thả tôi ra!”

Đường Tụng rùng mình khi bị Mạc Tang đẩy mạnh. Cô giơ súng bắn trúng hai tên, không còn thời gian để nói nhiều, kéo Đường Tụng chạy về phía thang máy, cảnh cáo anh: “Đừng đóng võ anh hùng cứu mỹ nhân với tôi, anh chưa từng thấy tình huống này, muốn sống thì nghe lời tôi.” Cô liên hồi nhấn nút trên thang máy, còn Đường Tụng vẫn không thể hiện biểu cảm gì. Anh quay đầu nhìn sát thủ đang đuổi theo, kéo cô chạy xuống theo đường cửa thoát hiểm. Mạc Tang cầm súng chạy phía sau, thấy anh vừa bước vừa rút điện thoại ấn số, đeo tai nghe rồi nói: “Ồ Loan Đình, mau đưa người tới đây.”

“Không kịp đợi người tới đâu, K dám nổ súng trong nội thành, chắc chắn đã nhận được sự đồng ý ngầm của cấp trên. Anh ta cậy có thế, kiên quyết muốn trừ khử tôi, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây.” Mạc Tang nói rõ tình hình, ngay lúc đó nghe thấy tiếng súng từ tầng trên vọng xuống. Tay vịn cầu thang tóe lửa, có kẻ đã đập cửa xông vào đuổi theo mục tiêu. Cầu thang ngoằn ngoèo, không gian chật hẹp. Với khoảng cách hai, ba tầng, đôi bên bắn nhau qua khoảng trống từ thanh vịn cầu thang, dường như đều đang đùa với mạng sống.

Mạc Tang bắn vài phát qua khe hở nhưng vô ích, đành kéo cánh tay Đường Tụng thúc giục: “Chạy nhanh!”

Nhưng anh lại đưa mắt nhìn khẩu súng của cô, vẫn giữ được bình tĩnh nói: “Em chạy xuống trước đi, đưa súng cho anh.”

Mạc Tang suýt ngất vì tức giận, đang bị truy sát chứ không phải đóng phim. Cô giận dữ hét: “Anh điên à?”

Khoảng cách giữa hai người họ rất gần, Đường Tụng nắm chặt cổ tay Mạc Tang, chỉ khẽ bóp khiến cô buộc phải lùi về phía sau, còn tay kia, anh nắm ngón tay cô, dễ dàng lấy được khẩu súng. Sau đó, theo quán tính, anh đẩy cô ra, “Đi mau.”

“Anh...” Mạc Tang gần như phát sợ vì động tác bất ngờ và mau lẹ của Đường Tụng. Trong chớp mắt, anh khiến cô không còn khả năng đáp trả, thậm chí mất cả vũ khí. Hình ảnh nhìn trộm ngày bé lóe lên trong đầu cô. Kì từng tập trung những đứa trẻ mà hắn mua về để đưa đi huấn luyện, cô trốn ở gần nhà máy quân đội bí mật đào tạo, trông thấy những người đàn ông trong quân đội đặc chủng.

Mạc Tang nhớ mang máng, những người đàn ông đó cũng có động tác ra đòn gần như vậy. Chỉ có điều... Người như Đường Tụng.... Nếu không phải vì anh không chế được tay cô, có đánh chết cô cũng không tin chuyện đào tạo đó có liên quan tới anh.

“Anh từng được huấn luyện đặc chủng?” Cô chạy vài bước, ném băng đạn cho Đường Tụng. Anh không trả lời, nhanh chóng nạp đạn, giơ súng lên rồi nghiêng người tựa lên tay vịn cầu thang, liên tiếp bắn ba phát rồi thu tay lại một cách gọn ghẽ. Sau đó Đường Tụng nhìn Mạc Tang hỏi: “À, em vừa nói gì?”

Tầng trên không còn tiếng súng, chỉ có tiếng cơ thể đang lăn xuống, phát ra tiếng bồm bộp.

Mạc Tang miêu tả lại động tác rất chuẩn xác của Đường Tụng lúc nãy, “Tôi hỏi anh từng được huấn luyện...”, đang nói dở, mắt cô bỗng lóe lên, vội nắm tay Đường Tụng nhìn dấu vết lạ bên phải áo sơ mi của anh, “Đường Tụng! Anh bị thương rồi à?”

Đường Tụng chán nản chau mày, lắc đầu nói: “Anh thích rượu vang.. nhưng ghét bị nó dính lên người, nó vấy lên khắp quần áo... muốn thay quần áo quá.” Nói rồi, anh lại đẩy cô bước lên trước mình, hai người vội vã chạy xuống. Quả nhiên Mạc Tang ngửi thấy mùi rượu vang, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Anh chú ý phía sau, chúng ta ra nhà để xe, có kẻ bắn tỉa, không lên xe thì không thoát nổi.”

Thời gian gấp gáp mà họ lại ở độ cao hai mươi tầng, chạy xuống tầng mười, Đường Tụng dừng lại xem xét xung quanh. Nhận ra không còn kẻ nào đuổi theo, anh quả quyết bấm thang máy đi thẳng xuống khu để xe dưới tầng hầm. Mạc Tang thấy trong thang máy cũng không có dấu hiệu khác thường, nghĩ ngợi trong giây lát, nói: “Khu để xe chắc chắn còn người, đạn của tôi không nhiều.”

Trong tình huống nguy hiểm như vậy, Đường Tụng vẫn không biểu lộ gì, chỉ khó chịu vì những vết rượu vang trên quần áo. Mạc Tang ngán ngẩm vì bệnh ưa sạch sẽ của Đường Tụng, quả nhiên bệnh thiếu gia nổi lên thì khó hầu hạ, lúc bực bội trông rất buồn cười. Cô đành nhìn những con số báo tầng trong thang máy, buông một câu: “Cầu cho anh còn có cơ hội được thay quần áo.”

Đường Tụng cười, vỗ vỗ vào tay Mạc Tang xoa dịu tâm trạng của cô, “Đương nhiên, chắc anh sẽ không chết khi mặc quần áo bẩn.” Cùng lúc đó, cửa thang máy hé mở, chưa đầy một giây, mũi súng đen ngòm lướt qua khe cửa. Đường Tụng chưa dứt lời mà tay đã đưa lên, bắn ngã kẻ cầm súng trong khi thang máy còn chưa mở hết.

Anh kéo Mạc Tang men theo vách tường chạy lên phía trước, mượn dây ô tô đậu san sát yểm hộ. Mạc Tang bình tĩnh, lắng tai nghe, “Có lẽ là... bốn tên.”

Anh nhẹ nhàng đưa súng lên, hỏi cô bằng ánh mắt. Mạc Tang hiểu ý, mấp máy môi: “Còn bốn phát nữa.”

Đường Tụng dường như thở phào khi hiểu ý cô, đứng thẳng lên, để lộ vị trí của mình. Mạc Tang hoảng hốt nhấn cánh tay anh xuống, nhưng không kịp, chỉ thấy anh đứng thẳng, cười cười nói: “Thế là đủ.”

Bốn phát súng vang lên. Mạc Tang sửng người khi nhìn thấy bốn tên ở bốn hướng khác nhau. Chúng còn đang đứng một chỗ dè dặt xác định vị trí của họ, giờ đã đổ gục.

Tiếng động cơ xe vang lên đầu đây, cả hai không biết hướng đi nào đang bị tắc đường, Đường Tụng mở khóa xe, “Lên nhanh.”

Mạc Tang mau chóng chạy tới, chặn lại cửa xe, chỉ sang bên khác nói: “Coi như anh thắng nhưng đừng thi chạy trốn với tôi. Việc này anh tuyệt đối không đo được, tôi đã chạy trốn ba năm... Để tôi lái.”

“Cái này thì đúng.” Đường Tụng điềm tĩnh gạt đầu. Kinh nghiệm nào anh cũng có, trừ việc chạy trốn. Anh không giành với cô nữa, ngồi vào vị trí ghế phụ.

Xe vọt thẳng lên đường, quả nhiên gây chú ý cho tay bắn tỉa trên tầng. Phạm vi một cây số không an toàn, may là Mạc Tang rõ cách thức của đối phương - từng là người một phe với cô. Cô rẽ ngược rẽ xuôi rất thuần thục, cuối cùng thoát khỏi tầm ngắm của đối phương.

Đường Tụng mở cửa sổ xe, hít một hơi sâu, khẽ chau mày, đưa tay ra phía lưng.

Mạc Tang liếc nhìn khi lái xe, biết anh còn thấp thỏm không yên vì bộ quần áo bẩn. Cô cười nói: “Được rồi, anh có cơ hội thay quần áo. Nhưng...”, cô đập lên chiếc vô lăng, “Anh bị lộ rồi, K biết tôi ở bên anh.”

Nhà họ Đường dù là chỗ dựa vững chắc thế nào, cũng là những người ở nơi sáng.

Để đề phòng bất ngờ xảy đến, Mạc Tang quyết định đi vòng một đường dài. Cô vừa lái xe ra con đường ngoài vừa nghĩ, hành tung của K bí ẩn, những gián điệp như họ đều có phương thức hoạt động riêng, một người

công khai xuất hiện còn một người nấp trong bóng tối. Lần này Đường Tụng gây phiền phức lớn cho gia đình. Còn nữa... K dám liều lĩnh nổ súng trong thành phố, nhất định không chịu trắng tay. Anh ta đã quyết bắt cô phải chết nên mới điều động nhiều người như vậy, thật sự không còn vương chút tình.

Mạc Tang còn sống ngày nào, K ăn ngủ không yên ngày đó.

Con đường cao tốc này nối Diệp Thành và thi trấn nhỏ lân cận, chạy xuyên suốt đoạn đường gần như không có xe nào khác. Mạc Tang lái được một quãng chưa xa, mưa lại lất phất trên lớp kính.

Đường Tụng bình lặng ngồi bên cô, nghĩ gì đó rồi cúi đầu tìm kiếm, cất tiếng hỏi: “Chạy lâu vậy rồi, em khát không? Anh nhớ ở đây có chai nước.”

Mạc Tang trừng mắt nhìn anh, “Chúng ta đang chạy trốn, không phải đi du lịch.”

“Giống nhau cả.”

Cô chẳng buồn giỡn với anh, nhưng đã dần thả lỏng hơn. Khi bình tĩnh lại, Mạc Tang nhớ tới điều gì Đường Tụng nói ban nãy. Đó có được gọi là thổ lộ? Đáng tiếc cô không có thời gian trả lời.

Chỉ thiếu một giây. Giờ đây trong đêm yên tĩnh, khi vừa trải qua chặng đường thoát thân, hai người im lặng. Chẳng ai dám tiếp tục nói hết câu chuyện vừa rồi.

“Mạc Tang...”, vẫn là Đường Tụng mở lời trước, đúng lúc này, điện thoại của cô đổ chuông. Liếc mắt nhìn thấy số của Daisy, cô ra hiệu Đường Tụng đợi một chút.

“K nói anh ta đã đi tìm cậu, bảo tớ gọi điện nói... nói anh ta sẽ đưa cậu về nhà. Dù cậu ở đâu anh ta cũng sẽ đi tìm.” Giọng của Daisy đầy vẻ lo lắng, cô ngừng một lúc rồi hỏi nhỏ: “Mạc Tang thân yêu, nghe tớ nói, có phải cậu quay lưng với K? Lúc này anh ta hơi giận dữ.”

Tay Mạc Tang nắm chặt vô lăng, dùng lực dần mạnh hơn, cô cố gắng trấn tĩnh, kìm giọng nói: “Không sao, anh ta chắc còn như kẻ mơ giữa ban ngày, tớ không muốn gặp anh ta.”

Daisy hết cách, “Sao cậu còn nóng giận chứ? Mạc Tang...” Daisy dừng lại một chút, giọng trở nên nghiêm túc khác thường khi khuyên nhủ: “Tớ không biết tại sao cậu phải ra đi. Nhưng Mạc Tang thân yêu, cậu biết đấy, những kẻ như chúng ta biết quá nhiều thông tin tình báo. Trừ phi chết, không thể rời bỏ.”

Trừ phi chết.

Mạc Tang nhắm mắt, bất ngờ tắt cuộc hội thoại, tập trung tăng tốc. Cô điên cuồng lái xe, tính năng của chiếc Maybach vượt sức tưởng tượng, như bay lên trong làn mưa giữa đêm tối. Hành ộ của cô nguy hiểm và là sự phóng túng cận kề cái chết.

Đường Tụng nắm tay Mạc Tang, hơi ấm từ lòng bàn tay anh khiến các ngón tay đang nắm chặt vô lăng của cô dần thả lỏng.

Anh hỏi: “Ai gọi tới vậy?”

“Không có gì.”

Mạc Tang nhìn thẳng vào con đường tối đen vắng vẻ phía trước cùng những ngọn đèn lướt qua, từ từ giảm tốc độ. Cô biết có những chuyện không thể trốn tránh.

Đường Tụng nói đúng, cô không thể cứ mãi sống vì quá khứ, nhưng cô còn một món nợ chưa hỏi rõ ràng, cũng chưa đòi được. Chạy trốn không những hủy hoại bản thân mà còn liên lụy người khác. Sự việc hôm nay là một bài học. Sai lầm của cô nhưng có thể sẽ gây ra những rắc rối, những nguy hiểm vô cùng vô tận cho tương lai của Đường Tụng.

Mạc Tang bấm nút ở hệ thống audio trên ô tô. Kênh nhạc đang phát ca khúc tiếng Anh *Just One Last Dance*, mọi thứ đều thật trùng khớp.

Mạc Tang nhìn bóng dáng Đường Tụng, trong màn đêm, anh thật sự khiến người khác an lòng. Cô bỗng nhấn phanh, xe lập tức dừng vào làn đường ưu tiên. Ánh đèn hắt vào, cô khẽ gần anh hơn, dường như chợt nghĩ ra điều gì, vòng tay ra sau cổ anh, chủ động kéo người anh lại.

Đường Tụng đưa tay ôm cô, “Em vẫn chưa trả lời anh.”

Một giọng ca diễm lệ. Mạc Tang có chút hưng phấn, ấn mạnh Đường Tụng xuống ghế, nhào người hôn anh, không để anh nói thêm gì. Ngoài kia mưa vẫn rơi, bên trong lớp kính xe, không khí trở nên ấm nóng hơn.

Mái tóc đỏ xõa lên gương mặt Đường Tụng, như một sự khêu gợi vô tình.

Tiếng hát vọng ra từ radio: “Just one last dance, before we say goodbye...”

Bàn tay lạnh ngắt của Mạc Tang vuốt ve sau cổ Đường Tụng. Anh hơi bất ngờ, cắn môi cô, thăm thò: “Trả lời anh, Mạc Tang.”

Ngón tay cô khẽ cử động. trong bóng đêm, chiếc nhẫn mắt mèo bất ly thân phát ra ánh sáng lạnh lẽo. Cô ôm chặt Đường Tụng, môi áp sát vào phần da lạnh lạnh phía sau tai anh, nhẹ nói: “... Tạm biệt.”

Mũi kim nhọn trên chiếc nhẫn đâm vào da Đường Tụng, anh lập tức vặn tay cô, nhưng tất cả đã quá muộn.

Anh nên sớm biết rằng, Mạc Tang là người phụ nữ nguy hiểm, chỉ một khắc mê đắm mất kiểm soát cũng đủ khiến anh chết thảm.

Người trong cuộc u mê thì phải gánh hậu quả, từ nhỏ anh đã hiểu điều này nhưng vẫn chẳng thể thoát ra, cứ đắm chìm trong đó.

Cảm giác tê liệt đến rất nhanh, màn đêm khiến lòng người rối như tơ vò. Đường Tụng mất hết sức lực, tựa vào ghế, tiếc nuối vì không được nhắm nháp dư vị của nụ hôn.

Mạc Tang hôn anh thật sâu, đưa tay mở cánh cửa phía Đường Tụng ngồi. Mưa ngoài kia theo gió hất vào, mái tóc đỏ của cô bị thổi tung. Lận đận là kiếp số mà Mạc Tang mãi mãi không thoát nổi.

“Mục tiêu của K là em, không phải anh.” Mạc Tang cố kìm nén cảm xúc nhưng ngón tay run lên. Cô làm ra vẻ bình tĩnh song khi nói câu đó, giọng rất gượng gạo. Thấy Đường Tụng không còn khả năng phản kháng, cô rút điện thoại trong túi anh, nhấn một vài chữ cho Lục Viễn Kha rồi nhét lại chỗ cũ. Sau đó, cô vỗ vỗ lên tay Đường Tụng như đang an ủi, “Bạn anh sẽ sớm tìm ra anh thôi.”

Khi con mèo tuyệt tình, mức độ làm tổn thương người khác vượt quá sức tưởng tượng.

Bài hát đó vẫn vang lên. Lúc họ gặp nhau cũng như thế này, hôm đó Diệp Thành cũng mưa, khắp nơi đều có mùi tanh tanh.

Mạc Tang mím môi, cố không nhìn vào mắt Đường Tụng. Cô nhắc vai anh, cửa đã mở sẵn. Nhắm mắt lại, cô dứt khoát đẩy anh xuống.

“When we sway and turn round and round and round, it’s like the first time...”

Mạc Tang tuyệt tình đóng cửa, ngồi về chỗ ghé lái, đầu không ngoảnh lại. Mưa mỗi lúc một lớn. Khoảnh khắc đây Đường Tụng xuống, bài hát kia đang ở đoạn cao trào, cô nói: “Em yêu anh.”

Giọng cô quá nhỏ nên bị tiếng mưa át mất.

Nhưng thế đã đủ, đó chính là câu trả lời.

Mạc Tang khởi động máy, phóng xe về phía trước.

Tạm biệt, nhưng em yêu anh.

Chương 12: Gặp dịp góp vui sẽ được dài lâu hơn

Mấy ngày sau đó, mọi hang cùng ngõ hẻm của Diệp Thành đều xôn xao về vụ nổ súng ở tháp đồng hồ cũ. Phản hồi của cảnh sát đương nhiên là quy về hướng các băng đảng ngầm tàn sát nhau. Cảnh sát cũng tuyên bố đã bắt giữ nghi phạm và sẽ điều tra nhanh chóng nhằm duy trì trật tự công cộng cũng như đảm bảo an toàn cho người dân. Cơ quan chức năng trấn an người dân trong thành phố, mong mọi người xóa bỏ nỗi kinh hoàng.

Lúc này, Mạc Tang đeo kính đen, dừng xe ở trạm xăng bên đường. Cô vừa mua nước uống vừa xem tin tức trên truyền hình. Nghi phạm mà cảnh sát công bố là tay chân của K, tất cả những kẻ khác đều xóa dấu vết sạch sẽ, chỉ có duy nhất kẻ ngốc này. Theo ảnh từ hiện trường, tên đó có lẽ trúng đạn, không chạy kịp nên bị cảnh sát Diệp Thành bắt giữ.

Cô vặn nắp chai, uống một ngụm rồi ra ngoài. Lúc này trạm đổ xăng ít người, mấy thanh niên bỏ mũ, tụ tập ở trước cửa nghỉ ngơi, vừa xem tin tức

vừa bàn tán: “Trong thành phố mà dám nông cuồng thế? Chắc vì tiền cả, ăn chia không đều.”

“Ai mà biết được, mấy bang phái đó đấu đá nhau bao nhiêu năm nay... Từ nay về thành phố phải hạn chế tới chỗ tháp đồng hồ đó thôi. Ai dè, nhưng mà cảnh kia ghê quá, bắn tĩa từ xa, cảnh này chỉ có trong trò chơi điện tử với phim chứ nhì! Đó, cậu xem, đoạn vừa rồi ấy, vừa lướt qua chỗ tầng trên tòa nhà đó.”

Mạc Tang liếc qua, mấy thanh niên đang khoe các game mà họ từng chơi, cũng có những hình ảnh nguy hiểm kịch liệt tương tự. Cô giả vờ là người qua đường vô tình bị cuốn vào câu chuyện, đi ngang nên dừng lại xem thêm chút tin tức. Nhưng tuyệt nhiên không nghe nhắc tới nhà họ Đường, dường như họ đã thoái thác sạch sẽ mọi thứ. Họ biết lợi dụng việc dân trong thành phố từ lâu đã nghe tin đồn về hoạt động ngầm ở Diệp Thành, từ đó chuyển hướng chú ý thành công, làm lu mờ điều cốt lõi của vụ nổ súng này. Dường như ai nhìn vào cũng cho rằng, đây là sự ganh đua truyền kiếp giữa các băng đảng, hoàn toàn chẳng liên quan tới đại gia tộc vốn trong sạch, kinh doanh chân chính.

Với thế lực của mình, nhà họ Đường hẳn có phương pháp luôn lách khôn ngoan. Mạc Tang thở dài, quay người đi vòng qua đám thanh niên, nhanh chóng lên xe.

Tối hôm ấy, một lúc sau mưa như trút, Mạc Tang phóng điên cuồng với chiếc Maybach đen, dọc theo con đường chạy thẳng tới thị trấn Hoàn Phú, sau đó để xe lại ngoài ngoài ô.

Cô không hề sợ có kẻ đuổi theo, lần này K đã sơ suất, hẳn không đại đến mức cho xe đuổi bắn trên con đường gần đây camera. Xe đó là của Đường Tụng, nếu có người đuổi theo thì chỉ có thể là nhà họ Đường. Nhưng chính tay cô hại người đàn ông đó, đẩy anh khỏi xe, nằm bên đường giữa trời mưa. Về cả tình và lý, giờ đây đôi phương sẽ không ngóc thế nữa.

Đường Tụng có cô con gái ngoan ngoãn, gia đình lại bề thế, hơn nữa anh còn nhiệm vụ giành lại tất cả. Cô chẳng qua chỉ là một ngã rẽ trong đời anh. Đợi khi mưa tạnh, được cứu về, dù là chân tình hay giả ý, Đường Tụng có lẽ sẽ tỉnh ngộ và không bao giờ xen vào việc của cô nữa.

Suốt chặng đường, Mạc Tang cắn môi bước về phía trước, không dám quay đầu lại cũng không dám nghĩ ngợi nhiều. Trong mưa, tầm nhìn trên đường cao tốc rất thấp, hai bên đều là rừng cây và khu đất hoang, không gian tối đen như mực. Ngoài tiếng bắn tóe khi xe lao vụt qua, không còn âm thanh gì khác.

Đây không phải lần đầu Mạc Tang lâm vào hoàn cảnh này, trước đây cô từng gặp nhiều cảnh thê thảm, thậm chí khốn đốn hơn vì bị thương. Nhưng Mạc Tang cảm thấy đêm nay Diệp Thành lạnh lẽo vô cùng, mưa lạnh lùng táp vào người cô. Cô vừa mệt vừa đau khổ, trước đây không hề cảm thấy thế này.

Mạc Tang cứ bước dọc con đường đó, người ướt sũng. Sau đó cô vẫy một chiếc xe chở hàng chạy qua, may mà người lái xe tốt bụng cho cô đi nhờ. Tới chiều tối ngày hôm sau, cô tìm được chỗ nghỉ chân trong thị trấn.

Ở đây Mạc Tang thuê tạm một nhà nghỉ, ẩn mình ba ngày. Cô thường đứng nhìn xuống con hẻm phía dưới, nhớ lại hai mươi tư năm trong đời, nhớ từ sáng sớm đến lúc hoàng hôn ngày tàn. Rồi cô nhớ tới hình ảnh khi bỏ lại chiếc ô tô của Đường Tụng.

Lúc đây Đường Tụng xuống xe, cô chỉ nghĩ rồi anh sẽ được đưa về. Cho đến khi vút lại chiếc Maybach và chuẩn bị tháo chạy, cô mới nhìn thấy vết đỏ đậm lớn trên ghế phụ.

Nếu chỉ là vết rượu trên quần áo, dưới nhiệt độ mùa hè hắc sẽ nhanh chóng khô đi, không thể bị bắt ra ghế nhiều đến thế.

Lúc đó Mạc Tang run run chạm tay vào, ngoài vết rọu, trên ghé còn có máu.

Đường Tụng vì cô mà bị thương. Mạc Tang nhớ lại từng giây từng phút của cả hai trong tối đó, có lẽ anh bị bắn trúng lúc đẩy cửa gian phòng trong nhà hàng. Khi ấy anh đã ôm chặt lấy cô... Và suốt quãng đường sau đó, máu ở lưng túa ra nhưng anh không nói gì, thậm chí cho đến khi lên xe, cô vẫn không hề hay biết.

Bởi thế mà cô mới thành công khi cố tình quyến rũ anh, Đường Tụng quá thông minh, nếu không phải vì bị thương, anh sẽ không để cô qua mặt.

Ba ngày liền Mạc Tang không dám ra ngoài, sống như một con đà điểu. Cô không thể chớp mắt, cứ nhắm mắt là trong đầu lại hiện lên cảnh tượng chính tay mình đẩy Đường Tụng ra khỏi xe. Anh bị bắn, bị trúng thuốc mê, nằm bất tỉnh bên đường.

Sự thật đó khiến Mạc Tang lòng như lửa đốt, cảm thấy dường như có vật gì đè nặng lên lồng ngực. Cô giày vò bản thân. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ run sợ như thế này, rõ ràng đã thoát khỏi trận truy sát, vậy mà giờ đây sợ hãi đến mức không dám ra ngoài.

Cô sợ anh xảy ra chuyện, sợ mở ti vi sẽ nghe thấy thông tin về anh.

May mà sau mấy ngày, không hề thấy xuất hiện thông tin về nhà họ Đường, đây là một niềm an ủi với cô.

Khi ngồi yên tĩnh một mình, Mạc Tang thường cảm thấy bồn chồn lo lắng. Lần đầu tiên trong đời cô nghĩ đến chuyện, đâu mới là điểm cuối của chặng đường trốn chạy này.

Cô đã chạy trốn ba năm, nếu không gặp Đường Tụng, mọi thứ vẫn tiếp tục trên quỹ đạo cũ. Dầm sương dãi nắng, bỏ mạng nơi chân trời góc bể, tất cả những điều đó là việc của một mình cô, nhưng mọi thứ bỗng đổi khác khi cô gặp anh.

Thứ khó kiểm soát nhất trong cuộc đời chính là bản thân. Người bước trong đêm lạnh dài đằng đẵng hẳn sẽ dễ xúc động khi nhìn thấy ánh lửa lóe lên. Huống hồ, Đường Tụng đã mang đến cảm giác an toàn mà từ rất lâu rồi cô không cảm nhận được.

Cuộc gặp gỡ đó có lẽ là thành tựu lớn nhất cuộc đời Mạc Tang, khiến cô lần đầu tiên biết tin vào sự may mắn, cũng từ đó không kiểm soát được bản thân. Nhưng cô nắm giữ quá nhiều bí mật khủng khiếp, không thể làm liên lụy tới Đường Tụng, đường ai nấy đi sẽ thực sự tốt cho cả hai.

Lương tâm lên tiếng khiến Mạc Tang dằn vặt nhưng không hề hối hận. Nếu thời gian quay lại, cô vẫn sẽ đẩy anh xuống.

Sau mấy ngày suy nghĩ, Mạc Tang quyết định trộm một chiếc xe Jeep hạng thường, quay lại Diệp Thành.

Cô còn cần một đáp án cho câu chuyện trong quá khứ. Tìm được lời giải này, nếu còn có thể sống tiếp, cô sẽ tìm một miền quê thanh bình để nương thân, không bao giờ bước chân ra khỏi đó. Cô cần xóa đêm mưa đó và Đường Tụng ra khỏi kí ức, xóa mọi điều bất ngờ như chỉ có trong mơ.

Để đề phòng bất trắc, Mạc Tang chọn đi theo đường vòng trở lại thành phố.

Ban ngày, đường cao tốc an toàn hơn nhiều so với đêm mưa hôm trước, sắc xanh mát lành của miền đồng quê trải dài, ngoài kia là cả khoảng trời tươi sáng, chẳng hề in dấu vết u ám của đêm đó.

Mạc Tang lái xe thuê đêm trở lại Diệp Thành, suốt chặng đường không gặp một trở ngại nào. Cho tới rạng sáng hôm sau, cô đã trông thấy kiến trúc quen thuộc của thành phố. Cũng như xe hơi, chiếc điện thoại mà Đường Tung tặng đã bị Mạc Tang bỏ lại, giờ đây cô chỉ có một mình.

Sáu giờ sáng, trời vẫn còn sớm, phố xá chưa có mấy người qua lại. Mạc Tang đi một vòng quanh các con phố, khi xác định không có nguy hiểm rình rập mới cho xe dừng bên đường, lấy tiền xu gọi điện thoại công cộng. Giờ đây cô khôn ngoan hơn trước, tự chuẩn bị sẵn tiền lẻ mang theo mình. Cô bấm dãy số đã thuộc lòng, may là Daisy vẫn còn dùng số cũ.

Trái với dự đoán của Mạc Tang, mới đầu giờ sáng mà giọng Daisy rất tỉnh táo, không hề có vẻ bị chuông điện thoại đánh thức.

Daisy đã biết chuyện khi xem tin tức, kìm nhỏ giọng hỏi dồn qua điện thoại. Chắc chắn cô dễ dàng đoán được, đêm đó K ra tay để chặn Mạc Tang. Lần này hẳn bất chấp rủi ro, ắt hẳn hẳn nhận được lệnh giết kẻ bỏ tổ chức từ cấp trên.

“Nói thật với tớ đi Mạc Tang, năm đó đã xảy ra chuyện gì, nếu cậu không nói, đừng coi tớ là bạn nữa.” Daisy cố kiềm chế sự nóng nảy, cô chưa từng nghi ngờ Mạc Tang.

Họ vào sinh ra tử bao nhiêu năm qua, đến nay Daisy bỗng phát hiện Mạc Tang có bí mật giấu mình, hơn nữa bí mật đó can hệ đến chuyện sống còn.

K... muốn giết Mạc Tang? Cô ấy đã làm chuyện gì?

Mạc Tang cảm thấy rất khó khăn để cắt ngang hàng loạt câu hỏi liên tiếp của Daisy. Bị hỏi dồn đến vậy song cô lấy lại bình tĩnh, đáp lời: “Cậu biết đấy, thoát nhìn, K từng yêu tớ.”

“Đương nhiên! Hai người chẳng phải còn có... em bé... Tớ xin lỗi, tớ không cố ý nhắc đến chuyện con của cậu, tớ chỉ muốn nói, cậu nghi ngờ K?” Daisy dường như vô cùng kinh ngạc, lắp bắp trong điện thoại, sau đó lại nói: “Nói thật với tớ đi, có phải K muốn giết cậu? Tối hôm đó anh ta tự dùng gọi điện cho tớ, thực ra là muốn tớ cảnh cáo cậu...”

“Đúng”, Mạc Tang nhắm mắt, tựa vào máy treo điện thoại, tựa nhận với Daisy.

Daisy lặng đi một lúc rất lâu. Vốn là người phụ nữ thông minh, nhạy cảm song cô vẫn kinh ngạc tới mức không thể tin đó là sự thật. Nhiều lần cô muốn nói điều gì nhưng không thể diễn đạt thành lời, rất lâu sau mới hỏi Mạc Tang: “Giờ cậu đang ở đâu?”

Mạc Tang không trả lời, “Daisy, nói cho tớ biết vị trí của cậu, tớ sẽ tới đó. Nếu K lại gọi điện cho cậu, hãy để tớ nghe máy.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Mạc Tang đứng trên vỉa hè một lúc lâu.

Cô nhìn phố xá mỗi lúc một nhộn nhịp, nhìn thấy rất nhiều người vội vã ra khỏi cửa đi làm, chạy bắt xe công cộng. cô ngắm cả sạp bán đồ ăn sáng bày ven đường.

Thế giới đơn giản và bình dị ấy từ trước đến nay không hề liên quan đến cô.

Mạc Tang vốn không tin vào thần thánh, nhưng giờ đã ngày một hiểu được “số mệnh” mà mọi người vẫn nói. Có lẽ số mệnh an bài cô chẳng có cơ hội được là một trong số những người mà mình trông thấy trên phố sớm nay.

Chẳng mấy chốc mặt trời đã nhô cao, nhiệt độ tăng nhanh, đến gió cũng phảng phất hơi nóng. Mạc Tang đứng ngẩn một lúc, nhìn dòng người đi lại ngược xuôi, sau đó lên xe chuẩn bị đến chỗ Daisy.

Trốn chạy không phải là một cách hay, cô quyết định chủ động quay lại tìm K.

Mạc Tang nhấn mạnh ga, lái xe tới khu vực mà Daisy nói.

Đây là sự phản kháng cuối cùng mà cô có thể làm với số mệnh của mình.

Địa chỉ mà Daisy nói thuộc một khu dân cư bình dân nằm ở phía Đông thành phố. Phải mất một lúc lâu Mạc Tang mới tìm thấy, cô đỗ xe trước một căn nhà thấp, được sơn toàn bộ màu trắng xám.

Nhìn qua, mọi thứ ở đây có vẻ quy củ với phong cách kiến trúc cũ. Nhiều người già đang ngồi ngoài sân, có lẽ đây từng là một khu nhà dành cho họ hàng thân thích trong một gia tộc. Theo đà phát triển chóng mặt của Diệp Thành, nơi này trở nên bé nhỏ, kém nổi bật.

Như vậy có nghĩa là, Daisy đã rời khỏi nhà họ Lục, chắc hẳn đây là nơi ở mới mà cô ấy tự tìm.

Mạc Tang gõ cửa theo ám hiệu, nhưng cửa vừa mở, áp sát cô là mũi súng. Cô lập tức ấn tay Daisy xuống: “Tớ đây”, sau đó Daisy kéo Mạc Tang vào trong, khóa trái cửa lại.

Không gian ở gần cửa ra vào của căn nhà không lớn, hơi u tối vì chỉ được thắp sáng bằng một hàng nến.

Daisy mặc chiếc áo hai dây bằng ren màu trắng, cô xoay súng, nhìn Mạc Tang lạnh lùng, không nói nửa lời. Ánh mắt đó khiến Mạc Tang chột dạ, cô ra sức giải thích: “Không phải tớ cố ý giấu cậu đâu...”

Daisy vẫn lặng thinh, quay người vào trong, Mạc Tang đành bước theo, vừa đi vừa nói: “Đến cậu hẳn cũng không buông tha.”

Daisy tiếp tục giữ im lặng.

“Daisy? Tớ biết cậu giận tớ, nhưng cậu nghĩ xem, nếu đổi lại người xảy ra chuyện là cậu, cậu có để tớ bị liên lụy không?”

Daisy bước thẳng vào phòng, ném khẩu súng lên bàn, sau đó quay người nhìn Mạc Tang, cuối cùng không nén được giận dữ, chất vấn: “Phải! Tớ biết cậu muốn tớ yên ổn, nhưng tối hôm đó tớ nhận ra sự chẳng lành, chuyện tới mức đó mà cậu còn không chịu nói ra sự thật!” Cô nàng Hồ Diệp trang nhã, yêu kiều chưa bao giờ giận dữ như thế, cô tựa vào bàn, tiếp tục nói: “Năm đó cậu bỏ trốn... cũng là vì K muốn giết cậu?”

Mạc Tang không nói gì, một lúc sau mới gật đầu, đáp: “Ừ.”

Phòng ở đây tuy không rộng, nhưng theo sở thích của chủ nhân, mọi thứ được bố trí hoa lệ, thậm chí rất mềm mại, chiếc giường cũng mang phong cách sang trọng mà Daisy yêu thích. Dường như có thể tưởng tượng được vẻ quyền rũ, nồng nàn của nữ chủ nhân mỗi khi đêm về.

Nếu chưa bước vào tận bên trong, hoàn toàn không thể tưởng tượng được cách trang trí nội thất.

Mạc Tang ngồi bên chiếc bàn ăn kiểu Âu, nhìn kỹ Daisy, hôm nay cô không trang điểm. Đuôi lông mày cô có vết thương mờ mờ, đáng vẻ uể oải nhưng không mất đi sự kiêu diễm vốn có.

Mạc Tang không thích Daisy của hiện tại. Năm mười tuổi cô lần đầu gặp Daisy - lúc đó khác xa so với bây giờ. Chất phong tình như một vết thương ngày càng ăn sâu vào da thịt cô nàng.

Họ từng chứng kiến đáng vẻ ngây thơ của nhau, vì thế kí ức quá sâu đậm, chẳng thể giấu nhau điều gì.

Daisy bước tới, nhẹ nhàng ôm Mạc Tang như ngày còn thơ bé. Cô lớn hơn Mạc Tang vài tuổi nên tự giác cư xử như một người chị. Họ gặp nhau giữa thời tiết giá buốt của châu Âu, sự lạnh lẽo cùng nỗi sợ hãi thấm vào từng thớ thịt. Những đứa trẻ vừa được mua về từ chợ đen quá thiếu thốn cảm giác an toàn, chỉ có thể rúc vào nhau run lẩy bẩy.

Hôm nay cũng như hơn mười năm trước, lúc đó Daisy cũng ôm cô như thế này, Daisy vỗ về cô em gái gầy gò, an ủi: “Không sao đâu, K là người tốt.”

Chẳng riêng gì Daisy, bản thân Mạc Tang cũng từng thừa nhận điều này, nhiều năm sau đó, cô vẫn cảm thấy K là người tốt. Cho dù có mục đích ích kỷ thế nào, anh ta cũng không dầy vò lũ trẻ. Không giống những người chủ khác, K đưa họ đi huấn luyện, giao công việc, trả thù lao hậu hĩnh, thậm chí từng cho họ cảm giác của một gia đình...

Đối với những cô bé bị mua bán như họ, đây đã là ân tình lớn như trời bể.

Một hồi lâu, cả hai đều không nói gì, chỉ tựa vào nhau, cho đến khi Mạc Tang có chút ngẹn ngào. Nhưng cô không khóc, vỗ lên lưng Daisy, khẽ nói: “K vì viên Tuyết Sơn Linh Chi Lệ mà muốn trừ khử tớ, dù sao tớ cũng

đã biết quá nhiều...Sau khi mất con, tớ luôn trách hấn... Tớ đoán vì điều này mà K cho rằng tớ không còn nghe lời nữa, cấp trên lại gây áp lực, vì thế hấn buộc phải chọn cách tự giữ lấy thân.”

“Tại sao anh ta phải làm vậy? Năm đó hai người cãi nhau nảy lửa khiến cậu phải tới tận Budapest, sau đó lại gây sự đến mức cậu phải vào viện sinh non... tất cả những điều này có lợi gì cho anh ta? Huống hồ đứa trẻ là con của hai người! Mạc Tang thân yêu, K không phải là kẻ máu lạnh như thế, nhất định phải có nguyên do gì đó...”

Phản bội là điều tối kị của bất kì một tổ chức nào. Rốt cuộc vì lý do gì mà K cho rằng Mạc Tang bắt đầu phản bội hấn?

Mạc Tang bất giác nhớ lại câu nói cuối cùng của K qua tai nghe hôm ở Zurich, lúc đó mọi thứ xung quanh hỗn loạn, cô ngã xuống đất, chẳng thể nghe rõ.

Rốt cuộc hấn đã nói gì, nếu quả thật K muốn giết cô chỉ vì sợ lộ bí mật, vậy hà cớ gì hấn nhắc tới đứa trẻ trong giây phút cuối.

Daisy buông Mạc Tang, vỗ vỗ lên người, tỏ ý khuyên cô phản chấn lên, sau đó đi pha hồng trà rồi bê tới.

“Mấy hôm nay tớ đã nghĩ rất nhiều, Mạc Tang... Cậu cần kiểm tra xem giữa hai người có hiểu lầm nào?” Daisy uống một ngụm trà, gương mặt tự lự. “Tớ luôn cảm thấy từ lúc cậu bất ngờ mang bầu... mọi thứ trở nên khác lạ.”

Tay Mạc Tang run lên, cô đặt tách trà xuống, cố gắng trấn tĩnh lại. “Daisy, tớ không muốn nhắc đến con gái nữa... Bao nhiêu năm tớ không thể ngủ yên, tất cả đều tại tớ... Nếu không chạy tới tận Budapest, tớ đã không bị mấy tên khốn nạn đó nhòm ngó. Nếu không gặp tai nạn giao thông, con của tớ đã không xảy ra chuyện... Tớ đã hại chết con!” Mạc Tang

không kiểm soát được cảm xúc, hai tay nắm tóc. Giữa lúc rối bời, cô lại cắn đốt ngón tay một cách vô thức, run lẩy bẩy nói: “Cậu biết không... Bác sĩ nói đó là một bé gái, sinh ra đã không thể... nữa rồi.”

Daisy kéo tay Mạc Tang, giúp cô thả lỏng, tỏ ý nói chuyện đã qua rồi. Năm đó, sau khi biết mình mang thai, Mạc Tang và K lớn tiếng cãi nhau, rồi cô tức giận một mình từ Zurich tới Budapest. Khoảng thời gian ấy Daisy đang phải theo nhiệm vụ ở Thụy Sĩ, không nắm rõ sự tình. Sau này cô chỉ nghe kể lại rằng, ở Budapest, Mạc Tang gặp phiền phức lớn khi đụng phải đặc công của nước khác. Vì không yên tâm, cuối cùng K cũng tới Budapest nhưng không ngờ chậm một bước. Hôm anh ta đến, Mạc Tang gặp tai nạn giao thông trong lúc bị người ta đuổi theo, tỉnh dậy sau hai ngày mê man, K nói với cô rằng em bé bị sinh non, không thể cứu sống.

Đối với Mạc Tang sự việc này là cú đòn chí mạng, cô gằn như vỡ vụn, suốt một thời gian dài, người khác khuyên nhủ cũng không nguôi ngoai. Cô hành hạ bản thân bằng cách nhốt mình trong phòng. Từ đó trở đi, chẳng ai dám nhắc tới chuyện đứa con trước mặt Mạc Tang, sợ cô bị kích động, đến Daisy cũng không dám hỏi nhiều.

Một thời gian dài sau đó họ mới trở về Zurich, và sau đó nữa...

Mạc Tang nhìn Daisy, gượng cười, tỏ ý cô không sao. Cuối cùng cô cũng mở lời nói ra bí mật chôn giấu bao năm: “Vụ nổ cuối cùng đó... thực ra là do K bắn, hắn cố tình lừa tớ đứng đợi ở chỗ nguy hiểm để giết tớ, nhưng sau đó bắn trúng thùng xăng.. chân tớ bị thiêu bỏng, may mà cái số còn chưa đến lúc chết.”

Daisy kinh hãi nhìn Mạc Tang. Không biết vì mâu thuẫn gì, cãi vã ra sao, ba năm trước K lại cạnh tình với Mạc Tang, tàn nhẫn ra tay không thương tiếc.

Mạc Tang mân mê tách trà, cho tới khi nước lạnh ngắt mới kể vắn tắt những chuyện xảy ra trên chặng đường trốn chạy, Daisy vẫn không rời lệ, cô là người phụ nữ chưa bao giờ khóc.

Ánh mắt Daisy lộ rõ vẻ đau khổ, nhưng sau đó kiềm chế, cất tiếng hỏi: “Cậu còn nhớ năm đó cậu vô cùng sợ hãi khi lần đầu bắn súng và đã khóc rất lâu không?”

Mạc Tang gật đầu, giờ đây ngẫm lại, thở đó cô ngây thơ biết mấy.

Daisy thở dài, vỗ lên tay bạn: “Bây giờ vẫn thế đây cô nương ạ, đừng khóc nữa, những chuyện này... sớm muộn rồi cũng sẽ qua.”

Hai người trầm ngâm một lúc, buồn khổ, hận thù cũng chẳng ích lợi gì, cuối cùng cả hai bình tĩnh lại.

Nhìn vào ánh mắt trầm lặng của Daisy, trong đầu Mạc Tang bỗng hiện ra một số hình ảnh. Cô nhớ tới cửa sổ trong suốt, khi đêm buông xuống có thể nhìn thấy dải ngân hà lấp lánh như những hạt kim cương. Đó là nhà Đường Tụng, anh ngồi trên chiếc ghế mây cạnh cửa sổ, luôn luôn điềm tĩnh khi pha trà, kể cả khi đang ngẫm đầu trí cùng cô, anh vẫn rất ôn hoà.

Nếu không phải vì gặp Đường Tụng, có lẽ giờ đây cô cũng chịu thua số phận như Daisy.

Daisy đứng dậy thay quần áo, chỉnh chiếc dây váy trước gương. Chợt nhìn thấy vẻ mặt của Mạc Tang, cô cười hỏi: “Cậu nhớ đến ai vậy?”

Mạc Tang ngẩn ra nhưng sau đó lắc đầu: “Không có gì.”

“Cậu biết không, các bà được gọi là phu nhân đó luôn nhìn chồng họ với vẻ mặt như thế.” Sẵn lúc đang làm đẹp, Daisy bước tới giúp Mạc Tang buộc lại mái tóc dài, vừa làm vừa chê cô luộm thuộm. Rồi cô nói tiếp: “Đã yêu

đến không còn gì để oán trách, tại sao phải giả vờ điềm tĩnh trước sự thật tàn khốc. Thật ra tớ ngưỡng mộ những người đàn bà ngu xuẩn đó, rõ ràng biết chồng mình đi tìm thú vui đấy, nhưng họ vẫn yêu.”

Mạc Tang không hiểu tại sao bản thân bỗng nhiên nhớ tới Đường Tụng, lại thêm nghe câu nói của Daisy, cô chợt cảm thấy có chút hoang mang, đẩy tay bạn: “Đừng nói luyên thuyên, không có gì oán trách? Tớ yêu K suốt mười năm để rồi nhận kết cục như thế này đây.”

Daisy thản nhiên lắc đầu, Mạc Tang chợt nhớ ra điều gì, kéo cô hỏi: “Đợi đã, Lục Viễn Kha đâu?”

“Gọi điện cho cậu xong thì tớ đi, chẳng biết anh ta ở đâu, mấy hôm nay... ừ, chắc anh ta chưa đến hộp đêm.”

“Anh ta không đi tìm cậu à? Cậu không nói một lời từ biệt mà biến mất luôn hả?”

Daisy nhìn Mạc Tang có vẻ khó hiểu, “Tại sao phải từ biệt? Chúng tớ chẳng có quan hệ gì cả, muốn đi thì đi thôi. Hơn nữa dạo này tớ không có thời gian bận tâm tới anh ta. Chẳng lẽ cậu cho rằng tớ còn tiếp tục nhiệm vụ đoạt Tuyết Sơn Chi Lệ?” Nói rồi giơ điện thoại lên nhìn, “Tớ chặn số của Lục Viễn Kha rồi, anh ta chẳng thể tìm ra tớ.”

Mạc Tang hết sức ngạc nhiên, đứng dậy nói: “Cậu điên rồi? Để K biết được việc này, cậu sẽ chịu kết cục giống tớ vì không nghe mệnh lệnh! Chuyện của tớ và hắn không liên quan tới cậu, đừng hồ đồ như thế.”

Daisy bỏ ngoài tai, cô vừa đưa ra một quyết định đáng sợ nhưng không muốn nghe khuyên nhủ. Cô tiếp tục sửa sang váy áo, đứng trước bàn trang điểm đeo bông tai. Mạc Tang cố hết sức khuyên Daisy lý trí hơn, nhưng cô chỉ nói: “Tớ chẳng phải thánh nhân, không hoàn toàn vì cậu mà còn vì bản thân tớ.”

“Ý cậu là gì?”

Daisy châm điều thuốc, tựa vào cửa sổ hít một hơi, sau đó quay người nhìn Mạc Tang, trong làn khói thuốc, cô cười rất quyến rũ. “Có lẽ tớ điên phải không, nhưng lần này tớ không muốn làm nữa, mọi nhiệm vụ khác đều có thể, trừ lần này.”

Mạc Tang bỗng hiểu ra, có thể ngay đến bản thân Daisy cũng không thể cắt nghĩa chính xác, vì cô không muốn thừa nhận mình còn có trái tim. Nhưng Mạc Tang hiểu được tình cảm đó, chẳng ai bảo ai, cả cô và Daisy đều chung một con đường.

“Là vì... Lục Viễn Kha phải không?” Mạc Tang cất lời hỏi, nhưng chỉ thấy Daisy dập điều thuốc, cầm túi xách bước ra ngoài, sau đó đổi chủ đề: “Cậu đi mua đồ ăn nhé, bánh su kem của tiệm ở góc đường ngon lắm, đợi tớ về.”

Tối hôm đó, họ như trở lại thời bé, tật cũ của Daisy vẫn không đổi, cô muốn giữ dáng nhưng lại mê đồ ngọt, hai người quây quần bên nhau cùng ăn cơm, cùng xem phim dài tập suốt mướt trên truyền hình.

Daisy lưu số của K nhưng hẳn chỉ nhận cuộc điện thoại nếu muốn, bằng không có gọi cũng chỉ nghe tiếng giới thiệu của một công ty bảo hiểm nhằm che tai mắt thiên hạ. Vì thế, Mạc Tang quyết định đợi, dù sao cũng đến lúc K chủ động liên lạc.

Những ngày sau đó, người đợi không còn quá căng thẳng.

Hai cô gái nằm trên sofa, Mạc Tang gối lên vai Daisy, ngửi thấy mùi hương nhẹ nhẹ từ người cô, song không phải nước hoa dành cho nữ.

“Cậu đổi nước hoa rồi à? Tớ nhớ là cậu chỉ dùng của hãng kia thôi mà.”

Daisy lắc đầu, “Lâu rồi không dùng nữa, tới Diệp Thành tớ cũng lười nhác.” Cô nghĩ giây lát rồi đưa tay lên mũi ngửi, sau đó nói bằng quơ, “Là mùi trên người Lục Viễn Kha đấy.”

Mạc Tang vẫn nhìn vào ti vi, một lúc lâu sau mới nói: “Daisy, anh ta thật sự yêu cậu.”

Daisy có vẻ buồn ngủ, cô cười khẽ, tựa lên chiếc gối trang trí sofa, vỗ lên đầu Mạc Tang, “Cậu vẫn như hồi xưa, giống như một con mèo ngốc.”

“Tớ nói sự thật đấy.”

Daisy vẫn không để tâm, “Những người đàn ông bị ô uế thanh danh vì tớ, họ cũng yêu tớ thật. Mạc Tang thân yêu, sự khác biệt giữa gặp dịp góp vui và cả đời không đổi là, gặp dịp góp vui sẽ được lâu dài hơn một chút. Chỉ có điều...”, cô nằm trên chiếc sofa lông thiên nga màu đỏ trầm, tư thế thoải mái, nhan sắc đẹp đẽ, nhưng ánh mắt thì đã già.

Daisy nhìn mặt Mạc Tang với đôi mắt của người đã nhìn thấy quá nhiều sự giả tạo ở đời, nhẹ nhàng nói: “Đừng nghĩ là tớ không biết gì, cũng như tại sao bây giờ cậu ngồi đây thôi.” Nói rồi, Daisy ngửa mặt đọc một câu tiếng Anh: “One can always be kind to people one cares nothing about.”

Hồi nhỏ họ từng đọc sách của Oscar Wilde(*), “Một người luôn có thể đối xử tốt với người mà anh ta không quan tâm.”

(*) *Oscar Wilde (1854-1900): Nhà văn nổi tiếng của Ireland.*

Mạc Tang nhớ đến gương mặt nghiêng hòa nhã của người đàn ông đó, cùng vẻ nghiêm túc đầy cuốn hút khi anh viết thư pháp.

Phải rồi, họ đều là vậy.

Chương 13: Lòng tốt của kẻ chẳng yêu tôi

Cái gì đến rồi cũng sẽ đến.

K gọi điện vào hai giờ sáng, lúc đó Daisy và Mạc Tang đều đã ngủ. Trong tiềm thức, Mạc Tang còn hơi lo sợ, cô vùng dậy khi khi điện thoại đổ tiếng chuông đầu tiên.

Daisy đưa tay bật điện, rời khỏi giường. Chuông cuộc gọi của K không giống những số khác nên chỉ nghe là biết, cô nhìn Mạc Tang hỏi: “Cậu có chắc muốn nghe điện thoại?”

“Đưa cho tớ.” Mạc Tang rất tỉnh táo, ngồi ở mép giường. Mái tóc rối bung nhưng vẻ mặt kiên định.

Daisy chân chừ giầy lát, sau đó chuyển điện thoại cho Mạc Tang, còn cô khoác lên mình chiếc áo choàng ngủ bằng lụa tơ tằm, tay với hộp thuốc lá rồi đi vào bếp.

Phòng ngủ tĩnh mịch, Mạc Tang ấn nút nhận cuộc gọi song không nói gì. Người ở đầu dây bên kia quả nhiên đã sớm dự đoán được: “Con mèo nhỏ của anh, anh rất nhớ em.”

Mạc Tang dăm dăm trông ra ngoài cửa sổ, lòng cô cũng như cảnh đêm mịt mùng, lạnh lùng, không chút xao động. Rất lâu rồi cô không nghe giọng nói của K, hẳn dường như vừa hút nhiều thuốc lá, giọng khản đặc.

Cô điềm nhiên chào hỏi, không còn cảm thấy phần nộ.

Ba năm qua đi, giờ đây Mạc Tang là cô gái hai mươi tư tuổi, khác trước rất nhiều, cô không còn bồng bột như năm nào.

Giữ khuya, họ nói chuyện điện thoại như ôn lại chuyện cũ, Mạc Tang tạm thời quên đi những ý nghĩ thù hằn.

Cô hỏi hần: “Anh ở đâu, tôi muốn gặp anh một chút.”

“Ồ, cuối cùng em chịu trở về nhà rồi. Nếu em sớm nghe lời, anh nữ lòng nào làm em bị tổn thương... Em nhớ buổi tối hôm đó chứ?” Giọng K đầy vẻ tiếc nuối, hần tiếp lời: “Trợ thủ của em khá đấy, anh chẳng phải nhọc công tốn sức, nhà họ Đường đã ém xong xuôi.”

Anh ta luôn thích coi Mạc Tang như một con mèo, trước đây cô nghĩ, đó là cách gọi thân mật nhưng sau này vô cùng căm ghét kiểu xưng hô đó. “Tôi không còn là con vật cưng như trước nữa. K, đọc địa chỉ đi.” Mạc Tang hơi mệt, nhắm mắt tựa trên tường, ghé sát điện thoại nói: “Dù sao các người cũng muốn giết tôi, giờ tôi chủ động về, chắc anh vui lắm nhỉ.”

K cười khàn, xung quanh vắng lặng đến nỗi tiếng cười của hần thấp thoáng vọng lại, nghe rất kì dị. K thản nhiên lắm nhắm một đoạn nhạc cổ điển, trả lời cô với vẻ đắc ý: “Khách sạn Lellan, tầng bốn mươi bốn.”

“Lellan? Tôi nhớ đó là công trình bỏ hoang, anh định lên tận đó bằng cách nào?”

“Em yêu... nhiệm vụ Tuyết Sơn Chi Lệ thất bại, đương nhiên chỉ còn cách bỏ hoang, nếu không nó sẽ là niềm tự hào của Diệp Thành.” K giải thích đơn giản: “Anh đã đầu tư xây khách sạn, sau này còn làm nơi dưỡng lão, à, đương nhiên... anh vốn định tặng nó cho em.”

Mạc Tang cười nhạt, một lúc sau mới lạnh lùng nói: “Bây giờ tôi ra đó, nếu anh muốn tặng nó cho tôi thì vẫn còn kịp đấy.”

Tòa nhà Lellan hay gọi chính xác hơn là khách sạn Lellan, nằm trên trục đường tới biệt thự trên núi của Đường Tụng. Mỗi lần đi đón Đường Đường, cô đều ngang qua đó, vì thế còn lưu ấn tượng.

Lellan nằm gần điểm giáp ranh giữa nội thành và ngoại ô, lúc mới xây đã rất hoành tráng, nhưng không biết vì lý do gì, mấy năm trước công trình bị tạm dừng. Nghe nói sau đó không ít người muốn mua lại để phục vụ ý đồ kinh doanh khác, đáng tiếc chủ sở hữu từ chối bán, cứ giữ nguyên hiện trạng, dường như để đợi vốn luân chuyển, cuối cùng nó thành công trình bỏ hoang.

Đường Tụng từng nói, công ty anh vốn cũng có ý định thương lượng mua lại nhưng sau đó không thực hiện.

Hóa ra, K luôn ở sát bên họ.

Mạc Tang biết K không nói dối, chắc chắn hẳn đã bỏ vốn xây dựng để làm chỗ lùi cho mình sau này, nhưng không ngờ Tuyết Sơn Chi Lệ sắp đến tay thì biến mất. Công trình lại lớn, đòi hỏi khoản đầu tư khổng lồ, song K không phải doanh nhân, không có nguồn vốn ổn định nên đành tạm thời dừng lại. Lần này về Diệp Thành... mọi thứ đều phù hợp với phong cách hành sự của hắn. Chọn con đường đó làm nơi ẩn náu, chắc chắn hẳn đã biết đến sự tồn tại của Đường Tụng, cố tình ở lại để tìm thời cơ thích hợp trừ khử Mạc Tang.

Đứng từ trên cao nhìn xuống, lừa gạt người đời là sở thích của K.

Mạc Tang xuống lâu khi trời còn tối đen như mực. Chủ nhân chiếc xe Jeep mà cô lấy trộm chắc chắn đã báo cảnh sát, giờ lái xe trên đường sẽ không an toàn nhưng đành vậy, vì Lục Viễn Kha đang tìm Daisy khắp thành phố nên không thể dùng xe của cô ấy. May là vào giờ này, đường vắng tanh, ít có khả năng bị người khác trông thấy.

Mạc Tang không cảm thấy lo sợ hay băn khoăn, K chẳng có lý do gì để từ bỏ ý định xây dựng khách sạn đó.

Daisy tiễn Mạc Tang ra ngoài, không nói câu nào. Cho đến khi chuẩn bị ngồi vào xe, Daisy bỗng kéo cánh tay cô. Mạc Tang nhìn bạn, lắc đầu bảo: “Tớ hứa với cậu, nếu có cơ hội, nhất định tớ sẽ tiếp tục sống.”

Daisy gật đầu, ôm Mạc Tang trong màn đêm, khẽ nói bên tai cô: “Tớ muốn giúp cậu, cho dù phải từ bỏ tất cả, nhưng tớ biết mình không có tư cách xen vào chuyện này.”

“Chỉ có tớ và hấn mới có thể giải quyết, đó là lý do tớ chủ động quay về. Daisy, cậu cũng phải đồng ý với tớ chuyện này, nếu tớ không trở lại, cậu sẽ...”

Daisy bỗng ngắt lời Mạc Tang: “Đường Tụng vẫn ổn.”

Mạc Tang sững người khi nghe thấy câu này. Ánh mắt Daisy hiền hòa, bao dung, “Cậu tưởng tớ không nhìn ra điều gì ư... Hôm qua ra ngoài, tớ biết được thông tin, tối đó Đường Tụng được đưa về, giờ chắc ổn rồi.”

Mạc Tang cúi đầu, bảo: “Vây thì tốt.” Cô không muốn giải thích thêm, mở cửa vào trong xe.

Nhưng Daisy vẫn muốn thuyết phục Mạc Tang, cô gõ cửa kính xe hỏi: “Cậu không muốn gặp lại anh ấy sao?”

Mạc Tang nhìn thẳng hướng trước mắt, biết mình không còn bất kỳ sự lựa chọn nào khác. Cô khẽ lắc đầu, nói: “Không như cậu nghĩ đâu, Daisy. Chuyện của tớ và anh ấy... chỉ là một việc ngoài ý muốn.”

Daisy buông tay, nhìn theo chiếc xe dần xa.

Rất nhanh sau đó, tiếng xe chạy cũng tan biến vào khoảng không, chỉ còn lại một mình Daisy đứng trong bóng đêm mịt mù. Cô thu mình trong chiếc váy ngủ tơ tằm trắng, chậm rãi đốt một điếu thuốc. Hơn hai giờ sáng, trên con đường ở khu phố nhỏ, Daisy từ biệt người bạn thân yêu.

Khoảng không im lặng như tờ, Mạc Tang đi chuyến này chẳng khác gì tự nộp mạng, đây là sự thật mà cả hai đều hiểu rõ. Những người phụ nữ làm nghề như họ, sớm muộn cũng chẳng có kết thúc êm đẹp.

Vậy mà Daisy vẫn không rơi nước mắt.

Đêm đó dài dằng dặc, dài đến mức khiến người ta băn khoăn liệu có phải mình đang mơ.

Mạc Tang nhớ rằng, những hình ảnh này cô chỉ từng thấy trong cơn mộng mị.

Từ khi K bắn phát súng cách đây ba năm, cô đã chôn vùi mọi tình cảm cùng trận nổ. Cô nghĩ rằng, đời này kiếp này, cô sẽ chẳng bao giờ gặp lại hắn.

Nhưng đêm nay, Mạc Tang từng phút, từng phút một tiến gần K - người đàn ông cô đã yêu đã hận, giờ đây muốn đoạt mạng cô. Cô không phần nộ như dự tính, chỉ có chút buồn rầu, thất vọng, chẳng biết tại sao còn có phần luyến tiếc.

Mạc Tang vừa lái xe vừa chế giễu bản thân, phải chăng đây gọi là tâm lý không yên lòng? Vì từng mong ước cao xa nên lúc này bắt đầu cảm thấy luyến tiếc khi phải đối diện với cái chết.

Còn có thể thế nào đây? Biết Đường Tụng vẫn ôn là cô mãi nguyện rồi. Tất cả những điều cần làm lúc này là bình thản, như màn đêm im lìm trước mặt.

Giữa không gian mịt mù, khách sạn Lellan trông như một thành lũy đáng sợ, đầy vẻ chết chóc.

Dưới ánh trăng, chiếc bóng của Mạc Tang hắt lên tấm kính mờ. Cô một mình bước vào tòa nhà xây dở đồ sộ nhưng hoang tàn, bụi bặm. Xung quanh tối om, hươ tay ra cũng chẳng nhìn rõ năm ngón. Mạc Tang bỗng nhìn thấy tia sáng yếu ớt ở góc đại sảnh, dò dẫm lại gần, cô nhận ra đó là hướng đặt thang máy, không ngờ ở đây có điện, nhưng chỉ duy nhất thang máy đó hoạt động.

Mạc Tang vào trong, lên thẳng tầng bốn mươi bốn như K đã hẹn. Khi cửa thang máy mở, không gian cũng tối om. Cô bước ra, đứng một chỗ, không tài nào xác định nổi phương hướng.

“K?”

Cửa thang máy đằng sau từ từ đóng lại, ánh sáng duy nhất cũng biến mất, cô cứ đơn độc đứng trong đó, như ở dưới tầng hầm năm mươi tuổi.

Đen tối, nguy hiểm và không lối thoát, thần chết có thể đến bất cứ lúc nào.

Bốn bề vắng lặng đến ghê rợn. Mạc Tang gọi vài tiếng thăm dò nhưng không ai đáp lại. cô đành dựa vào trục gác để bước về phía trước, dường như ở đây còn chưa trang trí nội thất. Vì quá yên ắng, cô có thể nghe chính tiếng bước chân mình vọng lại.

Mạc Tang mờ mờ nhìn thấy khung cửa sổ ở phía xa nằm ở một góc hiểm hóc, cổ quái. Ánh trăng phản xạ qua tấm kính, tạo thành một dải phân cách

bên sáng bên tối dưới nền. Nhờ ánh sáng này, cô trông thấy sau lưng dường như có bóng người đang đứng lẳng lẳng.

Mọi thứ xung quanh khiến người ta dựng tóc gáy, nhưng Mạc Tang không kêu lên mà chỉ đứng yên nhìn chiếc bóng, cho đến khi hai cánh tay phía sau từ từ đưa lên, ấn xuống vai cô, Mạc Tang vẫn không cử động.

Đôi bàn tay mỗi lúc một lúc một đè nặng hơn, song vẫn có chút gì đó như vỗ về thân mật, có vẻ đang xác nhận điều gì. Rồi anh ta nhẹ nhàng xoa cổ Mạc Tang, cúi người cười khàn bên tai cô, “Anh biết mà, em sẽ quay lại.”

Mạc Tang nhắm mắt, khẽ thở dài, cuối cùng cũng thốt lên tên hắn: “K.”

K rút khẩu súng ở sau lưng cô, xoay chuyển trên tay rồi bước về hướng cửa sổ có ánh trăng chiếu sáng, Mạc Tang theo sau, dần dần nhận rõ vẻ ngoài của K hiện tại.

“Anh già đi nhiều quá.” Mạc Tang có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy mái đầu bạc trắng gần một nửa của K, dừng lại một chút rồi tiếp lời: “Mới có ba năm.”

Thực ra K lớn hơn Mạc Tang mười hai tuổi, tính ra, hắn mới ba mươi sáu, vậy mà luôn làm cho mình có vẻ như một ông già. Hắn tựa lên một chiếc ghế để ngồi xiên xẹo bên ô cửa sổ, mặt thoáng nở nụ cười đầy hàm ý.

K chẳng hề bận tâm tới nhận xét của Mạc Tang, đưa tay xoa nhẹ lên viên đá trên súng, mở lời hỏi cô: “Tại sao phải trốn chạy?”

Hắn chẳng hề khác trước, vẫn hành xử theo ý muốn, tàn nhẫn đến mức khiến người khác phẫn nộ. Mạc Tang hết sức gồng mình mới có thể kìm nén cơn tức giận, “Cho dù là con vật cưng, tôi cũng có quyền phản kháng.”

Đôi phương phá lên cười, dường như cảm thấy câu trả lời rất thú vị. Có lẽ mấy năm nay hắn hút thuốc nhiều hơn trước nên giọng càng khàn đục, tiếng cười vọng lại như tiếng con quỳ rên rĩ trong đêm.

Mạc Tang nghiêng răng nhìn chăm chăm vào hắn, sau đó nói: “Anh đã cứu tôi, nuôi tôi mười năm. Là do tôi tự làm tự chịu, cứ tưởng anh còn có lòng tốt...” Một cơn gió phảng phát bay vào, ở độ cao hơn bốn mươi tầng, cô cảm giác gió đêm như lưỡi dao cắt. Cô đứng đó, người run lên, mặt đối mặt với gã đàn ông, “Hãy trả lời rõ ràng với tôi, sau đó tùy anh xử lý tôi thế nào cũng được.”

Nụ cười của K chợt tắt, trên chiếc áo jacket màu xám đen còn vương tàn thuốc lá. Hắn đưa tay ép Mạc Tang lại gần hơn, sự phản kháng của cô chẳng có tác dụng, cô bị hắn ôm chặt. Hắn chưa già mà đôi mắt đã mờ đục, ẩn chứa sự dị hợm, điên cuồng, chất rồ dại thể hiện từng chút, từng chút một, như ép người khác phát điên.

Ba năm trước, khi nhận được cái ôm thế này, Mạc Tang sẽ ngoan ngoãn như một con mèo, đáp lại với sự tình tứ. Cô cũng sẽ vui sướng âm ỉ trong lòng khi được hắn lại gần. Mạc Tang từng yêu và từng khao khát cái ôm như một cặp tình nhân, vậy mà giờ đây, cái ôm đó khiến cô lạnh đến run người, không thể chống đỡ được, cô gần như vỡ vụn. Sự phòng bị, cảnh giác mà cô chuẩn bị trong mấy ngày qua bỗng chốc sụp đổ sau hành động này của hắn, cô lầm bầm: “Thả tôi ra, anh thả tôi ra... anh chưa từng yêu tôi.”

K bóp cổ Mạc Tang, ép cô nhìn vào mắt hắn, “Em muốn câu trả lời gì?”

“Con gái... Câu mà anh nói khi ở Zurich! Con gái của tôi... đã bị làm sao?”

Hắn không trả lời, dường như không hài lòng với phản ứng của Mạc Tang, sau đó cố tình áp sát khuôn mặt cô, hôn lên giữa hai hàng lông mày.

“Nó chết rồi, con em chết rồi! Tại sao... em lại trốn tránh anh? Em quên rồi sao, con mèo nhỏ của anh, trước đây em thích nhất là được anh hôn như thế... phải chăng là... đừng từ chối anh.”

Mạc Tang cảm nhận được sự thô ráp khi râu của K chạm vào, lướt qua má, cô bỗng giãy giụa mạnh hơn, dùng cả chân để đạp, song vẫn bị K giữ chặt.

Hắn vịn cánh tay cô một cách thô bạo, xô cô vào cửa sổ. Kính rất lạnh, khiến cô như tỉnh táo ra vạn phần. Lúc bị xô, cô va vào kính làm hé ra một bên cánh cửa sổ. Gió quần quật trên độ cao bốn mươi bốn tầng, tấp mạnh làm rối tung mái tóc dài, dường như muốn cuốn cả cô xuống.

Mạc Tang bám chặt vào mép cửa sổ còn K một tay nắm cổ tay cô, tay còn lại túm tóc, bứt mạnh. Hắn bỗng lên cơn giận dữ, “Cô cự tuyệt tôi? Cô có tư cách gì cự tuyệt tôi!”

Cô chống cự trong tuyệt vọng, biết mình đang cách cái chết rất gần.

Tiếng gió rít mạnh khiến người ta chẳng còn nghe thấy rõ gì nữa, gió như sắp xé cô thành mảnh vụn. Chỉ cần K đẩy tay, cô sẽ rơi xuống từ tầng bốn mươi bốn, chết ở tòa nhà hoang chẳng ai ngờ tới. Vài tháng sau... cũng có thể là vài năm sau mới được người ta phát hiện, lúc đó thi thể cô đã thối rữa, chẳng thể nhận ra hình hài.

Đó là sở thích của K, cũng là mục đích hắn bảo cô đến đây.

Nhưng K cứ túm tóc Mạc Tang, đẩy nửa người cô qua cửa sổ mà không thả tay, dường như hắn cố tình giày vò thêm.

Mạc Tang cắn môi không phát ra tiếng động nào, đau đến mức mắt nhòa đi. Vậy mà cô còn có thì giờ để phân tâm, bắt đầu giễu cợt chính mình vì trò đùa lẩn tránh với Đường Tụng ở trung tâm thương mại, cô đã cố ý trêu chọc

anh, lúc đó mới ở tầng bảy. Đáng đời, giờ đây cô sắp rơi xuống từ tầng bốn mươi bốn.

Thiên đường, địa ngục chỉ cách một lần ranh. Mạc Tang vốn chẳng dám nơ được kết thúc đẹp đẽ, nhưng giờ đây cô rất đau lòng. Ngày vẫn nối tiếp ngày trong thế giới nhiều đối cực cùng tồn tại này, cô vẫn còn một vài điều chưa kịp nói, nhưng chẳng còn cơ hội nào nói ra nữa.

Cô nghĩ, rơi xuống rồi cô sẽ hóa đá, ngày ngày nhìn Đường Tụng về nhà, dõi theo cuộc sống bình lặng của anh. Có thể rồi anh sẽ kết hôn, tìm cho Đường Đường một người mẹ nhân từ. Nhưng đời này kiếp này, anh sẽ không bao giờ biết được rằng, câu chuyện sau cơn mưa xối xả đã cho cô dũng khí lớn đến thế nào.

Để cô dám quay lại gặp K, đối diện với quá khứ mục rữa của mình.

Hóa ra sống cũng dễ dàng như vậy. Cô muôn vì Đường Tụng mà trở thành người tốt hơn, dù cho chẳng còn cơ hội được sống.

K túm mạnh tóc cô hơn, bốn cợt hỏi: “Con mèo nhỏ của anh dũng cảm lắm, thích tư thế này không hả? Anh nhớ lần trước em thích chơi như thế này... Đúng không? Gã đàn ông đó? Phải chứ?”

“Anh điên rồi!” Mạc Tang lại giãy giụa nhưng bị K đẩy xuống thêm, cô buộc phải để yên. Tiếng gió bên tai mỗi lúc một to, cô dồn mọi sức lực hỏi hấn: “Trả lời tôi đi, lúc ấy anh đã nói gì...”

Tóc của K cũng bị gió thổi tung, chỉ mới vài năm mà tóc của K đã đổi màu, khiến hấn trở nên già nua. Mạc Tang thoáng trông thấy sự điên cuồng lóe lên từ đáy mắt hấn, nhưng mau chóng bị che đậy, chuyển sang vẻ khảng khái giả tạo, như thể một người anh cả, một người thân. Hấn đột nhiên kéo Mạc Tang vào, đưa cô về từ chỗ cận kề cái chết, sau đó đóng cửa sổ.

Hắn vỗ lên lưng Mạc Tang, tỏ ý bảo cô đừng sợ hãi, rồi làm dấu tay ra hiệu yên lặng, như muốn bảo cô giờ đây đã ổn. Toàn bộ thời gian bị đẩy chỉ vài ba phút mà cô ngỡ như dài bằng cả nửa đời người.

Mạc Tang thở dốc, lão đảo đồ sụp xuống nền nhà. Toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh, tóc rối bung.

K đứng đó, hỏi cô với vẻ của người bề trên: “Sao em lại ở bên Đường Tụng?”

Quả là một câu hỏi nực cười, hắn còn chuyện gì không biết nữa đâu mà đi hỏi vậy. Rõ ràng hắn truy sát trước, ép cô cao chạy xa bay, khiến cô không còn chỗ trốn buộc phải nương náu ở nhà Đường Tụng. Giờ đây hỏi những điều này, lẽ nào là để thỏa mãn tâm lý muốn chiếm hữu quái đản của hắn?

Mạc Tang không muốn nói gì. K đột xì gà trước mặt cô, mùi nồng nặc tỏa ra khắp căn phòng, cô nhìn thấy sự giận dữ từ động tác của hắn.

Gã đàn ông này luôn là lãnh đạo xuất sắc của tổ chức, rất hiếm khi tỏ ra lo lắng, buồn rầu.

Vì lý do gì? Hắn đã ra tay tàn nhẫn với cô, chắc chắn chẳng có lòng thương xót, vậy vì sao phải diễn vẻ khổ sở khi đứng đây.

Mạc Tang không tài nào lý giải nổi biểu cảm biến thái của K, còn hắn đứng đó rít mạnh điếu xì gà rồi nhìn cô, hỏi: “Có biết vì sao vừa rồi anh không buông tay không?”

Mạc Tang sửng người, sau đó cười cợt chính bản thân vì bỗng chốc hiểu ra: “Tôi còn có tác dụng gì với anh?”

Giọng của K càng khàn đục: “Vì em làm anh thất vọng! Trước đây em không sợ chết, vậy mà vừa rồi... em đã sợ hãi.”

Nói hết câu, K ngồi xuống, khói thuốc phả thẳng vào mặt Mạc Tang. Cô muốn lùi lại phía sau nhưng đó là sự thật, cô đành dăm dăm nhìn vào đôi mắt hấn, trong đó chứa đựng quá nhiều trạng thái tâm lý mà cô không thể hiểu rõ, cũng không thể nhìn ra chân tướng.

Ngón tay hấn rờ rờ lên má Mạc Tang, tia sáng từ điều xì gà chỉ cách cô trong gang tấc, đầu điều xì gà lóe lên từng tia nhỏ như đang muốn nhắc nhở điều gì. Hấn giận dữ vì nhìn thấy sự cảnh giác từ đôi mắt người đối diện, “Anh sẽ không nói cho em câu đó, trừ khi em sắp chết một lần nữa! Tại sao em trở nên sợ anh... em là của anh, có nhớ không hả! Người em yêu là anh, tại sao lại phản bội anh!”

Đêm dài dằng dặc như thể chẳng bao giờ còn có ngày mai. Bị trói chân ở khu công trình bỏ hoang trống rỗng, ngoài cái chết, cô chẳng còn đường thoát thân nào.

K ôm Mạc Tang như ngày cô còn bé.

Những người như cô và K đều phải bảo mật thân phận, năm đó sốt cao, Mạc Tang không thể tới bệnh viện, lúc đó K cũng ôm cô chặt như thế này.

K nói: “Em còn nhớ không, lúc mới theo anh em rất nhát gan, hay khóc nhè, lại không nghe lời. Đêm mà không nhìn thấy anh thì không chịu ngủ.”

Họ từng nương tựa nhau để sinh tồn, đó là quãng thời gian âm áp nhất trong hồi ức của cô.

Mạc Tang không giãy giụa nữa, khẽ mở lời xin K, như cô gái bé bỏng năm nào: “K, anh nuôi em lớn, em không thể nào phản bội anh, dù có bỏ đi em cũng không phản bội... Em cũng chẳng thể ở bên người đàn ông họ

Đường đó, em sẽ tới một nơi xa lạ, nhất định không gây phiền toái cho ai cả.” Cô ngược lên nhìn thẳng mắt hắn, “Em thực sự mệt mỏi, giờ hãy giải quyết cho xong đi, hoặc là anh giết em, hoặc là để em đi... được không?”

Cho dù không là người tình cũng là người thân, K có muốn tiếp tục giày vò cô?

Yêu thì sẽ nhẫn nại, không yêu thì cũng nên có sự từ bi.

Bờ vai của Mạc Tang dường như bị ngón tay K bóp nát, vết thương trên vai cô vẫn chưa lành, lúc này nó đau đớn từng hồi, thấu vào tận xương. Nhưng cô để mặc hắn bóp mạnh, như thể đây là vết thương của cả cô và hắn.

Vì K mà cô luyện tập bắn súng, luyện tập mọi phương thức mưu sinh đầy tội lỗi

Nhưng đó đã là chuyện của quá khứ.

Mạc Tang dò dẫm trên người, lấy ra một món đồ, đưa cho K. Đó là chiếc đồng hồ quả quýt cổ mang tên Vết Nứt Thời Gian, cô khẽ nói: “Nhiệm vụ này đã thất bại, nó hỏng rồi, nhưng em nên giao nó cho anh.”

K cầm chiếc đồng hồ, đáy mắt lóe lên tia sáng mà cô không thể hiểu được. Anh ta thở dài, vút điếu xì gà xuống nền nhà, nhìn Mạc Tang nói: “Em đã yêu kẻ khác.”

Lần này không phải là câu nghi vấn.

Con mèo của hắn lớn lên, yêu người khác, phản bội hắn.

Đôi môi Mạc Tang run rẩy, nói khẽ trong bóng đêm: “K, em từng tự nguyện chết vì anh.”

K phá lên cười, “Nhưng giờ đây em muốn sống vì hấn ta.”

Tám kính màu sắc ở nhà thờ với lịch sử vài thế kỷ cuối cùng bị bắn vỡ, quãng thời gian đó không được khoan thứ, chết đi trong phúc âm ngày cũ.

“Em biết luật chơi mà, rời bỏ thì phải để lại cho anh một thứ.”

Mạc Tang nghĩ tới điều này từ trước, không hề do dự nói: “Anh muốn cái gì, tay của em? Chân? Hay...”

K lại cười, giọng thêu thào, xen lẫn là tràng ho khan dữ dội. Hấn đá khẩu súng có khảm viên đá mạc tang về phía cô, từ nòng xi măng thô ráp phát ra âm thanh xoàn xoạt.

Mạc Tang cầm chắc khẩu súng, im lặng chờ đợi sự lựa chọn của K. Cô ngồi bất động dưới nền nhà, một lúc lâu vẫn không nghe thấy hồi đáp, bèn nắm súng bằng tay trái, ấn mũi súng vào khớp xương vai phải, “Em phé bỏ tay phải, từ nay không cầm súng được nữa, các tổ chức khác không tìm đến em, chẳng thể uy hiếp anh được, anh có thể yên tâm rồi.”

Nhưng K bỗng chặn lại, “Anh không thích con mèo tàn phế... Nghe đây, giúp anh làm một việc, hoàn thành nó, anh để em đi.” Hấn ngừng lại, dường như còn muốn nói gì đó nhưng sau đó im lặng.

Ba năm trước K từng nói tương tự, song sau đó lừa cô.

Nhưng lần này Mạc Tang cảm thấy chắc chắn K nói thật. Cô biết có những điều không như trước nữa, sau ba năm, người thay đổi không phải chỉ có cô.

Trước kia cũng có người muốn bỏ tổ chức, K giấu cấp trên, nộp báo cáo khác sự thật rồi bắt kẻ kia để lại con mắt bên phải.

Hôm nay hấn phá quy tắc, không bắt cô để lại bộ phận nào.

Trên tầng cao, gió thổi phàn phật, Mạc Tang nghe tiếng gió rít bên ngoài, buông lỏng ngón tay cầm súng, vai run lên bần bật. Cô liên tục mấp máy môi nhưng không thể nói ra câu trả lời hoàn chỉnh trong bóng tối.

Rất lâu sau đó, Mạc Tang vịn vào kính, ép bản thân đứng dậy, trong ánh trăng mờ mờ, cô gật đầu, nói: “Tôi đồng ý.”

Chương 14: Từng mong được dài lâu như đất trời

Nửa tháng sau, Diệp Thành chuẩn bị diễn ra liên hoan phim bốn năm tổ chức một lần, đây chắc chắn là một bữa tiệc lớn trong giới nghệ sĩ. Vì thế, hoạt động quảng bá diễn ra rầm rộ, các cơ quan truyền thông lớn nhỏ đều tập trung vào sự kiện.

Từ rất sớm đã có trang giải trí đưa tin, Ngải Lợi Lợi – con gái nuôi của Đường gia – sẽ đại diện cho công ty sản xuất phim của nhà họ Đường giải quyết công việc với tư cách là đơn vị đầu tư lớn nhất cho liên hoan phim. Trong khi đó, không hề có thông tin về chủ tịch Đường Tụng. Có nguồn tin nói anh đang ở nước ngoài, nguồn tin khác lại bảo nắm rõ thông tin song chưa thể tiết lộ. Kết quả của những mảnh khóc câu view này là, tin đồn ngày càng nhiều loạn, mỗi nơi nói một kiểu.

Người trong ngành vốn rất miễn cảm với động thái của Đường Tụng, sau khi tin đồn lan ra, anh trở thành đề tài bàn tán xôn xao.

“Đường Tụng ngày càng mờ nhạt, lại chẳng được ông nội ủng hộ, cứ đà này, nhà họ Đường chỉ còn biết trông cậy vào đại thiếu gia thôi.”

“Nhưng tôi nghe nói là, ngày trước ông cụ không thích người anh cả, trước kia chẳng phải có tin đó là gì. Đại thiếu gia với nhị thiếu gia ra đời cùng năm, anh nghĩ xem... người nào mới thật sự là con nhà tông?”

Lập tức, nhiều tờ báo lá cải đào bới các câu chuyện cũ liên quan tới Đường Diệp, đến những người được cho là chuyên gia tướng số, chuyên gia chiêm tinh cũng được mời tiên đoán, bàn luận. Thậm chí có trang báo mở chuyên mục phân tích chuyện bí ẩn của các tỷ phú, nói rằng lai lịch của người thừa kế này còn tồn tại nghi vấn song có quý nhân phù trợ. Mấy người em trai có khả năng tranh giành quyền lực thì giờ đây chỉ còn lại duy nhất Đường Tụng. Tuy nhiên người em này chẳng hứng thú với việc kinh doanh của gia đình mà anh như một nhân vật theo trường phái học thuật, chỉ có chức vụ trên danh nghĩa còn thực tế không nắm quyền.

Từ xưa đã có câu hồ phụ sinh hồ tử, trước đây chẳng người nào không nghe danh lão gia nhà họ Đường, ai cũng nghĩ đời sau phải có con cháu nối tiếp mới khỏi xấu tiếng tăm gia tộc. Bất luận về chính trị hay kinh doanh, đại thiếu gia Đường Diệp là người hoàn toàn phù hợp.

Trang nhất báo lá cải càng ngày càng đăng tin xuyên tạc, Lục Viễn Kha chau mày, vỗ lên bàn rồi ném tờ báo lên giường, “Cậu tự đọc đi, có kẻ âm mưu tung tin bậy bạ nhằm thu hút sự chú ý, bảo cậu bị anh cả ép từ bỏ quyền lợi, phải cuốn gói ra nước ngoài. Phải đi dò xem kẻ nào viết bài này, tìm được hăng thì phải làm cho ra lẽ, để xem còn kẻ nào dám dè dặt chuyện.”

Trên báo, Đường Tụng là người cháu danh chính ngôn thuận đáng thương vô tội, số phận gặp nhiều trắc trở, còn sự thật anh chẳng bị bức hại cũng không phải lưu lạc tha hương, bệnh thích sạch sẽ của anh lại phát tác. Anh xưa người bạn thân thiết ra ngoài, dặn dò y tá nếu lần sau Lục Viễn Kha đến bệnh viện sau khi rời hộp đêm thì nhất định phải đưa anh ta đi khử trùng xong xuôi mới cho vào phòng bệnh nhân.

Lục Viễn Kha đường đường là thiếu gia dòng dõi mà bị làm cho bẽ mặt, chỉ muốn lập tức ra tuyên bố, nói rằng mọi người có thể yên tâm về gã đàn ông đề tiện này, hẳn nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, chẳng gì gây hại được cho hắn.

Phòng bệnh VIP được bài trí sang trọng, hài hòa, không gian rộng rãi, thoáng mát, màu sắc cũng rất ổn. Người đàn ông đứng bên cửa sổ, quay lại khi nghe tiếng động, trả lời Lục Viễn Kha với sắc mặt ôn hòa: “Viết thế càng tốt, cứ để Đường Diệp thành tâm điểm dư luận, vài hôm sau sẽ có người bắt đầu nghi ngờ chuyện của anh hai, anh ba ngày trước.” Chưa nói dứt lời, Đường Tụng bỗng đổi giọng khi thấy tờ báo Lục Viễn Kha vớt trên giường: “Mua báo ở ngoài đường hả? Cậu đi gọi người khử trùng cả cái giường cho tôi.”

“Ôi Tứ thiếu gia của tôi, ngài nhàn rồi quá, ngoài kia tin đồn xôn xao đầu đường cuối phố, ngài còn ở đây chê bản... Tôi để nó lại trên bàn là được chứ gì?”

“Không được, phải thay hết ga trải giường, chăn, với cả...”

“Được rồi tôi biết rồi, chà chà, cậu cứ như vào độ mãn kinh... Chỉ vì người ta chạy mất chứ gì, tôi chả bảo với cậu từ trước, cô nàng của cậu có bao giờ chịu ngoan ngoãn đâu. Nghe lời tôi, xới tung cả Diệp Thành lên, bắt cô ta về nhốt lại vài tháng, nói rõ ràng mọi chuyện, xem cô ta còn chạy được không.”

Đường Tụng chống nạng, từ từ đi vài bước, thấy vết thương không còn đau, anh bỏ nạng, bước tới sofa ngồi đọc sách, đáp lời Lục Viễn Kha: “Nếu tôi nhớ không lầm, cậu tìm cô nàng Hồ Diệp đã gần một tháng mà chưa thấy nhĩ.”

Lục Viễn Kha mất một lúc lâu mới hết uất nghẹn vì câu nói của Đường Tụng, anh tức tối đâm lên tường, “Quả thật Daisy tiếp cận tôi là có mục

đích... nhưng tôi nhất định sẽ tìm ra cô ấy.”

Đường Tụng gật đầu, chậm chậm lật trang giấy trong tập *Somnet* của Shakespeare, tiếp lời: “Như vậy có thể liên hệ tới chuyện sơn trang Tử Kim hôm đó, người xúi Ân Thành thăm dò viên kim cương có lẽ chính là Daisy, kết quả, cậu tự mình chui vào lưới, cô ấy nhanh chóng tiếp cận được cậu.”

“Tôi chẳng giữ viên kim cương, cô ấy muốn thăm dò cũng chẳng sao, tôi chỉ cần cô ấy.” Lục Viễn Kha nhún vai nói thêm: “Cô ấy là ai không quan trọng, tôi nói lời sẽ giữ lời.”

Đường Tụng “ừ” một tiếng, mặt không biểu cảm. Thấy anh hồi phục tốt, Viễn Kha hỏi thẳng: “Cậu không sốt ruột hả? Mạc Tang bị người ta truy sát, cô ấy đẩy cậu khỏi xe rồi bỏ trốn một mình, giờ sống chết chưa biết thế nào. Cậu không đi tìm hả, xe của cậu ở ngoài thị trấn Hoàn Phú...”

“Tìm có ích gì không? Chẳng phải cậu cũng đi tìm đó thôi, có thu được kết quả gì không?” Đường Tụng lại điềm tĩnh lật trang khác, “Đừng quên họ không như những người phụ nữ bình thường, nếu họ không muốn bị tìm thấy thì dùng cách nào cũng vô ích.”

Lục Viễn Kha hiểu ý Đường Tụng, bỗng có chút ngạc nhiên, “Đường Tụng, tôi còn chưa rõ cậu là người như thế nào? Đến anh cả cậu còn chẳng sợ, mà lại kiêng nể người phụ nữ đó.”

“Suýt.” Đường Tụng liếc mắt nhìn cửa ra vào, ra hiệu Lục Viễn Kha bé mồm bé miệng, sau đó nở nụ cười, điềm nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, tôi chẳng có cách gì đối phó với cô ấy.”

Nói rồi anh đưa tay khẽ chạm vào lưng, đáng tiếc vết thương chưa lành hẳn, anh đành gơ tay trái chỉ ra sau, “Tôi hôm đó cậu mà đến muộn một chút, có khi tôi đã chết vì mất quá nhiều máu, mà còn chết trên đường cao tốc.”

Lục Viễn Kha không nói gì, tựa lên cánh cửa nhìn Đường Tụng, “Quen cậu hai mươi năm, lần đầu tiên tôi thấy cậu ra nông nổi này... Cậu cũng có lúc thừa nhận thất bại.”

Đường Tụng im lặng trước câu nói của Viễn Kha. Không tựa được lưng vào ghế, anh chỉ có thể ngồi thẳng đọc sách một lúc, sau đó dường như chợt nhớ ra điều gì, ngẩng đầu lên nói: “Mấy hôm trước trợ lý Minh gửi báo cáo điều tra cho tôi, cậu còn nhớ tòa nhà Lellan không? Nó vốn được người ta đầu tư để xây khách sạn, nhưng sau đó bị gác lại. Tôi vẫn rất hứng thú với tòa nhà này như không tìm ra được chủ sở hữu.” Anh chỉ vào chiếc tủ đầu giường, ra hiệu Lục Viễn Kha tới đọc bản kết quả điều tra.

Lục Viễn Kha đi tới, mở tủ lấy ra một tập hồ sơ, đọc một lúc, gương mặt trở nên đăm chiêu, “Tiêu Sâm? K? Thảo nào... Mục tiêu của hắn là viên Tuyết Sơn Chi Lệ mà cậu đã đoạt được. Chưa biết chừng đây là nhiệm vụ cuối cùng, K muốn giành lấy Tuyết Sơn Chi Lệ nhằm làm vốn liếng cho tuổi già, chắc chắn hắn không dễ dàng bỏ qua.”

“Vì thế tôi đoán đó là lý do của những sự việc sau này, không phải vì ngẫu nhiên mà cô nàng Hồ Diệp tới Diệp Thành, tiếp cận cậu cũng không phải tình cờ, bây giờ bỗng biến mất... Có hai khả năng, một là cô ấy đem lòng yêu cậu, không muốn cậu bị liên lụy. Hai là, K đã biết Tuyết Sơn Chi Lệ không nằm trong tay cậu, do vậy cô ấy chẳng cần thiết phải ở bên cậu nữa.”

Lục Viễn Kha hơi sững người, yên lặng một hồi mới lắc đầu, nói: “Daisy luôn từ chối tôi nhưng tôi nghĩ... cô ấy chỉ giả vờ như thế. Rốt cục vì lý do gì mà cô ấy ra đi, tôi chưa thể đoán ra được.”

Đường Tụng cười, chậm chậm giở từng trang tuyển tập thơ Shakepeare, một lúc sau mới mở lời, giọng hơi chán nản: “Tôi cũng không rõ. Nếu Mạc Tang một mình chạy trốn, tôi sẽ không tìm được cô ấy, như ba năm trước

vậy. Nhưng nếu cô ấy có một quyết định khác, không muốn kéo tôi xuống bùn... tôi đoán, cô ấy sẽ quay lại.”

“Tại sao?” Lục Viễn Kha vô cùng kinh ngạc trước kết luận của Đường Tụng. Tính cách Mạc Tang như thế, cô làm sao có thể quay lại, huống hồ cô rất giỏi trong việc trốn chạy. “Cậu tự tin quá rồi, mèo hoang chẳng bao giờ tự mình về nhà.”

“Tôi chỉ biết rõ tầm quan trọng của viên Tuyết Sơn Chi Lệ thôi, cho dù K muốn từ bỏ, người thuê hẳn cũng không dễ dàng cho qua chuyện.”

Đương nhiên K không phải là kẻ tầm thường, sớm muộn hẳn cũng tìm ra tung tích chính xác của viên kim cương.

Đôi mắt Đường Tụng hơi nhú lại, anh tiếp tục đọc sách, như không hề có chuyện gì xảy ra.

Có vẻ như Lục Viễn Kha đã hiểu ra một chút nhưng không dám khẳng định điều gì, anh ta quanh đi quẩn lại trong phòng bệnh, thấy Đường Tụng không đả động gì, càng thêm nóng ruột.

Đường Tụng hiểu tâm trạng của Lục Viễn Kha nhưng lảng sang chuyện khác: “Có phải Lục tướng quân chướng mắt vì cậu là con trai vô dụng nên phong tỏa nhà của cậu rồi?”

“Gì cơ? Không phải.”

“Thế cậu ở lý chỗ tôi làm gì, về nhà đi chứ.”

Lục Viễn Kha vẫn băn khoăn, không biết Đường Tụng dự định thế nào, chỉ thấy anh chống tay xuống sofa, từ từ đứng dậy. Anh chạy lấy nạng đưa cho bạn, Đường Tụng chống một lát rồi lắc đầu nói: “Không cần nữa, vương vীu quá. Bác sĩ kể chuyện nên ông nội tớ biết rồi, lo lắng đến mất ăn

mất ngủ. Cậu biết anh cả tớ rồi đấy, lúc này anh ta không dám để tớ xảy ra chuyện gì.”

Đêm đó, khi biết người em trai duy nhất còn lại bị bắn trọng thương, Đường Diệp cuống quýt cắt cử người chăm nom, lão gia nghe tin này càng lo lắng hơn, không cho phép anh xuất viện.

Buổi tối ấy, Đường Tụng bị đẩy xuống đường khi đã trúng thuốc mê, trời mưa to gió lớn, máu chảy quá nhiều, viên đạn lại trúng chỗ vô cùng nguy hiểm, nhưng may nó kẹt trong bắp thịt ở lưng, nếu không anh đã bị thương vào cơ quan nội tạng.

Lúc được đưa tới bệnh viện, Đường Tụng sốt cao nhưng đầu óc vẫn còn rất tỉnh táo. Thậm chí trước khi hôn mê, anh sai thuộc hạ biến sự cố nổ súng của cá nhân thành chuyện liên quan đến cả họ Đường. Mà mọi chuyện trong nhà giờ đây do đại thiếu gia quyết định, vì thế hẳn phải gánh họa này.

Thoạt nhìn, Đường Diệp chỉ vô tình bị biến thành bia đỡ đạn, nhưng hẳn đã loại bỏ hai người em, vì không muốn thiên hạ nghi ngờ, hẳn luôn bảo vệ Đường Tụng, làm ra vẻ anh em tình cảm gắn bó. Bởi vậy, Đường Tụng chỉ việc ung dung hưởng thụ sự quan tâm đều giả của anh cả, ở suốt trong bệnh viện cho đến hôm nay.

Lục Viễn Kha cảm thấy kì lạ trước sự may mắn của Đường Tụng, gặp cảnh nguy khốn như vậy song vết thương của anh không bị nhiễm trùng, đó chỉ có thể gọi là tốt số. Sắp chết song vẫn tỉnh táo tính kế kéo người ta xuống bùn, có thể thấy trên đời này, nguy hiểm mà nhìn thấy được thì không còn nguy hiểm nữa.

Đường Tụng bước ra khỏi phòng bệnh, y tá lập tức chạy đến, nhất quyết yêu cầu bệnh nhân chống nạng. Anh giải thích một hồi rằng mình bị thương ở lưng chứ không phải chân, vết thương cũng không còn gây khó khăn khi di chuyển, nhưng đối phương rõ ràng đã bị người nhà họ Đường dặn dò kỹ,

kiên quyết không đồng ý. Các y tá đều lo sợ, nếu Tứ thiếu gia nhà họ Đường bị xây xát gì thì chẳng ai gánh nổi trách nhiệm.

Các y tá căng thẳng phân bua với Đường Tụng, anh đành xuống nước, bảo Lục Viễn Kha lấy nạng, cùng anh lên lầu.

Nơi anh điều trị là bệnh viện tư Hựu Nhân, môi trường ở đây rất tốt, lại không đông người. Chi phí chăm sóc điều trị cực kỳ đắt đỏ, chính vì thế, hầu hết bệnh nhân tới đây đều thuộc dạng có vai vế. Ưu điểm lớn nhất của bệnh viện này là công tác bảo mật thông tin cá nhân được làm rất tốt.

Thang máy lên thẳng tầng cao nhất của khu dành cho bệnh nhân, Đường Tụng chưa được phép về nhà, lại không thích có nhiều người bám lấy mình nên nhất quyết ngăn cản khi ông nội muốn cử vệ sĩ tới bệnh viện. Anh cho rằng càng phô trương thì càng gây chú ý, thêm phiền toái, vì thế thường ngày chỉ có trợ lý Minh hoặc Lục Viễn Kha tới thăm anh.

Khi ra khỏi thang máy, trong đầu Lục Viễn Kha vẫn băn khoăn về những vấn đề hóc búa kia. Anh nhìn về phía phòng bệnh xa xa, hỏi Đường Tụng: “Ngoài kia lời ra tiếng vào, Mạc Tang ở đâu chẳng rõ, K lại mai phục ở Diệp Thành, sớm muộn hấn cũng gây phiền toái khi biết cậu giành được viên kim cương, bây giờ cậu định làm thế nào? Đừng bảo với tôi là cứ ở đây chờ nhé.”

Đường Tụng lẳng lặng quẳng chiếc nạng vào góc tường, chỉ về phòng bệnh phía trước nói: “Tôi định đi thăm Kính Dao.”

“Tôi không đùa với cậu.”

“Tôi nói nghiêm túc đấy, tôi định đi thăm cô ấy, sau đó bảo trợ lý Minh đặt bữa tối mang đến, à, còn cần mang cả ấm chén pha trà, vài cuốn sách ngoại văn nữa.” Đường Tụng dường như sống rất thanh thoi, nghĩ một lúc rồi nói như sự thật vốn vậy: “Phải sang tuần sau họ mới thả tôi về nhà tỉnh

đưỡng, tôi là bệnh nhân, bác sĩ bảo người bệnh chỉ được làm những việc này.”

“Đường Tụng!”

Đôi phương hoàn toàn không đoái hoài đến tâm trạng của Lục Viễn Kha, lịch sự hỏi anh: “À, cậu đi với tôi vào thăm Kính Dao chứ?”

“Cậu! Thôi được rồi, cậu làm gì tùy thích, tôi sẽ tìm Daisy cho bằng được, cho dù có phải xới tung Diệp Thành.”

Lục Viễn Kha tức điên vì vẻ ung dung thông thả của Đường Tụng, bỏ lại anh, vung tay bước đi. Đường Tụng lắc đầu, mặt không thay đổi biểu cảm, một mình tiến lên trước.

Bước tới cửa phòng, anh nhác thấy phía xa có người đang đẩy xe vệ sinh bệnh viện tới. Hình như lao công đang lần lượt dọn dẹp dãy phòng bệnh, người đó đang nhìn về phía anh. Đường Tụng định cất tiếng hỏi Vân Kính Dao có trong phòng không, chưa xoay người đã nghe tiếng động, vật gì đó vừa bị ném xuống nền nhà.

Anh không hỏi nữa, gõ cửa rồi bước luôn vào phòng.

Chiếc bát thủy tinh vỡ tan trên nền nhà, cháo gạo nếp bắn tung tóe khắp nơi.

Đường Tụng khẽ hỏi: “Dì Tuệ đâu, sao không gọi dì ấy trông nom em?” Anh vừa nói vừa bước vào, nở nụ cười khi đối diện người ngồi trên xe lăn. “Hôm nay trời đẹp lắm, đừng bực bội với bản thân nữa, em cầm không vững thì gọi người giúp.”

Hành lang ngoài căn phòng tĩnh lặng, vừa qua buổi trưa, y tá ngồi trực trong phòng tư vấn ở khúc rẽ. Tầng trên cùng chỉ riêng phòng của Vân Kính

Dao là có người, bình thường chẳng có ai qua lại, lúc này người lao công đang đẩy xe tới.

Người đó mặc đồng phục, đội mũ nhưng vẫn có thể nhận ra gương mặt lai nước ngoài, mái tóc dài màu đỏ được che rất cẩn thận. Cô nhìn xung quanh, dừng lại trước căn phòng Đường Tụng vừa bước vào, nhẹ nhàng mở cửa.

Người trong phòng đang trò chuyện, chẳng ai để ý lắm tới cô.

Cô gái trong phòng bệnh mới ngoài hai mươi tuổi, ngồi xe lăn, trên đầu gối trải một tấm khăn nhỏ. Cô mặc bộ đồ rộng màu be, nhìn qua là biết nhập viện đã lâu. Đứng ngoài cửa, người lao công chỉ nhìn thấy một nửa khuôn mặt của đối phương, song có thể nhận định đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Người lao công cảm thấy cô gái trông khá quen... Vân Kính Dao... từng gặp ở đâu đó, hình như là người nổi tiếng. Dù thế nào, cô cũng không thể ngờ rằng cô gái này ngồi trên xe lăn sống qua ngày.

Đường Tụng đứng quay lưng về hướng cửa ra vào, thở dài nhìn mảnh bụn thủy tinh văng tung tóe dưới nền nhà.

Có vẻ như Vân Kính Dao ngạc nhiên khi Đường Tụng bắt ngờ đến. Cô hơi bối rối, cố gắng làm ra vẻ không có chuyện gì. “Vết thương của anh còn chưa lành, sao lại lên đây? Dù sao em cũng luôn ở đây, lúc khác anh đến cũng được mà.”

“Anh không sao.” Đường Tụng đi tới vén rèm cửa, quay đầu lại, thấy cô gái đang cố ý che bàn tay mình. Anh vội bước đến nâng ngón tay cô lên xem, quả nhiên bị cứa đứt, may là không quá sâu, máu không còn chảy nữa. Anh buông tay cô, định gọi người tới, “Bác sĩ đã đưa ra bài tập phục hồi,

cảm giác của đôi tay dần dần sẽ trở lại bình thường, em đừng nôn nóng quá, cần phục hồi từng bước một.”

“Anh đừng gọi, y tá vào lại khuyên răn, không sao đâu... gọi chị lao công vào lau sạch là được, em ổn, chỉ sợ thôi.” Cô cúi đầu, yên lặng một lúc mới ngẩng đầu nhìn Đường Tụng, nói: “Anh có hiểu được không, em sợ tình trạng ngày một xấu đi, cuối cùng đến tay cũng không cử động được, chỉ nằm bẹp ở đây, không thể làm gì được nữa...”

“Không thể như thế.” Đường Tụng quay người, qua cánh cửa mở hờ, nhìn thấy chiếc xe vệ sinh, anh ra hiệu người đứng ngoài vào trong dọn dẹp.

Đường Tụng đẩy xe lăn cho Vân Kính Dao, đưa cô tới cạnh giường bệnh. Tâm trạng Kính Dao dường như không ổn định, run rẩy nắm chặt tay Đường Tụng, anh đành ngồi lên chiếc sofa bên cạnh, trò chuyện, vỗ về cô.

Cô gái trẻ và xinh đẹp thế này, đang độ tuổi rực rỡ nhất mà phải sống trên chiếc xe lăn, ai nhìn thấy cũng mũi lòng.

Tiếng sụt sùi vang lên trong phòng bệnh, Đường Tụng vỗ nhẹ lên vai cô gái, “Mọi việc cứ để dì Tuệ giúp, em đừng ép bản thân, đợi đến khi hồi phục, em muốn làm gì cũng được.”

Vân Kính Dao dần dần bình tĩnh lại, Đường Tụng nhận ra đằng sau có người cứ đứng đó bút rút.

Người đó bước vào, cúi đầu lấy khăn thấm nước, nhưng phát hiện ra mặt đất tung tóe mảnh vụn thủy tinh và cháo, cô hơi bối rối, quay đầu tìm dụng cụ. Nhìn qua thì biết đây là người mới vào làm.

Thấy vậy, Đường Tụng không thể không quay người, hướng dẫn: “Cô lau dọn dưới nền một chút là được.”

Người đó luống cuống cầm chổi lau tới, tay chân vụng về, không sao lau sạch được. Mảnh vụn bát thủy tinh dưới nền nhà bị cô làm cho va đập vào nhau kêu chan chát.

Vân Kính Dao rầu rĩ, cúi đầu tâm tình với Đường Tụng, còn anh bị người lao công thu hút toàn bộ sự chú ý, chẳng còn tâm trí lắng nghe.

Anh đắm chiêu nhìn người phụ nữ đang quét dọn, cười mỉm, rồi như chẳng có chuyện gì xảy ra, vồ nhẹ lên vai Vân Kính Dao. Đợi cô gái bớt sầu muộn, anh mới lên tiếng nhắc nhở cô lao công: “Phải quét thủy tinh vỡ trước rồi mới lau nhà.”

Người đó như bưng tỉnh, buông tay khiến cây chổi lau đổ xuống nền nhà, sau đó chạy ra lấy chổi quét vào.

Đường Tụng kiên nhẫn ngồi yên nhìn người lao công quét dọn, đĩnh đỉnh nói: “Bỗng nhiên hơi hối hận, lần trước cô cũng dọn dẹp nhà cửa thế này à? Thấy xót cho nền nhà trong phòng tôi quá.”

Người lao công đứng im, đầu cúi gằm lau nền, lưng quay về phía Đường Tụng. Nghe câu nói đó, cô dừng động tác trong giây lát, khẽ hắng giọng, buông chổi qua một bên rồi quay người bước ra ngoài.

Cuối cùng Vân Kính Dao cũng nhận ra sự khác lạ, “Cô ấy là...”

Đường Tụng giúp Kính Dao trải lại khăn trên đầu gối, chuyển hướng sự chú ý của cô: “Kính Dao, anh biết em rất khổ tâm, nhưng em nghĩ xem, muốn hồi phục thì phải phối hợp trị liệu, điều chỉnh tâm lý, anh sẽ ở bên em.”

Quả nhiên Vân Kính Dao thôi nhìn về phía cửa ra vào, cố gắng gạt đầu, ngáp ngừng một lúc mới quay sang Đường Tụng nói: “Anh cũng cần bảo vệ bản thân... em bằng lòng làm mọi việc vì anh, chỉ cần anh được bình an.

Nếu anh xảy ra chuyện gì, mọi điều em làm lúc đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả.”

Đường Tụng nở nụ cười an ủi, vẫn là vẻ dịu dàng nhưng dường như thiếu mất điều gì. Anh có thể đối tốt với bất kỳ ai, song có thể chưa đủ sự chân thành.

Vân Kính Dao chậm chậm nói hết, thấy anh mỉm cười như lâu nay vẫn vậy. Anh đối xử với cô rất đặc biệt, tới thăm cô đều đặn. Dù bản thân bị thương cũng không quên cô.

Nhưng vẫn còn thiếu một điều vô cùng quan trọng.

Cô cố gắng tìm một vẻ khác từ đôi mắt anh, song ngoài tình thương và sự áy náy, chẳng thể tìm thêm được ý gì khác. Sự thật này càng khiến cô đau lòng, không thể nào cân bằng tâm lý.

Vân Kính Dao trở nên thế này không phải nhằm mục đích thấy sự áy náy và day dứt của Đường Tụng... Cô từ từ nhắm mắt nói: “Anh về đi, y tá lại sắp tìm anh rồi đây.”

Đường Tụng đứng lên bước ra ngoài, nghĩ đến điều gì lại quay người bảo: “Quà sinh nhật anh nhận được rồi, trà rất ngon... Kính Dao, em luôn biết anh thích điều gì.”

“Anh không chê là tốt rồi.”

Đường Tụng nhìn vẻ lặng lẽ của Vân Kính Dao, khẽ nói thêm: “Tin anh nhé, nhất định em sẽ hồi phục, được không?”

Cô gật đầu, “Em tin anh.” Làm sao cô có thể từ chối, ngay từ giây phút đầu tiên, cô đã phát điên vì anh.

Sau tiếng đóng cửa của Đường Tụng, Vân Kính Dao mở mắt, nhìn tấm poster treo trên tường. Đó là bộ phim được đầu tư lớn nhất ở Diệp Thành, huy động mọi nguồn lực để thực hiện rồi quảng bá, cuối cùng phim gây được tiếng vang không chỉ trong nước, khắp nơi đều bàn luận về nó.

Vị trí diễn viên chính đề tên Vân Kính Dao. Từng có biết bao diễn viên nữ cùng thời ngưỡng mộ, ghen tị với cô. Ai nấy đều bảo Tứ thiếu gia trầm lặng đấy nhưng cũng là người phàm, đại gia bỏ nghìn vàng để mang đến danh tiếng cho cô gái mới độ hai mươi là điều thường tình.

Trên tấm poster, Vân Kính Dao đẹp đến nghẹt thở, cô là con cưng của trời, là biểu tượng nhan sắc trong mắt bao người hâm mộ. Nhưng bây giờ cô ngồi đây, nhìn quá khứ huy hoàng bằng đôi mắt thần thờ. Danh tiếng cũng trở thành tro bụi.

Nắng hôm nay rất đẹp, tràn vào phòng sau khi được Đường Tụng mở rèm. Nắng chiếu vào người Kính Dao, cô từ từ đẩy xe tránh nắng, lẳng lặng ngã ra sau, ngấm bản thân trong quá khứ như đang ngắm một bức tranh không sinh mệnh.

Chỉ cách bức tường, ngoài hành lang, Đường Tụng chậm rãi bước sau một người. Cô lao công đang đẩy chiếc xe vệ sinh cũng chẳng vội vã, đầu không ngoảnh lại, càng không phân bua điều gì.

Bước tới cửa thang máy, cô đưa tay nhấn nút, Đường Tụng đứng từ sau nắm lấy tay cô, nhìn một lượt rồi bảo: “Em kiếm bộ đồ này ở đâu thế?”

Mạc Tang không giấu được nữa, bỏ mũ ra nhìn Đường Tụng. Cô vốn không biết hai người gặp lại nhau còn có thể nói điều gì. Đến giây phút mặt đối mặt, thấy vẻ mặt đang nén cười của Đường Tụng, cô chỉ có cảm giác sợ sệt.

Sợ dây thần kinh bị kéo căng rồi cũng giãn ra. Anh đứng đây bằng xương bằng thịt, bình yên là tốt rồi.

Mạc Tang muốn nói gì song lại thôi, Đường Tụng mân mê búi tóc trên đầu cô, thật thà nói: “Thế này trông xấu lắm, giống người giúp việc hồi trước ở nhà anh.”

Mạc Tang tức đến dở khóc dở cười, chỉ muốn giấu cái mái tóc của mình đi. Dù sao bây giờ cũng đã bị lộ, cô vút chiếc bờm xấu xí, vừa lúc đó cửa thang máy mở ra, Đường Tụng kéo Mạc Tang vào trong, cô cúi đầu, nói rất khẽ: “Xin lỗi.”

Âm thanh nhỏ bé, không rõ ràng.

“Nhắc lại lần nữa.”

Mạc Tang nhớ đến con đường cao tốc trong đêm mưa to gió lớn, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Xin lỗi!”

Đường Tụng nghiêng đầu, nhìn cô lắc đầu: “Không phải câu này, câu cuối cùng mà em nói với anh buổi tối hôm đó, em nhắc lại thì anh thứ lỗi cho em.”

Ánh điện trong thang máy tỏa sáng bàng bạc nhưng Mạc Tang cảm thấy hai má mình bị thiêu đốt. Cô cố gắng làm ra vẻ điềm tĩnh, nói với anh từng sự việc: “Tôi đã sai khi đẩy anh xuống, anh có thể trả thù... Tôi còn vút xe anh ở...”, càng nói, từ ngữ của Mạc Tang càng lộn xộn, thấy Đường Tụng đưa tay kéo mình, cô muốn lùi lại nhưng không thể làm chủ bản thân.

Cô luôn không thể từ chối được anh, giờ đây có cảm giác một cơn mơ sắp nuốt chửng lấy mình.

Chỉ sau vài giây, đầu óc Mạc Tang trở nên bộn bề, rối tung. Cô không biết làm thế nào thể hiện sự hối lỗi, cũng không biết bây giờ quay lại thì nên giải thích điều gì, chỉ để mặc Đường Tụng kéo lại gần, áp người vào lồng ngực anh. Đợi đến khi lấy lại lý trí, Đường Tụng đã ôm lấy cô, thở dài. Cảm nhận được thở ấm nóng bên tai, một lần nữa mắt cô hoen đỏ.

Đường Tụng nói: “Anh phải nhốt em lại.”

Trong đầu Mạc Tang hiện lên khung cảnh đồng không mông quạnh, sương giăng mịn mờ, trời đất bỗng quay cuồng. Trong chớp mắt, cô dường như không còn ý thức được gì nữa, câu nói đó cứ văng vẳng bên tai.

Mọi tình cảm bị dồn nén bỗng nhiên vỡ òa. Nếu che đậy thì quá gượng ép, còn giải thích thì là thừa thãi.

Người Mạc Tang khẽ run lên, ôm chặt lấy Đường Tụng. Ngón tay cô rờ rờ trên áo anh, xác định vị trí vết thương, nếu đạn găm vào thêm vài li nữa thì sẽ xuyên qua thận. May mắn là bây giờ anh đang đứng đây... Sự việc xảy đến bất ngờ, vì bảo vệ cô mà anh bị bắn trúng...

Vô số hình ảnh không đầu không cuối hiện lên trong trí óc Mạc Tang, kể cả vết máu trên ghế. Cô nên sớm nhận ra điều đó, vậy mà trái lại, tàn nhẫn đẩy anh xuống.

Làm sao cô có thể yêu người đàn ông này, hai người như ở hai thế giới, là hai mảnh đời không thể ghép lại.

Những cảm xúc mâu thuẫn dồn lên lồng ngực Mạc Tang, tay cô dùng lực mạnh hơn để bóp dồn nén, cho tới khi thấy Đường Tụng chau mày mới chịu buông ra. Cô cắn môi anh, như một con mèo đang lên cơn điên.

“Đường Tụng, anh... dựa vào đâu mà đối tốt với tôi đến thế?”

Mạc Tang nhận ra mình đã nghĩ đến sự dài lâu như trời đất. Giờ đây cùng anh trốn trong không gian chật hẹp, vẩn vương khi sắp lìa đời, cô chẳng cần bận tâm đến thế giới bên ngoài, cứ mãi chơi vui rơi xuống. Sự mơ tưởng đó khiến cô xúc động đến run lẩy bẩy.

Ánh mắt Đường Tụng tha thiết hơn, anh nắm lấy đầu ngón tay lạnh lẽo của Mạc Tang, rút khỏi áo mình. Cuối cùng, không kiềm chế được sự xao động, hơi thở gấp gáp hơn, bảo cô: “Đừng động chạm lung tung.”

Con mèo hoang đắc thắng, lùi về sau một bước, có vẻ hài lòng.

Đáng tiếc là cánh cửa thang máy vẫn phải mở ra.

Đường Tụng buông cô, quệt vết máu trên môi do bị cô cắn, tỏ ra bất lực, “Tôi để quên nạng trên tầng cao nhất rồi, bọn họ sẽ hoảng hốt giãy nảy lên, đành phiền... chị lao công dìu tôi ra ngoài vậy.”

Chương 15: Anh và em, hãy cùng bỏ trốn

Khách quan mà nói, Đường Tụng là người đàn ông rất biết nắm bắt tâm lý, cảm xúc của người khác. Đây là ưu điểm, cũng là tính cách đáng sợ. Anh hiểu được sự lo lắng của các bác sĩ, y tá nên đã cư xử lịch thiệp đúng kiểu công tử quyền quý. Dù đã đi lại được bình thường, anh vẫn bảo Mạc Tang dìu mình về phòng bệnh, tránh để y tá phải sốt sắng.

Mạc Tang dồn sức đỡ bệnh nhân, biết Đường Tụng cố tình gây khó để nên làm bầm rửa anh đều giả. Nhưng Đường Tụng nói với vẻ vô tội, rằng vết thương của anh thực sự chưa đỡ nên đi lại rất khó khăn. Mạc Tang không tin, vừa bước vào phòng đã đưa tay véo anh, mặt Đường Tụng lập tức nhăn nhó, khiến cô hoảng hốt vì không biết anh đau thật hay giả, cô vội vàng rút tay hỏi: “Anh... Có thật anh chưa đỡ không hả? Xin lỗi, tôi chỉ đùa thôi... Ngồi xuống, anh ngồi xuống đi đã.”

Cô bối rối đứng yên nhìn anh, không biết nên làm thế nào.

Đường Tụng giơ tay chỉ chiếc ghế sofa sau lưng mình, tỏ ý bảo cô dìu anh tới đó.

Mạc Tang hiểu ý, đưa tay ra đỡ nhưng lực mạnh đến nỗi xô cả người anh xuống ghế, khiến vết thương của Đường Tụng va vào thành ghế, đau nhức đến mức phải hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Anh nghĩ... Em không quay lại thì tốt hơn đây.”

Mạc Tang cũng nhận ra mình không dịu dàng chút nào, cách làm thô bạo này không thể dùng với bệnh nhân. Cô hơi ngượng nghịu, vò đầu nói: “Anh muốn ngồi xuống, tôi chỉ... à, giúp anh thôi mà.”

Đường Tụng đau đến toát mồ hôi lạnh, cả gan yêu cầu con mèo hoang hầu hạ, quả nhiên phải tự chuốc lấy hậu quả. Anh thở dài, chấp nhận sự thật, nghỉ một lúc lâu mới đỡ đau, anh bảo cô: “Lục Viễn Kha chắc chắn sẽ hí hửng lắm nếu trông thấy anh gặp họa thế này.”

Thấy Đường Tụng vẫn đủ sức nói chuyện, Mạc Tang yên tâm, nhảy lên ghế, đẩy vai Đường Tụng, “Cho tôi xem vết thương, quay người lại, áo nữa... nâng áo lên...”

Thật muốn giết người.

Đường Tụng bị Mạc Tang ép đến hết cách, bèn đưa tay chặn lại, vịn cánh tay, ấn cô đè lên ngực anh. Lúc này cô mới bề bàng nhận ra mình yêu cầu quá sỗ sàng, hơn nữa tư thế hai người nằm trên sofa quả thật áp sát hết mức có thể.

Đường Tụng cười đầy ẩn ý, ghé tai cô nói: “Em tự làm đi.”

Đều là những người trưởng thành, Mạc Tang bất giác hiểu ra, vội vàng buông tay, nhìn thẳng vào anh nhắc nhở: “Này, này, anh là bệnh nhân.”

“Anh biết.”

“Đây là phòng bệnh.”

“Anh biết.”

Mạc Tang muốn bò dậy nhưng không thể vì bị Đường Tụng giữ chặt. Lo cho vết thương của anh, cô càng không dám vùng vẫy để thoát ra, đành nép vai vào, căng thẳng nói: “Bởi thế... anh thấy đây, tình trạng của anh lúc này và địa điểm này không cho phép, anh bình tĩnh lại... thả tôi ra.”

Mặt Đường Tụng không biến sắc, đáp lời cô như thể đang nói chuyện thời tiết: “Tại em bảo anh vén áo lên đây chứ.”

“Không phải ý đây...”

Chưa dứt lời, tiếng gõ cửa phòng vang lên, người ở ngoài không đợi phản hồi mà mở cửa tiến vào.

“Thiếu gia, cơm tối của anh...”

Không chỉ Mạc Tang sửng người, trợ lý Minh, người thường vào thẳng phòng theo thói quen cũng khựng lại. Cậu ta không thể ngờ được trong phòng đột nhiên có thêm một người phụ nữ, hơn nữa... tư thế của hai người quá tình tứ.

Tại trợ lý Minh đỏ bừng, vội vã quay ra, cuống quýt nói: “Xin lỗi thiếu gia, tôi nên đợi anh cho phép mới bước vào, tôi cứ tưởng chỉ có anh trong phòng, tôi sơ suất...”

Cuối cùng Đường Tụng cũng buông tay, Mạc Tang như con mèo bị giẫm vào đuôi, vụt xuống như bay, đứng cách sofa hơn hai mét. Cô ngẩn người một lúc, nhìn Đường Tụng, rồi lại quay sang người đàn ông đang ngại ngùng đến đỏ bừng mặt bên ngoài, bỗng phá lên cười.

Sau đó, Đường Tụng làm như chẳng có chuyện gì, quay sang an ủi trợ lý, bảo cậu ta không phải tự trách bản thân. Trợ lý Minh lâu nay luôn giữ vẻ mặt lạnh băng nhưng lúc này hoàn toàn bị động, mắt hết nhìn Đường Tụng lại liếc Mạc Tang. Cho đến khi nhận ra cô, anh mới ngại ngùng xin lỗi: “Mạc tiểu thư, tôi thật sự không biết tiểu thư ở đây, xin lỗi, lần sau không như vậy nữa.”

Mạc Tang nén cười, cô nặn ra vẻ nghiêm túc, đáp: “Không sao cả, tôi đi ngang qua nên vào thăm anh ấy. À, bộ quần áo này, chỉ là... hiểu lầm.”

Đường Tụng bảo trợ lý Minh ra ngoài đặt thêm một suất cơm tối, cậu vẫn vô cùng bất an, rồi rít đồng ý, cúi đầu vội vã rời đi.

Mạc Tang đang mặc bộ đồng phục lao công lấy trộm được, nó khiến cô nóng vì vừa to vừa dày. Chẳng giữ ý tứ, cô ngang nhiên mở khuy áo, cởi đồ.

Đường Tụng phát đau đầu vì hành động của Mạc Tang, đứng dậy kéo rèm cửa lại, sau đó khoanh tay tựa bên khung cửa nhìn cô. Mạc Tang hắng giọng, trừng mắt: “Anh nhìn cái gì, bên trong tôi mặc quần áo của mình... Nó rất... kín đáo...”

Được thôi, nếu áo hai dây bằng ren và quần short được cho là “rất kín đáo”.

Mạc Tang ung dung, thở phào khi đã trút bỏ được bộ đồng phục. Cô vứt quần áo sang một bên, ngồi lên giường bệnh. Đường Tụng nghiêng đầu nhìn cô rất lâu, ngán ngẩm gọi điện cho trợ lý, bảo anh bố trí người đi mua một bộ đồ nữ mang tới.

Cô nháy mắt tinh nghịch, cố ý bảo: “Dù sao những người ngoài kia có thể sẽ vào bất cứ lúc nào, anh làm gì được tôi?”

Đường Tụng cười, bước tới ôm Mạc Tang. Cô cảm nhận được tiếng thở dài của anh, dần trở nên tĩnh lặng.

Tiếng tim anh đập rất đều, làm Mạc Tang cảm thấy vô cùng an toàn. Lần nào cũng vậy, dù cho trong lòng chất chứa bao điều không thể nói, nhưng khi ở trong vòng tay của anh, cô đều cảm thấy tất cả những thứ khác không còn quan trọng nữa.

Vì không phải sợ hãi nên cô mới dám ung dung muốn làm gì thì làm.

Đường Tụng khẽ nói: “Sau này không được như vậy trước mặt người khác, biết chưa hả?”

Cô gật đầu trong vòng tay anh.

“Không được thay quần áo trước mặt người khác, không được mặc thể này ra ngoài. Còn nữa, cho dù em quay lại vì mục đích gì, cũng không được phép bỏ đi.” Đường Tụng từ từ nói từng chữ, song ngữ khí nặng hơn.

Mạc Tang biết anh đang giận, ngẩng đầu xem xét với vẻ mặt vừa có chút đỏng đảnh lại thêm phần kiêu ngạo, một lúc lâu sau mới nói: “Anh là người đàn ông đầu tiên bị tôi đẩy xuống xe, đây là vinh hạnh của anh đấy, Đường Tụng.”

Em cũng chỉ ngênh ngang trước mặt anh mà thôi.

Đường Tụng điềm điềm gật đầu, khi cười trông thực sự rất cuốn hút. Gần chiều tối, sau lưng anh là chân trời nắng phai. Gương mặt anh quá hiền hòa trong ráng chiều, khiến Mạc Tang bỗng có chút ngẩn ngơ.

Phải chăng mọi người đàn ông đều trở nên cuốn hút đặc biệt khi nhường nhịn. Phụ nữ mạnh mẽ đến thế nào vẫn là phụ nữ, hướng hồ, thực ra Mạc Tang giờ đây rất yếu mềm.

Lòng cô dội lên từng cơn đau, cô cúi đầu, nói thật lòng: “Em không biết là anh trúng đạn, thật đấy.”

Ngón tay Đường Tụng vuốt ve mái tóc cô, nói nhẹ tựa như tiếng thở: “Anh không trách em.”

Không khí có chút trầm buồn, Mạc Tang không muốn lãng phí thời gian nói những câu úp úp mở mở, cô vùng vằng đứng dậy, giẫm lên chiếc giường bệnh mà ngày ngày Đường Tụng đều yêu cầu khử trùng sạch đến nửa con vi khuẩn cũng không có. Cô nhìn anh, thẳng thừng nói: “Chúng ta ở bên nhau nhé.”

Nét mặt Đường Tụng rất khổ sở khi nhìn Mạc Tang giẫm ngược giẫm xuôi trên giường, mặc cả với cô: “Được, nếu em chịu xuống giường trước.”

Mạc Tang nhớ ra bệnh sạch sẽ của anh, cố ý hỏi: “Anh đang chê em hả?”

Đường Tụng gật đầu mà chẳng buồn suy nghĩ: “Đúng, xuống mau.”

“... Em rút lại lời ban nãy.”

Đến giờ cơm tối, trợ lý Minh tới mời họ sang phòng ăn. Vì muốn chăm sóc tốt cho Đường Tụng, bệnh viện tư này để trống toàn bộ tầng mà anh ở. Ngoài ra, vị thiếu gia nhất quyết không chịu ăn ở phòng ngủ, quản lý bệnh viện bèn thiết kế phòng bên cạnh làm nơi ăn uống.

Do không biết Mạc Tang tới, như thường lệ, Đường Tụng đặt món ăn Trung Quốc. Những người phục vụ mang tới bộ bát đĩa dành riêng cho anh,

tất cả phải được khử trùng rồi mới được phép đặt trên bàn ăn. Mạc Tang biết, người đàn ông này nhìn qua có vẻ đơn giản song thực tế rất kỹ tính trong ăn uống cũng như quần áo. Tuy nhiên, cô không tưởng tượng được rằng trong bệnh viện, anh cũng bày vẽ phiền phức đến vậy. Trước bữa ăn, năm sáu người đi ra đi vào chuẩn bị, mất nửa tiếng mới sắp xếp xong xuôi.

Cô thay bộ váy liền thân mà trợ lý Minh mang tới, tựa vào cửa chờ đến ngái ngủ mới được vào ăn cơm.

Không biết có phải vì trợ lý Minh đã dặn dò trước, trong bữa ăn, những người phục vụ không hề tỏ ra tò mò trước sự có mặt của Mạc Tang. Chỉ có mấy cô y tá bồn chồn, nhỏ to xì xào khi ngang qua.

Lúc phòng ăn chỉ còn hai người, Mạc Tang cắn đũa nói: “Này, liệu ngày mai báo lá cải của Diệp Thành có đăng tin về anh không nhỉ, đại loại là chuyện tình bí mật của Tứ thiếu gia trong bệnh viện... lên hẹn hò khi ốm đau...” Chưa nói dứt câu, Mạc Tang bỏ đũa sang một bên vì không tài nào gấp được.

Đường Tụng nắm tay cô cầm đũa, Mạc Tang không quen nên thấy nản, gấp đồ ăn rất khó khăn, cuối cùng chỉ lấy thìa húp canh.

Thấy không còn cách nào khác, Đường Tụng để cô ăn cơm bằng thìa. Nhưng Mạc Tang quen ăn đồ Tây, không hiểu cách thức ăn món Trung Quốc, trộn lẫn đồ ăn với cơm, làm đồ tung tóe lên bàn.

Đường Tụng nhìn bàn ăn bừa bãi, ban đầu còn giữ được phong độ nhưng sau đó không chịu nổi, vẫy tay ra hiệu Mạc Tang ngồi gần mình, định bón cho cô.

Mạc Tang tròn mắt nhìn anh, lắc đầu quầy quậy, tỏ ý bảo không cần phiền hà đến vậy, cô ăn bằng thìa cũng được. Đường Tụng nhìn món đậu

bắp bày biện đẹp mắt trên đĩa, không nhìn được bên giải thích cho cô: “Món này không phải dùng để trộn với cơm.”

Cô bị ép ngồi yên, chợt thấy buồn cười khi chờ anh gấp thức ăn đưa tới, “Anh quen bón cho Đường Đường ăn thế này hả?”

Đường Tụng gật đầu, lấy giấy ăn lau miệng cho cô, ngán ngẩm nói “Đường Đường y như em vậy, đúng là...”, anh bỗng dừng dừng lại, nhìn cô nhưng không nói tiếp, sau đó đổi chủ đề: “Trước đây anh ta cũng đối xử với em như thế này à?”

Mạc Tang chưa hiểu ý, đợi đến lúc hiểu ra, cảm thấy như có xương mắc nghẹn. Cô ấn tay anh hỏi: “K?”

“Ừ.”

Mạc Tang bỗng nuốt không trôi, đẩy Đường Tụng, tự mình múc canh, một lúc sau mới nói: “Em rất ích kỷ... Em yêu anh ta mười năm nhưng sau đó phát hiện ra đó là một cái bẫy, anh ta lừa em, có thể ngay cả em cũng lừa bản thân mình.”

Mạc Tang chậm chậm bê canh lên, cảm thấy hơi ấm từ chiếc bát gốm, “Đường Tụng, anh không hiểu được cuộc sống đó đâu, ngày nào đầu óc cũng chịu áp lực, có lúc vì mục tiêu, em buộc phải không từ thủ đoạn... Con đường đó lạnh lắm, nếu chẳng có ai truyền hơi ấm, em sẽ chết. Vì thế K từng là tất cả đối với em... Dù sao em cũng từng có con với anh ta, nếu anh đẻ bụng thì...”

Đường Tụng chậm rãi ăn cơm, lắng nghe cô nói, mọi động tác của anh đều bình thản. Sau đó, vẫn với sự chậm rãi, anh ngắt lời: “Không phải anh đẻ bụng, từ trước đến nay chỉ có em đẻ bụng.”

Mạc Tang câm nín, trong lúc rối bời, làm rơi đĩa xuống nền nhà.

“Yêu một người không có gì là sai, ai chẳng từng có quá khứ.” Đường Tụng cúi lưng nhặt đĩa lên, sau đó yêu cầu mang đôi khác đến. Rồi anh lau sạch ngón tay, ngược mắt nhìn cô.” Anh luôn muốn em hiểu rằng, em không nên coi đó là tội lỗi.” Thấy sắc mặt Mạc Tang nặng nề hơn, anh đặt đôi đĩa vào tay cô. “Mạc Tang, quá khứ đó không quan trọng.”

Hai chiếc đĩa gỗ mà Đường Tụng dúi vào tay cô vốn rất nhẹ song dường như có chứa đựng điều gì, như một sự ám thị rất quan trọng. Mạc Tang nắm chặt đôi đĩa, nghe thấy Đường Tụng nhắc thêm lần nữa, rồi anh hỏi: “Em hiểu không?”

“Vâng.”

“Vì anh, em đừng bận tâm tới quá khứ nữa, được không?”

Cô ngáp ngừng một lát rồi cũng gật đầu, “Vâng.”

“Vây bước đầu tiên, vì anh, hãy học cầm đĩa trước đi nhé.” Anh nhanh chóng trở lại với nét mặt vừa dịu dàng vừa tha thiết, dường như thực sự chỉ đang nói chuyện gì đó rất đơn giản.

Mạc Tang muốn buông xuôi, không cân nhắc tính toán gì nữa. Cô nghĩ bụng, thôi cứ làm theo đi, người đàn ông kín kẽ này khiến cô không còn sức mà lên kế hoạch cho ngày mai.

Cứ thế, cô bị anh dắt đi, bị anh gói gọn trong lòng bàn tay. Một câu nói của anh mà làm cô quyết định như vậy. Thấy mình lần nào cũng bị ép vào thế yếu, cô cảm thấy bất mãn, ngược nhìn Đường Tụng, “Em rất muốn giết anh.”

“Bởi vì anh là điểm yếu của em hả?” Đường Tụng cố tình nói rất ồm ồm, một câu trúng tim Mạc Tang.

Mạc Tang cắn răng nghiền lợi, đối với gián điệp chuyên nghiệp như cô, bị người khác nhìn thấu tâm lý là nỗi đau đớn khôn xiết. Hơn mười năm lăn lộn, vậy mà bây giờ không có chút sức lực đáp trả.

Đáng tiếc là con mèo hoang không dễ dàng chịu nhận thua.

Cô khẽ ngẩng đầu nhìn anh, cắn đũa, nở nụ cười ranh mãnh: “Nếu em học cầm đũa được, anh thưởng cho em cái gì?”

Đường Tụng nghiêng mặt nghĩ giây lát, hỏi lại: “Em muốn gì nào?”

Mạc Tang vừa vắt óc nghĩ vừa làm như vô tình, đưa tay gấp một miếng đậu phụ Nhật Bản, động tác rất gọn gàng, chắc tay. Điều bộ khi gấp còn chưa đẹp song nhìn chung, để ăn cơm mà gấp được như vậy là ổn.

Đường Tụng im lặng, khẽ nở nụ cười.

Mạc Tang biết dùng đũa nhưng giả vờ làm tung tóe lên bàn ăn để nhìn thấy vẻ khó chịu của anh. Cô vừa xoay đôi đũa vừa đắc ý hỏi: “Thế nào, anh thấy sao khi bị em lừa hả?”

Đường Tụng không trả lời, hỏi lại cô: “Em thích gì?”

“À...” Mạc Tang gấp rau, ăn ngon lành rồi nói: “Đưa viên Tuyết Sơn Chi Lệ của anh cho em nhé.”

Đường Tụng đáp mà không hề nghĩ ngợi một giây: “Được thôi.”

Mạc Tang ngừng động tác, mắt nhìn đĩa đậu bắp hấp dẫn song không ăn nổi nữa. Cô quay sang anh, cười bảo: “Đừng đùa nữa, anh không tiếc hả? Em chỉ đùa thôi.”

Đường Tụng không bộc lộ biểu cảm, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, nhỏ giọng nói như thủ thi: “Lừa anh vui đến thế sao?”

Cô vui sướng gật đầu song cảm thấy thật khó nắm bắt điều gì trong sâu thẳm đôi mắt anh, vội vàng kéo ghế ngồi cách xa hơn, “Này này, thôi ăn cơm, ăn cơm đã. Anh còn là bệnh nhân...”

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hai người lấy lại vẻ điềm tĩnh, trợ lý Minh nói với vẻ thận trọng: “Thiếu gia, tôi vừa nghe các y tá nói trong thang máy... Vân tiểu thư đang nổi nóng với dì Tuệ, mấy người xúm vào khuyên nhưng không được.” Trợ lý Minh dừng lại, nhận được sự cho phép của Đường Tụng mới đẩy cửa bước vào, sau đó hỏi: “Thiếu gia, anh xem có cần lên khuyên Vân tiểu thư không?”

Đường Tụng thở dài, lập tức đứng dậy, Mạc Tang đầu không ngoảnh lại, xua tay bảo anh nhanh lên trên, không hỏi câu nào.

Anh muốn hai người cùng lên nhưng Mạc Tang đáp cô quan tâm tới vấn đề chống đói hơn. Đường Tụng nhìn cô, muốn nói gì đó song lại thôi, quay người bước ra cửa lên tầng cao nhất của khu nhà.

Lúc anh trở lại, đồng hồ điểm bảy giờ tối. Mạc Tang sau khi ăn no đã về lại phòng bệnh của Đường Tụng, ngủ ngon lành trên sofa.

Anh vặn chiếc đèn tối hơn một chút, gọi người mang chăn mỏng tới, đắp lên người cô. Thấy Mạc Tang chuyển mình, anh thử lay lay song không thấy cô phản ứng, có vẻ đã mệt.

Sau đó, anh đi tới cạnh chiếc đèn bàn, ngồi đọc sách.

Mạc Tang mê sảng, cô không gọi tên ai, cũng không còn kêu gào con gái mình.

Lần này, tuy cô nói mơ hồ nhưng Đường Tụng nghe ra được, cô lập đi lập lại một câu: “Em đồng ý với anh.”

Rốt cuộc cô đồng ý điều gì?

Đường Tụng mãi mê đọc sách, dần quên mất đã mấy giờ, bỗng anh nghe tiếng Mạc Tang thổn thức, mê man nói lại câu ban nãy. Dường như cô đang mơ thấy điều gì đó rất đáng sợ, người co lại, thậm chí răng va lập cập vào nhau. Cô như đang rất muốn trốn thoát.

Đường Tụng đứng dậy, bước tới, vỗ vào cô, “Mạc Tang?” Cô gái đang bị giấc mơ đeo bám hình như rất lạnh, co rúm vào trong chăn, anh đành ấn mạnh tay cô, gọi lớn: “Mạc Tang!”

Cô choàng tỉnh, phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy Đường Tụng là xoay người kéo anh xuống sofa.

Đường Tụng nén chịu sự đau đớn ở lưng, buông lỏng tay, tỏ ý bảo cô không sao cả, “Em chỉ mơ thôi.”

Tâm trí Mạc Tang vẫn rất mông lung, cô vịn vai anh hỏi: “Đường Đường đâu?”

“Mấy hôm trước Lợi Lợi mang con bé tới thăm cụ nội, giờ nó đang chăm sóc Đường Đường, em muốn gặp con bé hả?”

Cuối cùng Mạc Tang ý thức được điều gì đang xảy ra, thở dài, ôm mặt ngồi dưới nền nhà, một lúc lâu sau mới đứng lên lấy nước uống. Bình tĩnh lại, cô giải thích với anh: “Em gặp ác mộng, mơ thấy Đường Đường... Thôi, không sao rồi.”

Đường Tụng hôn lên trán cô, an ủi: “Chỉ là giấc mơ thôi, rất nhiều người ở bên bảo vệ Đường Đường, con bé an toàn hơn anh nhiều, em không phải lo.”

Mạc Tang gật đầu, dù sao đó cũng là con Đường Tụng, cô cảm thấy ngại khi mình lại mơ như vậy. Sau đó cô đi rửa mặt để tỉnh táo hơn, lấy khăn lau khô, rồi bước tới xem cuốn sách Đường Tụng đọc, “Không ngờ anh lãng mạn thế này đây, còn đọc Shakespeare nữa, em cứ tưởng anh chỉ thích pha trà, viết thư pháp.”

Dứt lời, Mạc Tang quay đầu lại thấy Đường Tụng đang mở cửa sổ nhìn xuống dưới, cô hỏi: “Anh sao thế?”

“Anh còn muốn làm một việc lãng mạn hơn. Mười hai giờ đêm, anh với em...”, Đường Tụng dừng lại trong giây lát, đưa tay ra, “Đi thôi, mình bỏ trốn.”

Bên ngoài tĩnh mịch, chỉ có tiếng ve.

Mạc Tang hơi ngỡ ngàng, phải chăng cô còn chưa tỉnh giấc.

Chương 16: Em đang quyến rũ anh

Một khoảng thời gian rất lâu sau, Mạc Tang hồi tưởng về đêm đó, đây quả thật nên gọi là một cuộc trai gái bỏ trốn trên danh nghĩa.

Trong bệnh viện, Đường Tụng được người ta bảo vệ hai tur trên hai tur giờ, chẳng biết chắc lúc nào mới được thả về. Anh bị ép dùng nạng, ngày ngày phải đặt đồ ăn để khỏi phải nuốt những món đáng ghét trong bệnh viện... và rất nhiều lý do khác. Tất cả những điều đó khiến anh quyết định đưa Mạc Tang trốn khỏi bệnh viện.

Đường Tụng thi vị hóa hành động của mình, bảo rằng một người đi thì gọi là trốn chạy, hai người cùng đi thì là “cô gái trốn theo người tình”.

Mạc Tang ngán ngẩm nhắc anh: “Hai người thì cũng có thể là anh với Lục Viễn Kha, lẽ nào anh muốn bỏ chạy cùng anh ta?”

Đường Tụng đang nhặt bộ đồng phục lao công, mặt không biến sắc, đáp lại câu của Mạc Tang: “Nếu anh mà đi với cậu ta thì chắc chắn đó là bắt cóc.”

Nói rồi anh bảo Mạc Tang mặc bộ đồng phục bên ngoài bộ váy cô đang mặc.

Đêm hôm khuya khoắt, người lao công yêu nghề vẫn cần mẫn làm việc. Chị cúi đầu, đẩy chiếc xe vệ sinh từ từ đi ngang qua hành lang, hai cô y tá hỏi sao giờ này chị còn ở đây, Mạc Tang kéo mũ sập xuống, tay cầm giẻ lau chỉ về phòng Đường Tụng. Cô cố tình méo miệng bắt chước giọng địa phương, sổ ra một tràng. Hai y tá nghe không hiểu lắm, quay ra nhìn nhau với gương mặt đầy vẻ nghi ngờ. Lúc này, phòng bệnh của Đường Tụng phát tiếng chuông báo cần người, gương mặt hai cô lộ vẻ lo lắng, vội vàng đứng dậy, Mạc Tang buông một câu đổ thêm dầu vào lửa: “Hình như ngài Đường bị ngã rồi...”

Nghe câu đó, hai cô y tá càng chạy vội hơn. Thấy xung quanh không có người, Mạc Tang bỏ chiếc xe vệ sinh lại, chạy vòng tới lối cầu thang bộ, cứ thế leo lên tầng cao nhất.

Mạc Tang đứng đợi 1 lúc, Đường Tụng cũng lên đến nơi, hai người mở cửa cầu thang ra ngoài. Đêm khuya, xung quanh vắng lặng không một tiếng động, chỉ có ánh điện.

“Hai cô y tá đó sao rồi?”

“Bị anh khóa trong phòng bệnh rồi.” Gương mặt Đường Tụng tỏ ra rất áy náy, có lẽ anh cảm thấy mình không lịch sự.

Mạc Tang đã quen với tính cách Đường Tụng nên chẳng bận tâm đến điều này, chỉ theo anh bước dọc hành lang tới ô cửa sổ cuối cùng. “Chúng ta không ra ngoài mà lên tầng trên cùng để làm gì?”, cô hỏi.

“Chắc chắn bọn họ sẽ huy động người chạy xuống tìm, chẳng ai ngờ chúng ta còn ở trong khu nhà này, đợi họ ra ngoài mình hãy đi.”

Mạc Tang nhìn xuống, quả nhiên là vậy, mới một lúc mà ở dưới bỗng chốc đã có rất nhiều xe, hàng loạt người từ trong bệnh viện nháo nhào chạy ra tìm kiếm.

Đường Tụng tựa vào cửa sổ đợi một lúc, bỗng quay người lại nhìn cô, “Thật là buồn cười.”

“Gì cơ?” Mạc Tang bị Đường Tụng cắt ngang dòng suy nghĩ, cô nhìn anh, thắc mắc hỏi lại: “Cái gì buồn cười cơ?”

“Em tưởng anh lên đây là vì muốn tạm biệt Kính Dao chứ gì? Em không thể không biết dụng ý khi lên tầng cao nhất.” Có vẻ Đường Tụng rất vui, mỉm cười nhìn về phía phòng bệnh ở xa xa, khẽ nói: “Em chạy trốn chuyên nghiệp như thế, còn giả vờ hỏi anh lên đây làm gì.”

Mạc Tang thẳng thắn thừa nhận: “Đúng vậy đấy, thật ra cô ấy là ai?”

Đường Tụng nhìn dãy hành lang vắng lặng, trả lời: “Nếu em không quay lại, anh sẽ kết hôn với cô ấy.”

Nhiều lúc người đàn ông này vô cùng thành thật. Anh có thể dùng rất nhiều cách để giải thích về sự tồn tại của Vân Kính Dao, chẳng hạn như họ

là bạn bè, là người tình cũ của nhau, nhưng anh đã nói rất rõ.

Mạc Tang không thể cười nổi.

Đường Tụng nhìn cô, nói: “Chúng ta nên thẳng thắn với nhau, em nói với anh về K, anh cũng nên nói thật với em.”

Cô ngồi trên bệ cửa sổ nhìn anh, dưới kia đã có người lái xe ra ngoài, có cả tiếng còi cộ ồn ào, thậm chí người ta còn muốn bật đèn toàn bộ bệnh viện. Nhưng họ trốn trên tầng cao nhất của khu nội trú, ở một góc vắng tanh không người qua lại.

Mạc Tang tóm cổ áo Đường Tụng, dần dần mạnh tay hơn, áp sát mặt anh, nói: “Được đây, anh thành công rồi, chuyện này khiến em rất không thoải mái.”

Con mèo khi tức giận trông đầy sức cuốn hút, có chút ngượng nghịu, có chút bị tổn thương và trên hết là sự phẫn nộ.

Mạc Tang thừa nhận cô thực sự không ngờ anh trả lời như vậy, khi nghe câu đó, lòng cô bỗng dấy lên một chút sợ hãi, như có viên đá ném vào, khiến cô không thể giữ được bình tĩnh.

Rốt cục là sợ hãi điều gì, Mạc Tang không hiểu được, nhưng cùng với đó là cảm giác giận dữ. Cô không che giấu điều này, vung tay đánh vào vết thương của Đường Tụng khiến anh đau nhói, vịn vào cửa sổ một hồi lâu mới thốt nên lời: “Phản ứng của em khi ghen bạo lực quá...”

Cô đáp lại bằng vẻ mặt lạnh lùng, đáng đời anh.

Đường Tụng không bận tâm đến cái nhìn sắc lạnh của Mạc Tang. “Trước đây em nói rồi còn gì, Đường Đường còn bé, cần một người mẹ chăm sóc.” Anh dừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Cho đến bây giờ anh chỉ cảm thấy có hai

điều bất ngờ xảy đến với mình, là mẹ của Đường Đường và Vân Kính Dao.”

Không sao chép, chỉnh sửa, repost dưới mọi hình thức

Dưới kia dần dần yên tĩnh hơn, người của nhà họ Đường lần lượt lái xe ra khỏi bệnh viện. Y tá bị khóa trong phòng bệnh đồng nghĩa với Tứ thiếu gia của họ không gặp nguy hiểm mà là tự trốn đi. Trợ lý Minh nhìn qua là hiểu sự việc, cố tình đưa mọi người đi lòng vòng kéo dài thời gian, khiến họ cảm thấy ngán ngẩm song vẫn phải nháo nhào chạy loại khắp nơi tìm kiếm.

Đường Tụng nắm tay cô đi xuống bằng cầu thang bộ, vừa đi vừa giải thích.

“Trước đây Vân Kính Dao là diễn viên được công ty phim của anh vùng tiền đầu tư để nổi tiếng, nếu em ở trong nước nhất định từng nghe nói đến cô ấy. Nhưng sau này cô ấy xảy ra chuyện, phải ở đây trị bệnh, bác sĩ nói... khả năng hồi phục gần như bằng không, anh và mọi người chỉ muốn an ủi cô ấy thôi.”

Hồi đó, ông nội của Đường Tụng có ý đồ muốn anh đào tạo một vài nghệ sĩ không có gia thế, phần vì việc công, phần vì có mục đích riêng. Sau khi giúp họ nổi tiếng, nếu anh thích ai thì chọn một người để kết hôn. Chỉ có cưới cô gái không quyền không thế thì mới khiến đại thiếu gia càng không bận tâm đến Đường Tụng. Thay vì thành hôn với con cháu của người có máu mặt, Đường Tụng cần làm điều ngược lại so với ý nghĩ của kẻ đối đầu.

Anh nhanh chóng chấp nhận ý đồ của ông, không hề chống đối. Từ khi mới lớn anh đã không bận tâm đến vấn đề này, chẳng cần biết tốt xấu thế nào. Trong số những diễn viên được đào tạo, Vân Kính Dao là người duy nhất anh vừa ý. Cô biết nghe lời lại rất si tình, song anh chỉ lạnh lùng, bàng quan trước tình cảm Vân Kính Dao dành cho mình, như thể xem một bộ phim. Đó là thói quen của anh. Chẳng ai tin được Tứ thiếu gia nho nhã, lịch thiệp lại bị ép phải có tính cách đáng sợ như thế.

Khi tính cách của một người tốt đến cực điểm, đó lại là sự lạnh lùng.

Đường Tụng kể, Lục Viễn Kha từng vận dụng kinh nghiệm tình trường lâu năm để khuyên anh rằng, cô Vân Kính Dao này hơi ngốc nghếch nhưng cô gái ngốc thì thường sẽ chung tình. Cô không yêu Đường Tụng vì danh lợi, ở bên Vân Kính Dao sẽ chẳng có gì xấu.

Nhưng Đường Tụng không biết thế nào là say đắm. Anh cố gắng thử vài lần, làm như những gì thường thấy trên báo trên phim, kiểu đại gia không tiếc nghìn vàng vì người đẹp. Song cuối cùng, anh nhận ra đó cũng chỉ là một cuộc chơi. Anh ở vị trí nắm quyền hành quyết định tất cả, dự tính được mọi việc, thậm chí đoán được cả tit trên các báo trong ngày hôm sau. Cuộc sống đó không khác gì so với trước, anh chơi lâu đến mức chán ngán, không còn hứng thú nữa.

Sau đó nhà họ Đường xảy ra đấu đá nội bộ, tình hình rất căng thẳng, Đường Tụng ra nước ngoài, giả là đi du học một năm. Thực tế, anh ngầm thu thập chứng cứ Đường Diệp buôn lậu ở châu Âu. Đến khi về nước, Vân Kính Dao làm một việc ngoài dự tính của anh.

“Hôm đó anh và cô ấy cùng dự một buổi lễ, giữa đường thì bị tấn công, thuộc hạ của anh và đối phương đánh nhau. Anh bảo cô ấy xuống xe, chuyển sang một xe khác để rời đi. Nhưng có kẻ lái xe tông đến, muốn liêu chết với anh...”

Nói đến đây, Đường Tụng ngừng một lúc. Họ đã xuống tới tầng một. Anh mở cửa cầu thang nhìn ngó xung quanh, không có bóng người. Ở đây chỉ có một con đường nhỏ u tối dẫn ra cửa sau. Anh nắm tay Mạc Tang bước nhanh ra ngoài.

Nghe đến đây, Mạc Tang bắt giác căng thẳng, lo lắng, song chỉ nhìn thấy gương mặt nghiêng của Đường Tụng, anh vẫn điềm tĩnh kể tiếp: “Mục tiêu của đối phương là anh, Kính Dao có thể chạy đi nhưng cô ấy lao đến xô anh còn bản thân thì bị xe đâm trọng thương, liệt nửa người.”

Mạc Tang thảng thốt quay đầu nhìn lên tầng cao nhất của khu nội trú, cô vẫn nhớ gương mặt nhợt nhạt của cô gái ấy, đó là hậu quả của việc suốt ngày không được ở dưới ánh mặt trời. Tâm lý của Vân Kính Dao cũng không ổn định, phải sống trong bệnh viện lâu như thế, làm sao vui vẻ được.

Đường Tụng cũng có lúc đoán sai, anh luôn nghĩ cô gái đó không giống những người khác nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng lắm, anh cho rằng mình có thể hiểu được tất cả. Cho đến khi Vân Kính Dao không còn có thể đứng dậy được nữa, anh mới nhận ra người phụ nữ này ngốc đến mức có thể từ bỏ cả sinh mệnh vì anh.

Mạc Tang nghĩ, Đường Tụng và Lục Viễn Kha nói đúng, đó quả là cô gái ngốc nghếch. Nhưng trong tình yêu, có ai mà không ngốc đến vô phương cứu chữa.

Chưa hẳn cứ hy sinh là được đền đáp xứng đáng, trên đời này chỉ có chuyện tình cảm là như vậy

Đường Tụng nắm chặt tay Mạc Tang, bỗng nghiêng người nấp trong bóng đen sau bờ tường. Cách đó xa xa có vài người cầm đèn pin đi tới. Anh trốn sau thân cây kéo Mạc Tang áp vào ngực mình, ra hiệu cô đừng lên tiếng.

Bốn bề chỉ có tiếng ve sầu, thì thoảng gió thổi qua kẽ lá cây xào xạc. Máy người đó nhìn quanh, dường như cho rằng nơi này gần như bị bỏ hoang, mọi thứ lộn xộn ngổn ngang. Từ thiếu gia chẳng thể ở đây, thế là họ quay người đi về.

Tiếng bước chân của những người đó mỗi lúc một nhỏ dần, Đường Tụng cuối cùng cũng buông tay, Mạc Tang thở dốc nhưng không cười nổi, trong đầu cô vẫn đang nghĩ về câu chuyện ban nãy, “Vân Kính Dao thực sự yêu anh”

“Ai cũng nói vậy.” Đường Tụng vội vã bước ra khỏi bụi cỏ, không muốn ở trong đó thêm một giây một khắc. Mạc Tang biết bệnh sặc sỡ của chàng thiếu gia, nơi này đã là thách thức đến cực điểm sức chịu đựng của anh. Vì thế cô cũng không muốn tốn thời gian, nhảy ra ngoài tiếp tục đi lên trước.

Ánh điện ở xa xa phía bên kia bờ tường. Mạc Tang rảo bước, bỗng cảm thấy khâm phục cô gái trên xe lăn. Vân Kính Dao từng được biết bao người quan tâm săn đón, nhưng bằng lòng vì một người đàn ông mà từ bỏ hào quang của cuộc đời. Cô ấy có dũng khí phi thường.

Đáng tiếc là, người đàn ông này có thể cho cô ấy mọi thứ, trừ tình yêu.

Mạc Tang biết, cô quá do dự trong tình cảm. Bất kể là Ngải Lợi Lợi hay Vân Kính Dao, họ đều dũng cảm hơn cô.

Một thiếu nữ ngây thơ mơ mộng, một người đến chết cũng không nuối tiếc.

Sở dĩ Mạc Tang sợ là vì nhờ may mắn, cô mới có thể làm Đường Tụng đợi mình.

Không biết vì sao, cô từng biết thế nào là trời lung đất lở, vậy mà một trận mưa cũng có thể tạo nên cơn chấn động trong cuộc đời nhau. Ngoài

việc cho rằng đó là nhờ quá may mắn, cô không biết còn có thể giải thích như thế nào.

Giọng của Đường Tụng dịu nhẹ hơn trong đêm, anh nói: “Đến ông nội cũng muốn anh cưới Vân Kính Dao, nhưng... đã muộn mất rồi. Nếu năm đó anh không ra nước ngoài, không gặp mẹ của Đường Đường, chắc chắn anh sẽ cưới cô ấy”. Sau đó anh bỗng dừng lại, nghiêm túc nhìn cô, hỏi: “Em có hiểu được không? Một người từ nhỏ đã luôn kiểm soát được bản thân, bỗng nhiên có một ngày gặp cô gái có thể làm anh ta phát điên, cảm giác đó là gì...”

Anh yêu cả nhược điểm của mình, giữa hai cực của yêu và hận, cảm giác ấy gần như có thể vùi dập lý trí, để khắp thế gian chỉ còn lại giây phút dịu dàng, gần gũi đó.

Người đàn ông càng giỏi kiểm soát bản thân càng khó kiềm chế khi phát điên, thậm chí không thể lường trước lúc đó anh ta sẽ làm chuyện đáng sợ đến thế nào.

Nơi đây là tường sau của bệnh viện, không có đèn điện, xung quanh tối mờ mịt. Mặc Tang thậm chí không nhìn ra lối nào là đường. Cô chăm chú nhìn anh, mọi thứ cho thấy hành động của họ ấu trĩ đến thế nào, nhưng giọng điệu bất ngờ của người đàn ông đối diện khiến cô đau lòng.

Trước đây cô không hề biết sắc mặt Đường Tụng cũng có lúc u ám như vậy.

Anh bị gia tộc của mình trói buộc một đời, vì phải mang trên vai sứ mệnh, không biết thế nào là buông thả bản thân. Nhưng cuối cùng anh gặp người phụ nữ làm mình phát điên. Kết quả sau đó thì... nhìn vào là thấy, giờ đây chỉ có mình anh nuôi con gái. Chuyện tình đó không có kết thúc tốt đẹp.

“Anh rất ích kỷ, nếu không gặp mẹ của Đường Đường, nhất định anh sẽ cưới Vân Kính Dao, dù sao anh cũng nợ cô ấy quá nhiều. Nhưng giờ đây không thể, anh không thể thắng được lòng mình. Anh chỉ có thể khẳng định sẽ làm mọi cách để trị bệnh cho cô ấy, dù chỉ còn một tia hy vọng, anh chỉ đảm bảo được như vậy thôi.”

Đường Tụng nói rất chậm, dường như hiểu rõ mình phụ tình cảm của người khác, song không dám cầu xin sự thông cảm của bất kì ai.

Điều duy nhất Mạc Tang có thể làm lúc này là cố gắng cho anh biết, cô hiểu được tâm trạng của anh.

Mạc Tang hôn anh giữa trời đêm mịt mùng, mái tóc đỏ đậm như một ngọn lửa đầy sự khiêu khích. Cô ôm chặt Đường Tụng, giống hệt một con mèo ăn vụng, cô nói: “Nhưng, bây giờ anh là của em.”

Đường Tụng mỉm cười, tay bóp chặt vai Mạc Tang khiến cô thấy hơi đau. Nhưng ngay sau đó, anh buông cô dù rất luyến tiếc, “Anh muốn tiếp tục lắm nhưng bây giờ chúng ta buộc phải nhanh chóng ra khỏi đây, chỗ này bần lắm...”

Bệnh viện Hựu Nhân có một lối đi nhỏ bỏ hoang nằm cạnh nhà để xe đạp, hằng ngày gần như không ai để ý tới. Chỉ thi thoảng người trông xe đi qua ngó nghiêng một chút, bởi vậy họ chỉ khóa sơ sài bên ngoài cửa.

“Tối quá... bị khóa ngoài kia rồi, không thể chạm tới ổ khóa.” Mạc Tang giơ tay lần mò một lúc, sau đó lùi vài bước xem độ cao cánh cửa rồi quay đầu nhìn Đường Tụng, buông một câu nhận xét: “Đi trốn mà còn phải thay quần áo thì... chẳng hy vọng có chuyện anh trèo tường nhỉ.”

Biểu cảm của Đường Tụng cho thấy, quả thật trèo tường là điều tuyệt đối không liên quan tới anh. Dù rất khó chịu về khung cảnh xung quanh, anh vẫn điềm đạm chỉ ra sau lưng, nhắc cô: “Hơn nữa anh còn đang bị thương.”

Niềm vui lớn nhất của Mạc Tang là thấy Đường Tụng bề mặt, cô vui vẻ ngân nga hát, vỗ lên vai anh, làm ra vẻ tiếc nuối, “VẬY thì đáng tiếc quá, tôi đành đi một mình vậy, Tứ thiếu gia bình tĩnh ở lại chỗ phiền phức này dưỡng thương nhé.” Nói rồi, cô trèo lên một chiếc xe đạp dựng bên cạnh, lấy đà nhảy lên tường để ra ngoài.

Đường Tụng đứng sau cô, đứng đĩnh nói: “Ừ, đúng là rất đáng tiếc. Anh bị thương là vì có kẻ chích thuốc mê, đẩy xuống xe trong cơn mưa tầm tã, bỏ mặc trên đường cao tốc, tệ hơn nữa lúc đó anh ta vừa cứu cô ấy.”

Mạc Tang ngừng động tác trong giây lát, hậm hực đâm vào cánh cửa sắt, sau đó quay đầu nhìn anh, “ĐỪNG! ĐỪNG có nhắc đến chuyện này nữa... đợi em nhảy xuống đi.”

Lần nào cô cũng chẳng đầu lại được anh.

Mạc Tang tự biết mình đuối lý, đành ngoan ngoãn nhảy xuống phá khóa. Sau đó, dưới ánh trăng mờ mờ, cô mở ra con đường không lối chắn, lúc này mới mời được ông lớn Đường Tụng ra ngoài.

Anh nắm chặt tay Mạc Tang, bước trong ngõ nhỏ sâu hun hút, hai người rảo bước mỗi lúc một nhanh, đến đoạn cuối gần như là chạy.

Cả hai chẳng ai nói gì nhưng đều không nhịn được cười.

Mạc Tang cười ngặt nghẽo, khi chạy đến con đường lớn không một bóng người, cô phúi tay, ngồi bệt xuống, ngược mắt nhìn Đường Tụng cười. Mái tóc đỏ dài buông xõa, với dáng ngồi đó, cô để lộ gót chân rất thanh mảnh.

Đêm quá khuya, phố xá vắng tanh. Mạc Tang đưa mắt nhìn quanh, không thể nín nhịn thêm nữa, đưa tay nắm cổ áo Đường Tụng, cười đến chảy nước mắt, “Cứ như trẻ con ấy! Bây giờ ta đi đâu?”

Anh đứng đó nhìn điệu bộ của Mạc Tang, yên lặng một lúc khá lâu, sau đó bất ngờ cúi lưng bế bổng cô lên, “Đi, anh đưa em về Zurich.”

Mạc Tang bị nhấc lên trong chớp mắt, la hét trên tay Đường Tụng. Đường phố quá vắng, thế giới quá rộng, đến ánh sao cũng chẳng còn, chỉ có hai người điên rồ trôi dạt nhau.

Cô giả vờ quan tâm đến người đang bế mình: “Vết thương của anh còn chưa lành, thả em xuống đi.”

Đường Tụng cười, làm điệu bộ sắp sửa buông tay khiến cô lập tức ôm chặt lấy cổ anh la hét. Mạc Tang như trở thành một bé gái yếu đuối, nếu Đường Tụng thả ra, cô sẽ chết.

“Suýt, đừng làm như thể anh đang giết người...” Đường Tụng đùa, tình tứ hôn bên tai Mạc Tang. Cô thấy nhột nên cố né tránh, anh cứ ôm cô bước tiếp, rồi bước vào một buồng điện thoại công cộng.

Buồng điện thoại làm từ kính đục, cột điện cách rất xa, nơi này gần như là khoảng không tối đen.

Không gian đó khiến nụ hôn càng gấp gáp, nhiệt độ cơ thể của hai người tăng lên. Mạc Tang giãy giụa muốn đứng vững nhưng bị Đường Tụng ép đến liên tiếp lùi về phía sau, đến lúc không còn chỗ lùi nữa. Xung quanh một màu tối đen như mực, cô bỗng ngửi thấy hương trà rất dịu nhẹ từ trên người anh.

Đây như một khúc dạo đầu đã quá lâu không được cảm nhận, lúc này bỗng chốc khiến từng thớ thịt từ tận sâu thẳm cô run lên.

Tay cô di chuyển mạnh trên người Đường Tụng, thậm chí gấp gáp hơn anh, cô muốn được đắm chìm, nghẹt thở trong cảm giác vừa lạ lẫn vừa

quen thuộc.

Hai người như lên cơn cuồng say.

Mọi thứ diễn biến một cách rất tự nhiên, bàn tay anh chạm vào làn da bên eo cô... Không gian chỉ là một buồng điện thoại công cộng trên đường phố, giữa đêm khuya vắng lặng.

Khi chỉ còn sót lại tia lý trí cuối cùng, Mạc Tang có chút lo sợ, bất giác ngăn bàn tay anh. Đường Tụng dừng lại trong giây lát, khẽ vỗ lên vai cô như muốn trấn an. Mạc Tang đành nhắc nhở bên tai anh: “Anh vẫn còn là một bệnh nhân.”

Trong bóng đêm, cô không nhìn rõ vẻ mặt của Đường Tụng, chỉ nghe tiếng anh trả lời mà đầu óc như đang mê mẩn: “Gì cơ?”

Giọng nói của anh khác so với ban ngày, nó chứa đựng sự mạnh mẽ không để lộ song vẫn rất dịu dàng, âm cuối còn được kéo dài ra.

Mạc Tang cảm thấy mình không thể cưỡng lại nổi, một lời nói của anh cũng có thể khiến cô mất toàn bộ sự kiềm chế.

Môi cô hôn gấp gáp còn tay cởi chiếc áo khoác của anh ném xuống, trong cảm giác mê mẩn cuồng nhiệt, mở tiếp khuy áo sơ mi anh. Đường Tụng cuối cùng cũng không thờ ơ được nữa, cô khẽ cười phấn khích, áp mặt xuống, cắn vào một bên cổ Đường Tụng.

Tay Đường Tụng bóp mạnh vào eo Mạc Tang. Cô biết mình điên dại, song vẫn cầm chừng, để anh đau mà vẫn không tỉnh táo.

Dường như chỗ cắn để lại vết thương, cô nhẹ nhàng hôn lên da anh. Đường Tụng không thể kiềm chế nổi, đưa hai tay giữ đầu cô, nhẹ hỏi: “Em làm mạnh thế... vì muốn anh dừng tay sao?”

Nói rồi, anh kéo toạc váy cô.

Mạc Tang khẽ run lên khi làn da phơi bày trước mặt Đường Tụng, cô áp vào lòng anh để che chắn, rồi đáp lại câu hỏi đó: “Không, em đang quyến rũ anh.”

Hiếm khi con mèo hoang ngoan ngoãn vâng lời, cô nói câu trọng yếu đó bằng giọng hiền lành, vô tội.

Giây phút ấy, Đường Tụng thấy cảm xúc khi xưa bỗng trở lại.

Cái đó gọi là điên dại.

Lần này, anh thực sự làm Mạc Tang kêu đến mất tiếng, anh vịn tay cô, vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ nói: “Chắc chắn anh sẽ nhốt em lại.”

Mọi thứ như một thước phim rối loạn, với những cảnh quay chậm và xa, cắt ra vô số hình ảnh rời rạc. Mạc Tang vốn rất sợ nhưng lại bằng lòng chơi với lửa, tay cô không ngừng vuốt ve khuôn mặt anh, cảm thấy có gì đó không hợp lý. Cô cố suy nghĩ mà không thể tìm ra câu trả lời.

“Anh từng đi châu Âu... Anh bảo năm đó anh đi...” Mạc Tang cố gắng dồn tâm trí để nhớ lại song dòng suy nghĩ bị đứt đoạn. Khi anh xâm nhập vào cơ thể, lưng Mạc Tang va vào tấm kính, vừa đau vừa mê, khiến cô thở dốc. Động tác của Đường Tụng làm cô không thể nói nên lời.

Vậy mà lúc này, anh dường như có mối băn khoăn lớn, không ngừng bắt cô trả lời: “Anh là ai?”

Mạc Tang không thể làm gì được song bị ép trả lời đến muốn cười, đưa tay cầu anh rất mạnh, khẽ đáp: “Đường Tụng.”

Đến lúc đó anh mới yên lòng.

Đây như là một chuyến trở về.

Từng bỏ lỡ, từng tuyệt vọng mới biết thế nào là xứng đáng.

Chẳng ai nói ra chữ yêu nhưng Mạc Tang biết anh có những thứ mà cô thiếu, đến mức cô có chút kích động, cảm thấy những giấc mơ bị thất lạc dần được ghép lại, trở nên hoàn chỉnh.

Em yêu anh, em là người anh yêu. Lúc hình hài được tạo ra, em là phần máu thịt và linh hồn nơi trái tim bị rách ròi, cuối cùng trở về được bên anh.

Động tác của Đường Tụng quá mạnh, khiến Mạc Tang dần cảm thấy đau, nhưng người đàn ông này không buông lỏng cô. Đôi tay Đường Tụng vịn cánh tay Mạc Tang, ép cô giữ tư thế, không để cô cử động.

Mạc Tang vừa khó chịu vừa tấm tức, mọi câu hỏi, câu trả lời cuối cùng chìm trong tiếng thở dốc thì ào, mê man như thể lên cơn sốt cao.

Cuối cùng, Mạc Tang trở nên mềm yếu, cảm giác tốt cùng khiến mọi đau đớn và thích thú đều không còn giới hạn, đến khi người như bị anh xé đôi mới dừng lại.

Nước mắt cô trào ra, yếu ớt ôm chặt anh không dám buông lời, như vừa cầu xin vừa vội vã muốn xác nhận điều gì, cô gọi tên anh trong cơn mê man: “Đường Tụng, Đường Tụng!”

Anh thở sâu, hôn lên trán cô, “Anh ở đây, em đừng sợ.”

Chương 17: Đường Tụng không làm ta thất vọng

Cuộc bỏ trốn ấu trĩ của họ gây ra hậu quả rất xấu. Trợ lý Minh nói, đại thiếu gia vô cùng tức giận, tuy đang bận họp ở nước ngoài nhưng vẫn gọi điện về, suýt nữa thì cho đóng cửa bệnh viện đó. Đường Tụng không giải thích, chỉ nói mình về nhà dưỡng thương cũng chẳng khác gì ở bệnh viện. Mấy hôm sau, Đường Diệp về tới Diệp Thành, trực tiếp kể lại chuyện với ông nội.

Hôm nay mới tỉnh mơ, lão gia nhà họ Đường đã thức giấc, sai trợ lý của Đường Tụng chuyển lời tới anh.

Lúc này tầm chín giờ sáng, Đường Tụng ngủ dậy, vừa bước ra khỏi phòng thì thấy trợ lý Minh lên tầng tìm mình. Mấy người giúp việc đi tới quét dọn như thường lệ, gặp Đường Tụng đứng ngoài cửa, ai nấy mặt mũi nghiêm nghị, cúi đầu đi qua.

Sau đêm thiếu gia ôm Mạc Tang trở về, không khí trong nhà có sự thay đổi khó hiểu.

Đường Tụng nhẹ nhàng khép hờ căn phòng ngủ chính, nói với người giúp việc: “Cô ấy chưa thức dậy, mọi người khe khẽ thôi.”

Trợ lý Minh bỗng chốc hiểu ra lý do mọi người đều trầm mặc. Nhìn về cánh cửa phía sau lưng thiếu gia, anh ta chợt nghĩ tới điều gì, mặt đỏ lên. Đường Tụng liếc nhìn trợ lý Minh, khiến anh ta ý thức được mình nghĩ quá nhiều, vội vàng hắng giọng, hỏi với vẻ vô cùng điềm tĩnh: “Thiếu gia, Mạc tiểu thư cho phép anh về phòng mình ngủ rồi ạ?”

Đường Tụng nhìn thấy chiếc chổi lau trong tay người giúp việc, ngừng một vài giây, anh yên lặng một lúc, thân thiện vỗ tay lên vai trợ lý Minh, “Sau này ít nói chuyện phiếm với Lục thiếu gia đi nhé.”

“Vâng, thưa thiếu gia.”

“Ông nội tôi dặn gì vậy?”

“Lão gia muốn thiếu gia về nhà chính một chuyến.”

Đường Tụng liếc nhìn đồng hồ, gật đầu đồng ý: “Ừ, vậy cậu gọi điện về nhà giúp tôi, bảo trưa nay tôi sẽ tới.” Nói rồi, Đường Tụng chuẩn bị về phòng nhưng trợ lý Minh ngập ngừng, chạy lên hỏi: “Không, còn nữa...”

“Sao thế, có gì cậu cứ nói đi.”

“... Nguyên văn của lão gia là, muốn thiếu gia đưa người cùng về.”

Vì thế, cho đến lúc lên xe, Mạc Tang vẫn chưa tỉnh hẳn. Lúc mới ngủ dậy, thường phải mất một lúc lâu cô mới hồi phục trạng thái tỉnh táo, hơn nữa hôm nay lại bị gọi dậy. Đường Tụng kéo cô đi ăn sáng, ngồi bên bàn ăn, thông thả nói: “Ông nội anh muốn gặp em.”

Phải mất năm phút sau Mạc Tang mới hiểu ra vấn đề, nhưng điều nằm ngoài dự đoán là, cô không hề ngạc nhiên.

Xe chạy thẳng vào thành phố. Vừa qua giờ cao điểm, trạng thái ùn tắc chưa được giải quyết hoàn toàn, xe của họ bị tắc khi đi được nửa đường. Đường Tụng đang ngồi xem giấy tờ, dừng lại nhìn sang thì thấy Mạc Tang tựa vào cửa kính ngủ ngon lành.

Anh cười mỉm. Từ ghế trên, trợ lý Minh lén quay mặt nhìn về sau lưng, bất ngờ vì giữa lúc này Mạc Tang không những không hề hộp lo lắng mà còn có thể ngủ nướng. Bởi vậy, anh ngượng ngịu nhắc Đường Tụng: “Thiếu gia, anh nói với Mạc tiểu thư hôm nay đi gặp lão gia chưa ạ?”

“Nói rồi.” Đường Tụng vươn người đỡ Mạc Tang, để cô tựa thoải mái hơn một chút, sau đó bắt lực lắc đầu, “Nhưng nếu cô ấy chưa tỉnh ngủ, trời

sập cũng chẳng tác dụng gì.”

Trợ lý Minh và người lái xe quay sang nhìn nhau, quyết định giữ im lặng.

Động tác của Đường Tụng khiến Mạc Tang tỉnh giấc, cô đổi tư thế, nói nhỏ: “Đừng lo lắng, là ông nội anh thôi mà... À đúng rồi, yên tâm đi, ông có cho cả chục triệu thì em cũng không rời bỏ anh đâu.”

Có vẻ như Mạc Tang đang nghĩ đến phim truyền hình suốt mướt nào đó, mỉm cười, nhắm mắt lại. Nói xong còn ra dáng là người điềm tĩnh, đưa tay vỗ vỗ vai Đường Tụng, tỏ ý bảo anh cứ thoải mái, sau đó quay đầu ngủ tiếp.

Đường Tụng vui vẻ đồng ý, cúi đầu tiếp tục đọc tài liệu. Trợ lý Minh ngồi ở trên, một lúc lâu sau bỗng quay đầu nhìn Đường Tụng nói rất nghiêm túc: “Thiếu gia, tôi đã hiểu tại sao... tại sao là Mạc tiểu thư.”

Đường Tụng không ngẩng đầu, “Gì cơ?”

“Mạc tiểu thư rất đặc biệt.”

Đường Tụng đang chăm chú đọc các hợp đồng quan trọng, chỉ gật đầu.

Trợ lý Minh không kìm được, lần đầu tiên khơi chuyện: “Tôi vẫn nhớ năm đó Vân tiểu thư theo thiếu gia về nhà, cô ấy lo lắng đến mức run rẩy suốt chặng đường. Thực ra... thực ra họ đều sợ thiếu gia, sợ nhà họ Đường.”

Đường Tụng bỗng ngẩng lên nhìn người trợ lý đắc lực của mình, cười nhẹ.

Trợ lý Minh như ý thức được điều gì, im lặng. Anh ta hiểu Tứ thiếu gia là người thế nào, có thể người khác luôn thấy anh hòa nhã nhưng chỉ ngay giây sau đó, anh có thể khiến người ta phải sống tiếp trong ân hận.

Chẳng ai biết bản chất thực sự của Đường Tụng, anh có thể nho nhã, dịu dàng như một văn nhân nhưng cũng có thể bỗng dưng mang về một cô con gái. Năm đó, lão gia suýt phải nhập viện vì tức giận khi đột nhiên xuất hiện đứa cháu gái. Dù thế nào, ông cụ cũng không thể tin Đường Tụng lại làm việc trái nguyên tắc như vậy. Cho đến khi kết quả xét nghiệm DNA chứng thực Đường Đường là con gái ruột của Đường Tụng, tất cả mọi người trong dòng họ buộc phải chấp nhận sự thật.

Dù lão gia gắng hỏi thế nào, Đường Tụng nhất quyết không nói mẹ của đứa bé là ai.

Vì thế, ngay cả người trợ lý kẻ vai sát cánh với Đường Tụng bao nhiêu năm qua cũng không biết rốt cục Tứ thiếu gia đã làm gì, rốt cục anh đang giữ bí mật như thế nào.

“Tôi vốn nghĩ thiếu gia sẽ chọn Vân tiêu thư, nhưng giờ đây đã hiểu ra được một chút. Thiếu gia...”

Đường Tụng này giờ không nói gì, nghe đến đây thì chậm rãi ngắt lời: “Trợ lý Minh, cậu theo tôi bao nhiêu năm, biết rõ quy tắc của tôi. Đừng nghĩ mình hiểu chuyện nữa, tôi không nói ra là vì có lý do của mình.” Anh cầm bút lần lượt ký tên lên các giấy tờ, sau đó đưa cho trợ lý Minh, dặn dò: “Cậu làm nhanh cái này nhé.”

Trợ lý Minh lập tức quay người ngồi thẳng, không nhìn ra sau. Cúi đầu đọc dòng chữ “Đơn đề nghị thay đổi người thụ hưởng bảo hiểm”, cậu vội lật ra xem, tay bỗng rụt lại, “Thiếu gia!”

Giọng Đường Tụng lạnh lùng vang lên từ ghế sau, “Nếu có ai biết việc này... Tôi sẽ xử lý cậu trước, hiểu chưa?”

Xe vẫn chạy thẳng đến căn nhà chính của dòng họ Đường.

Trợ lý Minh theo Đường Tụng nhiều năm trời, lẫn lộn với bao công việc liên quan tới đủ các thể lực. Việc công việc tư của chủ nhân, anh ta đều xử lý đâu ra đấy. Vốn rất biết giữ chừng mực song đây là lần đầu tiên anh ta bị Đường Tụng cảnh cáo, phút chốc, lưng áo sơ mi ướt đầm mồ hôi lạnh.

Đương nhiên Mạc Tang không nghe thấy đoạn đối thoại, khi cô mở mắt, xe đã đỗ trước cửa Tĩnh Vương phủ. Hóa ra Tĩnh Vương phủ ở phía Bắc Diệp Thành trước kia nay là nhà ở của dòng họ Đường.

Vương phủ cường thịnh thuở trước đến bây giờ còn nguyên bức hoành phi, vãn cửa son tường cũ, đứng bên ngoài còn có thể trông thấy cây đào có thể rất đẹp ở trong sân. Tuy mùa xuân đã qua, hoa đào không còn nữa nhưng khung cảnh vẫn vô cùng diễm lệ.

Mạc Tang ở nước ngoài nhiều năm, chưa trông thấy nhiều kiến trúc truyền thống thế này ở Diệp Thành. Xuống xe, cô đưa mắt nhìn quanh, sau đó cùng Đường Tụng bước vào cửa thùy hoa(*).

() Cửa thùy hoa: Một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lưng, đỉnh trụ chạm trổ, sơn màu.*

Trên cửa có hình những loại hoa tượng trưng cho sự giàu sang quyền quý, đây là ranh giới giữa nhà ngoài và nhà trong. Theo thói quen nghề nghiệp, Mạc Tang rất nhạy cảm với cảnh tượng xung quanh. Vừa bước qua cánh cửa này, cô nhận ra có nhiều vệ sĩ đứng canh gác ở góc khuất.

Nhìn quanh xem xét, Mạc Tang thấy có hai người chạy tới tỏ ý muốn dìu Đường Tụng, cô nghĩ bụng đúng là phú quý sinh lễ nghĩa. Lão gia nhà họ Đường quả thật rất lo lắng cho người cháu này, sợ anh có mệnh hệ gì, dù chỉ là một chút xây xước.

Đường Tụng về cơ bản đã hồi phục nên không để người khác dìu. Anh bước tới nắm lấy cổ tay Mạc Tang, kéo cô đi vào trong.

Sau khi thức dậy, Mạc Tang chỉ chải đầu qua loa, mặc quần jeans, không hề bận tâm đến hình thức. Song khi bước chân vào đây, phải bước qua hết bậc thềm này tới ngưỡng cửa khác mới đến hành lang, kẻ ngây ngô đến mấy cũng hiểu căn nhà này không phải ai muốn vào là vào được. Bởi vậy, Mạc Tang hơi ân hận, hỏi nhỏ Đường Tụng: “Có phải em không được lễ phép lắm không?” Cô rồi rít giải thích: “Em không hiểu thói quen của nhà anh, nhưng... đây có gọi là ra mắt người nhà không? Có lẽ em nên chuẩn bị quà cho trưởng bối nhỉ?”

“Sao thế, tỉnh ngủ rồi, giờ mới biết đang làm gì hả? Muộn rồi em.”

Đường Tụng luôn thích nắm cổ tay Mạc Tang, còn cô rất ngán ngẫm với thói quen này. Trông thấy vệ sĩ đứng khắp nơi trên hành lang dài kiểu cổ, cô chống đối: “Này! Anh bỏ tay ra, để em tự đi.”

Chưa đợi Đường Tụng phản ứng, Mạc Tang đã lùi lại, chân đá vào bình hoa đặt bên lối đi khiến nó rơi xuống, vỡ tan tành.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía họ.

Mạc Tang đứng sững, Đường Tụng liếc nhìn chiếc bình hoa, không lấy làm lạ vì sự cố mà chỉ điềm tĩnh nói: “Anh sợ mình mà buông tay thì em dỡ cả căn nhà ra mất. Ông nội anh già rồi, không chịu đựng nổi.”

Mạc Tang cúi đầu, chịu nghe lời, theo anh bước vào khu nhà trong.

Trong toàn bộ Vương phủ, khu này giáp phía Bắc nhất, được dựng riêng biệt. Không gian ở đây hơn hẳn bên ngoài, từ xa đã thấy vườn tược xanh mướt, trong vườn hoa cỏ được trồng và bài trí rất có phong cách.

Đi đến cửa, Đường Tụng cười hỏi cô: “Có thật là cho em mười triệu em cũng không làm?”

“Vâng.”

Đường Tụng tỏ vẻ được an ủi, “Xem ra anh quan trọng hơn mười triệu nhỉ.”

“Không đâu, em thấy anh được ông nội lo lắng vậy, chắc hẳn phải có giá hơn năm mươi triệu. Đừng coi thường em... nếu không đoán biết được giá trị của mục tiêu, em sẽ không tùy tiện nhận nhiệm vụ.” Mạc Tang đưa mắt nhìn quanh, vừa đi vừa nói: “Cách đây rất lâu từng xuất hiện tin đồn về một chuỗi vòng phi thủy xanh để vương của Từ Hy Thái Hậu, nghe nói sau đó đã vào tay họ Đường ở Diệp Thành...”

Chưa nói hết nhưng Mạc Tang lập tức im bặt vì vệ sĩ đứng đầy phía trước.

Nhìn vẻ mặt của Mạc Tang, Đường Tụng hiểu cô đang nghĩ gì, nói nhỏ: “Anh cả của anh sai người giữ ông ở hậu viên này để dưỡng bệnh.”

Nói là dưỡng bệnh nhưng đây chẳng khác nào giam lỏng.

Mạc Tang nhanh chóng hiểu ra, hôm nay không phải lão gia muốn gặp cô mà chắc hẳn là Đường Diệp bảo cô đến. Hiện nay mọi việc trong gia đình này đều do Đường Diệp quyết định, lão gia gặp ai và không được gặp ai đều cần thông qua đại thiếu gia.

Cách bài trí trong căn nhà khá đơn giản với bàn ghế đá. Có hai người đang đánh cờ, ông cụ bày bộ ấm chén trà, tay trái vờ chuỗi hạt bồ đề phụng nhãn. Ông cụ không ngẩng mặt khi vệ sĩ đưa người vào phòng.

Người đàn ông mặc đồ Tây bên cạnh đưa mắt nhìn ra, chẳng buồn để ý đến Đường Tụng mà nhìn chăm chăm Mạc Tang. Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, chỉ thấy sự lạnh lùng.

Về ngoài người đàn ông này không giống Đường Tụng, khuôn mặt góc cạnh, anh ta chẳng cười cũng chẳng nói năng gì, có vẻ rất khó tiếp xúc.

Mạc Tang không hề khép nép e ngại, trong số họ, cô là người đầu tiên mở lời: “Đường Diệp?”

Dường như Đường Diệp hơi ngạc nhiên khi Mạc Tang dám gọi thẳng tên mình. Tuy vậy, anh ta không thể hiện thêm điều gì, chỉ gật đầu lấy lệ.

Người già nhất cuối cùng bỏ ván cờ qua một bên. Ông cụ tên thật là Đường Viễn Sơn, đầu tóc đã bạc trắng song thần thái rất tốt, nhìn qua thì biết đó là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy năm nào. Ở tuổi gần đất xa trời, ông cụ vẫn toát lên vẻ oai phong đỉnh đặc. Ông cụ nhìn Mạc Tang vẫy tay, “Lại đây, ta phải trông cho rõ mới được, người nào có thể khiến cậu Tứ trốn ra ngoài trong đêm hôm như thế.”

Đường Tụng dẫn cô lại, gọi hai tiếng “ông nội”, sau đó quay sang chào Đường Diệp: “Anh cả, anh mới về hả?”

Thấy người anh cả đáng kính tởm gật đầu hờ hững, Mạc Tang thầm chửi rủa, quả nhiên y như lời Lục Viễn Kha từng nói, hần tự coi mình là trên hết, ra vẻ đế vương. Ở nhà làm bộ làm tịch như thế này cho ai xem?

Cô trừng mắt nhìn Đường Diệp với đầy vẻ khinh bỉ, quay đầu lại, thấy lão gia đang nhìn mình. Về mặt đó cho thấy, ông cụ biết cô đang nghĩ gì.

Mạc Tang lập tức hiểu ra, ngồi bên cạnh ông, khẽ thở dài. Người nhà họ Đường, chẳng ai dễ động vào.

Tính cách Đường Tụng giống hệt ông nội, nhìn bề ngoài thì thấy ông cụ phúc hậu hiền từ, mọi cử động đều mang dáng dấp của quân nhân. Rõ ràng ông cụ luôn quan sát Mạc Tang kể từ khi cô bước vào, song cố ý không tỏ thái độ.

Đường Tụng rót trà. Chưa nói được mấy câu với ông nội, Đường Diệp đã đứng dậy nhường chỗ cho người em trai, nói với gương mặt không chút biểu cảm: “Anh đánh cờ không bằng chú, chú chơi với ông đi, anh phải về công ty có việc.”

Đường Tụng nhìn thế cờ, buột miệng đùa: “Anh cả có thành ý để lại nước chết cho tôi, kiểu này... chắc chắn phải nghĩ cách thắng mới được, nếu không, thua thì tính là ai thua đây?”

“Chú mà thắng thì là phần chú, còn nếu thua...”, Đường Diệp nhìn Mạc Tang, ánh mắt lạnh lùng, “Thì sau này ông nội chẳng còn ai đánh cờ cùng nữa.”

Mạc Tang ngược mắt nhìn Đường Tụng, đây rõ ràng là lời đe dọa nhưng nét mặt của anh và lão gia đều không hề biến sắc. Đường Tụng đứng đỉnh uống một ngụm trà, từ từ đưa tay phá toàn bộ bàn cờ, sau đó vừa sắp xếp lại vừa nói: “Anh cả quên rồi, tôi không bao giờ nhận nước cờ chết.”

Muốn thắng, phải thắng ngay từ đầu.

Ánh mắt Đường Diệp biến sắc, quay người bước đi.

Trong nhà còn lại ba người. Mạc Tang nhìn thấy xa xa có hàng lan hồ điệp được uốn và sắp xếp rất đẹp mắt. Cô nghĩ bụng, lão gia một đời huy hoàng, tuy cuối đời u tối nhưng vẫn có thể nhàn nhã sống qua ngày, đó là phong độ của nhà họ Đường.

Lão gia trao đổi vài câu về thú chơi hoa với Đường Tụng, sau đó vừa uống trà vừa thở dài, “Trà cháu pha vẫn thơm hơn.” Nói rồi, ông cụ chuyển chủ đề sang Mạc Tang, cười hỏi: “Cháu gái này được thưởng thức chưa?”

Mạc Tang chột dạ, trước nay cô luôn uống trà như uống nước, tập tành mãi gần đây mới nhập gia tùy tục nhưng người khác nhìn vào vẫn cho rằng uống trà như cô thật lãng phí. Lão gia nhìn cô cười, “Đường Tụng chiều chuộng cháu đấy, ở trong nhà này, nó chẳng bao giờ để ai làm lãng phí trà của mình, kể cả con nhỏ Lợi Lợi.”

Đường Tụng không nói gì, một lúc sau đã sắp xếp xong bàn cờ, “Nếu ông nội còn muốn hỏi về mẹ của Đường Đường, cháu không chơi cờ nữa đâu.”

Ông cụ cười lớn, “Thằng nhóc này... ông nội sống nhiều hơn con năm mươi năm đấy.”

Mạc Tang không hiểu ý hai người, cũng ngại nói những câu mập mờ khó hiểu với người trong đại gia tộc này, chỉ chống cằm nhìn phong cảnh. Ông cụ cúi đầu, mãi suy nghĩ thế cờ, đột nhiên bảo: “Thế này là gây hấn rõ rệt rồi. Đường Tụng, anh cả con hôm nay nói năng như thế, ta dự tính là đến trước mùa thu, sẽ chẳng được yên lành.”

“Muộn nhất là đến mùa thu, ông có thể ra ngoài đi dạo thoải mái.”

Mạc Tang chẳng có việc gì để làm, ông cụ nhìn sang cô, bỗng nói với Đường Tụng: “Con có thể vào tìm đồ cho ông, ông nhớ nó ở trong phòng, trên bàn trang điểm ngày trước của bà nội... Chiếc hộp bọc vải xanh đen, có khóa vàng bên ngoài ấy.”

Đường Tụng quay sang nhìn Mạc Tang, tỏ ý bảo cô cứ thoải mái, sau đó gật đầu đi vào.

Mạc Tang ngồi bên cạnh, cảm thấy như có lửa đốt trong lòng. Cô không muốn che giấu những suy nghĩ của mình, đợi cho Đường Tụng đi khỏi, bèn hỏi thẳng: “Lão gia, rốt cục ông muốn nói gì với cháu?”

“Chúng ta rất rõ cháu là ai, không biết Lợi Lợi đã náo loạn bao nhiêu lần vì nó rất lo lắng cho anh trai.” Ông cụ vừa nói vừa lán tràng hạt, nhìn bàn cờ, sau đó bỗng chuyển chủ đề: “Cháu biết chơi cờ không? Ta dạy Đường Tụng chơi cờ từ khi còn bé, câu đầu tiên ta bảo nó là, muốn thắng một ván cờ, quan trọng không phải ở tấn công mà trước hết cần loại bỏ nhược điểm của mình.”

Mạc Tang hơi ngán ngẩm, đặt tách trà xuống bàn. Nhưng ông cụ vẫn thông thả, rót thêm trà vào tách cho cô, “Nói thực, niềm hy vọng duy nhất của họ Đường là Đường Tụng, mà nhược điểm duy nhất của nó là cháu.”

Từ khi vào đây, cô đã suy đoán ông nội Đường Tụng sẽ nói gì, vì thế không cảm thấy bất ngờ, “Với khả năng của gia tộc lão gia, trừ khử cháu dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ ông vẫn ngồi đây nói chuyện với cháu, điều này rất lạ.”

Mạc Tang nói năng không khách khí, giọng điệu đầy cảnh giác, tuy nhiên ông cụ không tức giận mà trái lại nhìn cô với ánh mắt như ẩn chứa điều gì. Một lúc sau, ông cụ bảo: “Nhưng hôm nay gặp cháu, mới thấy Đường Tụng không làm ta thất vọng.”

Hai người đang nói chuyện thì Đường Tụng mang chiếc hộp màu xanh đậm tới. Mạc Tang cúi đầu, không tiếp lời ông cụ, chỉ mân mê tách trà. Đường Tụng đưa chiếc hộp cho ông, thấy Mạc Tang như vậy thì nghĩ cô đã nói sai điều gì, tiện tay vỗ lên đầu, tỏ ý bảo cô thoải mái hơn. Rồi anh nói với ông: “Đây, cuối cùng cũng có người coi thường phép tắc hơn cả Lợi Lợi.”

Mạc Tang vung tay định đánh, chợt nhớ ra đang ở trước mặt ông nội anh nên đành thôi, hậm hực nín nhịn, miễn cưỡng quay đầu đi. Ông cụ đẩy món đồ về phía cô, chiếc chìa khóa nhỏ nhắn màu vàng đặt trên hộp.

Mạc Tang không hiểu ý ông, hoang mang nhìn Đường Tụng, song rõ ràng anh cũng không hiểu.

Ông cụ chỉ cười mà không nói gì, tỏ ý bảo cô mở khóa. Mạc Tang mở ra bỗng sững người.

Dưới ánh nắng ban ngày, màu sắc chuỗi vòng ngọc phi thủy đẹp mê hồn khiến người ta phải kinh ngạc. Chuỗi hạt mang màu lục đế vương, chủng loại thủy tinh, thực sự là món đồ vô cùng quý giá.

Đường Tụng hơi chau mày, mấp máy môi: “Ông...”

Mạc Tang ngỡ ngàng, cô chưa từng thấy chuỗi vòng này ngoài đời, chỉ nghe tin đồn khi còn ở châu Âu. Giờ được tận mắt thấy hàng thật, quả nhiên danh bất hư truyền.

Lão gia nhà họ Đường nhìn Mạc Tang cười, nói nhẹ tênh: “Tặng cháu đây.”

Mạc Tang đang cầm chiếc chìa khóa nhỏ bằng vàng trong tay, thấy cô im lặng, ông cụ nói tiếp: “Đây là chuỗi vòng trước kia ta thắng được, dành tặng bà nội Đường Tụng. Nó xứng đáng là vật truyền đời, nay bà ấy chẳng còn, ta thay bà ấy trao lại cho cháu.”

Mạc Tang nhìn chuỗi vòng, cảm thấy có gì đó nghẹn lại trong lồng ngực, như thể xương cá mắc giữa họng. Cô khẽ nhắm mắt rồi mở ra, bắt gặp ý cười trong mắt Đường Tụng.

Cô vẫn giữ im lặng, đẩy nắp hộp rồi treo chìa khóa lại như cũ. Đường Tụng cười bảo: “Em sợ anh cướp mất hả, ông tặng em thì là của em đó.”

Nhưng Mạc Tang đẩy chiếc hộp về phía ông cụ, “Cháu không muốn nhận.”

Ông cụ không ngờ Mạc Tang phản ứng như vậy, im lặng nhìn cô một lúc rồi nói: “Cháu không thể không biết giá trị món đồ này.”

“Cháu biết.” Mạc Tang cố không nhìn sang Đường Tụng, chỉ cúi đầu, sau đó nhắc lại: “Nhưng mà cháu không cần.”

Đến lúc này, lão gia nhà họ Đường thật sự bức bối, ném mạnh chuỗi vòng bỏ đề xuống bàn.

Mạc Tang đứng dậy ra ngoài còn Đường Tụng vẫn ngồi yên, lơ đãng hạ quân cờ trên tay xuống. Cho đến lúc định thần lại thì đã muộn. Anh cúi đầu nhìn bàn cờ rồi cười bảo: “Ông, ván này cháu thua rồi.”

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng la hét, Mạc Tang không đi xa thêm được nữa.

Đường Đường ngủ trưa dậy, vừa chạy ra ngoài chơi thì trông thấy Mạc Tang, cô bé còn nhỏ không hiểu chuyện gì, làm loạn lên, mấy người bảo mẫu cũng không ngăn nổi.

Nhưng khi Mạc Tang tới ôm Đường Đường, cô bé lại ngoan ngoãn nghe lời.

Đã lâu không được nhìn thấy Đường Đường, Mạc Tang mềm lòng, bế cô bé lên đi tìm xích đu, đôi mắt to của cô bé nhìn cô không chớp, túm chặt áo không chịu buông tay. Một lúc sau, mắt Đường Đường đỏ hoe, Mạc Tang vội quỳ xuống hỏi: “Con sao thế?”

“Mẹ tóc đỏ không cần con nữa! Chúc Lục bảo... mẹ cũng không cần bố nữa... Mẹ đừng đi có được không, mẹ mà đi...” Đường Đường khóc tu tu, thỏn thức nghĩ một lúc, vừa khóc vừa nói: “Mẹ mà đi... bạn Mai Mai lại chê con là quái vật. Con không phải quái vật, con có mẹ tóc đỏ!”

Mạc Tang ôm cô bé, cố gắng dỗ dành nhưng Đường Đường vẫn nức nở, buông lỏng tay thì cô bé càng kêu gào thảm thiết hơn. Cô đành ôm chặt, hứa sẽ không đi nữa. Cô bé khóc nấc lên, ôm ghì lấy cổ cô nói: “Bố bảo con không có mẹ, nhưng con có mẹ tóc đỏ cơ mà.”

Lòng Mạc Tang rối bời vì tiếng khóc của Đường Đường, xót xa vô hạn khi lau nước mắt trên hai má phúng phính của cô bé. Thấy từng hàng nước mắt vẫn dâng trào, cô cúi đầu hôn lên má, ngoắc tay với cô bé, “Đường Đường ngoan nào, chỉ cần Đường Đường không khóc, cô sẽ đồng ý với con, chịu không?”

Quả nhiên cô bé cố gắng thôi khóc, nín nhịn đến má đỏ ửng lên. Đường Đường giơ bàn tay nhỏ nắm lấy Mạc Tang, nhất quyết đòi cô hứa, “VẬY... vậy cô ngoắc tay với con, con nín khóc thì cô ở lại nhé.”

Mạc Tang ngoắc tay Đường Đường, cuối cùng cô bé cũng quyết nước mũi cười, tự nắm tóc mình rồi sà vào lòng Mạc Tang, “Con thích chải tóc, thích tết tóc cơ.”

Không có lược trong tay, Mạc Tang lấy ngón tay vuốt tóc Đường Đường rồi tết thành bím. Đường Đường ngồi yên trên xích đu, tóc cô bé đã dài thêm một chút, chải gọn gàng trông rất đẹp.

Hai bảo mẫu thấy Mạc Tang bế cô bé đi, vội gọi thêm người tới.

Mạc Tang biết sau lưng có người nhìn, cô không nói gì, cho đến khi Đường Đường bước tới bế con gái, cô mới buông tay.

Trông thấy bố, Đường Đường lập tức ngoan ngoãn hơn rất nhiều, cô bé cười khúc khích ôm lấy cổ bố, nũng nịu đòi chơi xích đu. Đường Tụng nhẹ nhàng đẩy xích đu cho con gái, cô bé thấy vậy thì làm ra vẻ rất thương bố, hỏi như bà cụ non: “Bệnh của bố khỏi chưa?”

“Ừ, khỏi rồi. Đường Đường có nhớ bố không?”

“Có ạ, Đường Đường còn nhớ mẹ tóc đỏ nữa.”

Đường Tụng đưa mắt nhìn Mạc Tang, Đường Đường bỗng nháy nháy mắt nói: “Con và mẹ tóc đỏ ngoắc tay rồi, mẹ không đi nữa đâu.”

Đường Tụng cười, vỗ vào người con gái rồi bế cô bé lên, “Hôm nay bố đến đón con về đây.”

Mạc Tang đứng một bên nhìn hai bố con, ngập ngừng mãi mới cất lời: “Xin lỗi, lúc này em không muốn làm ông nội anh giận, nhưng thật sự em không thể nhận chuỗi vòng đó.”

Bóng mặt trời nghiêng nghiêng, khi đã hết mùa hoa đào, người ta luôn cảm thấy trong vườn thiếu đi thứ gì đó.

Đường Tụng đứng dưới bóng cây, vẻ mặt thoáng chút buồn bã, cuối cùng chỉ lắc đầu, một tay bế con gái một tay giơ ra trước Mạc Tang.

Cô ngập ngừng một lúc, đưa tay cho anh.

Chương 18: Ánh sáng khi cùng đường mặt lộ

Màn đêm buông xuống, hôm nay Đường Đường ngủ sớm, trước đó vì biết lại phải đi nhà trẻ, cô bé bày trò chống đối một hồi lâu. Mãi đến khi

đồng ý kể chuyện trước khi đi ngủ, Mạc Tang mới dỗ dành được cô bé ngoan ngoãn lên giường.

Chú Thắm gọi người thu dọn đồ chơi ở trước sảnh, vừa đi vừa nói với Mạc Tang: “Cả nhà chỉ có mỗi một đứa trẻ, đến lão gia cũng phải chịu nhưng Đường Đường gặp Mạc tiểu thư là ngoan ngoãn nghe lời.”

Sau một hồi chơi với Đường Đường, Mạc Tang mệt đến không buồn động chân động tay làm gì, nghe chú Thắm nói vậy chỉ cười cho qua chuyện. Có lẽ do họ đều mang màu tóc đỏ nên đặc biệt hợp nhau.

Cô về phòng ngủ, Đường Tụng đang xem xét giấy tờ trong thư phòng. Sau thời gian chữa trị vết thương, anh có rất nhiều việc phải làm. Từ lúc về nhà, cả hai không trò chuyện với nhau, căn nhà trở nên tĩnh lặng. Mạc Tang lặng lẽ đi tắm rồi lên giường vùi vào chăn ngủ. Đang thiêu thiêu thì có người ngồi bên giường, cất tiếng hỏi: “Ông nội nói chuyện gì với em thế?”

Mạc Tang đầu vẫn trùm chăn, đáp lời: “Anh muốn hỏi tại sao em không nhận chuỗi vòng chứ gì.”

Đường Tụng bỗng kéo chăn ra, đưa tay kéo đầu cô lại, “Thế em có muốn nói không?”

Cô hơi bực mình, bật dậy nhìn anh, “Nhà họ Đường ai nấy đều giỏi tính toán, ông nội anh cho em chuỗi vòng gia truyền, tưởng rằng em không hiểu ý đồ ư? Rõ ràng ông biết anh đang đầu lại Đường Diệp, còn chưa biết sau này sống chết ra sao, thế nên mới có ý kìm kẹp em, để em ngoan ngoãn ở bên anh, không làm gì khiến anh bị phân tâm.”

Những người như họ luôn tự cho rằng mình có thể đoán được suy nghĩ trong bụng kẻ khác, chỉ riêng Mạc Tang không làm họ toại nguyện.

Đường Tụng vừa tắm xong, đã thay bộ đồ ngủ, tóc vẫn còn ướt. Anh quay mặt nhìn Mạc Tang, cô mặc chiếc váy hai dây đen, uể oải tựa lên thành giường, vươn vai ngáp dài, định nằm xuống ngủ tiếp.

Đường Tụng bỗng ôm chặt eo Mạc Tang, khiến cô không thể ngả đầu xuống gối như ý muốn. Cô điên tiết giơ chân đạp nhưng bị Đường Tụng ngăn lại, bịt miệng. Thấy Mạc Tang rơm rớm nước mắt, anh buông lỏng tay một chút, hỏi nhỏ: “Có phải anh quá nuông chiều em không?”

Cả hai đều lên cơn giận.

Mạc Tang không chịu được nữa, đẩy Đường Tụng rồi quán chân nhảy xuống giường, “Giường của anh thì trả lại anh đây!”

Nói rồi, cô bước ra ngoài. Đường Tụng lập tức túm chân, kéo Mạc Tang lại. Anh nhắc bổng cô lên, mạnh tay quăng xuống giường, không mảy may thương hoa tiếc ngọc. Mạc Tang kêu lên một tiếng rồi bật dậy trả đũa, hai người đánh nhau từ trên giường xuống dưới đất, cho đến khi Đường Tụng vịn tay, rút dây áo ngủ trói hai cánh tay cô lại. Lúc này mới không chế được cô, kéo cô về giường.

Hai người đánh nhau thật, đánh đến mức chẳng ai còn sức lực.

Thấy phòng ngủ chính vang lên tiếng động lớn, người giúp việc chạy đến, đứng ngoài cửa hỏi: “Thiếu gia?”

Căn phòng thành bãi chiến trường sau trận đánh nhau của họ, chẳng ai còn hơi sức mà lên tiếng. Người ngoài cửa cuống lên, chạy đi gọi chú Thâm, vị quản gia lớn tuổi liên tục gõ cửa.

Đường Tụng đưa tay vớ một chiếc cốc thủy tinh ném thẳng ra cửa, phát ra tiếng vỡ chát chúa. Mấy người ở ngoài đều đang áp sát cửa, nghe tiếng va đập thì bất ngờ, sợ đến hét lên. Chú Thâm vội vã xua mọi người đi.

Mạc Tang nằm trên giường bỗng phá lên cười, âm thanh mỗi lúc một to, “Anh cũng tức giận cơ à...”

Đường Tụng bỗng trở người, chống tay xuống giường nhìn thẳng Mạc Tang, ánh nhìn mỗi lúc một cuồng nhiệt. Anh đưa tay kéo váy cô, Mạc Tang không thể cử động, như một con mèo xù lông, nhồm người cắn vai anh. Đường Tụng thực sự hết cách, hỏi đi hỏi lại: “Rốt cuộc em muốn gì?”

Anh xâm nhập vào cô sâu hết mức có thể, cuồng nhiệt và mạnh mẽ. Thực ra cô không thể cự tuyệt anh, lời nói và suy nghĩ đối lập, tức giận cũng là để che giấu.

Mạc Tang co người lại, thở dốc đến gần như nghẹt thở, lại bị anh kéo lại. Cô nói ngắt quãng: “Đưa cho em viên Tuyết Sơn Chi Lệ.”

Đường Tụng càng tức giận, những lúc thế này anh rất đáng sợ, động tác như điên cuồng. Tay Mạc Tang bị trói, toàn bộ cơ thể bị anh khống chế. Nhớ đến Đường Đường đang ở nhà, mặc dù cô bé ngủ ở cách đó mấy gian phòng, cô vẫn không dám hét to.

Mạc Tang bị anh đè trên giường, hoàn toàn bị động. Cô chỉ có thể kìm nén trước động tác của anh, xoay đi xoay lại mà không thể kêu thành tiếng. Cô cắn anh rồi lại hôn vết thương của anh, cuối cùng ảm ức, bắt đầu khóc, “Anh có giỏi thì thả tay em ra!”

Đường Tụng xoay mặt cô lại, nói giọng rất khỏ sở: “Anh biết em về đây là có lý do, anh chấp nhận.” Đường Tụng dừng lại một lúc, sau đó bỗng ôm chặt Mạc Tang, “Chúng ta đi Zurich, anh không can tâm, nếu lần này còn không thắng nổi em... thì anh đưa nó cho em, em có thể quay về gặp anh ta.”

Đường Tụng biết Mạc Tang vì ai mà đòi viên Tuyết Sơn Chi Lệ, bởi thế anh không thể chịu đựng nổi.

Chiếc đèn bàn rơi xuống đất. Lúc va chạm vùng vằng, không biết ai quệt vào công tắc điện, căn phòng bỗng tối thui.

Mạc Tang bị anh trói để phục thù, giống một kẻ bị dìm xuống nước rồi kéo lên. Song cô như thể tự hành hạ mình, nhất quyết không chịu thua, tiếp tục làm anh thêm kích động. Đường Tụng không kiềm chế được bản thân, lật sấp người cô, đè xuống giường, như thể muốn xé cô ra từng mảnh để nuốt chửng.

Từ khi ở bệnh viện trở về, cả hai đều có những nỗi niềm riêng nhưng không nói ra, tự dối lòng, dối đối phương. Cho đến lúc Đường Tụng đưa cô đi gặp ông nội, ông cụ tặng bảo vật gia truyền, thể hiện ý muốn nhận cô là cháu dâu.

Nhưng Mạc Tang thẳng thừng từ chối, tỏ rõ ý của mình.

Chẳng ai tự lừa gạt bản thân thêm nữa.

Đường Tụng nói bên tai cô: “Vì sao em không yêu anh?”

Mạc Tang thật sự không kiềm chế nổi, càng khóc to hơn. Tư thế nằm sấp khiến cô vừa đau vừa khó chịu, bắt đầu nấc nghẹn.

Đường Tụng tan chảy, dỗ dành dịu dàng thế nào cô cũng không nín khóc. Anh nghĩ mình mạnh tay mạnh chân đến nỗi làm cô bị thương ở đâu, nhưng kiểm tra khắp người không tìm ra nguyên nhân.

Đường Tụng thực sự hết cách, ôm lấy Mạc Tang vỗ về. Nhưng nước mắt cô càng giàn giụa.

Cô biết anh cũng đau khổ, cô giận chính bản thân mình.

Cô muốn nói yêu anh biết bao, song nhớ đến đêm ở khách sạn Lellan, cô đành cứng rắn chôn chặt những lời mình muốn nói.

“Đường Tụng, em có thể cho anh tất cả, đồ dành con gái anh... anh muốn em làm gì thêm cũng được, chỉ cần anh đưa viên kim cương cho em.”

Đèn tắt cũng có ích của nó, trong bóng tối, chẳng nhìn rõ điều gì, cô cũng không phải đối diện với sự im lặng và tuyệt vọng của anh.

Vẫn là câu trả lời đó.

Đường Tụng nhắc lại lời của Mạc Tang, giọng điệu bỗng thay đổi, câu nói đó như mũi dao đâm vào anh, “Nói hay thật, đồ dành con gái anh... phải, anh có lỗi với em, anh gây ra nên đành phải chịu.”

Bàn tay Đường Tụng hơi vô tình, từ từ bóp cổ cô, tàn nhẫn siết mỗi lúc một chặt. Mạc Tang bị trói nên không thể phản kháng, cô nằm đó và cảm nhận được sự giận dữ nơi anh. Đường Tụng chậm chậm nói: “Anh nên giết em! Bao nhiêu người đã chết... Mọi chuyện rồi sẽ qua hết. Hôm anh ba xảy ra chuyện, đáng lẽ anh mới là mục tiêu, nhưng ông nội để anh ấy đi, chết thay anh! Lúc anh đuổi theo đến nơi, anh ba hấp hối rồi tắt thở... Rõ ràng là Đường Diệp gây ra, nhưng lúc đó không thể để người khác phát hiện, nếu không cả nhà họ Đường sẽ bị điều tra. Anh... anh còn phải tự tay đẩy thi thể anh ba từ trên tầng xuống...” Đường Tụng thở dốc, tay bắt đầu run lên, “Em hiểu cảm giác đó không, anh không thể điên, vì cái nhà này chỉ còn lại anh, nếu không ông nội sẽ chết, dòng họ Đường sẽ còn nhiều người chết hơn. Anh đã chịu đựng bao nhiêu chuyện như thế, tại sao anh lại điên vì em... Giết em, anh mới có thể trở lại là mình như trước đây.”

Mạc Tang chỉ là một gián điệp được thuê mướn, không có thân phận hay họ hàng. Trừ khi cô hoàn toàn không gây ảnh hưởng đến ai, không để lại

hậu quả gì.

Nhưng Đường Tụng bỗng buông tay, từ từ cúi người hôn lên khóe môi cô, cắn đến chảy máu, nói thì thào không rõ chữ: “Em thấy đấy, anh chẳng thể ra tay... Mạc Tang, em mãi mãi chẳng biết được anh yêu em nhiều như thế nào, không phải như em nghĩ đâu.”

Không phải như những gì em nhìn thấy, cũng không phải như những gì em tưởng.

Đêm đen giúp mọi thứ được che giấu dễ dàng hơn, chẳng ai cần dò xét biểu cảm và sự giằng xé của đối phương. Mạc Tang cảm thấy hình như có giọt nước lạnh lẽo rơi trên má mình, nhưng vì tay bị trói, cô không tài nào kiểm chứng.

Đường Tụng ôm cô, nói: “Anh xin lỗi.”

Mạc Tang cảm thấy buồn cười, “Anh chẳng làm gì sai cả, là em gây ra cho anh nhưng lại không đủ khả năng bù đắp.”

“Không, là anh có lỗi với em.”

Cô chẳng còn sức lực mà tranh giành với anh. Những gì diễn ra đêm nay như một lần giải tỏa, để đến sau cùng, đầu óc cô quay cuồng, kêu gào cũng không nổi. Cảm giác điên dại, ngột thở xâm lấn cô, như thể bị đắm giữa biển vắng. Sau đó chẳng biết ngất đi hay là ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau thức dậy, cả hai mới nhận ra chẳng ai biết mưa rơi từ nửa đêm qua.

Tắm xong không tìm thấy quần áo, Mạc Tang khoác váy ngủ lên cơ thể còn ướt át. Bước ra ngoài, cô cảm thấy hơi lạnh, có vẻ trời âm u. Cô mở tủ

quần áo, lục tung tìm đồ để mặc, ném hết quần áo của Đường Tụng xuống nền nhà.

Đường Tụng thấy cô xuống, từ từ rút sữa rồi điềm đạm nói với chú Thắm: “Chú bảo người ta mang vài bộ dài tay đến, trời mưa, ở trên núi sẽ lạnh.”

Sau đó, hai người tỏ ra khách khí với nhau, lẳng lẳng ăn sáng, chẳng ai động chạm tới ai. Chú Thắm thở dài, gọi người lấy hộp thuốc rồi bước đến, hỏi nhỏ Mạc Tang: “Mạc tiểu thư?”

Mạc Tang nhìn vết thương trên cánh tay, lắc đầu, “Không sao cả.”

Đang nói chuyện thì có người bước thẳng từ sảnh vào trong, “Đường Tụng, tôi tìm được Daisy rồi! Cậu còn dám không tin nữa hay không?”

Chú Thắm quay ra nhìn, khẽ nói: “Lục thiếu gia đến, có cần tôi đưa cậu ấy sang thư phòng không?”

Nhưng đã không kịp, Lục Viễn Kha chẳng lạ nhà, xông xộc vào phòng ăn tìm Đường Tụng. Vừa bước vào, anh ta sững người.

Chú Thắm cúi đầu đi ra, Lục Viễn Kha cười gượng, chào hỏi hai người. Không khí căng thẳng trong phòng ăn khiến anh ta hoảng hốt đến quên chuyện muốn nói, đành bước tới xem xét Đường Tụng một lượt. Thấy Đường Tụng không buồn ngẩng mặt, Lục Viễn Kha lại quay sang nhìn Mạc Tang.

Cuối cùng, anh ta trở mắt khi để ý đến bộ đồ mà Mạc Tang mặc trên người.

Mạc Tang cảm thấy lạnh nên đã lấy một chiếc áo sơmi của Đường Tụng mặc bên ngoài váy, ống tay áo xắn lên. Lúc này, cô đang lẳng lẳng ngồi xử

lý bát cháo yến mạch.

Lục Viễn Kha nuốt nước miếng, lắp bắp: “Này... chuyện đó, tôi qua hai người...”

Mạc Tang ngắt lời anh ta: “Daisy không sao chứ?”

Lục Viễn Kha gật đầu, “Không sao, tôi đợi được cô ấy ở cô nhi viện, tôi đoán chắc chắn cô ấy sẽ đi thăm bọn trẻ, quả nhiên là vậy.”

“Vậy anh giúp tôi bảo với Daisy là hiện nay tôi cũng rất ổn, dặn cô ấy đừng làm việc gì ngốc nghếch.”

Lục Viễn Kha gật đầu, chợt thấy có gì đó là lạ, kéo ghế ngồi giữa hai người, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, rồi bỗng ra vẻ nghiêm túc, “Mạc Tang, cô nói thật với tôi, có phải hẳn ta có tật kỳ quặc gì đó không? Tôi nói về vấn đề đó.”

“Lục Viễn Kha”. Đường Tụng đặt chiếc đĩa xuống, nhìn bạn.

Lục Viễn Kha kéo ghế ngồi gần Mạc Tang hơn, nhìn chăm chăm vào cổ tay cô, nói: “Cô đừng sợ, cứ nói thật đi! Có phải cô bị hẳn ta trói lại không? Lẽ nào hẳn thích...? Trời ơi cô trông kìa, cổ tay tím ngắt ra rồi... Cô đã khóc hả? Tôi nói rồi mà, Đường Tụng ban ngày là loại cầm thú, đến đêm còn...”

Mạc Tang nhìn những vết bầm tím kinh khủng trên tay mình, hạ ống tay áo xuống. Cô lờm Đường Tụng, chẳng nói chẳng rằng, cúi đầu tiếp tục ăn sáng. Lục Viễn Kha lại phát hiện ở Đường Tụng còn ly kỳ hơn, trên cổ anh đầy những vết thương do bị cắn, còn có dấu do bị bóp, cấu mạnh.

Đây là lần đầu Lục thiếu gia trông thấy trường hợp này, anh như bị sét đánh, sững sờ không nói nên lời. Im lặng một hồi, Lục Viễn Kha áp úng hỏi: “Tôi nói, lẽ nào cả hai người... đều có sở thích như thế này?”

Đường Tụng uống một ngụm sữa bò, cười với Lục Viễn Kha, quan tâm hỏi: “Cậu ăn sáng chưa?”

“À ừ, ăn... ăn rồi.” Da đầu Lục Viễn Kha như tê lên vì bị Đường Tụng nhìn chăm chăm, anh bất giác lùi ra sau.

“Vậy thì tốt, đỡ mất công tôi hạ độc.” Đường Tụng lấy khăn ăn lau tay, Lục Viễn Kha đứng dậy định chuồn thì nghe Đường Tụng chậm rãi nói: “Hôm nay Đường Đường phải tới nhà trẻ, sắp tới giờ rồi, à, đúng lúc quá, phiền Lục thiếu gia chút nhé.”

Nhớ đến cảnh tiêu thư nhà họ Đường bám lấy người nhà, gào khóc thảm thiết trước cổng nhà trẻ mỗi lần bị đưa đi học, mặt Lục Viễn Kha biến sắc, “Tôi không đi đâu! Bà chúa đó ai đưa đi người đó đen đui. Nó lại la làng lên thì người trên cả con phố sẽ nhớ cái mặt tôi.”

Đường Tụng cười hiền lành vô tội, “Thế à, vậy tôi nghĩ Lục thiếu gia cậu nên đội mũ, đeo kính đen vào, có lẽ chú Thẩm sẽ cho cậu mượn. Nhanh lên chút, còn hai mươi phút nữa.”

“Còn lâu tôi mới đi! Hai người bị phát hiện bày trò trong phòng ngủ giờ muốn giết người diệt khẩu chứ gì, làm gì thế, đừng xấu hổ, tôi có thể thông cảm, phải thế không Mạc Tang?” Càng nói Lục Viễn Kha càng lên gân, rồi anh nhìn chiếc sơ mi trên người Mạc Tang, thêm mắm thêm muối: “Đường Tụng mắc bệnh thích sạch sẽ, cậu ta chắc chắn không cho ai mặc quần áo của mình, cô nói xem, hai người đứng là lâu lâu không gặp, giờ như hổ đói gặp mồi... chà chà.”

Đường Tụng thung thảng nhìn đồng hồ nói: “Còn mười chín phút nữa... Lục Viễn Kha, tôi nghe nói Lục tướng quân không hề hay biết chuyện cậu điều động người đi tìm Daisy?”

Lục Viễn Kha méo mặt, “Cậu ép người quá đáng.”

“Không phải, tôi chỉ muốn khuyên cậu, đưa Đường Đường đến nhà trẻ là có lợi cho cậu, đáng lẽ phải lấy làm vui vẻ chứ.”

“Vui vẻ? Thế sao cậu không đi!”

Dù vậy, Lục Viễn Kha đành phải làm theo ý Đường Tụng. Chẳng mấy chốc từ sảnh trước vang lên tiếng kêu khóc rung trời lở đất của Đường Đường. Viễn Kha và chú Thảm hợp sức đỡ dành, khuyên bảo mới bế được cô bé lên xe.

Đường Tụng đạt được mục đích chọc tức cho cậu bạn đi khỏi, Mạc Tang cũng ăn gần xong. Nhìn vết bầm tím trên cổ tay cô, Đường Tụng đưa tay xoa xoa, “Chúng ta đừng đánh nhau nữa, được không em?”

Mạc Tang vốn có hàng nghìn hàng vạn câu hờn giận trách móc nhưng nghe giọng điệu này của Đường Tụng, cô nhớ lại những lời mà anh nói tối qua.

Dù vẻ ngoài của anh trước mắt người khác như thế nào, những điều anh nói với cô đều là thật.

Người đàn ông này chưa từng hạ thấp mình vì ai nhưng đối với Mạc Tang, anh bị thương vì cô, giận dữ cũng vì cô. Mạc Tang gây sự trước nhưng cuối cùng anh vẫn là người dịu giọng.

Khi Mạc Tang còn là một cô bé, Daisy từng nói rằng, đàn ông cần có khả năng làm chủ, phụ nữ thường sẽ phục tùng kể cả khi được dung túng, nuông chiều.

Hồi đó Mạc Tang say mê K như vậy, suy cho cùng, vì K là người đàn ông duy nhất hướng lối đi cho cô, nuôi nấng cô, chiều chuộng cô. Đây đáng

lẽ là trách nhiệm của người cha hoặc người anh, vậy mà lại rơi vào K, cho dù trách nhiệm đó không phù hợp với hắn.

Lời của Daisy là chân lý. Bất kể giận dữ đánh nhau ra sao, Đường Tụng vẫn tìm lời ngọt ngào dỗ dành cô, bỏ qua hành động ngang ngược của cô. Vì thế, cô dễ dàng cảm thấy mình được quan tâm yêu chiều.

Mạc Tang hiểu rõ điều này, nhìn vào mắt anh, nghĩ bụng mình cũng không thoát khỏi thói thường.

Cô đưa tay vạch cổ áo Đường Tụng, không nhịn được cười khi nhìn thấy dấu vết tối qua mình cào cấu, cắn xé.

“Đường Tụng, anh giải thích thế nào nếu bị người ta trông thấy đây?”

Đường Tụng trả lời không thể thật thà hơn: “Anh bảo là do em cắn.”

Mạc Tang bị chẹn họng, không nói được lời nào, hừ một tiếng rồi rút tay lại, “Vô liêm sỉ.”

Cô kéo ống tay áo lên, đếm từng vết bầm xanh bầm tím, “Anh thấy rõ chưa hả, đây chính là bản tính của anh, em nên công khai cho người ta thấy, để người ta biết bộ mặt thật của anh.”

Đường Tụng dịu dàng dỗ Mạc Tang, thấy cô vẫn giận dữ, anh tìm lời lẽ ngon ngọt thương lượng: “Vậy thế này đi, tối nay em trối anh lại, tay anh không cử động được nữa.”

“Đường Tụng!” Mạc Tang đập bàn muốn bảo đừng nằm mơ còn có đêm nay, song bỗng nháy nháy mắt, áp sát anh nói: “Được thôi, tối nay trối anh trong thư phòng, chịu khó ôm cái đèn cổ của anh mà ngủ nhé.”

Hai người đang nói chuyện thì trợ lý Minh đi vào, đứng ở ngoài chờ Đường Tụng cùng đến công ty. Mạc Tang giục anh mau rời khỏi nhà, mặt hầm hầm bước lên tầng trên. Chú Thắm đợi ở bên cửa, mỉm cười nói nhỏ với Đường Tụng: “Thiếu gia, cậu đừng giận, Mạc tiểu thư chỉ nói miệng vậy thôi.”

Đường Tụng đang mặc áo khoác, vừa ra ngoài vừa thở dài, “Hy vọng là thế.”

Download thêm nhiều ebook khác tại Ebook Fun&Free

Lịch họp kín mít cả ngày. Đã lâu không tới công ty, vừa trở lại, Đường Tụng đã bị quản lý các phòng ban bám riết. Vào phòng họp, anh lơ đãng lấy bút nguệch ngoạc lên giấy gì đó, rồi lại vèo vèo đánh dấu tròn vài điểm. Từ đầu đến cuối buổi, anh chẳng buồn nhìn lên màn hình trước mặt, người trình bày nói đến đăm mồ hôi trên đầu mà vẫn không biết mình có cần tiếp tục hay không.

Mấy vị giám đốc dưới quyền cúi đầu không dám nói gì, một lúc lâu sau có người hắng giọng nhắc nhở vị thiếu gia. Cuối cùng Đường Tụng ngẩng đầu lên, đẩy tập tài liệu trước mặt về phía trợ lý Minh, bảo phải đi có việc.

Đường Tụng vừa ra ngoài, bên trong lập tức có người lắc đầu thở dài. Trong mắt họ, anh là như vậy, con cháu dòng họ bề thế nên có được mọi thứ một cách quá dễ dàng, anh muốn chơi thì chơi, không có hứng hợp thì bỏ giữa chừng. Lâu nay đã rất nhiều lần như vậy, dù cuộc họp quan trọng đến thế nào, mọi người căng thẳng đến mức nào, Đường Tụng luôn thờ ơ, thản nhiên đưa ra những quyết định băng quơ.

Một vị quản lý cấp cao mím môi, tựa lên ghế với vẻ cực kỳ ngán ngẫm. Thảo nào ai nấy đều bảo Tứ thiếu gia căn bản không bận tâm đến công việc, chuyện trong nhà hay chuyện công ty, quả thực anh đều chẳng có toan tính.

Trợ lý Minh thay Đường Tụng tiếp tục cuộc họp. Anh chăm chú nhìn vào vài điểm mấu chốt mà Đường Tụng đã viết ra, truyền đạt nghiêm chỉnh đầu ra đây.

Những người này mất một, hai tháng để hoàn thành sách lược, kế hoạch còn Đường Tụng chỉ ngồi đây mười phút đã đưa ra toàn bộ quyết định. Anh không muốn tụt nước vào sự tích cực của họ nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian, đành giả vờ mình không hứng thú, bảo trợ lý Minh ở lại cùng diễn với họ.

Có lúc trợ lý Minh rất băn khoăn, lẽ nào Đường Tụng không sợ bị người khác hiểu lầm là kẻ bất tài. Nhưng Đường Tụng chẳng hề tức giận, từ trước đến nay, anh luôn là người không cần sự khẳng định của người khác. Ai nghĩ thế nào với anh đều chẳng có nghĩa lý.

Anh từng nói với trợ lý của mình: “Không hiểu đúng về tôi mới là kẻ bất tài, tôi không bao giờ phí hơi sức vì những tên ngu xuẩn.”

Đường Tụng luôn giữ thái độ ôn hòa khi nói những câu như vậy song lại khiến trợ lý Minh không thoải mái, cảm thấy như đang bị mắt của con sói nhòm ngó. Anh ta biết rõ ràng có sự nguy hiểm nhưng không biết nó đến từ đâu.

Còn hôm nay, Đường Tụng thực sự bỏ đi vì có việc.

Lục Viễn Kha đang đợi trong văn phòng của Đường Tụng, anh khép cửa, nói với vẻ mặt đăm chiêu: “Anh cả cậu đã bắt đầu đóng băng dòng vốn của chúng ta, trước tiên, hẳn muốn cậu bế tắc ở khâu này.”

Đường Tụng như chẳng nghe thấy gì, hỏi một câu không liên quan: “Sáng nay đưa Đường Đường tới nhà trẻ ỏn chứ?”

“Con bé nhà cậu là ma vương chuyển thế, khóc đáng thương chết đi được, mấy ông bố bà mẹ chạy đến chửi tôi.” Lục Viễn Kha nhắc đến chuyện này lại tức giận, “Đúng là cha nào con nấy, mới có ba tuổi mà thật giỏi giả vờ!”

Lục Viễn Kha ngồi trên sofa cắn răng nghiêng lợi, bỗng nhớ ra lạc đề, nhìn chằm chằm Đường Tụng, “Dừng dừng dừng, không nói chuyện vô ích nữa! Cậu tính đối phó thế nào? Rõ ràng Đường Diệp không muốn ngồi đợi với cậu nữa rồi, giờ đây hấn ra tay từng bước từng bước một, muốn kè đao vào cổ cậu. Đợi đến khi tìm ra các hạng mục xuất nhập không trong sạch của cậu, hấn sẽ đấu với toàn bộ dòng họ Đường.”

Đường Tụng đang bấm điện thoại, nhấn nút loa ngoài, người đầu dây kia là Ngải Lợi Lợi. Anh nói: “Mấy khoản tiền đó, ừ, toàn bộ các giao dịch lẻ đều tính vào tài khoản của Đường Diệp, nhớ phải nặc danh. Ngoài ra... em hé lộ cho cảnh sát điểm giao dịch buôn lậu của hấn ở châu Âu. Anh biết em có cách không để lại dấu vết của chúng ta.”

Ngải Lợi Lợi nhanh chóng đồng ý, Lục Viễn Kha chau mày, “Giá họa cho hấn rửa tiền đen, vạn nhất cuối cùng xảy ra chuyện, công ty điện ảnh Đường Thị cũng bị ảnh hưởng... Ai cũng biết rửa tiền bằng cách đầu tư vào phim ảnh là chuyện thường thấy. Cho dù có lãnh đạo vì nể mặt lão gia mà bao che cho cậu, tình hình cậu hiện giờ cũng chẳng thể làm cho họ tin tưởng.”

Đường Tụng dập điện thoại, gạt đầu, đưa tay dọn dẹp các tài liệu trên bàn. Anh vừa sắp xếp vừa bảo: “Bởi thế tôi chẳng muốn ra tay, chỉ muốn gây sự chú ý cho Hội đồng quản trị. Sự việc của mấy năm trước đã làm cho mỗi thâm giao của vài dòng họ bị lung lay. Từ trước đến nay Đường Diệp luôn là tâm điểm của sự đôn đại, giờ bỗng dưng trong tài khoản xuất hiện một khoản tiền lớn hợp pháp sẽ càng gây nghi ngờ. Chắc chắn chẳng bao lâu đường dây của hấn ở châu Âu cũng bị cảnh sát phá tan. Đường Diệp

nhất định sẽ rời Diệp Thành tới đó, cậu đoán xem, lúc này người khác sẽ nghĩ gì?”

“Đường gia lại xảy ra chuyện, hắn ta phải chạy?”

“Ừ, chỉ cần có những sự hoài nghi đó là được.” Đường Tụng cất giọng gằng các tài liệu vào ngăn kéo, sau đó nghĩ giây lát rồi nói: “Ai cũng biết mấy năm nay họ Đường không êm đẹp, sau chuyện của anh hai, anh ba, người ta vẫn còn khiếp sợ. Hội đồng quản trị vốn còn nghi ngờ về thân thế của Đường Diệp, hắn tác oai tác quái, chuyên lộng quyền, đặc tội không ít người. Họ chỉ dám tức giận mà không dám nói ra, giờ cho họ một cơ hội, tất sẽ có người muốn thay đổi cục diện.”

Mọi thứ của nhà họ Đường đều do một tay lão gia gây dựng, người ngoài không hiểu tình hình thực tế, chỉ nghĩ lão gia vẫn còn sống, nếu thân thế Đường Diệp chưa rõ ràng, lão gia chắc chắn không thể giao lại cơ nghiệp cho hắn. Đây cũng là mấu chốt chi phối sự suy đoán của họ.

“Thế cuối cùng cậu định làm thế nào để dọn sạch sẽ? Nếu quả thật để cảnh sát lần ra tất cả mọi việc, họ Đường cũng không thoát được.”

Đường Tụng đóng ngăn kéo, tiếng vòng lăn ngăn kéo và giọng điệu không chút lo lắng của anh đồng thời vang lên: “Nếu hắn chết trên đường đi, đương nhiên chẳng ai điều tra thêm làm gì.”

Lục Viễn Kha sững sốt nhìn Đường Tụng, lặng yên một lúc mới cất lời: “Cậu định tự mình ra tay thật sao?”

“Làm gì có chuyện đó, tôi sợ bản.” Đường Tụng đưa mắt nhìn quanh rồi nhìn xuống đồng hồ, sau đó thông thả nói: “Nhưng tôi sẽ nhẹ nhàng một chút, để hắn chết từ từ. Trước kia hắn tạo ra vụ tai nạn giao thông hại chết anh hai, đánh chết anh ba rồi ép tôi tự tay đẩy xác chết tạo hiện trường tự

sát. Hắn còn giam lỏng ông nội... Tôi sẽ khiến hắn từ từ gặm nhấm những cảm giác đó.”

Lục Viễn Kha thấy Đường Tụng thoáng cười đầy hàm ý. Quen biết nhau bao nhiêu năm, hai người như huynh đệ, kề vai sát cánh trải qua tất cả. Hôm nay Lục Viễn Kha quả thật có chút sợ Đường Tụng.

Đường Tụng là con sói đội lốt cừu, càng để tự do thì càng nguy hiểm.

Lòng bàn tay Lục Viễn Kha lạnh ngắt, anh bước lại gần, cố làm ra vẻ bình thản hỏi Đường Tụng: “Này, tôi bảo, cậu còn tỉnh táo chứ?”

“Gì cơ?”

“Tôi và Lợi Lợi sẽ cùng giúp cậu, còn có trợ lý Minh, có cả... Mạc Tang.” Lục Viễn Kha hơi căng thẳng, nói nhanh hơn: “Cậu cần phải nhớ là Mạc Tang đã trở về, nhất định phải bình tĩnh, nhớ không? Vì cô ấy, cậu phải cân nhắc hậu quả trước khi ra tay, còn Đường Đường nữa... Cậu đừng nghĩ mình vạn năng, nếu có gì không làm được thì đừng tự ép bản thân, lão gia sẽ thông cảm cho cậu.”

Đường Tụng nhìn Lục Viễn Kha, cảm thấy buồn cười, “Đội đã, cậu sợ tôi nổi điên hả?”

“Không phải...” Thấy Đường Tụng chuẩn bị ra khỏi phòng, Lục Viễn Kha đứng dậy ngăn lại, “Nghe đây, tôi biết cậu hận hắn ta. Nếu Đường Diệp không làm nhiều việc độc ác như vậy, cậu đã chẳng phải sống khổ sở đến thế này, một người bình thường mà phải tự tạo vỏ bọc hơn hai mươi năm, nếu là tôi thì tôi đã phát điên từ lâu rồi...”

Đường Tụng thở dài vỗ vai Lục Viễn Kha, ngắt lời anh: “Tôi không sao, tôi không bao giờ làm những việc biến thái như giết người phanh thây, đó là phong cách của cậu mới phải... Lần trước ở sơn trang Tử Kim, kẻ vì muốn

làm anh hùng cứu mỹ nhân mà gây ra hiện trường máu me bê bết là cậu chứ không phải tôi.”

Lục Viễn Kha yên tâm khi nghe thấy vậy. Trong khi đó, Đường Tụng vội vàng nhìn đồng hồ, thu xếp đồ đạc chuẩn bị mở cửa chạy ra. Lục Viễn Kha nhận ra điều lạ lùng, ngạc nhiên chạy theo hỏi: “Mấy hôm nay còn bao nhiêu việc phải làm, cậu định đi đâu? Làm gì thế? Này!”

Đường Tụng bước vội, bỏ lại một câu: “Kết hôn.”

Hai cô thư ký phòng Tổng giám đốc lập tức ngẩng đầu, Đường Tụng đi như chạy, để lại Lục Viễn Kha một mình đối diện với sự kinh ngạc của các nhân viên.

Xung quanh bỗng chốc im phăng phắc.

Lục Viễn Kha vốn sợ nhất ánh mắt phụ nữ khi bị tổn thương. Không kìm lòng được trước vẻ mặt của mấy người đẹp ở công ty Đường Tụng, anh đành an ủi các cô. Mới chỉ chốc lát mà tin đồn đã lan ra theo cấp số nhân. Vô số người ủa tới dò hỏi thông tin, khiến Lục Viễn Kha không tài nào đi được.

Cuối cùng anh cũng thoát khỏi vòng vây, vừa lái xe vừa hùng hùng hổ hổ gọi điện cho Đường Tụng: “Đừng để tôi gặp lại cậu! Nếu không tôi sẽ mách với truyền thông chuyện của hai người, để mọi hang cùng ngõ hẻm đều xì xào! Đường Tụng không những có con ngoài giá thú mà còn...” Nói đến đó, Lục Viễn Kha bỗng dừng lại, giữ nguyên tư thế, nhìn tình hình đường xá trước mặt và liếc sang bên phải.

Bên đó có một chiếc xe đang bám theo anh.

Tai nghe vọng ra tiếng ồn ào ở chỗ Đường Tụng, một người nói máy bay đã có thể cất cánh, sau đó có tiếng cười của trẻ nhỏ.

Lục Viễn Kha lại chửi Đường Tụng thấy gái đẹp quên bạn bè. Xe của anh vừa chạy lên cầu Thái Giang, bỗng nhiên bánh trước bị bắn trúng, buộc phải phanh gấp.

Lục Viễn Kha bỏ dở cuộc gọi, vụt quay đầu lại thì thấy bên phải có chiếc xe Jeep màu đen, mũi súng đen ngòm chĩa qua cửa. Anh rùng mình, vội vã tăng tốc lái sang bên trái, bánh trước bị xẹp lốp nhưng xe vẫn chạy được. Anh một mạch lái về phía trước.

Điện thoại bị ném mạnh sang ghế phụ, màn hình đập xuống ghế, cuộc gọi chấm dứt.

Vô số tiếng phanh gấp vang lên trên cầu Thái Giang, chỉ mười mấy giây sau, tiếng súng, tiếng va chạm cùng tiếng gào thét hòa lẫn vào nhau, phút chốc làm điên đảo mọi thứ.

Cuộc gọi bỗng nhiên bị tắt, âm thanh cuối cùng rất hỗn loạn, không biết do hết pin hay vì lý do gì.

Đường Tụng bấm gọi lại nhưng không ai nghe máy, sau đó có thông báo không thể kết nối do thuê bao nằm ngoài vùng phủ sóng.

Đường Tụng đứng ngoài cửa khoang máy bay nhìn màn hình di động, Mạc Tang bế Đường Đường, bước qua anh để đi vào. Thấy Đường Tụng chau mày, cô dừng lại hỏi: “Anh sao thế?” Đường Đường đang nghịch mái tóc của Mạc Tang, tựa mặt lên vai cô khiến má phính ra, trông rất buồn cười. Cô nhóc thấy nghe nói được đi chơi, không phải tới nhà trẻ thì vô cùng thích thú.

Đường Tụng lắc đầu, “Không sao, Lục Viễn Kha bỗng tắt cuộc gọi.”

Mạc Tang nhún vai, tỏ ý sự việc quá bình thường, “Nếu em là anh ta, em chẳng thèm gọi cho anh, quả thật vô phúc mới có người bạn như anh.” Cô rất đắc ý vì mới học được câu mắng này hôm qua.

Đường Tụng nhìn cửa khoang, ngập ngừng chưa muốn bước vào. Anh vừa định mở lời thì Đường Đường từ lòng Mạc Tang vươn người gọi: “Bố ơi bố! Đi ăn chocolate ở Zu Zu bố nhé?”

Cái đầu nhỏ của cô bé còn chưa nhớ được tên thành phố, nên gọi Zurich thành Zu Zu, khiến mọi người bật cười. Nói xong, cô bé giơ tay, nhìn Đường Tụng đây vờ chờ đợi. Anh đành bước vào vẹo má con gái, “Được.”

Chiếc máy bay riêng chuẩn bị cất cánh, Đường Tụng gọi điện cho trợ lý Minh, “Cậu liên lạc với Lục Viễn Kha.”

Màn đêm dần buông, từ trên không trung nhìn xuống, Diệp Thành như được tạo nên từ những ngọn đèn vàng, trông giống một đóa đèn mi khổng lồ. Mạc Tang tựa đầu lên ô cửa ngắm thành phố nơi mình sinh ra. Ký ức của cô khi dưới mười tuổi rất mơ hồ và bị mai một gần hết theo những đêm dài ở châu Âu. Cô không nhớ được mình đã trải qua thời thơ ấu ở đây như thế nào. Nhưng khi đã lang bạt khắp thế giới, lúc không còn chỗ đi về, cô muốn trở lại Diệp Thành.

Con người ta luôn muốn tìm về cố hương, sống trong một thành phố, yêu một người rồi khi già đi, được kể với con cháu về những chuyện ngày xưa.

Thật buồn cười, kẻ không thân phận như cô lại có mong mỏi ngốc nghếch như vậy.

Điều hòa trong khoang để nhiệt độ hơi thấp, Mạc Tang tựa vào cánh cửa, chân tay co lại. Cô đưa ngón tay xoa lên vết sẹo ở chân, phần da ở đó trông rất xấu xí vì từng bị bỏng. Song cô chưa từng che giấu nó, vẫn mặc váy và để lộ chân.

K từng nói đùa, con mèo nhỏ của anh ta chẳng bao giờ có thể trở thành gián điệp chuyên nghiệp, cô chẳng bì được với Daisy. Lúc đó, cô bé mười mấy tuổi không phục, luôn ầm ức trong bụng, đòi giải thích cho bằng được.

Ngón tay của K luôn có mùi thuốc lá nồng nặc, anh ta vuốt ve khóe mắt cô, bảo rằng Trung Quốc có câu: “Xích tử tâm tính.”

Bấy giờ Mạc Tang không hiểu, với cô, bốn chữ đó như thể nằm trong cuốn sách từ trên trời rơi xuống. Còn K cười quái gở, ho lên dữ dội, sau đó lắc đầu tỏ ý bảo cô không hiểu thì thôi.

Từ khi gặp Đường Tụng, Mạc Tang không cần thầy dạy cũng dần hiểu được câu đó.

Cô bắt đầu chờ đợi ngày mai rồi không ngừng mơ mộng, khao khát được là cô gái trong sáng sống dưới ánh mặt trời.

Thực ra, Mạc Tang là đứa trẻ cần được yên ổn, luôn luôn là vậy.

Đang mải mê với dòng suy nghĩ, Mạc Tang bỗng quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Cô nhẹ nhàng dịch lại gần, tựa lên vai anh. Đường Tụng rời mắt khỏi cuốn sách, mỉm cười ôm lấy cô. Thấy Mạc Tang dường như đang lạnh, anh tăng nhiệt độ trong khoang, nhìn đáng vẻ cô cuộn người lại trong lòng mình, nói nhỏ: “Thật giống một con mèo.”

Mạc Tang không phản bác, xoay người tìm tư thế thoải mái, nhắm mắt ngủ.

Họ đang bay tới Zurich, chỉ là một câu nói khi tức giận nhưng Đường Tụng coi đó là thật.

Cho tới khi ra khỏi nhà, Mạc Tang vẫn không hiểu Đường Tụng tới Zurich để làm gì, chỉ biết theo anh lên máy bay.

Đường Tụng nghĩ Mạc Tang đã ngủ, nhẹ nhàng đắp chăn mỏng cho cô, mười ngón tay đan vào nhau, vừa như ngâm độ sức song vẫn rất thắm thiết.

Mạc Tang nói: “Đường Tụng, năm tám tuổi em được cứu ra từ thi thể mẹ, lần đầu biết bắn súng vào năm mười hai tuổi, mười bốn tuổi tham gia nhiệm vụ đầu tiên, chưa đầy hai mốt tuổi thì gặp tai nạn giao thông mất đi con gái... Em trải qua bao nhiêu chuyện như vậy nhưng tất cả đều không khiến em bất ngờ như anh.”

Anh là ánh sáng khi cô cùng đường mặt lộ, thế nên cô vô cùng thận trọng vì sợ đánh mất.

Chương 19: Có lúc anh cũng không thông minh cho lắm

Máy bay hạ cánh khi trời đã về khuya.

Ở đây không có sân bay tư nhân, họ đáp xuống khu vực thuộc Zurich. Cho tới khi phi cơ chạy trên đường băng, Đường Tụng mới chậm rãi gấp sách lại. Ngồi trên ghế, anh chăm chú nhìn tách trà thượng hạng vừa được bê tới, cảm thấy hơi đáng tiếc. Nhân viên tổ bay bước ra mời anh xuống, là một người đẹp nước ngoài, đặc trưng con lai rõ nét, có thể cô mang dòng máu Nga. Trong bộ váy đồng phục, trông cô vô cùng trang nhã. Thấy vẻ mặt của Đường Tụng, cô gái lập tức lùi về sau, không nói gì, chờ anh thoải mái tách trà.

Mạc Tang đã thức giấc, ôm đầu gối ngồi trên ghế. Cô thích tư thế này, cứ như vậy ngồi nhìn Đường Tụng. Anh vẫn đứng đờ đờ đứng đĩnh, trong khi tất cả mọi người trong máy bay đều đang đợi thì anh ngồi uống trà.

Đường Tụng nhận thấy vẻ ngán ngẩm của Mạc Tang, mỉm cười giải thích rằng tách Đại Hồng Bào mà anh đang uống là loại trà được tranh giành trong các phiên đấu giá năm nay, nó đắt hơn vàng, gấp bốn mươi lần, cách pha cũng cầu kỳ, tuyệt đối không thể lãng phí.

Mạc Tang khẽ than trời, tựa vào ghế tiếp tục đợi cho đến khi bệnh thiếu gia của anh hết phác tác.

Đường Tụng thông thả thưởng thức, đưa mắt nhìn bên ngoài cửa sổ. Đang là đêm khuya, có người điều xe riêng tới đón.

Mạc Tang không chờ thêm được nữa, bẻ Đường Đường định đứng dậy xuống trước nhưng bị anh kéo lại. Thấy Đường Tụng ra hiệu im lặng, Mạc Tang ý thức được bên ngoài có vấn đề, đành nghe theo sắp xếp của anh. Đường Đường dụi mắt, cũng ngoan ngoãn im lặng.

Một lúc khá lâu sau, Đường Tụng đặt tách trà lên bàn, một thành viên tổ bay khom lưng thông báo: “Ngài Đường Diệp đã sắp xếp mọi thứ cho ngài, xe riêng đã ở bên ngoài.”

“Máy chiếc xe?”

“Hiện có ba chiếc, ngài Đường Diệp nói sẽ đưa ngài, tiểu thư và Mạc tiểu thư tới khách sạn đặt trước... Chúng tôi chưa rõ ngoài kia có bao nhiêu người.”

Đường Tụng thông thả thay chiếc áo khoác chuẩn bị ra ngoài. Chiếc chuyên cơ về danh nghĩa là của họ Đường nhưng trên này đều là tay chân của Đường Tụng. Điều máu chót lúc này là, chỉ cần anh ra khỏi máy bay, người do Đường Diệp cử đến sẽ kiểm soát anh từng giây từng phút.

Đường Tụng nhìn cô tiếp viên trong giây lát, bảo cô xõa tóc xuống, sau đó nói với vẻ tiếc nuối: “Cô cao hơn Mạc Tang một chút nhưng không vắn đề gì.” Nói rồi, anh bế Đường Đường, bảo cô bé yên lặng, sau đó ra hiệu Mạc Tang đi cùng một thành viên tổ bay ra phía sau khoang chuyên cơ.

Mạc Tang không hề hay biết Đường Tụng xuống máy bay rồi sẽ như thế nào, cho đến khi một lần nữa nắm trong tay khẩu súng bắn tia, cô bỗng muốn chửi bới.

Thời tiết đêm nay ở Zurich đẹp đến kỳ lạ, không có mây cũng chẳng có biểu hiện trời sắp mưa.

Quan trọng nhất là, lực cản gió không lớn.

Đường Tụng dềnh dềnh dàng dàng mãi, cuối cùng cũng chuẩn bị xuống máy bay, một người ẩn trong bóng tối sau cửa khoang đang lắp súng một cách thành thục, mắt theo dõi mọi động tĩnh bên ngoài. Đường Tụng thông thả bế con gái bước ra ngoài, theo sau là một người phụ nữ có vẻ đẹp lai, mái tóc đỏ đậm, đúng như đặc điểm nhận dạng.

Chưa đi được bao xa, lập tức có nhóm người bước tới vây lấy cả ba người. Một kẻ đứng đợi bên cạnh, tay cầm thiết bị kiểm tra an ninh nhỏ gọn. Kẻ đứng đầu bước tới bảo: “Tứ thiếu gia, thật đặc tội, ngài biết quy tắc của đại thiếu gia, kiểm tra an toàn xong, chúng tôi lập tức tạ tội với thiếu gia.”

Đường Tụng chau mày, lùi lại một bước rồi nhìn người phụ nữ bên cạnh, bảo: “Kiểm tra tôi thì được, còn cô ấy thì không.”

Người phụ nữ đó tỏ ra ngơ ngắc, Đường Tụng giải thích: “Anh trai anh rất thận trọng, phải khám người mới được lên xe mà anh ta điều tới.”

Những kẻ đứng hai bên nói với vẻ cung kính hết mực: “Xin lỗi vì mạo phạm Mạc tiểu thư.”

Đường Tụng luôn dễ nói chuyện nhưng lần này tỏ ra không phối hợp, ai nấy đều nghĩ rằng anh đang bảo vệ người phụ nữ của mình, đó cũng là điều dễ hiểu.

Hai bên vẫn đang tìm cách thỏa hiệp.

Nhân lúc này, người trong khoang máy bay lắp xong súng, xác định vị trí ngắm bắn.

Đường Tụng rất bất mãn nhưng cuối cùng cũng đành nhượng bộ, mấy kẻ kia lập tức dùng thiết bị kiểm tra an toàn quét lên người anh, không hề có vũ khí nguy hiểm nào. Lập tức, mấy kẻ này cúi đầu tạ lỗi. Đường Tụng xua tay cho qua chuyện, chuẩn bị rời đi.

“Đại thiếu gia nói ngài thích sạch sẽ, ngồi máy bay suốt chặng đường dài chắc rất khó chịu, chúng tôi đã chuẩn bị quần áo cho ngài.” Nói rồi, mấy kẻ đó mời họ lên xe. Đường Tụng vỗ về con gái, bước lên từ cửa bên trái chiếc ô tô đậu ở giữa. Người phụ nữ đi cùng đợi bên phải, có kẻ mở cửa xe cho cô.

“Mạc tiểu thư, xin mời.”

Trong chớp nhoáng, gã đàn ông mở xe cho cô ra tay, máy kích điện không phát ra âm thanh, cô còn chưa kịp hét lên người đã ngã xuống.

Tất cả chỉ diễn ra trong vài giây, kẻ đứng bên cạnh vội bước tới, đưa người phụ nữ sang xe khác. Ba chiếc ô tô đóng kín cửa, rời đi trong bóng đêm.

Đường Tụng ngồi bên trong, thở dài khi thấy đám người chích điện cô. Kẻ lái xe hạ thấp giọng: “Tứ thiếu gia, đây là ý của đại thiếu gia, Mạc tiểu thư tay chân nhanh nhạy, không thể để tiểu thư và ngài ngồi cùng nhau.”

Đường Đường mở to mắt muốn nói gì đó, Đường Tụng cúi xuống nhìn thấy, khẽ lắc đầu, xoa tóc con gái. Cô bé mím chặt môi, giữ im lặng.

Đường Tụng ngược mắt nhìn hai tên ngồi phía trước, mỉm cười không hề tỏ ra giận dữ, “Sợ cô ấy giúp tôi chạy thoát sao? Anh cả đạo này hồ đồ quá, người anh ta cử đến còn không đánh lại một phụ nữ?”

Tên tài xế tăng tốc lao lên, dường như biết Đường Tụng không thể làm gì được, hẳn dành thời gian trả lời anh: “Tứ thiếu gia, ngài là người thông minh, ý của đại thiếu gia là, chúng tôi phải đảm bảo an toàn cho ngài cùng tiểu thư và Mạc tiểu thư. Đừng gây khó dễ cho chúng tôi thì sẽ không có chuyện gì cả.”

Đường Tụng đan mười ngón tay vào nhau, tìm tư thế ngồi thoải mái, hỏi với vẻ rất nhàn nhã: “Vậy sao? Thế nếu tôi không phối hợp, các anh định làm gì?”

Hai kẻ đang trước quay sang nhìn nhau, kẻ ngồi trên ghế phụ mở màn hình xe hơi, hình ảnh theo dõi trên chiếc xe kia hiện lên. Người phụ nữ lai hôn mê vì bị kích điện, có kẻ tay cầm súng, chĩa thẳng vào cô.

“Vậy Mạc tiểu thư đành phải chịu thiệt một chút vậy.”

Đường Tụng cười khinh bỉ, nụ cười còn có vẻ rất hài hước khiến hai kẻ ngồi trên căng thẳng. Chúng nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu nhưng chỉ thấy Đường Tụng bé Đường Đường ngồi lên đùi mình, sau đó che mắt con gái cười rất nho nhã mà lại có chút áy náy.

Cùng lúc này, chiếc xe đầu tiên bất ngờ bị bắn trúng vài phát súng tiếp theo, xe hoàn toàn mất phương hướng.

Sự việc xảy ra ngoài dự tính, tài xế phanh gấp, tiếng Đường Tụng vọng lên từ phía sau: “Các người làm nhảm nhiều quá.”

Chưa dứt lời, chiếc xe thứ ba cũng bị bắn trúng, lập tức chết máy.

Vài tiếng súng vang lên, lửa bốc ngùn ngụt phía trước và sau, riêng chiếc xe thứ hai nằm yên, tên tài xế túa mồ hôi ở góc trán. Song hắn vẫn còn chút lý trí, định rút súng quay người không chế Đường Tụng.

Nhưng chỉ trong chớp nhoáng, hắn đã cảm thấy tay Đường Tụng giờ ra trước.

Ai nói từ nhỏ Tứ thiếu gia chỉ biết học hành...

Phải chăng vì vừa uống trà, lòng bàn tay Đường Tụng thêm phần ấm nóng. Khoảnh khắc bị Đường Tụng bóp cổ, tên lái xe thậm chí không dám thở dốc.

Sức ép đến chỉ từ một đôi bàn tay, không hề phát ra tiếng động. Vậy mà trước đây người ta đều bảo bàn tay đó chỉ biết ôm đồ cổ, đọc sách, viết chữ.

Kẻ đó lâu nay theo đại thiếu gia, lạnh lùng, tàn nhẫn, mà giờ đây run lên vì hơi nóng lạ lùng từ lòng bàn tay Đường Tụng.

Lợi dụng lúc hắn mất tập trung, Đường Tụng đoạt khẩu súng trên tay hắn, chĩa vào kẻ ở ghế bên kia, không do dự bóp cò. Súng đã được gắn ống giảm thanh, tiếng động phát ra rất trầm, tên đó thét lên, nắm lấy tay giãy giụa, máu túa ra.

Tốc độ nhanh đến đáng sợ.

Vài giây sau, hai tên trong xe đều bị Đường Tụng không chế, một kẻ bị thương một kẻ không dám nhúc nhích, anh thậm chí chưa rời khỏi vị trí của mình.

Đường Đường mặc chiếc váy chấm bi đỏ, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Đường Tụng, đưa hai tay nhỏ che lấy mắt, thỏ thẻ nói: “Bố ơi, con buồn ngủ rồi...”

Đường Tụng dịu dàng vỗ về con gái: “Ngoan, con đếm đến ba là có thể thả tay xuống.”

“Vâng, một.”

Mũi súng của Đường Tụng di chuyển xuống trước ngực tên tài xế, anh thấy rõ mồ hôi lạnh của hắn nhỏ xuống từng giọt.

“Hai.”

Từ ghế sau, anh bảo: “Tao ghét nhất lũ lắm lời và ngu xuẩn, thật đáng tiếc vì mày có cả hai thứ đó.”

“Ba.”

Đường Tụng bóp cò, vết máu đổ ra, mặt tên kia tái mét, người co giật, không dám mở mắt. Cho đến khi Đường Tụng bế con gái chuẩn bị mở cửa xuống xe, hắn mới cảm thấy đau, gục người lên vô lăng rên rỉ.

Viên đạn cuối cùng tránh vị trí tim và huyết quản, không nguy hiểm đến tính mạng.

Đường Tụng tránh để vết máu khỏi dính vào quần áo, giọng nói trong và rõ nhưng thoáng chút bất đắc dĩ: “Nhưng mà, tao không giết lũ ngu ngốc.”

Nói xong, anh đóng cửa xe.

Loạt súng khác lại nổ lên, chiếc xe thứ ba văng ra xa, thùng xăng bị bắn trúng, ngọn lửa bùng lên, cản trở thành công những kẻ khác muốn chạy tới.

Đường Tụng ấn đầu con vào ngực mình, bước nhanh. Tiếng xe cảnh sát và xe cứu hỏa đã vang lên rất gần. Lửa bốc cháy bất ngờ khiến mọi thứ phút chốc trở nên hỗn loạn, vô số người hoảng hốt bỏ chạy.

Đường Tụng vội trốn sau xe phục vụ mặt đất. Từ chiếc máy bay phía xa có cô gái vụt chạy xuống. Ai nấy đều cho rằng cô là tiếp viên hàng không đang sợ hãi vì cảnh tượng trước mắt. Một người đưa cho cô chiếc khăn bông để khoác lên vai, dặn cô đứng đây chờ cảnh sát. Cô gái lấy khăn che mặt, dường như vô cùng sợ hãi. Trong lúc hỗn loạn, cô cúi đầu đi về phía Đường Tụng, mau chóng thoát khỏi tầm mắt của người xung quanh.

Mạc Tang trang nhã khi khoác trên mình bộ đồng phục tiếp viên hàng không dù chưa chẵn chu lăm. Trông cô gầy hơn, màu tóc đỏ như lửa bị gió thổi bay lất phất. Đứng trước mặt Đường Tụng, cô vút chiếc khăn bông, ánh mắt giận giữ. Lúc này, trông cô như một loài cây leo hoang dã đang chìa mũi gai sắc nhọn.

Mạc Tang rất muốn nổi đóa nhưng Đường Tụng đã hôn lên môi cô.

Đường Đường đứng bên cạnh míu môi, lại đưa tay che mắt theo đúng lời dạy, song giọng nói đầy vẻ trách móc, ầm ức: “Bố ơi, con buồn ngủ lắm...”

Ngón tay Mạc Tang còn vương mùi thuốc súng, cô cố bình tĩnh lại, đẩy Đường Tụng, thở dốc, “Anh thật liều lĩnh! Ba năm rồi em không đụng tới súng bắn tỉa, nếu sai một ly thì sẽ bắn trúng xe của anh! Tại sao không nói trước với em?”

Đường Tụng không thông thả cũng chẳng rối rít, nhìn chiếc khăn lụa của nữ tiếp viên hàng không mà Mạc Tang thất trên cổ, đưa tay tháo ra rồi hôn lên đó như để an ủi cô, “Việc xảy đến bất ngờ, anh cũng không...” Thấy Đường Tụng vẫn giữ vẻ mặt bình thản, Mạc Tang càng tức giận, ngắt lời: “Không thể thế được! Anh chưa chuẩn bị trước vậy tại sao lại tìm tiếp viên có vẻ ngoài giống em? Còn bí mật giấu vũ khí trên máy bay!”

“Được rồi, anh chỉ đề phòng trường hợp bất trắc, anh cũng không ngờ máy bay vừa hạ cánh, người của hân ta đã tới...”

Mạc Tang nhìn anh chằm chằm, nghĩ bụng giờ có nói gì cũng vô dụng.

Phản đối các trang chuyên copy, repost truyện (nghepdu.net, sstruyen.com, webtruyen.com, cungquanghang.com v...v..)

Màn đêm mịt mùng, tiếng còi cảnh sát đình tai, ồn ào đến mức đầu óc Mạc Tang quay cuồng, cảm giác căng thẳng vừa rồi dường như trở lại. Đây là Zurich, sau lưng cô là đám cháy chưa được dập tắt. Cô bỗng cảm thấy lạnh. “Em từng gặp tai nạn ô tô, em sợ lỡ tay, sợ bắn trúng xe của anh... Em không dám nghĩ hậu quả sẽ thế nào, trên xe còn có Đường Đường. Đường Tụng... anh có hiểu không hả, áp lực của em rất lớn, anh luôn làm em cảm thấy áp lực. Em biết anh muốn bảo vệ em nên mới không nói gì.”

Đương nhiên cô hiểu suy nghĩ của Đường Tụng. Anh đề phòng Đường Diệp nên đã đưa thêm vài tay súng bắn tỉa theo, nhưng anh không muốn Mạc Tang cùng xuống máy bay vì chẳng biết chắc đối phương sẽ làm gì với cô.

Vì thế Đường Tụng quyết định mạo hiểm. Anh hiểu tính bướng bỉnh cứng đầu của Mạc Tang, bị giao nhiệm vụ quan trọng như thế, cô mới không nằng nặc đòi xuống máy bay cùng.

Đường Tụng ôm nhẹ cô, “Anh và Đường Đường đều không sao, em đã làm rất tốt.”

Giữa khung cảnh hỗn loạn ầm ĩ, Mạc Tang nói một câu khiến rất lâu sau Đường Tụng vẫn cảm thấy xôn xang, thậm chí khi chạy ra ngoài, anh còn sờ đầu.

Mạc Tang nói: “Đường Tụng, em cũng muốn bảo vệ anh.”

Lần này họ bỏ lại tất cả, chạy thoát.

Đường Tụng nắm chặt tay Mạc Tang, đưa cô chạy qua đường ngắn cách, băng qua nhưng chiếc xe cứu hộ ngược xuôi, chạy qua những đám người đang thất thần hoảng hốt, ra khỏi sân bay.

Con đường dài đằng đẵng và có thể là vô tận nhưng cuộc đời này anh không muốn điều gì, chỉ cần đôi tay này mà thôi.

Đường Tụng vừa chạy vừa cười, gọi một chiếc taxi trên phố, cùng Mạc Tang, Đường Đường lên xe. Ngoài kia là cánh đồng ngoại ô vừa gần gũi vừa xa lạ của Zurich, trong bóng đêm, chẳng còn trông thấy sắc xanh mượt của lá, chỉ có ánh điện ở rất xa.

Họ chạy trốn Đường Diệp nên không tiện ở khách sạn. Trong xe, dường như anh chỉ vô tình nói tên địa danh “Niederdorf” với tài xế. Mạc Tang hơi ngạc nhiên. “Đó là khu phố cổ, anh chắc chắn là muốn tới đó chứ?”

Đường Tụng không trả lời, đỡ Đường Đường ngủ.

Họ mỗi lúc một tiến gần thành phố, Mạc Tang tưởng chỉ mình cô tâm tình phức tạp, song bỗng nghe Đường Tụng nói: “Đây là lần thứ ba anh tới nơi này, mỗi lần đến đều không có ấn tượng tốt đẹp.”

Mạc Tang nghiêng đầu nhìn Đường Tụng, vẻ mặt anh thoáng buồn, cô cảm thấy tò mò, “Tại sao?”

Anh chỉ vào cô nhóc đang ngủ say bên cạnh mình, “Lần đầu để mất mẹ Đường Đường, lần thứ hai để mất con bé.”

Mạc Tang mệt mỏi quay đầu lại bảo, “Không buồn cười chút nào.”

“Đó là sự thật. Vì thế lần này anh phải cẩn thận một chút, không thể lại để mất em.”

Mạc Tang vẫn mặc bộ đồng phục màu đỏ đậm. Vừa chạy một quãng dài, lên taxi cô bắt đầu thấy nóng bức, bèn mở hai khuy áo, tựa đầu lên cửa xe nhìn Đường Tụng, sau đó ghé sát anh.

Chiếc xe thi thoảng lướt qua cột đèn, soi rõ hình dáng Đường Tụng. Trong ánh sáng mờ ảo, trông anh vô cùng ôn hòa. Ở khoảng cách rất gần, cô ngửi thấy hương trà trên cơ thể anh, thoang thoang thôi song rất đặc trưng. Anh không dùng nước hoa, trên người cũng chẳng vương mùi thuốc lá hay bia rượu. Dù cách đây mười phút, anh vừa bước ra khỏi chiếc xe máu loang đầm đìa, nhưng giờ đây, khung cảnh đó hoàn toàn không liên quan gì tới anh nữa.

Phụ nữ cũng có ham muốn, dù anh là kẻ mà người khác không thể hiểu rõ.

Mạc Tang thừa nhận mình si mê anh. Nỗi si mê đó như một loại độc được thẩm thấu vào máu thịt, chi phối hoàn toàn cảm quan của cô. Chỉ cần Đường Tụng chạm khẽ cũng có thể khiến từng thớ thịt của cô run rẩy.

Trong xe không bật đèn, tài xế đang nghe một ca khúc tiếng Pháp. Giữa không gian lơ mơ, Mạc Tang nheo mắt thấy Đường Đường ngủ ngon lành, bèn đưa tay nắm cổ áo anh, như một con mèo đang đắc ý.

Đường Tụng nhìn đôi mắt như đang cười của Mạc Tang, tỏ vẻ ngán ngẩm, “Đừng nghĩ đến chuyện lại xô anh xuống xe đây.”

Cô hơi bất mãn, nghiêng đầu nhìn anh với vẻ khiêu khích, cuối cùng cũng khiến Đường Tụng không thể ngồi yên. Anh ngả người ôm Mạc Tang, nói nhỏ bên tai cô: “Ngoan nào... bây giờ không được.”

Các ngón tay của Mạc Tang luồn vào áo sơ mi của Đường Tụng, anh thở dài. Từ lâu anh đã biết mèo hoang phóng khoáng, chẳng nên ngạc nhiên khi nó làm bất cứ việc gì. Anh giữ tay Mạc Tang song cô chẳng hề e ngại, càng tỏ ra đắc ý hơn, các ngón tay lần mò trong bóng tối, dừng lại ở vết sẹo do súng bắn trên lưng anh. Cô bỗng thăm thẳm hỏi: “Nói thật đi, tại sao lại đưa em tới đây?”

Đường Tụng im lặng một lúc, kéo tay cô ra.

Mạc Tang đưa tay bóp chặt khớp xương vai Đường Tụng, hỏi tiếp: “Anh biết mọi điều về em nhưng vẫn không từ bỏ, tại sao?”

Đuôi mắt cô hơi nhếch lên, toát ra vẻ đẹp hoang dã. Khi cố tình khiêu khích, Mạc Tang như đóa hoa nở trên nham thạch. Cô nói rành mạch từng câu nhưng tay run lên: “Em từng có con với người đàn ông khác, chẳng trong sạch chút nào... Còn anh, rõ ràng đã có người tình cũ vì anh mà tàn phế. Dù thế nào, anh cũng không nên lãng phí thời gian với em, rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?”

Cô đang tự lấy dao cứa vào mình, từng nhát từng nhát. Cô buộc phải làm đau mình, làm đau người khác mới có thể nhắc nhở bản thân đang làm gì. Cô còn nhiệm vụ cuối cùng phải hoàn thành, hoàn toàn không có tư cách chìm đắm vào việc khác.

“Đường Tụng, chẳng phải anh mắc bệnh sạch sẽ sao?” Cô nói với vẻ dửng dưng, “Con đường mà anh muốn đến, anh biết quán bar ở đó hỗn độn đến mức nào, em từng hát ở đó, uống nhiều rượu đến nỗi bị người ta chuốc thuốc, giờ đây còn chẳng thể nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì... Quá khứ của em bê tha đến mức nằm ngoài sức tưởng tượng, có thật là anh chấp nhận được điều đó không?”

Khuôn mặt Đường Tụng mờ mờ giữa bóng tối ảm đạm, một lúc rất lâu sau anh mới trả lời với giọng mệt mỏi: “Anh cũng không tốt như em nghĩ đâu, em từng bảo anh chẳng phải loại người tốt đẹp đấy thôi.” Dường như Đường Tụng nhớ đến điều gì, quay đầu nhìn ra cửa sổ, “Anh đã cưỡng ép mẹ của Đường Đường, nếu không phải do anh đê tiện, cô ấy không thể có bất kỳ quan hệ nào với anh. Thậm chí cô ấy không nhớ anh, đó là một tình huống ngoài dự tính. Đương nhiên cô ấy không muốn giữ đứa bé. Anh tưởng phụ nữ khi đã làm mẹ thì sẽ nhân từ hơn nhưng không ngờ cô ấy từ bỏ khúc ruột của mình... Nếu anh tìm thấy Đường Đường muộn một chút, rất có thể con bé đã bị người ta bán cho các tổ chức ngầm, đem đi làm thực nghiệm hoặc nuôi lớn rồi bán nội tạng. Em hiểu rõ hơn ai hết, ở đây đây rầy những chuyện như thế.”

Giọng của Đường Tụng bắt đầu dâng trào tình cảm, giữa tiếng nhạc ồn ào phát ra từ radio, tiếng nói của anh trở nên rất khê.

Ngừng lại một lúc, anh nói tiếp: “Hồi đó anh nghĩ, cô ấy quá hận anh nên mới nhẫn tâm như vậy. Sau đó anh nhận ra tất cả thật buồn cười. Anh không quan trọng như mình tưởng. Cho dù nhà họ Đường cần anh, bao nhiêu người cần đến anh nhưng đối với cô ấy, anh chẳng là gì cả.”

Thật buồn cười, Diệp Thành cần nhà họ Đường mà dòng họ Đường lại trông chờ ở Đường Tụng. Từ lúc sinh ra anh đã được huấn luyện để cứu vớt gia tộc này. Anh là niềm hy vọng cuối cùng của lão gia, nhưng anh dùng mọi phương thức cũng không thể khiến một người phụ nữ nhớ được mình.

“Mạc Tang, ai nấy đều nghĩ anh xấu xa còn em lại nghĩ anh quá tốt.”

Mạc Tang vô cùng kinh ngạc, quả thực cô không ngờ câu chuyện là như vậy. Bí mật của Đường Tụng không đơn giản chỉ là một cuộc tình thất bại. Cô vốn nghĩ họ cách xa vì mâu thuẫn, thậm chí có thể là mẹ của cô bé qua đời... Chẳng thể ngờ được, Đường Tụng gây ra sai lầm không thể tha thứ, dẫn đến anh và người phụ nữ đó không bao giờ có thể làm lại từ đầu.

Mạc Tang thậm chí nghi hoặc, hỏi Đường Tụng: “Anh... lúc đó đã làm gì cô ấy?”

Vẫn với vẻ muốn chia sẻ tâm trạng, Đường Tụng đáp: “Theo em thì sao, khiến cô ấy hận vì mang thai đứa trẻ này, em nghĩ anh đã làm gì?”

Mạc Tang yên lặng một lúc, bất giác nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Đường Đường. Lúc trên máy bay cô bé chơi rất lâu, bây giờ tựa lên gối nằm ngủ khò khò. Cô ôm cô bé vào lòng, như một thói quen.

Đường Tụng cưỡng bức mẹ của Đường Đường nên mới có ngày hôm nay, nhưng cô bé vô tội. Mạc Tang bỗng nhiên sợ hãi mà không hiểu mình sợ điều gì. Một nỗi lo lắng lạ lùng xâm lấn đầu óc, lo lắng đến mức cô phải ôm Đường Đường mới có thể bình tĩnh một chút.

Mạc Tang từng trông thấy những sự việc ngang trái hơn. Bản thân nhiều lần không từ thủ đoạn để hoàn thành nhiệm vụ đã nhận, nhưng khi nghe Đường Tụng nói vậy, cô cảm thấy có gì đó đang bị đâm xuyên qua, phơi bày toàn bộ sự sợ hãi mà cô đã che bọc rất kỹ. Lòng cô bộn bề trăm mối nhưng không biết rốt cuộc điểm mấu chốt nằm ở đâu.

Mạc Tang lấy lại bình tĩnh, cô không sợ anh mà sợ câu chuyện anh kể, vì thế không dám hỏi thêm.

Đường Tụng cười nhẹ nhàng, dường như sớm đoán được phản ứng kinh ngạc của cô, “Anh không biết vì sao thích em, chỉ có điều, có lúc anh cũng không thông minh cho lắm.”

Xe băng băng tiến về phía trước, tài xế quen sử dụng tiếng Đức, nói chuyện với họ bằng lối phát âm tiếng Anh không mấy chuẩn xác. Mạc Tang chỉ đáp lại vài câu khách sáo, sau đó im lặng. Đường Tụng quay người nhìn cô và Đường Đường, đưa tay ôm lấy cả hai người.

Giọng Đường Tụng đượm vẻ khổ sở: “Ở đâu ra nhiều câu tại sao thế, chẳng lẽ ngày trước yêu K em cũng bắn khoăn, cân nhắc?” Nói rồi, anh vuốt tóc Mạc Tang, như thường ngày vẫn làm với Đường Đường. Cô hơi khó chịu, gạt tay anh, nhưng bỗng cảm thấy tư thế ngồi không thoải mái, liền ngang nhiên giơ chân gác lên đùi anh, thả lỏng người.

Con mèo chỉ làm nũng với người mà nó nhận là chủ nhân.

Đường Tụng cười mỉm, để cô thoải mái bày trò rồi nói với vẻ bất lực: “Em chỉ được cái giỏi cãi.”

Con đường Niederdorf chẳng hề khác trước, nó không sầm uất song là nơi hay ho nhất Zurich.

Có người bảo, ở đây, dưới chân mỗi người đều có vàng. Nơi này đầy sức mê hoặc, hấp dẫn mà lại xô bồ, bản thủ. Nhưng nó khác với các thành thị của Trung Quốc. Tiến độ cải tạo khu phố cổ ở Zurich không nhanh, ở đây còn lưu giữ những bức tranh tường vẽ tay, những con đường đá trải dài. Con hẻm cổ kính và chật chội vẫn còn đó. Mỗi lần rẽ có thể sẽ lạc đường, cũng có thể sẽ gặp khách sạn rực sáng ánh điện. Khi mọi thứ ở đây trở thành nét đặc trưng có tính biểu tượng, người ta thường không còn bận tâm nó có xinh đẹp rực rỡ hay không nữa.

Nơi đây là thiên đường của những tên lưu manh. Khi màn đêm buông xuống, cho dù bạn là đàn ông hay đàn bà, ở đây có tất cả những thứ bạn muốn.

Mạc Tang theo anh đi suốt chặng đường, trời đã rạng sáng, xung quanh vẫn có những bóng đèn mờ đục. Hương thơm ngọt dịu mời chào khiến Mạc Tang bắt đầu hoảng hốt, dường như thời gian cũng không thể gột sạch quá khứ của cô. Cô vẫn còn mắc kẹt trong khoảng thời gian đó, quãng thời gian ấu trĩ, đêm đêm say khướt đi chệch choạng trên đường.

Đêm dần chuyển sang ngày, trời đã tờ mờ sáng, các cửa hàng nhỏ ở Niederdorf cũng lần lượt đóng cửa. Mạc Tang cùng Đường Tụng đi về phía trước mà không xác định rõ ràng là đi đâu. Họ lướt qua một cửa hàng đồ trang sức thủ công, bên cạnh là bức rào chắn khá dài, những đóa tường vi màu hồng leo ra khỏi thanh chắn. Đường Đường hứng khởi khi nhìn thấy màu sắc tươi tắn, ngáp vội rồi giơ tay định sờ vào hoa, Mạc Tang đành bế cô bé lại gần. Trong đôi mắt ngây thơ chỉ còn lại những đóa hoa. Mạc Tang vuốt ve mái tóc đỏ mềm mượt của Đường Đường, mãi mê ngắm nhìn đến quên cả xung quanh.

Đường Tụng vừa rút điện thoại định gọi cho ai đó, tiện tay đứng vào góc đường chụp cho Mạc Tang và Đường Đường một kiểu ảnh.

Dãy tường vi rộng dài im lìm trong khu phố cổ đang say ngủ, bức tường trắng ảm đạm, và Mạc Tang. Khoảnh khắc đó, tóc cô rối bời, không hề có sự chuẩn bị, cô quay người lại, cười vô cùng tự nhiên.

Đường Tụng nhìn màn hình mỉm cười, “Đường Đường rất giống em.”

Mạc Tang hôn lên má Đường Đường, nhìn tấm ảnh lác đầu, “Nếu em là mẹ con bé, sẽ quyết định giữ nó, em sẽ không dùng con để trút giận lên người khác.” Cô thích Đường Đường, đó là một sinh mệnh tươi mới đầy sức sống. Cô không thể chấp nhận cách làm của người phụ nữ kia.

Đường Tụng ra hiệu cho Mạc Tang và Đường Đường đi lên trước, còn anh vừa bấm máy gọi điện vừa hỏi: “Giả dụ là cô ấy, em sẽ làm gì nếu gặp lại anh?”

“Người ta bảo anh như cầm thú, thực ra đến cầm thú anh cũng không bằng.” Mạc Tang bỗng dùng rất chuẩn câu mắng mà người Trung Quốc hay dùng. Cô ngược mắt nhìn anh, không hề có ý đùa, “Con bé vô tội, nếu là cô ấy, chắc chắn em sẽ giết anh.”

Ngón tay Đường Tụng chợt dừng lại, nụ cười dần tắt trên môi, “Quả nhiên.”

Chương 20: Hãy gọi em là Đường

Đường Tụng vẫn chưa thể liên lạc được với Lục Viễn Kha. Trên đường đi, anh nhiều lần gọi điện song đều không được. Trợ lý Minh báo cáo với Đường Tụng qua điện thoại, anh ta đã gọi đến nhà họ Lục song người ta cố tình giấu tin tức. Có vẻ như... Lục tướng quân giận dữ vì biết Lục thiếu gia qua lại với người phụ nữ lai lịch không rõ ràng. Là người ngoài, trợ lý Minh không tiện hỏi thêm.

Tóm lại, nếu người nhà Lục Viễn Kha can thiệp, chứng tỏ anh ta không gặp nguy hiểm.

Đường Tụng tắt điện thoại, khuôn mặt trầm tư. Mạc Tang cảm thấy khó hiểu, “Anh yên tâm đi, Daisy không phải kẻ giết người, sẽ không làm hại anh ta. Huống hồ... cũng chẳng ai dám ngênh ngang động đến thiếu gia nhà họ Lục.”

“Lục gia không sai người điều tra, cũng không nói Lục Viễn Kha đang ở đâu. Có khả năng trong lúc giận dữ, Lục tướng quân đã lôi cậu ta về nhà.”

Mạc Tang nhớ lại tính cách của Lục Viễn Kha, bật cười, “VẬY thì cậu ta phải bức bối đến chết mất. Viễn Kha ở nhà chịu khổ còn anh trốn sang Thụy Sĩ vui chơi, anh thật quá xảo trá, thâm hiểm.”

Đường Tụng đáp lại với gương mặt đầy vẻ oan uổng: “Anh đến để làm việc nghiêm túc mà.”

Sau năm lần bảy lượt rẽ xuôi rẽ ngược, cuối cùng Đường Tụng dẫn Mạc Tang và con gái tới chiếc cầu thang dài ở phía sau cửa hàng trang sức. Họ mất nhiều thời gian để leo lên, hai bên tường phủ đầy những bức tranh màu sắc rất đậm, cầu thang dưới chân mỗi lúc một hẹp. Bốn bề vô cùng tĩnh lặng khiến người ta có cảm tưởng đây cũng là một bức tranh.

Lối đi này quá khuất tầm mắt. Mạc Tang sống ở đây mấy năm mà không hề ấn tượng về nó, cô đành làm theo sự dẫn dắt của Đường Tụng. Lên đến nơi, họ dừng lại trước một cánh cửa sắt màu đen lăm lăm trong không gian im lìm. Đây có vẻ là nhà riêng, Mạc Tang hỏi: “Chúng ta đến đây làm gì?”

“Đến nơi mà bè lũ tay sai của Đường Diệp không thể tìm ra.” Nói rồi, Đường Tụng ấn vân tay, bấm mật mã để mở cửa. Anh đi thẳng vào trong như thể đã rất quen thuộc, lúc này Mạc Tang mới hiểu ra, trước đây Đường Tụng sống trong căn nhà này.

Mạc Tang hơi ngượng nghịu khi nhớ đến vô số chuyện mất mặt mà mình từng làm ở quanh khu này. Hơn nữa, Đường Tụng cũng từng đến quán bar đó.

Vì địa hình thuộc dạng đồi núi, đường phố ở Zurich có quá nhiều đoạn dốc. Căn nhà độc lập hai tầng này cũng được xây ở chỗ đất cao, thuộc dạng kiến trúc phổ biến, rất nhỏ và rất cũ. Vẻ cổ kính toát lên từ những bức tường

trắng, mái ngói đỏ cùng đỉnh nhọn thuộc lối kiến trúc Gothic. Toàn bộ căn nhà mang đậm phong cách kiến trúc thời kỳ Trung Đại, nằm im lìm sau bức tường được bao phủ chằng chịt bởi dây leo. Xung quanh cây cối rậm rạp che khuất, dù là ban ngày, người ngoài cũng khó biết đến sự tồn tại của nó.

Nói gì chẳng nữa, đây cũng là một món đồ cổ mà Đường Tụng rất thích.

Bốn năm trước, Đường Tụng đến Zurich thu thập bằng chứng rửa tiền và buôn lậu của Đường Diệp. Đây là thành phố thịnh vượng bậc nhất châu Âu, hoạt động giao dịch vàng không bị hạn chế, đồng thời, hệ thống ngân hàng cùng các dịch vụ đi kèm có tính đặc thù. Chính vì vậy, Zurich đảm bảo sự tự do, bảo mật các loại giao dịch.

Hoạt động kinh doanh ngầm cùng sự luân chuyển vốn ở Zurich của Đường Diệp luôn là một bí mật và Đường Tụng muốn lần ra nó. Anh đã che giấu rất tốt khi du học ở châu Âu. Chàng thiếu gia vào giảng đường, thuê một căn phòng bình thường, hoàn thành xuất sắc vai diễn cậu em trai thích tiêu dao, ưa nhàn nhã. Để giết thời gian, mỗi tối anh đến con đường này săn đồ cổ, la cà quán bar. Đường Tụng tình cờ phát hiện căn nhà bốn trăm năm lịch sử này và mua lại nó nhưng không thường xuyên đến ở. Anh cũng tuyệt đối giữ bí mật với người nhà về vụ mua bán này.

Mạc Tang chạm tay lên cạnh cửa sổ, nhận thấy căn phòng dường như mới được quét dọn. Đường Đường không hề có vẻ buồn ngủ, trèo lên sofa nhảy nhót. Mạc Tang nhảy lên bàn ngồi, tiện tay với một quả táo trên đĩa, cho ngay lên miệng cắn, chẳng cần biết nó đã được rửa hay chưa. Cô nhìn khắp lượt, hỏi anh: “Căn nhà này mấy năm không có người ở cơ mà?”

“Sao có thể thế được, anh nhất định không ở phòng bản.” Đường Tụng bật đèn khắp phòng. “Anh đã gọi người dọn dẹp từ lúc xuống máy bay.”

“Người như anh mà lại đến con phố này, nó chẳng phải nơi sạch sẽ gì.”

“Tại Lục Viễn Kha cả, hồi đó cậu ta tới Zurich, cứ nhì nhằng nài nỉ anh tới đây chơi vào buổi tối.” Đường Tụng chau mày, dường như vừa nghĩ tới cuộc sống hỗn tạp trong hộp đêm nhỏ. Không ác cảm với cảnh người ta chơi bởi phóng túng mà chỉ vì có bệnh thích sạch sẽ, anh không thoải mái khi ở những nơi đông đúc, người người chen lấn nhau như thế.

Ví dụ như lúc này, Đường Tụng nhìn Mạc Tang không chớp mắt vì cô ăn táo mà không rửa không lau. Anh vài lần muốn nói gì đó song lại thôi, nét mặt lúng túng trông rất buồn cười.

Mạc Tang nén cười, chưa thay quần áo, cô đã ngồi lên bàn ăn của anh, cắn táo ngon lành. Quả thật, cô nhìn thấy ánh mắt Đường Tụng như muốn giết người.

Anh chịu đựng một lúc, cuối cùng giật nửa quả táo Mạc Tang đang ăn, ném đi, nhìn cô bảo: “Anh bắt đầu ghét em rồi đây.”

Khi căn bệnh kỳ quặc của người đàn ông này phát tác, anh giống như một đứa trẻ.

Mạc Tang cười đến đau bụng, vẫn muốn tiếp tục trêu Đường Tụng. Cô dang tay ôm cổ anh, sấn tới như một con mèo, bắt chập Đường Tụng tìm cách né tránh. Cuối cùng, Mạc Tang đưa một miếng táo nhỏ tới gần miệng Đường Tụng, nũng nịu bảo: “Anh yêu, anh dễ thương quá đi mất.” Nhìn đôi mắt Đường Tụng, cô làm bộ thành thực, “Em yêu điệu bộ lúc nổi nóng của anh chết đi được, làm thế nào bây giờ?”

Đây gọi là... khiêu khích chăng?

Tứ thiếu gia nhà họ Đường – người nho nhã, sâu sắc, huyền bí và hiếm khi nóng giận – lúc này bị Mạc Tang chọc đến điên người. Anh đau đầu ôm chặt Mạc Tang, kéo cô xuống rồi ép hai kẻ quậy phá một lớn một nhỏ đi rửa tay.

Anh rửa cho cô, cô rửa cho Đường Đường.

Chiếc bồn rửa kiểu châu Âu cổ xưa, trên nóc phòng còn có phù điêu. Anh vốn chỉ định đưa con gái đi rửa tay song mới rời mắt một giây, cô bé đã trèo sang một bên vịn nước ở chiếc bồn tắm, nghịch ngợm khiến vấy ướm nhèm. Mạc Tang nhắc cô bé, cười bảo: “Đường Đường nặng hơn rồi, thành em bé mập rồi.”

Cô nhóc mới tí tuổi nhưng có vẻ rất thích làm dáng, nghe thấy vậy lập tức lắc đầu, “Ôi, vậy Đường Đường không ăn chocolate nữa đâu, chú Lục bảo ăn chocolate sẽ bị béo.”

Mạc Tang vỗ mông Đường Đường, nhắc cô bé khỏi bồn tắm, đặt lên thành bồn. Cô bé vẫn nghịch ngợm quay ngược quay xuôi, bỗng dưng nhớ ra điều gì, đứng dậy ôm cổ Mạc Tang nũng nịu: “Mẹ tóc đỏ ơi, làm thế nào để giống mẹ?”

“Gì cơ? Giống cô á?” Mạc Tang nhìn sang Đường Tụng.

Cô nhóc nói còn hơi ngọng nhưng đã biết nghĩ chuyện này chuyện nọ, gật đầu nói với vẻ rất nghiêm túc, “Vâng, mẹ tóc đỏ đẹp nhất, đẹp hơn cô út và cô Kính Dao, Đường Đường muốn giống mẹ tóc đỏ cơ.”

Đường Tụng phì cười còn Mạc Tang lườm yêu Đường Đường, lấy khăn tắm lau người cô bé. Cô nhóc không chịu nghe lời, nghịch lung tung. Mạc Tang đau đầu tìm cách dụ dỗ: “Ngoan nào, Đường Đường nghe lời, không nghịch nước nữa thì mới xinh đẹp được chứ.”

Đường Đường chu môi phụng phịu, rồi ngoan ngoãn ngồi yên, đứng đưa đôi chân. Cô bé liếc trộm Đường Tụng, thấy bố không nói gì mình, lén cười thích thú.

Mạc Tang vừa lau tóc cho Đường Đường vừa nghĩ đến bản thân, đắc ý rút ra kết luận sau khi so sánh: “Người ta bảo con lai thường thông minh... anh thấy đấy, quả nhiên là thế.” Nói rồi, cô đưa tay tắt vòi nước nhưng không được, bực tức đập mạnh vào vòi.

Đường Tụng im lặng, hệ thống tắt mở nước được thiết kế theo lối cổ, có phù điêu hình hoa mang phong cách châu Âu, khi dùng cần vặn theo đường tròn. Anh thở dài, chỉ cho Mạc Tang cách sử dụng. Sẵn tư thế cúi người, anh ghé gần cô bảo: “Gì nhỉ? Thông minh hả?”

Hơi nước ẩm bay lên từ bồn tắm. Ánh mắt Đường Tụng thoáng vẻ trêu trọc, Mạc Tang nhận ra điều đó. Cô nhún vai, bắt chước vẻ mặt oan uổng, vô tội của anh.

Đường Đường ngồi bên cạnh ngược mắt nhìn, chấp tay sau lưng như người lớn, nói rõ ràng mạch: “Bố, bố mau cưới cô Mạc Tang đi.”

Hai người lớn ngẩn người, bốn mắt nhìn nhau. Đường Tụng cười hỏi con gái: “Ai dạy con thế?”

“Trên ti vi toàn thế mà bố, chỉ cần con đồng ý, bố sẽ cưới vợ cho con có mẹ.”

Đường Tụng càng buồn cười hơn, bế cô bé lên, giả vờ tức giận. Đường Đường vừa cười vừa hét trong lòng bố.

Anh quay đầu nhìn Mạc Tang định nói gì nhưng cô bối rối đẩy hai bố con ra ngoài, giấu giếm cảm xúc, “Em muốn tắm chút.”

Mạc Tang đóng cửa, ngồi xuống nền nhà, nghe tiếng nước chảy ào ào từ vòi xuống bồn tắm, hơi nước bốc lên. Cô vực mặt vào nước, nín thở, nhờ đó mà không chế được nước mắt.

Có những thứ chỉ cách nhau một lớp giấy nhưng vĩnh viễn không bao giờ có thể chọc thủng.

Không biết vì sao cô bỗng sợ hãi nếu quả thật Đường Tụng nói câu đó. Cô không biết phải làm thế nào. Cô không có điểm nào tốt, lại là kẻ có thể thay đổi thân phận bất cứ lúc nào. Cô mãi mãi chỉ là gián điệp làm thuê theo sắp đặt của người khác... Giờ đây, mọi thứ chỉ là chút hạnh phúc tàn dư thoi thóp mà cô có được sau trận mưa đó.

Trong suốt hai mươi tư năm qua, chữ “nhà” đối với cô là điều đến chết cũng chẳng dám ao ước. Có thể nằm mơ thấy nhưng không thể coi đó là thật.

Please download at the original page

Trời sắp sáng, Đường Tụng lo xong cho Đường Đường, bảo Mạc Tang ngủ một chút, nhưng cô không thể chợp mắt.

Có thể do đây là căn nhà cô, phòng ngủ không rộng. Mọi thứ trầm ngâm mà trang trọng, mang vẻ tự tại của thời gian. Anh nằm ngủ bên cạnh cô, hơi thở đều đều, dường như đêm qua đã rất mệt. Chiếc rèm cửa dày dặn màu xanh sẫm che chắn ánh sáng của buổi tinh mơ. Mạc Tang nhìn đắm đắm lên trần nhà trong bóng tối, bỗng cảm thấy sợ hãi.

Anh đưa cô đi, bỏ lại người nhà phía sau, bỏ lại anh trai, thậm chí không liên lạc được với bạn trong nước. Anh gạt tất cả sang một bên để tới căn nhà kín đáo, nơi đây chỉ có họ. Mạc Tang nhớ lại lần đánh nhau trước, lúc đó anh nói trong tuyệt vọng rằng, hai người quay lại Zurich, nếu anh thua thì sẽ để cô ra đi.

Ý tứ của Đường Tụng rất rõ ràng, đây thực ra là một vở kịch câm, không bối cảnh không nhạc nền, cũng chẳng có vị khán giả dư thừa nào. Anh đã

vứt bỏ cả thế giới. Nếu anh không phải người nhà họ Đường và Mạc Tang không phải lưu vong khắp nơi, liệu họ có thể ở bên nhau?

Đây mới thật sự là cuộc đối đầu, dốc kiệt mọi thứ để đối lại một phần quá khứ ở Zurich.

Ở thành phố phồn hoa này, anh từng cưỡng bức mẹ của Đường Đường, cô từng yêu một gã điên rồ cố chấp. Ai cũng từng mắc sai lầm, có lẽ anh thực sự đã gạt đi quá khứ, còn cô thì sao?

Mạc Tang run lên trong căn phòng tĩnh mịch, bỗng quay sang ôm chặt Đường Tụng, khẽ gọi tên anh: “Đường Tụng, Đường Tụng.”

Anh thức dậy, vuốt ve mái tóc Mạc Tang, ngỡ cô lại gặp ác mộng, “Anh đây.”

Cô ra sức vùi mặt vào lồng ngực anh, cho đến khi sắp nghẹt thở mới lẩm bẩm: “Anh đừng buông tay em ra nhé.”

Mạc Tang cảm nhận được ngực Đường Tụng rung lên, anh đang cười, vỗ về cô. Rồi anh hôn lên đỉnh đầu cô, dịu dàng nói: “Anh yêu em.” Đó như một câu ngâm vịnh trữ tình sâu nặng.

Đường Tụng nhẹ nhàng vỗ lưng Mạc Tang, muốn đưa cô vào giấc ngủ bình yên.

Mạc Tang nhắm mắt nằm ngoan ngoãn được một lúc, bỗng đề lên người Đường Tụng, cố tình ghì chặt lấy anh. Đường Tụng tỏ ý bảo cô đừng bày trò, nhưng người phụ nữ nằm yên, nhìn anh chăm chú, bảo: “Đường Tụng, em muốn anh.”

Không khí dường như trở nên nóng bỏng sau câu nói đó. Nhưng người đàn ông nằm dưới cực kỳ điềm tĩnh, đưa tay ôm eo cô, từ từ di chuyển tay

xuống dưới, hỏi với vẻ uể oải: “Em không mệt sao?”

Mạc Tang bò trên người Đường Tụng, nói mơ màng: “Vâng.” Như một con mèo kiêu ngạo, cô tỳ lên cổ tay anh cười hài lòng khi cảm thấy nhịp thở của anh thay đổi.

Đường Tụng nhận ra người phụ nữ bé nhỏ cố tình bày trò vì đang lo sợ, cô không thể che giấu sự bất an nên khẩn thiết cần mình. Song anh làm ra vẻ không thỏa hiệp, giả vờ buông một câu nghe rất thật thà: “Nhưng anh mệt rồi.”

Đường Tụng mặc bộ đồ ngủ màu xanh lam đậm, vì vừa bị đánh thức nên giọng nhỏ và trầm. Bên tai cô, giọng nói anh mang vẻ lười biếng song đầy sức hút. Chỉ một câu nói khiến cô lòng dậy sóng.

Mạc Tang không trông thấy biểu cảm của Đường Tụng, nhưng nghe câu nói thể hiện sự không hào hứng đó, cơn giận nổi lên. Cô ngang nhiên đề nghị mạnh người, đưa tay giữ khuôn mặt anh, như thể cô mới là tên thô phỉ ức hiếp dân nữ thường tình. Đường Tụng phì cười, cười đến mức khiến Mạc Tang bức dọc. Tay cô miết trên người Đường Tụng, từ mặt xuống vai rồi dần xuống dưới, cô nhe nanh múa vuốt xong vẫn chỉ thấy vẻ cụt hứng của Đường Tụng, bèn giơ tay định tát.

Đường Tụng giữ cổ tay Mạc Tang, cuối cùng hiểu được con mèo khi xù lông thì quậy phá vô lý đến thế nào. Anh ngồi dậy ôm cô, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Ngoan nào, em không thích hợp đóng giả nữ hoàng đâu.”

Người phụ nữ nhìn vẻ ngoài có vẻ gai góc, đánh đá xong thực tế vô cùng yếu đuối.

Khi bị Đường Tụng cởi bỏ quần áo, trong đầu Mạc Tang đầy những suy nghĩ lộn xộn. Phóng lửa tự thiêu có lẽ là thế này đây, lần nào cô cũng kêu

gọi khiến anh không kiểm soát được bản thân, sau đó cô tự gánh hậu quả, rốt cục ai mới là kẻ mắc bệnh quái dị.

Không biết bao lâu sau, tiếng khóc thấm thút vang lên. Mỗi khi bị đè nén, cô như một đứa trẻ, lăn ra giãy giụa, đánh đấm, cuối cùng được anh ôm lấy dỗ dành.

Sau một hồi, Đường Tụng cũng khiến Mạc Tang tĩnh tâm lại, ngón tay anh trườn qua từng tấc da của cô, nồng nàn hơn động tác mà Mạc Tang làm ban nãy. Rồi anh ấn tay lên phần da xấu xí do bị bỏng trên chân cô, hỏi khẽ: “Có phải suýt nữa thì anh không còn cơ hội gặp em?”

Mạc Tang nhớ lại vụ nổ ba năm trước, cô bị lửa tấp, ngã xuống rồi ngất đi, lửa bén vào chân và sắp lan lên người. May mắn lúc đó có một công nhân ở xưởng sửa chữa gần đó chạy ra dập lửa, tưởng là du khách gặp nạn, người này vội kéo cô thoát khỏi đám cháy, gọi xe cứu thương.

Mạc Tang tỉnh lại khi đang trên đường đưa đi cấp cứu. Hiểu ra K dàn trận nhằm giết người diệt khẩu, cô tuyệt vọng song sau đó ý chí đấu tranh sinh tồn lớn dần.

Lúc đó cô cũng không biết mình đã làm thế nào để trở nên mạnh mẽ, bị thương nhưng vẫn có sức trốn cảnh sát, chớp cơ hội nhảy lên xe tháo chạy.

Sau đó, Mạc Tang tìm bác sĩ xử lý qua loa vết thương rồi mài miết bỏ trốn để thoát khỏi sự truy sát của K. Trong hoàn cảnh khó khăn đó, cô không được chữa trị đến nơi đến chốn. Chỗ bị thương được như ngày hôm nay hoàn toàn nhờ vào khả năng tự hồi phục ngoan cường từ bé của cô.

Đường Tụng chưa từng hỏi nguyên nhân vết sẹo bỏng. Song giờ phút này ở Zurich, nơi khởi nguồn của mọi việc, anh bỗng mở lời.

Mạc Tang cảm nhận được anh đang cúi người, hôn lên phần da xấu xí của cô. Cô như vỡ vụn, lầy bầy định rứt chân nhưng bị anh giữ chặt không thể thu người lại.

Anh nhắc lại câu hỏi: “Có phải suýt nữa thì anh... vĩnh viễn không gặp được em?”

Cô ghen ngào nhưng cố làm như không có chuyện gì, “Chẳng phải em đang sống sờ sờ đây thôi.” Ngón tay cô run lên, cố thoát khỏi bàn tay Đường Tụng nhưng bị anh nắm chặt hơn.

Không biết nghĩ đến điều gì, Đường Tụng bỗng áp mặt lên chân Mạc Tang. Cô chưa từng thấy Đường Tụng như thế này, dường như anh đang sám hối.

Anh mắc tội tày trời mà không ai có thể khoan thứ.

Cô bất động, một lúc rất lâu sau, cảm thấy phần da ở chân lạnh đi, anh đang khóc.

Trước đây Mạc Tang rất sợ đứng dưới ánh sáng mặt trời, cô nghĩ mình kiếm sống nhờ lừa gạt người khác nên không thể nhận được sự khoan thứ của ánh nắng. Nhưng giờ đây cô nhận ra rằng, trong bóng tối, hóa ra ai cũng có vết thương.

Giày vò suốt một đêm, sang ngày mới, cả hai ngủ rất muộn vì lệch múi giờ. Lúc Mạc Tang tỉnh dậy trời đã gần về chiều tối. Cô nhắm mắt nằm yên một lúc nhưng cảm thấy chuyện đêm qua chỉ là ảo giác, không biết cảnh nào là sự thật đã xảy ra.

Mạc Tang mở mắt thấy Đường Tụng nằm trên giường đọc sách, biểu cảm của anh như thường thấy, điềm tĩnh đến mức làm ánh điện cũng trở nên rất đổi ôn hòa. Anh kéo đèn lại gần mới có thể nhìn rõ chữ, hình như đã giữ

tư thế này rất lâu. Cô ngáp dài, hỏi Đường Tụng: “Anh thức dậy rồi còn nằm đó làm gì.”

Đường Tụng hất cằm, tỏ ý bảo cô tự nhìn. Lúc rạng sáng, Mạc Tang thiếp đi song nắm chặt tay áo Đường Tụng, ngủ mê man mà vẫn không chịu thả ra. Anh thức dậy nhưng không cử động nhiều, để cô tiếp tục ngủ bù.

Mạc Tang cảm thấy rõ đôi má mình ửng đỏ.

“Trung Quốc có một điển cố, nhưng đó là câu chuyện về tình yêu đồng tính nam(*).” Đường Tụng cười, gấp sách lại nhìn cô, bảo: “Không liên quan lắm nhưng anh vẫn hiểu ra một chuyện.” Đường Tụng cúi đầu hôn lên xương cổ Mạc Tang, khiến cô thấy nhột, đôi vai gầy rụt lại. Anh thăm thì: “Khi thực sự yêu một người thì sẽ không đánh thức người ấy.”

() Ý nhắc đến điển cố về Đồng Hiền và Hán Ai Đế thời Tây Hán. Đồng Hiền anh tuấn khôi ngô, là con trai của ngự sử Đồng Cung. Hán Ai Đế rất yêu thích Đồng Hiền, phong anh là Đồng Môn Lang. Hán Ai Đế và Đồng Hiền như hình với bóng, cùng chung chăn gối. Một hôm Hán Ai Đế thức giấc, thấy ống tay áo mình bị Đồng Hiền đè lên. Sợ mình kéo ống tay áo thì Đồng Hiền thức giấc. Hán Ai Đế bèn cắt ống tay áo mình. Về sau, “đoạn tỵ” (cắt ống tay áo) được dùng để chỉ tình yêu đồng tính nam.*

Mắt Mạc Tang cay cay, giọng ghen ngào: “Đường Tụng, sao cô ấy không yêu anh?” Người đàn ông này dịu dàng đến vậy, bất kể khi ra ngoài có bao nhiêu bộ mặt, trước người mình yêu, anh chưa bao giờ ngụy trang bản thân. Tại sao người phụ nữ kia ép Đường Tụng phát điên chứ không chịu yêu anh?

Đường Tụng ngồi dậy rồi khỏi giường, thay quần áo rồi chuẩn bị đồ ăn sáng mang tới cho cô, như chẳng hề nghe thấy câu hỏi đó. Anh hỏi Mạc Tang: “Chúng ta ra ngoài dạo chút nhé, Đường Đường cũng dậy rồi, anh đồng ý đưa con bé ra hồ cho thiên nga ăn.”

Bước xuống cầu thang, rẽ vài con ngõ là tới đường Niederdorf. Hương thơm dễ chịu tỏa ra từ quán cà phê, du khách chen chúc trong tiệm đồ trang sức.

Ba người đi tới điểm dừng xe, ngang qua một cửa hàng hoa. Mạc Tang bỗng trông thấy một con mèo đen nằm trên bậc cầu thang nhỏ bên cánh cửa, cổ nó đeo một chiếc lục lạc thủy tinh hiếm gặp.

Mạc Tang lòng hơi bồn chồn, cửa hàng không có biển hiệu cũng chẳng ghi tên. Sắc hoa tươi ánh lên mờ mờ qua lớp kính đục, không thể nhìn rõ bên trong.

Mạc Tang dừng bước, do dự một lúc rồi giao Đường Đường cho Đường Tụng, chỉ vào cửa hàng hoa bảo: “Vào xem đi anh, em nhớ hồi trước ở đây có bán hoa anh túc.”

Loại hoa này rất khó tìm được ở thị trường trong nước. Nhìn dưới góc độ một loài thực vật, nó có vẻ đẹp rất riêng.

Quả nhiên, vừa vào trong. Đường Đường bị cuốn hút bởi các loại hoa màu sắc rực rỡ. Đường Tụng chơi với con gái còn Mạc Tang đi một vòng quanh cửa hàng. Sắc xanh hoa lá cùng mùi cây hương thảo giúp tâm trạng con người vui vẻ, phấn chấn hơn. Mạc Tang nói đùa là sẽ mua hai bình hoa anh túc về bày, cô bước ra sau kệ hoa tìm người bán hàng.

Hình như không có ai trông cửa tiệm.

Sau kệ trưng bày hoa là một chiếc quầy nhỏ và thấp, có vẻ như chủ cửa hàng vừa cắt tỉa cành lá cách đây ít phút, bây giờ chỉ còn lại một chiếc kéo cắt nghệ thuật. Trên quầy bày một cây hoa anh túc màu đỏ rực rỡ, chiếc thiệp chúc mừng nhỏ xinh được gài trên lá.

Mạc Tang giữ bình tĩnh, đưa tay lấy chiếc thiệp mở ra xem. Trên đó không viết chữ gì, chỉ có hình vẽ nguyệt ngoạc vội vã, dường như tâm trạng người vẽ rất nóng vội, đè mạnh tay đến mức gần làm rách giấy. Đó là hình một viên kim cương.

Đây là lời nhắc nhở của K.

Có tiếng bước chân lại gần, Mạc Tang vội vò chiếc thiệp giấu trong lòng bàn tay. Đường Tụng bế con gái đi tới, nhìn chăm chăm cây hoa kì quặc, hỏi cô: “Tìm thấy rồi hả?”

“Vâng, tuy công viên Platzspitz đóng cửa từ lâu rồi nhưng ở đây vẫn có người trồng anh túc, làm cây cảnh để ngắm chơi cũng hay mà.” Mạc Tang mân mê cánh hoa đỏ rực. Đường Tụng quay đầu nhìn giây lát rồi bảo: “Màu này... giống hệt màu tóc của em.”

Như máu nóng cuộn trào.

Mạc Tang bê bình hoa trông có vẻ vô hại đó theo mình. Tấm thiệp bị vo tròn trong lòng bàn tay tựa mũi dao sắc nhọn khiến cô cảm thấy như đang đi vào hang động bằng băng đá lạnh lẽo, dù đang là thời khắc cuối cùng trong buổi chiều mùa hè ở Zurich.

Trời tối dần, trước khi tới bờ hồ, họ đi ngang qua Bahnhof – con phố nổi tiếng nhất Zurich. Phố này hạn chế các phương tiện giao thông, chỉ cho phép xe điện hoạt động. Họ ngồi trên xe, đi dọc con đường sầm uất bậc nhất thế giới. Ở đây màu sắc rực rỡ, hàng cây tía ngải dọc hai bên đường khiến người ta có cảm giác thiên nhiên và sản phẩm nhân tạo được kết hợp rất hài hòa, chỉ có Mạc Tang là tâm trí đang mất tập trung.

Thấy Mạc Tang ngần người nhìn chậu hoa. Đường Tụng bỗng cầm lấy nó. Đang mãi chìm đắm trong dòng suy nghĩ, cô giật mình, “Trả lại cho em.”

Đường Tụng không bận tâm, mở cửa xe, vút chậu hoa ra ngoài. Ai nấy đổ dồn mắt về phía họ, một số người chỉ trỏ, xì xào. Song Đường Tụng điềm nhiên như không, đưa mắt nhìn cô mà không nói gì.

Mạc Tang bình tĩnh hơn, một lúc sau mới nói nhỏ: “Anh đang ghen hả, loại hoa này chẳng liên quan gì tới anh ta, anh không phải băn khoăn đâu.”

Đường Tụng không đáp lời nhưng rõ ràng vừa rồi anh rất không hài lòng.

Đến nơi, họ xuống xe, Đường Tụng đưa Mạc Tang và Đường Đường đi tìm cửa hàng Sprüngli chocolate. Bình thường không ưa của ngọt, thứ duy nhất Đường Tụng chấp nhận được là chocolate của cửa hàng này.

Cửa hàng rất đông khách, Đường Đường đương nhiên trở thành người vui vẻ nhất vì được ăn loại kẹo hăng ước ao. Cô bé trở nên rất ngoan ngoãn, răm rắp đi theo bố. Nhiều người trong cửa hàng thích trêu đùa cô bé.

Đường Tụng mua loại chocolate đặc biệt của ngày, chỉ bảo quản được trong vòng hai tư giờ. Người ta bảo đây là loại chocolate tươi ngon nhất, nguyên liệu thay đổi theo mùa. Họ may mắn đến vào thời điểm kịp trông thấy loại chocolate hoa hồng tình nhân hiếm hoi, rất ít người đặt mua được nó. Hương thơm tinh tế của hoa hồng và chocolate thuần khiết là sự kết hợp hoàn mỹ, khi nếm có cảm giác nhiều lớp mùi vị. Toàn bộ hoa hồng sử dụng làm chocolate được đưa về từ vườn hoa của một bà cụ. Nhân viên cửa hàng nhiệt tình giới thiệu, nếu đến muộn một ngày, tuyệt đối không mua được loại này.

Khi họ xếp hàng đợi, cửa hàng chỉ còn lại hai hộp. Một cụ ông vốn đã đặt trước, định mang đi song ông quay đầu nhìn, quyết định nhường cho họ. Ông mỉm cười, chúc họ hạnh phúc trọn đời bằng tiếng Pháp lảng mạn.

Đường Tụng cười, cảm ơn ông. Nhân viên cửa hàng đều rất tận tình, kẹp thiệp hình trái tim xinh xắn lên hộp chocolate. Ai nấy đều nghĩ họ là một gia đình đi du lịch, còn khen vợ của Đường Tụng xinh đẹp.

Mạc Tang không nói gì, sự lãng mạn đậm chất châu Âu khiến người ta không thể không xao xuyến. Cô đứng đó, trông thấy mình qua tấm gương ở cửa, cô nở nụ cười tươi. Ông cụ tốt bụng đang đứng bên cạnh chờ cà phê, hỏi Mạc Tang đã kết hôn được mấy năm.

Mạc Tang ngáp ngừng một lúc, Đường Tụng ôm vai cô, chỉ vào những viên chocolate rồi trả lời: “Hai mươi tư giờ.”

Ông cụ cười, “Cô bé rất giống mẹ, màu tóc đỏ đẹp như thế này bây giờ hiếm lắm.”

Bên cạnh cửa hàng chocolate có một gian cà phê nhỏ, họ chọn vị trí cạnh cửa sổ ngồi nghỉ. Đường Tụng nhớ lại mấy năm trước: “Bốn năm rồi, hồi đó chỉ có một mình, anh thường ngồi đây vào buổi chiều để ngắm cảnh đường phố. Lúc đó còn chưa có Đường Đường.” Anh đẩy hộp chocolate tới trước mặt Mạc Tang. “Em thử đi, chỉ giữ được mười mấy tiếng nữa thôi.”

Họ đến hơi muộn, chocolate chỉ còn ăn được trong vòng mười lăm tiếng.

Mạc Tang cầm một miếng cho vào miệng, vị chocolate và hoa hồng hòa trộn đầy quyến rũ, nó có thể chinh phục cả người kén ăn nhất. Vị ngọt dường như làm tâm lý thoải mái hơn, cô tựa vào thành ghế sofa, hít một hơi sâu, nhìn người đàn ông đối diện, hỏi: “Chỉ còn mười mấy tiếng đồng hồ, anh cũng không ân hận chứ?”

Thật là một câu hỏi chẳng ra làm sao.

Đường Tụng khuấy tách cà phê trước mặt, cô bé Đường Đường không hiểu người lớn nói gì, đang mải ăn pudding.

Anh nhìn cô, cuối cùng gật đầu.

Mạc Tang chăm chú nhìn đôi mắt của Đường Tụng, nổi xúc động khó cất thành lời dấy lên trong lồng ngực.

Điểm ngắm khôn kiếp màu đỏ bất ngờ bay tới, xuyên qua cửa bên ngoài quán cà phê. Trong tích tắc, vụt qua trước ngực Đường Tụng. Mạc Tang lập tức nhào tới, ôm chặt lấy anh.

Tách cà phê trước mặt Đường Tụng đổ loang dưới nền, mọi người trong quán đều quay đầu lại, cười và vỗ tay khi nhìn thấy tư thế thân mật của họ. Ai nấy đều nghĩ họ chỉ là một đôi vợ chồng trẻ bình thường, đang đưa con đi chơi.

Chẳng ai ngờ được giây đó, nếu Mạc Tang không chặn điểm bắn tia laser thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Tia laser đỏ từ súng bắn tủa bỗng chốc biến mất.

Mạc Tang buông Đường Tụng, về chỗ ngồi, đưa mắt nhìn con đường và tòa nhà xa xa. Cô không còn thời gian để do dự, không thể để Đường Tụng và con gái anh xảy ra chuyện.

Có vẻ như Đường Tụng không nhận ra điều gì, anh gọi người tới dọn tách cà phê đổ dưới nền. Mạc Tang nghĩ tới kết cục xấu nhất, sau một hồi căng thẳng, cô không còn quá đau khổ nữa. Cô ngồi bên cạnh anh, đưa viên chocolate hoa hồng cuối cùng vào miệng, nhìn anh bảo: “Đường Tụng, mười lăm tiếng đồng hồ này, em yêu anh.”

Đường Tụng chưa từng là kẻ tham lam, anh cười, nắm tay cô. Mạc Tang vút tâm thiệp đã bị vo tròn vào trong góc, mười ngón tay cô đan vào tay Đường Tụng. Anh ôm chặt Mạc Tang nhìn về hướng xa xa sau lưng cô.

Ngoài cửa, người người qua lại trên phố, mỗi hàng cây, mỗi một ngã rẽ đều ẩn chứa sự đen tối khó nhận biết.

Mắt Đường Tụng nheo lại, nụ cười dần tắt nhưng giọng nói vẫn dịu dàng không hề thay đổi: “Mạc Tang, anh không cần em chết vì anh, anh không giống K.”

Sự mềm yếu của Mạc Tang chẳng có chỗ che giấu. Cô cảm thấy tiếng tim anh đập cũng như viên chocolate ngọt ngào, đều khiến cô như sắp tan chảy.

Đêm dần buông xuống, cuối cùng họ đi tới hồ Zurich.

Trên hồ có rất nhiều chim lội cùng những con thiên nga bơi thanh thản. Hôm nay Đường Đường được thỏa mãn mọi mong ước, vui sướng chạy khắp nơi, không còn để ý đến chuyện gì nữa. Đường Tụng và Mạc Tang đi dạo chậm chậm bên hồ, đôi lúc phải chạy lại giữ Đường Đường vì cô bé chạy quá nhanh. Trong khoảnh khắc, thời gian như đứng lặng, cả vầng mặt trời ở xa xôi cũng vậy. Ai nấy đều nói, ở hồ Zurich có thể ngắm được tịch dương đẹp nhất thế giới.

Mạc Tang vươn vai, nhìn về hướng dãy núi Anpơ xa tít tắp sau màn sương chiều, đưa tay chỉ những ngọn núi trập trùng nơi chân trời, cười bảo: “Em yêu núi tuyết.”

Nó ở nơi xa vời vợi, nhưng mang màu sắc tinh khiết nhất trên đời.

Mặt hồ rộng lớn, yên ả. Có lẽ ở đây chẳng ai hiểu tiếng Trung nên cả cô và anh đều không cần giữ kẽ.

Mạc Tang nhìn gương mặt nghiêng hiền hòa của Đường Tụng, trong màn sương, anh như xuất hiện trong mơ. Cô hít thở sâu, bỗng hét to về phía xa: “Đường Tụng, em yêu anh”.

Đường Tụng không nói gì, chẳng đợi con mèo ương ngạnh ngang nhiên hét thêm câu thứ hai, anh đã đưa tay ôm lấy cô, khiến cô nghẹt thở bằng hành động. Tiếng cười của con gái vang lên, anh vội buông Mạc Tang. Dưới bóng cây mờ ảo, hai người đều có chút không kiềm chế được cảm xúc.

Không thể lãng phí thêm thời gian.

Đường Tụng lấy ra chiếc hộp găm màu đen, nói với giọng bình thường đến mức đây dường như chỉ là một câu trần thuật: “Làm vợ anh nhé.”

Trong hộp là viên kim cương có giá trị nhất trên thế giới, bao nhiêu người cả cuộc đời khao khát đoạt được. Đây được mệnh danh là giọt lệ vĩnh hằng trên gương mặt, là kiệt tác huyền thoại có thể làm hoen màu thời gian.

Tuyết Sơn Chi Lệ.

Viên kim cương hoàn mỹ được đính vào sợi dây chuyền bạch kim có khảm kim cương nhỏ. Ánh sáng huyền ảo phát ra mỗi khi góc độ thay đổi. Mạc Tang cầm bảo vật trên tay, ánh sáng lung linh di chuyển theo dây chuyền. Nó như một ngọn lửa kiêu kỳ, khiến cảnh sắc hồ Zurich cũng trở nên mờ nhạt.

Nó là báu vật huyền thoại và điểm mấu chốt là, giờ đây nó chứa đựng mật mã giao dịch trị giá cả chục tỷ đô la Mỹ. Biết bao kẻ vì viên kim cương này mà mất tính mạng, khuynh gia bại sản. Ai ngờ được rằng, người chiến thắng mọi đối thủ để dành được Tuyết Sơn Chi Lệ, nay lại đem nó đi tặng người khác.

Món quà cầu hôn này còn vượt xa so với “nghìn vàng đổi một nụ cười”.

Không biết có phải vì đã đoán trước, Mạc Tang không hề cảm thấy ngạc nhiên vì hành động của Đường Tụng. Cô nhìn chiếc dây chuyền trong lòng bàn tay, tâm trạng hết sức bình thản.

Bỗng nhiên có chú thiên nga đập cánh bay lên, in bóng xuống mặt hồ xanh thẳm. Chẳng cần một chút thêm thắt chỉnh sửa nào, mỗi góc nhỏ của cảnh vật trước mắt đều có thể trở thành hình ảnh đẹp nhất trên bưu thiếp.

Mạc Tang không biết rốt cuộc là thứ gì mát lạnh đang lăn trên má, vẫn muốn đùa Đường Tụng. Nhìn báu vật hiếm có, cô bảo anh: “Anh không cầu hôn bằng nhẫn à? Đây là cái gì, nặng trình trịch mà dễ gây chú ý quá, chẳng dám đeo.”

Mạc Tang ngoắc dây chuyền vào ngón tay rồi xoay xoay, bất chợt làm động tác chuẩn bị ném đồ xuống hồ, sau đó hất cằm nhìn Đường Tụng. Anh thở dài, nói với vẻ vô cùng tiếc nuối: “Chẳng còn cách nào khác, anh chỉ có cái này, em nhận tạm đi, mau nhận lời anh đi chứ?”

Mạc Tang nhìn Đường Tụng, phì cười, rồi kiễng chân ghé sát vai anh nói: “Hãy gọi em là bà Đường.”

Xung quanh vắng người, khung cảnh chiều tà rộn ngợp, mây tầng tầng lớp lớp lững lờ trôi mang theo khung cảnh đẹp đẽ của những thời khắc cuối ngày. Dường như trời đất đều chứng giám cho đôi tình nhân. Đường Tụng hôn Mạc Tang, thậm chí mê đến gần như cắn cô.

Đường Đường đang cho thiên nga ăn ở vị trí có thể trông thấy hai người. Mạc Tang vẫn còn chút lý trí, “Đường Đường ở đây, đừng anh...”

Đường Tụng dường như không thể dừng lại khiến Mạc Tang nhột đến buồn cười. Vừa thở dốc, cô vừa đẩy anh, “Giấy chứng minh nhân dân của em bị hủy bỏ từ lâu với lý do bỏ mạng khi làm nhiệm vụ, em không thể đăng ký kết hôn ở đây. Nhưng ngày trước có cách nói rằng...”, Mạc Tang ở trong vòng tay Đường Tụng, những lọn tóc đỏ như màu lửa xỏa trên vai anh. Cô ngược mắt nhìn Đường Tụng, bảo: “Dù sao em cũng không vào giáo đường, ở bên hồ là được rồi, có núi tuyết chứng giám.”

Những người như Mạc Tang đều không thể công khai đăng ký kết hôn, cũng chẳng ai muốn dùng thân phận giả để đăng ký. Trước đây đã có người trong tổ chức của cô tới núi Thiếu Nữ tự tổ chức đám cưới.

Mạc Tang nắm viên Tuyết Sơn Chi Lệ trong tay, hỏi anh với nét mặt hơi nhăn nhó: “Không ngờ cuối cùng em mặc quần jeans và áo T-shirt để kết hôn. Daisy sẽ bóp cổ em nếu cô ấy biết chuyện này.”

Đường Tụng cũng chẳng hơn gì Mạc Tang, anh mặc đồ rất đơn giản.

Cặp uyên ương tình tứ, thân mật đến mức ai nhìn thấy cũng đỏ mặt. Mạc Tang cố nhớ lại những cảnh từng thấy trên tivi, “Dù thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay nghèo khó, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay u buồn, con đều yêu cô ấy trọn vẹn, chung thủy với cô ấy đến suốt đời...”

Hai người nhìn mặt hồ, Mạc Tang ra vẻ nghiêm túc, bắt chước những câu mà mục sư sẽ nói khi chủ trì hôn lễ, nói được một nửa thì phì cười. Đường Tụng điềm nhiên đứng yên nhìn cô tự biên tự diễn, cuối cùng chính Mạc Tang thấy vô vị, bèn nhảy lên ngồi trên thanh chắn, túm lấy cổ áo Đường Tụng bảo: “Ai chà, làm thế này chẳng có tác dụng gì cả.”

Một nghi thức cưới xin chẳng ra làm sao.

Đường Tụng cũng không muốn lãng phí thêm thời gian, cầm sợi dây chuyền đính viên Tuyết Sơn Chi Lệ đeo cho cô, vẻ đẹp lung linh của viên

kim cương quá bắt mắt khiến cô bất an, bèn lấy cổ áo che lại. Đường Tụng ngăn tay Mạc Tang, “Em không biết là anh đợi ngày này đã bao lâu rồi.”

Cô nhìn anh hỏi: “Thực ra em biết cách đọc mật mã, anh không muốn biết sao?”

“Không.”

Người ta giành giật viên kim cương vì lợi ích lớn hơn ẩn giấu trong nó, anh mạo hiểm đoạt nó, thực sự vì yêu thích vẻ đẹp của nó.

Đường Tụng luôn điềm nhiên đến mức khiến người ta phát điên, nhưng không hiểu vì sao, lúc này tay anh bỗng nhiên run lên, mất một lúc lâu mới đeo xong chiếc dây chuyền vào cổ Mạc Tang.

Mạc Tang thấy buồn cười vì lại tìm được cơ hội trêu chọc anh, “Ồ, Tứ thiếu gia lần đầu lấy vợ nên run đến mức này đây à?”

Thấy Mạc Tang vô tâm chế giễu mình, Đường Tụng thở dài, anh rất muốn nói, em biết anh đã tìm em bao lâu rồi không, anh đã nghĩ không thể tìm thấy em.

Nhưng anh không dám nói.

Nhận ra Đường Tụng không hề muốn đùa, Mạc Tang có chút bối rối. Cô dang tay ôm lấy anh, không cất lời, chỉ ôm chặt.

Quanh hồ vắng vẻ, trời đã tối sầm, ánh mắt Đường Tụng dường như là lối dẫn duy nhất song lại đượm vẻ bi thương không thể gọi nên lời. Anh hôn cô như thể nụ hôn đó là lời thề hẹn cuối cùng, rồi anh bảo: “Mạc Tang, có thể em chỉ yêu anh mười lăm giờ đồng hồ nhưng từ phút này trở đi, em đã là bà Đường. Em không được lấy kẻ khác, trừ khi anh chết.”

Lời nói mang tính uy hiếp và đe dọa, hiểm khi Đường Tụng nói những câu như vậy.

Đường Đường chơi xong, chạy đến, nhìn thấy hai người.

Đường Tụng quỳ chân, nhìn con gái mình, một lúc rất lâu sau, anh chỉ vào Mạc Tang bảo: “Đường Đường, gọi mẹ đi con.”

Đường Đường đang cúi đầu bóc vỏ kẹo, trẻ con chỉ có thể tập trung vào một việc, quá háo hức để ăn kẹo nên khi nghe bố yêu cầu vậy, cô bé ngoan ngoãn nói theo, chẳng buồn thắc mắc: “Vâng... mẹ.”

Đường Tụng ôm con gái, dặn dò: “Đường Đường nghe này, bố phải đi một lúc, con theo mẹ phải ngoan ngoãn không được khóc, chịu không?”

Đường Đường nghĩ một lúc rồi hỏi: “Thế bố có mua chocolate cho con nữa không?”

“Ừ, nếu Đường Đường nghe lời, bố sẽ đặt họ làm một bạn thiên nga bằng chocolate cho con.”

Đường Đường vui sướng nhảy nhót, hứa với bố: “Nhất định con sẽ nghe lời mẹ.”

Mạc Tang cảm thấy có gì đó là lạ, “Đường Tụng?”

Anh không giải thích sự thắc mắc đó, đứng dậy vòng tay qua người Mạc Tang, có vẻ chỉ là một cái ôm tình tứ, song anh nói nhỏ bên tai cô: “Trong buồng điện thoại bên kia đường, có kẻ theo dõi chúng ta.”

Mạc Tang vốn đã cảm thấy bị theo dõi song rất lo lắng khi nghe điều này. Nếu Đường Tụng phát giác được điều đó, chắc chắn anh sẽ tự quyết định

làm gì bước tiếp theo. Cô bỗng chốc cuống lên, giữ chặt anh nhắc nhở: “Anh lại muốn làm gì nữa đây!”

“Có lẽ là người của anh cả, anh đã gọi người tới nhưng không kịp nữa rồi, ở đây là bên hồ, người qua lại ít, rất dễ cho chúng ngắm bắn. Anh đoán... đối phương sẽ không đợi thêm nữa đâu.”

“Đừng nói với em là anh lại nghĩ ra trò quái quỷ gì đấy nhé!” Cô nhớ tới cây hoa anh túc, nghĩ trong bụng rất có thể người của K đang theo dõi, song không biết làm thế nào giải thích với anh. Tóm lại, trước mắt kẻ nào muốn giết họ không quan trọng, quan trọng là, Đường Tụng lại ép buộc cô.

Mạc Tang luôn muốn nói với anh rằng, thực ra cô không mạnh mẽ như anh nghĩ. Nhưng cô chẳng có cơ hội, sự việc xảy ra quá nhanh, họ chẳng có thời gian suy tính nhiều.

Đường Tụng cười, vuốt lọn tóc dài của Mạc Tang ra sau tai, hôn lên khóe mắt cô. Mạc Tang chưa bao giờ lo sợ đến như vậy, dường như đã dự cảm được điều gì, nhưng lúc này cô không thể nghĩ ra cách ngăn cản anh.

Đường Tụng ngằm ra hiệu Mạc Tang nhìn về góc bên phải, phong cảnh hai bên bờ hồ Zurich đẹp tuyệt vời với hàng cây và bãi cỏ. Màn đêm đã buông xuống, nếu đi vào rừng cây để làm rối loạn tầm ngắm của đối phương thì sẽ có cơ hội thoát thân.

Nhìn bề ngoài, hai người ôm nhau như đang trò chuyện tình tứ, song anh dặn dò bên tai cô: “Em nghe này, tối qua trợ lý Minh đã cắt cử người tới Zurich, có lẽ họ đã ở trong thành phố, nếu lát nữa chỉ mình em rời khỏi đây, hãy đưa Đường Đường về căn nhà đó, trợ lý Minh sẽ đi tìm em và con.”

“Vậy anh thì sao?” Mạc Tang vừa dứt lời, tiếng súng bỗng nổ bên tai.

Đường Tụng ôm cô tránh sang một bên, viên đạn rít lên, gần như sượt qua thân thể hai người. Đường Đường sợ hãi òa khóc, Đường Tụng bế con đặt vào lòng Mạc Tang. Rất nhanh, anh đẩy hai mẹ con về phía rừng cây, “Chạy nhanh lên.”

Mạc Tang bịt chặt miệng Đường Đường, sau lưng cô đạn bắn tới tấp, Đường Tụng luôn chắn sau lưng họ, bỗng nói một câu: “Đường Đường là con gái em, hãy đưa con đi.”

Trong lúc cam go, Mạc Tang chẳng lòng dạ nào bận tâm đến ý nghĩa câu nói của Đường Tụng, cô muốn chuyển khẩu súng bắt ly thân cho anh nhưng bị ngăn lại. Anh nói vội: “Em cầm súng bảo vệ Đường Đường.” Đối phương vẫn tiếp tục nhắm bắn, Đường Tụng đẩy mặt Mạc Tang, không để cô nhìn phía sau, “Không còn thời gian nữa đâu, vào rừng cây đi, em thông thạo nơi này, hãy nghĩ cách quay về căn nhà!”

Mạc Tang dường như có thể cảm nhận được từng động tác của anh sau lưng mình. Đối phương chôn trong bóng tối, họ hoàn toàn không có thời gian phản kích, Đường Tụng đang đem thân mình làm bia đỡ đạn. Mạc Tang không thốt nên lời, dường như từ khi gặp anh, ngay cả sự bình tĩnh cơ bản nhất của một gián điệp khi gặp nguy hiểm, cô cũng không giữ được. Thay vào đó, cô lo sợ đến run rẩy, không cách nào không chế chính mình.

Mạc Tang gần như phát điên khi thoáng ngửi mùi máu tanh lan ra, nhưng Đường Tụng không để cô quay đầu lại.

Lần nào anh cũng vậy.

Mạc Tang bỗng nhớ lại lúc ở quán cà phê, Đường Tụng bảo : “Anh không cần em chết vì anh.”

Lúc này Mạc Tang khóc không nổi, người đàn ông ích kỷ tự đại này, sao anh không đặt mình vào hoàn cảnh của cô? Cô phải làm thế nào khi thấy

anh cận kề cái chết.

“Chúng ta buộc phải tách nhau ra, đôi phương bị phân tán chúng ta mới tranh thủ thời gian được, đi đi em, đừng quay đầu lại.” Mùi máu nồng nặc nhưng giọng Đường Tụng vô cùng kiên định, thậm chí cuối cùng anh nở nụ cười, hôn lên trán cô, khẽ nói: “Bà Đường, anh nợ em một đám cưới, khi về sẽ đền cho em... nhất định sẽ quay về.”

Mạc Tang cắn môi đến chảy máu, đây chẳng khác nào hình phạt phanh thây. Anh dùng con đũa ép cô rời đi, cô chỉ có thể bịt miệng Đường Đường, ôm cô bé chạy vụt vào rừng cây tăm tối. Quả nhiên súng thôi ập tới khi họ tách rời nhau nhưng cũng lúc đó, sau lưng cô không còn giọng Đường Tụng nữa.

Mạc Tang dường như mất đi mọi giác quan, cô cảm thấy mình chỉ đang chạy theo bản năng, cô bé trong lòng dần yên lặng, dường như đã thấm mệt vì khóc nhiều.

Đầu óc Mạc Tang trống rỗng, chỉ có một suy nghĩ, tất cả là do cô gây ra, là do cô.

Cô không quên nổi Zurich, cuối cùng về lại nơi này. Cô nên sớm tìm K để tự thú, không nên cho rằng mình còn thời gian để mơ mộng.

Nhưng Mạc Tang quá lưu luyến trận mưa cùng lần uy hiếp tình cờ đó. Cô luôn muốn giữ lại chút gì cho mình, dù không thể yêu anh, không thể liên lụy đến anh. Và đâu chẳng có thân phận hợp pháp mà kết hôn, cô vẫn muốn níu kéo thời gian, cho dù hết hạn bảo quản hộp chocolate.

Cổ dòn toàn bộ lý trí mới hiểu được rằng, tình yêu thực sự sẽ giúp người ta làm lại từ đầu chứ không phải tiêu diệt lẫn nhau. Chết vì một người thì dễ dàng còn tiếp tục sống vì một người khó khăn đến vậy.

Mạc Tang chỉ muốn được ở bên anh dù chỉ thêm một giây, cuộc đời này, cô đã hiểu thế nào là tình yêu thực sự, bằng lòng sống tiếp vì một người, như thế đã đủ.

Nhưng đêm nay, cuối cùng cô hiểu được, hóa ra cô luôn hại anh, tình yêu hoàn toàn không thể đếm ngược.

Chương 21: Chặng thoát nỗi kiếp nạn

Mạc Tang từng trông thấy rất nhiều cảnh tượng khác nhau ở thành phố này nhưng chưa bao giờ run sợ như ngày hôm nay.

Tiếng súng sau lưng bỗng dưng im bất.

Cô không dám tưởng tượng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể kéo cổ áo che sợi dây chuyền đính kim cương vì nó bật ra, chân vẫn mãi miết băng qua góc đường.

Mạc Tang ghi nhớ lời Đường Tụng, không ngoảnh đầu. Cô biết Đường Tụng gây sự chú ý của những kẻ kia là vì cô và con, lúc này làm việc theo tình cảm không mang lại tác dụng. Vì Đường Đường trong vòng tay, Mạc Tang dần lòng không quay lại, một mạch chạy về đường Niederdorf.

Mạc Tang không còn cách nào khác, chỉ biết tự bảo bản thân rằng chắc chắn Đường Tụng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đường Đường nín khóc, ôm ghì cổ Mạc Tang không dám buông ra. Đây chính là vận mệnh khi sinh ra trong nhà họ Đường. Mới ba tuổi, cô bé đã phải nghe tiếng súng nổ giữa màn đêm.

Mạc Tang chạy không ngừng nghỉ, vậy mà chẳng hiểu tại sao vẫn còn sức để nghĩ đến những điều này, nỗi xót xa cho Đường Đường dấy lên trong

lòng, cánh tay cô thả lỏng một chút. Mạc Tang muốn bản thân bình tĩnh hơn, Đường Đường quá bé bỏng, cô cần làm cho cô bé có cảm giác an toàn.

Chạy được một quãng, theo trí nhớ, Mạc Tang chọn rẽ vào con đường nhỏ tăm tối, xung quanh đến bóng điện cũng không có. Đường Đường sợ hãi, người khẽ run lên, rúc đầu vào mái tóc Mạc Tang.

Mạc Tang nghe ngóng thấy không có người đuổi theo mình, cô dần bước chậm, dừng lại một chút lau mặt cho Đường Đường. Cô bé mở to mắt, không nói lời nào, chỉ nhìn cô. Mạc Tang muốn nói gì nhưng lại thôi, cô kiềm chế bản thân, cố nở nụ cười, vuốt ve mái tóc Đường Đường. Trẻ nhỏ không giấu được điều gì qua ánh mắt, cô nhận ra Đường Đường đã dần bình tĩnh lại.

Mạc Tang bế Đường Đường đi về hướng có bóng điện, đã thoát khỏi bờ hồ nguy hiểm nhưng thần kinh của cô như bị người ta treo lên, góc trán đau nhức giật từng hồi. Sau mỗi bước chân cô đều tự nhắc mình không được quay đầu, cố gắng tĩnh tâm. Ngoài việc ôm chắc Đường Đường, cô không biết mình có thể làm gì hơn.

Đường Đường bỗng vỗ vào lưng Mạc Tang, bàn tay cô bé mũm mĩm, động tác rất nhẹ. Y như bố mình, cô bé ghé vào tai Mạc Tang nói khẽ: “Mẹ đừng sợ.”

Nước mắt Mạc Tang trào ra, cô hít một hơi thật sâu, giơ tay quạt nước mắt. Rồi cô nắm bàn tay bé nhỏ bảo: “Con ngoan, bố của con sẽ đến tìm chúng ta.”

Phố xá đã được thắp sáng, bên kia đường là quán cà phê, khách khứa ngồi kín trên ban công tầng hai. Mạc Tang bước nhanh lên trên theo lối đi dốc, kiếm tìm trong đám người, không biết làm thế nào mới tìm được người trợ lý Minh đưa tới.

Rời khỏi Diệp Thành là quyết định chóng vánh của Đường Tụng, vừa xuống máy bay ở Zurich thì xảy ra chuyện. Để trốn tránh Đường Diệp, họ không liên lạc với người nhà, giờ đây hoàn toàn bị động.

Mạc Tang quyết định trở về căn nhà của Đường Tụng, anh đã bảo nơi đó an toàn, chắc chắn như vậy tốt hơn là lang thang trên đường. Cô bé Đường Đường đi lên phía trước, tìm con đường nhỏ bị che khuất sau tiệm trang sức. Đi được một quãng, bỗng trông thấy con mèo đen ở góc đường, nó cứ lù lù theo cô như hình với bóng.

Vẫn là con mèo đen lục lạc thủy tinh đó.

Mạc Tang sững người, ôm chặt Đường Đường hơn rồi chạy nhanh. Vừa dừng chân, đã thấy con mèo đen đuổi kịp tới.

Trốn tránh chẳng có tác dụng gì, ngay từ đầu đã như vậy.

Mạc Tang dừng lại quan sát xung quanh, nơi cô đứng là nút đường, ba ngã rẽ dẫn đến những nơi khác nhau. Quanh đây có rất nhiều du khách, trời đã về đêm, ai nấy đều muốn tới ngắm nhìn cảnh sắc, vì thế trong khoảng thời gian này chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Người người đang hưởng thụ cuộc sống ở thành phố giàu có bậc nhất thế giới, tiếng ca thánh thót, tươi vui vọng ra từ góc đường. Chỉ riêng cô đứng đó, không biết nên đi đâu về đâu.

Chẳng còn thời gian mà do dự, Mạc Tang nhìn Đường Đường, nghiêng răng về hướng Bắc. Con mèo đen của K luôn theo sát họ, cô không thể mạo hiểm vì còn có Đường Đường, giờ đây cũng không thể trở về căn nhà, nếu không đến nó cũng bị bại lộ.

Mạc Tang đi một mạch về hướng Bắc, dần cách xa trục đường trung tâm, người mỗi lúc một vắng. Ở đây không có nhiều quán bar, quán cà phê mà

chủ yếu là các cửa hàng thủ công yên tĩnh.

Ra khỏi phố trung tâm chưa xa, Mạc Tang thấy cây cối bên đường nghiêng ngả, có cây vắt ngang qua chính giữa con đường nhỏ. Cô không trốn không né tránh đi qua nó. Sau thân cây đổ đó là cánh cửa nhỏ của một cửa tiệm bán đồng hồ chim cúc cu.

Mạc Tang bước vào, diện tích cửa tiệm rất bé, chỉ đủ không gian cho tám ba, bốn người đứng. Xung quanh bày la liệt những chiếc đồng hồ kiểu dáng cổ điển. Sau chiếc tủ kính trưng bày mặt hàng là cầu thang nhỏ, tiếng bước chân phát ra từ trên đó.

Mạc Tang áp mặt lên má Đường Đường, nói nhỏ với cô bé: “Đợi mẹ một chút nhé con.” Đường Đường sợ sệt, không dám buông Mạc Tang, một lúc sau mới ngẩng đầu hỏi: “Mẹ... đồ, mẹ đang... tìm bố sao?”

Mắt Đường Đường đỏ hoe, cất tiếng gọi mẹ theo bản năng. Cô bé còn non nớt đến thế, làm sao tránh khỏi nỗi sợ hãi.

Trái tim Mạc Tang bỗng chốc như bị bóp võ, cố gắng gượng cười, lắc đầu dỗ dành Đường Đường: “Mẹ đi đuổi kẻ bám đuôi, sau đó chúng ta cùng về nhà đợi bố, được không?”

Đường Đường ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi dỗ dành cô bé, Mạc Tang cảnh giác quan sát xung quanh, cho đến khi xác nhận bà cụ đang bước xuống cầu thang kia là người quen, cô mới thở hắt, ngẩng đầu chào: “Bà Malik, bà còn nhớ cháu chứ?”

Đối phương là một phụ nữ già, tóc hoa râm. Bà đeo mắt kính lão có viền vàng, quần chiếc khăn to màu sắc rực rỡ. Trông thấy Mạc Tang, bà cụ vô cùng kinh ngạc, đẩy mắt kính nhìn lại để xác nhận, sau đó mừng rỡ dang tay ôm cô, “Cảm ơn Thượng Đế! Con gái của ta, cuối cùng con đã trở về!”

Một chú chó lông vàng từ cầu thang chạy xuống, quần quýt bên chân chủ nhân. Rồi nó chạy tới cào cào vào người Mạc Tang, vẫy đuôi với Đường Đường. Dù sao cũng là một đứa trẻ, Đường Đường mắt sáng lên khi trông thấy chú chó, cô bé giơ tay muốn vuốt ve nó.

Mạc Tang nhìn ra cửa, mọi thứ không có gì bất thường. Không có thời gian để ôn chuyện xưa với bà Malik, cô chỉ có thể nói qua loa rằng mình ngang qua Thụy Sĩ nên về đây thăm chốn cũ.

Năm đó, Mạc Tang lê lết ở quán bar trên con đường này, thường uống say mềm rồi loạng choạng lang thang trên phố. Một lần vô tình đâm sầm vào cửa hàng đồng hồ này, cô được bà Malik thương tình chăm sóc chu đáo, hai người vì thế mà quen nhau. Mạc Tang không cha không mẹ, chỉ có bà Malik coi cô như con gái, nhiều lúc làm xong bánh kem hay chocolate tươi ngon, bà gọi Mạc Tang tới cùng thưởng thức.

“Đây là con của con à?” Bà cười khi vừa nhìn thấy Đường Đường, bóc kẹo đưa cho cô bé. “Ôi trời, con gái, cô bé giống con như đúc!”, nụ cười không tắt trên môi bà Malik.

Mạc Tang vội lắc đầu, “Không, đây là...”

Mạc Tang muốn giải thích nhưng ngay lúc đó nhận ra cách gọi này cũng chính xác. Bất giác, cô đưa tay lên cổ áo, nắm viên Tuyết Sơn Chi Lệ trong lòng bàn tay, cô và Đường Tụng đã kết hôn.

Đường Đường cũng là con gái cô.

Mạc Tang không nói hết câu, quyết định mặc nhận.

Bà Malik xoa đầu cô bé, cảm thấy vui cho Mạc Tang, “Chồng con không đến cùng sao? Hôm nào đến đây cho ta gặp một chút... Cô bé đáng yêu

quá, bố nó chắc cũng rất ưu tú, phải không nào... Lại đây, cháu cung, lên kia ăn bánh ta mới nướng xong nhé.”

Thấy Đường Đường đang quỳ gối ôm chú chó, Mạc Tang dần yên tâm, kéo bà Malik sang một bên, hỏi nhỏ: “Cháu có việc gấp, không tiện mang theo trẻ con, bà cho Đường Đường chơi ở đây một lúc được không?”

Bà Malik vô cùng yêu quý trẻ nhỏ, lập tức đồng ý với Mạc Tang, “Được được, con yên tâm, ta trông nó giúp con, con đi làm việc của mình đi... Ở đây còn có Henry chơi với cô bé, phải không nào? Trông kia, lâu lắm rồi Henry không được vui như thế này.”

Chú chó tên Henry nằm trên nền nhà, vô cùng ngoan ngoãn, thi thoảng lại nhảy lên bám lấy Đường Đường. Henry thân thiện, biết nghe lời khiến cô bé quên hẳn sự sợ sệt ban nãy, chuyển sang chơi đùa, còn định cho con chó ăn kẹo.

Mạc Tang thở hắt, ổn định tâm lý sau đó tạm biệt bà Malik, “Cháu sẽ quay lại ngay, chỉ đi một lúc thôi.”

Sẽ quay lại ngay thôi.

Đừng ủng hộ việc download truyện tại các trang copy hay repost

Suốt đường đi, Mạc Tang luôn mặc niệm câu đó, như thể đây là lời hứa nhất định phải hoàn thành, lời hứa đó còn quan trọng hơn chính tính mạng cô. Quay lại ngã ba ban nãy, quả nhiên con mèo đen vẫn ở đó, nằm uể oải trên đường đá. Có người qua đường tình cờ trông thấy bèn đi tới đùa, nó cũng chẳng nhúc nhích.

Mạc Tang bước tới, con mèo vươn mình, bỗng bước lên trước. Cô theo con mèo rẽ năm lần bảy lượt, cuối cùng về lại cửa tiệm có bán hoa anh túc.

Cửa hàng không có tên, không có bảng giới thiệu chỉ dẫn. Vào trong, mọi thứ chẳng khác gì ban chiều.

Vẫn vắng tanh, chủ quán đi đâu mất.

Mạc Tang bước vào tìm kiếm xung quanh nhưng không phát hiện thấy gì, điểm khác duy nhất so với ban ngày là, chỗ đặt hoa anh túc nay thay bằng một chậu cúc họa mi.

Những đóa hoa thanh khiết xinh đẹp, khác hoàn toàn so với hoa anh túc sắc sỡ, chói lòa.

Mạc Tang đắm đắm nhìn chậu cúc, đầu óc choàng tỉnh, cô chợt hiểu ra, run rẩy mở chiếc thiệp trên chậu hoa thì thấy hình vẽ lần này thay đổi.

Một cô bé ôm gấu bông nằm trong vũng máu.

Nét vẽ bút lông đỏ thô kệch gớm ghiếc, nhìn vào đã thấy khiếp sợ.

Đường Đường!

Mạc Tang cảm thấy máu dồn lên đỉnh đầu, bàng hoàng nhận ra mình đã phạm sai lầm tày trời. Cô chỉ nghĩ không thể đưa Đường Đường tới gặp K... Hóa ra K cố tình dụ cô gửi Đường Đường để một mình tới đây. Cô đã dại dột để Đường Đường ở lại cửa hàng bà Malik.

Tám thiệp rơi xuống nền nhà, cô như phát điên, đẩy cửa chạy về.

Mới khoảng mười phút vậy mà đã không kịp.

Cửa hàng đồng hồ cúc cu yên ắng không một tiếng động. Mạc Tang gọi tên Đường Đường, chạy lên tầng điên cuồng tìm cô bé nhưng vô ích. Đồ vật trong cửa hàng vẫn bình thường, chiếc bánh trên bàn còn tỏa mùi thơm

ngậy của bơ. Đường như chỉ giây phút trước đây thôi, có chủ nhân chuẩn bị cắt nó thành miếng nhỏ.

Chỉ có người là biến mất. Đường Đường biến mất, bà Malik biến mất, đến Henry cũng biến mất.

Đôi mắt Mạc Tang nhạt nhòa nhưng cô không phân biệt nổi đó là mồ hôi hay cái gì khác. Cô không thể nhắm mắt, chỉ biết bám vào thành cầu thang, gồng mình để trấn tĩnh lại, tuy nhiên vẫn bất lực. Cho đến lúc móng tay bị tróc ra, Mạc Tang đau đớn đến nghẹt thở, cô biết rằng mình đã đến đường cùng.

Mạc Tang ở bên Đường Đường lâu như vậy, cô bé không chỉ là cuộc sống của Đường Tụng mà còn là cuộc sống của cô.

Toàn thân Mạc Tang đầm mồ hôi vì chạy học tốc, cô vã mồ hôi, ngồi thở dốc trên cầu thang cửa hàng đồng hồ. Cảm giác căng thẳng, sợ hãi gần tới mức tột độ, cuối cùng cô bắt đầu bình tĩnh lại.

Dù sao mọi thứ cũng đã đến lúc tệ hại nhất, cô không còn sự lựa chọn nào khác. Viên kim cương đẹp nhất thế giới là tín vật kết hôn của cô và Đường Tụng nhưng báu vật này sinh ra không phải để dành cho cô, cô không có phúc được sở hữu nó.

Mạc Tang túm cổ áo, gồng mình đứng dậy, chân run rẩy nhưng buộc phải bình tĩnh lại, cô cần cố nghĩ xem K có thể ẩn nấp ở chỗ nào và con mèo đen kia... con mèo đen kia ở đâu?

Mạc Tang suy luận chiêu trò của K trong tâm trạng rối bời, bất giác nhớ đến gương mặt Đường Đường trong bóng tối. Cô bé mới ba tuổi mà đã biết an ủi cô, giống như Đường Tụng. Hai người đều có khả năng làm người khác yên lòng. Mạc Tang cố dặn mình phải mạnh mẽ lên, bây giờ không

phải lúc cô được phép vụn vỡ. Dù cô chết ở đây, cũng tuyệt đối không để Đường Đường xảy ra chuyện. Cô bằng lòng đánh đổi bằng mọi giá.

Nghĩ đến đây, bất chợt có tiếng bước chân vang lên dưới nhà.

Mọi dây thần kinh của Mạc Tang căng lên tột độ, phản ứng đầu tiên là rút súng, chĩa thẳng xuống dưới. Cô đứng ở giữa, nhìn chằm chằm ánh sáng dưới nền nhà. Một bóng người đang di chuyển, cách cầu thang mỗi lúc một gần.

Đạn đã lên nòng.

Kẻ kia biết được sự căng thẳng của Mạc Tang, trông thấy mũi súng, hần từ từ giơ tay lên, nhún vai nói: “Em yêu, đừng nóng vội.”

Tay Mạc Tang run lên bần bật, trong tích tắc, cô gần như nhấn tay bóp cò, song khi trông thấy kẻ đó, buộc phải nhẫn nhịn. “K, trả con cho tôi”, Mạc Tang nói rành rọt từng chữ.

“Gì cơ? Con?” K dường như thấy buồn cười khi nghe câu này. Hắn vốn ngoan ngoãn giơ tay trước mũi súng của Mạc Tang, nay hạ xuống, nhìn xung quanh với vẻ nghi hoặc rồi lại nhìn Mạc Tang, sau đó tỏ vẻ hiểu ra được điều gì.

K thông thả nói: “Con bé đó thật quá xinh xắn, tóc đỏ... quả là giống em như đúc... Anh đoán xem nào, Đường Tụng sẽ có phản ứng gì nếu biết em để mất đứa con thiên thần của hắn ta? Tức giận ư? À mà không... bây giờ có lẽ hắn chẳng có thời gian mà tức giận, tính mạng hắn còn khó mà giữ được.”

Mạc Tang hiểu ra sự việc ở hồ cũng đáng đáng tới K, nhưng nếu đối phương là người của hắn, thì mục đích là viên kim cương, chúng chẳng cần đuổi theo Đường Tụng khi cô và Đường Đường đã tháo chạy... Lẽ nào anh

cả Đường Tụng và K câu kết với nhau? Thế nên K mới có thể từ Diệp Thành tới Zurich nhanh đến vậy...

Sự việc đã đến mức tồi tệ nhất.

Mạc Tang hạ súng, K chắc chắn đang hưởng thụ niềm khoái lạc khi giày vò cô. Hắn muốn trông thấy cô rò rỉ, nhưng lúc này cô nhất định phải bình tĩnh.

Mạc Tang ném khẩu súng xuống cầu thang, tỏ ý cho K thấy cô không còn vũ khí. “Chúng ta đã thương lượng với nhau, tôi mang Tuyết Sơn Chi Lệ về cho anh, anh để tôi đi. K, anh chỉ muốn có viên kim cương, bây giờ nó đang trong tay tôi, cho dù anh bắt cóc cô bé cũng không lấy được viên kim cương từ Đường Tụng.”

Nghe Mạc Tang nói đầu ra đây, K có vẻ rất tán đồng. Đứng dưới cầu thang, hắn vừa quay vòng vừa vỗ tay sau đó giẫm lên khẩu súng, nhìn Mạc Tang nói: “Đưa viên kim cương cho anh.”

Mạc Tang không để ý đến yêu cầu của hắn, nói tiếp: “Đừng dính dáng đến nhà họ Đường, họ tuyệt đối không chịu kinh doanh lỗi đầu, người ta lợi dụng anh nhúng tay vào, cuối cùng mọi hậu quả sẽ đổ hết lên đầu anh. K, tiền án tiền sự của anh với cấp trên còn chưa đủ sao? Đường Diệp hứa hẹn cho anh cái gì? Cho anh bao nhiêu tiền?”

K tựa vào thành cầu thang, đốt một điếu xì gà. Nghe cô nói xong, hắn nhả khói thuốc, “Con mèo bé bỏng, anh cứ tưởng em là người hiểu anh nhất. Trong số mấy đứa nhỏ, anh yêu em nhất... Nhưng cuối cùng, em lại là người phản bội anh trước tiên.” K hít sâu giữa làn khói xì gà, nhìn cô cười, “Đây, cứ gặp việc gì liên quan đến Đường Tụng là em mất hết khả năng phán đoán cơ bản nhất. Mục đích của anh và anh cả hắn giống nhau, tại sao không thể hợp tác? Gã trai nhìn bề ngoài giống một sách đã cướp em, cướp

cả kim cương và mật mã. Thậm chí bây giờ, đến Daisy cũng phản bội anh vì lũ rác rưởi đó!”

“Daisy? Daisy cô ấy... cũng đi theo Lục Viễn Kha rồi sao?” Mạc Tang hoang mang, “Anh làm gì họ rồi?”

Chắc chắn ở Diệp Thành cũng đã xảy ra chuyện, Lục tướng quân phong tỏa tin tức, đây tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

K từ từ bước lên cầu thang, nhìn thẳng vào Mạc Tang, “Nói thật, anh không thể ngờ rằng Daisy bị lây nhiễm bởi em. Từ trước đến nay cô ta luôn ngoan ngoãn làm một con điểm... Ha ha, chính tay anh tạo nên cô ta! Đó là người đàn bà đẹp nhất thế giới!” Hắn say sưa trong dòng tưởng tượng của mình, bỗng dưng trừng mắt, giọng khản đặc: “Anh và Đường Diệp có chung mục đích! Chỉ cần Đường Tụng và những kẻ sau lưng hắn không còn thì cả dòng họ Đường thuộc về anh ta, kim cương và đàn bà thì thuộc về anh... Em yêu, sau đó em có thể trở về bên cạnh anh, cả Daisy nữa... Các em vốn là của anh!”

Mạc Tang từng bước từng bước lùi về phía sau, K bỗng giơ tay nắm lấy cô, đẩy xuống cầu thang. Bị ngã lặn, đầu đập vào tường song Mạc Tang nghiêng răng, cứng cỏi không phát ra tiếng kêu nào.

K ngồi xổm dưới cầu thang nhìn vẻ khổ sở thâm trầm của Mạc Tang, nhếch mép cười. Hắn bỗng đưa tay nâng cằm cô lên, “Bé ngoan, đừng ép anh, đưa viên kim cương đây, như thế cũng có lợi cho em. Anh mang kim cương và mật mã lạnh lặn về, cấp trên mới tin rằng em đã chết trong vụ nổ... Chúng ta sẽ được tự do.”

Mạc Tang bị thương ở trán, những giọt máu nóng rỉ xuống. Cô đưa tay quệt đi, nhìn K với ánh mắt đau khổ.

Cô mạnh mẽ nói: “Thả Đường Đường ra, tôi sẽ đưa kim cương cho anh.”

Tiếng cười của K kỳ quái, âm thanh mỗi lúc một to. Hấn lấy tay bịt chỗ vết thương đang chảy máu trên trán Mạc Tang.

Sau đó, K bỗng đưa tay vạch cổ áo cô, hấn nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ thương hại khi trông thấy viên kim cương, “Em yêu, có lẽ anh từng dạy em rồi, muốn ra điều kiện với kẻ khác, trước tiên em phải chắc chắn rằng mình nắm cán dao trong tay.”

Cô được K nuôi nấng đào tạo. Giờ đây chẳng còn súng, muốn phản kháng đồng nghĩa với tự chui đầu vào chỗ chết.

K hà tất phải chấp nhận điều kiện của Mạc Tang. Kim cương đeo sò sò trên cổ cô, hấn có thể cướp lấy mà chẳng cần nhọc công tốn sức. Còn thiếu gia Đường Tụng kia, cả đời chẳng phạm sai lầm, cuối cùng đánh cược thua ván này.

Hơi thở của Mạc Tang ngắt quãng, viên Tuyết Sơn Chi Lệ huyền thoại lấp lánh trên da ngực trắng mịn của cô, tạo nên hình ảnh rất đẹp. Cô gầy đi không ít so với trước song vùng xương cổ vẫn đặc biệt quyến rũ.

K cúi người hôn lên viên kim cương, dường như có chút mê mẩn, cùng lúc đó, cũng hôn lên ngực cô.

Hấn ngửi mùi hương của Mạc Tang, mùi vị mang hơi thở hoang dã thuộc về cô... xen lẫn là sức cuốn hút của vẻ đẹp lai... Hấn nhìn thấy trên da cô có chút dấu tích khi tình tứ nồng nàn với kẻ khác. Mạc Tang giờ đây không còn là cô bé của ngày trước... Tất cả những điều đó khiến K bỗng dưng hung dữ, giơ tay tát cô. Cô là con mèo do chính hấn mang về, nuôi lớn, nhưng cô không bao giờ là của hấn nữa.

Điều này khiến K cảm thấy bao nhiêu năm qua hấn chẳng giống một người đàn ông.

Và đó chính là điểm yếu của hắn.

Mạc Tang bị đánh đến ngã lăn sang một bên. Máu trên trán ứa ra mỗi lúc một nhiều khiến mắt cô nhòe đi. K kéo Mạc Tang, cô muốn đẩy ra nhưng bị K giật tóc. Bàn tay hắn luồn vào trong áo, sờ soạng cơ thể cô. Vết chai tay do cầm súng của hắn rất dày, khiến cô cảm thấy ráp. Mạc Tang không chịu đựng nổi, người run lên, giãy dụa rất mạnh, muốn thoát khỏi bàn tay hắn vì cảm thấy ghê tởm.

K điên cuồng vì phản ứng của Mạc Tang.

Hắn túm đầu cô, đập mạnh vào tường, chân tay cô mềm nhũn, gần như ngất lịm đi. K nhìn chằm chằm gương mặt đầy máu của Mạc Tang, lộ rõ vẻ hứng thú. Hắn bóp cổ cô, lầm rầm nói bên tai: “Bây giờ em thấy anh rất đáng kinh tởm? Em yêu anh kia mà! Anh nhớ dáng vẻ em hồi mười tám tuổi, khi cởi bỏ hết quần áo để quyến rũ anh... Thật là một cô gái đẹp, hồi đó em giống như hoa anh túc...” Hắn hôn lên vết thương trên trán Mạc Tang, người nồng nặc mùi thuốc lá.

“Light of my life, fire of my loins. My sin, my soul...”, y như tiếng rên rỉ của quỷ. K chìm trong những suy nghĩ biến thái, dường như hắn cảm thấy trước mặt là loại đồ ăn cực kỳ hấp dẫn, làm thỏa mãn óc tưởng tượng.

Hắn không còn kiểm soát được hành động.

Đầu Mạc Tang bị thương nặng, mọi thứ mỗi lúc một mờ ảo trước mắt. Trong lúc bức bách, cô dùng móng tay cào vào vết thương trên trán. Cảm giác đau đớn thấu xương khiến cô tạm thời kéo dài được sự tỉnh táo.

K đưa tay nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ Mạc Tang. Cô vốn gần ngất đi song không biết sức lực từ đâu, bỗng có thể xoay người giữ lấy tay hắn. K cười gằn, thấy cô giãy giụa ở bước đường cùng, hắn càng khoái trá.

Bàn tay kia của hắn kéo tóc cô, lấy lại thể chủ động, sau đó tiếp tục ấn cô vào tường. “Cung à, cung còn động đây nữa, anh sẽ cho đầu cung vỡ nát ra đấy.”

Mạc Tang nhìn hắn mân mê chiếc dây chuyền trên cổ mình, rất khó khăn mới cất thành tiếng: “Thả cô bé ra.”

“Con gái của Đường Tụng, việc gì em phải liều mình như thế.”

“Thả cô bé ra!”

K giờ tay cướp sợi dây chuyền, máu của Mạc Tang bết lên bức tường trắng, cảnh tượng rất bi thảm. Hắn ra vẻ thương xót, ôm lấy cô, nhẹ nhàng đẩy nhưng sau đó tàn nhẫn ghì mạnh. Sợi dây chuyền được vặn chặt trên cổ cô.

“Em còn nhớ không, hồi đó cãi nhau với anh, em bỏ nhà đi, nhất quyết đòi giữ lại đứa bé đó?” Giọng của K khản đục đến đáng sợ.

Lòng Mạc Tang quặn thắt, cô không có sức để nói thêm gì.

“Chẳng biết em ngốc thật hay giả vờ. Em yêu, hồi đó tại sao anh từ chối em... Vì anh chẳng thể cho em cơ hội thành đàn bà, anh không thể làm cho em có con...”, K nói rất rõ từng chữ, giọng chứa đựng sự hưng phấn kỳ dị.

Mạc Tang kinh ngạc mở to mắt, cô cảm nhận được vị tanh của máu trong miệng, K... hóa ra K...

Vậy năm đó chuyện gì đã xảy ra trong quán bar?

Cô cãi nhau với K nên uống rượu say mềm, sau đó bị một đám lưu manh chuốc thuốc mê. Khi giật mình tỉnh dậy vào ngày hôm sau, cô đã được K

đưa về nhà. Hấn ngồi bên mép giường hút thuốc, cả căn phòng nồng nặc mùi thuốc lá, dường như hấn đã ngồi đó rất lâu. Mạc Tang bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã xảy ra. Cô gắng hỏi nhưng K chỉ im lặng ôm cô.

Rồi ít lâu sau Mạc Tang phát hiện mình có thai.

Từ đầu đến cuối K không hé răng đêm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, còn cô đinh ninh đó là con của K. Nhưng hấn kiên quyết không muốn cô giữ đứa bé.

Mạc Tang sống sờ, suốt bao nhiêu năm qua, hóa ra ngay từ đầu cô đã hiểu sai.

Thảo nào kể từ đấy, thái độ của K ngày càng kỳ quặc. Hấn bắt đầu nghi ngờ cô, hai người cãi nhau kịch liệt vì chuyện đứa bé, đến nỗi Mạc Tang bỏ đi đến tận Budapest. Sau đó xảy ra sự cố, con của cô chết yểu.

Máu, không gian toàn mùi máu.

Mạc Tang run lên vì toàn thân lạnh băng. Cô không dám nghĩ rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Hồi đó cô chẳng thiết bản thân, ngày ngày sống bê tha, buông thả. Mấy kẻ lông bông, vô công rồi nghề nhòm ngó đến cô... Nếu không phải có quan hệ với K, vậy thì chuyện xảy ra hôm đó đã vượt quá sức tưởng tượng của cô.

“Tôi... tôi thật sự không biết đêm đó không phải anh...”, cô khó nhọc phát âm từng chữ để nói cho hấn biết, nhưng K lắc đầu, không để cô giải thích thêm. “Mạc Tang, em làm anh rất thất vọng, em là vật sở hữu mà anh muốn giữ gìn nhất.”

Hấn nhìn thấp xuống, cúi đầu hôn lên má cô, giọng mập mờ: “Hồi trẻ anh bị thương trong thời gian huấn luyện, suốt kiếp này chẳng thể khiến đàn

bà có thai. Con mèo nhỏ yêu quý, anh yêu em nên không muốn giày vò em, đã bảo vệ em đến như vậy, chứ không giống như Daisy... Còn em thì sao? Cục cưng... anh bảo vệ em như thế, vậy mà đêm đêm em lại đi chung chạ với kẻ khác.”

K nghĩ rằng chuyện như thế không phải chỉ xảy ra một lần.

Trong đầu hắn có quá nhiều suy nghĩ biến thái. Và Mạc Tang đã chạm đến ranh giới chịu đựng của hắn, chính vì vĩnh viễn không thể có con nên hắn hoàn toàn không thể chấp nhận sự việc.

Tay hắn kéo mạnh, bứt đứt sợi dây chuyền trên cổ Mạc Tang. Viên kim cương lóng lánh lọt vào tay hắn, hắn tàn nhẫn chìa tay ra để cô trông thấy.

Mạc Tang vẫn nhắc lại câu đó: “Thả cô bé ra.”

Cô gần như không phân biệt nổi mọi thứ đang là thật hay mơ, rốt cuộc đêm đó ở Zurich là cơn ác mộng hay hôm nay lời của K mới là ác mộng? Cô rất chóng mặt, muốn ngất đi nhưng không thể, vì còn Đường Đường, còn Đường Tụng... Đường Tụng ra sao rồi?

Cô còn rất nhiều mối lo trong đầu, không thể chết ở đây.

K cầm viên Tuyết Sơn Chi Lệ đứng dậy nhưng bị Mạc Tang tóm chân. Cô nằm đó, máu chảy ròng ròng, song vẫn cố sức cứu vãn.

“Anh đã đồng ý với tôi, lúc ở khách sạn Lellan anh bảo... anh chỉ cần viên kim cương. Bây giờ anh có nó rồi, hãy thả cô bé ra...”

K cúi lưng hất tay cô, cười khoái trá vì quỷ kế đạt được. Hắn ngênh ngang hưởng thụ cảm giác của kẻ bề trên. Rồi hắn nhìn cô lắc đầu, nói với vẻ đầy tiếc nuối: “Cục cưng, em thật ngốc nghếch.”

Mạc Tang không thể thốt nên lời, đôi mắt rệu rã. K nhận ra điều đó, không cười nữa, cúi lưng vỗ lên má cô, “Mạc Tang? Nhìn anh!”

Cô thật sự quá mệt.

Gã đàn ông dừng lại một lúc, dường như hốt hoảng khi thấy Mạc Tang không còn chút sức lực, hấn nhấc tay cô, bế lên.

Cô cảm thấy đau rất đau, toàn thân đau, cô còn nghĩ mình không thể ngất đi trong lúc này, nhưng cô quá mệt...

Mạc Tang nói trong cơn mê man: “Thả cô bé ra.”

Cô nhắc đi nhắc lại câu này.

K ôm Mạc Tang, giọng vẫn khô cứng, khản đặc rất khó nghe, song giờ đây thêm chút lo lắng. Trò chơi biến thái của hấn đi quá đà. Có vẻ như lúc đó hấn thật sự không nghĩ rằng Mạc Tang sẽ không chịu đựng nổi.

Hấn lắc lắc người cô để thăm dò, nói với giọng gấp gáp: “Lúc này em nói rồi đấy thôi! Kim cương trên người em, bắt cóc con gái Đường Tụng có tác dụng gì, con bé không ở trong tay anh!”

Cô đã ngất lịm đi.

Đêm nay cũng giống như mọi buổi đêm ở Zurich trước đây.

Chẳng ai để ý chuyện ở cửa hàng đồng hồ nhỏ.

Trong lúc đó, một đường phân cách cảnh báo dài xuất hiện bên hồ Zurich. Ở bên kia, chiếc ô tô màu đen dừng lại, vài người bước xuống, vừa lẩn tránh cảnh sát và những người tháo chạy vừa tìm kiếm.

Giương mặt trợ lý Minh vẫn không để lộ biểu cảm, nhìn về khoảng không tối đen như mực sau hàng cây, nhỏ giọng dặn dò: “Chia nhau ra tìm! Có thể thiếu gia gặp chuyện chẳng lành, tín hiệu thu được ở gần đây... cẩn thận phía sau, đừng để cảnh sát trông thấy!”

“Vâng.”

Rất nhanh sau đó, có người phát hiện ra điều gì.

Mục tiêu cần tìm ngã trên bãi cỏ cách hồ không xa, toàn thân ướt sũng. Máy người đàn ông vội vàng chạy lại dìu người đó thì thấy tay đầy máu, “Thiếu gia!”

Anh mấp máy môi nhưng sau đó ho một cơn kịch liệt, nước sặc ra. Có người vội vàng ghé tai sát miệng anh để nghe cho rõ, Đường Tụng chỉ lẩm bầm một câu: “Nhất định sẽ trở về...”

Chương 22: Nếu không gặp em

Sự việc diễn ra trái với mong muốn chính là động lực lớn nhất.

Vì không cam lòng nên mới tiếp tục bước đi.

Đường Tụng sống hai mươi tám năm, đã thấy rất nhiều chuyện, gần như chẳng có điều gì nuôi tiếc. Chỉ có điều gần đây quá nhiều điều như dòng nước lũ ào ào ập tới, không có cách nào ngăn cản, khiến anh không kịp trở tay.

Trong màn đêm Zurich, anh đau khổ khi nghĩ rằng, món quà kết hôn của hai người lại là mục tiêu của những tên sát thủ bám đuôi suốt chặng đường.

Màn cầu hôn bên hồ đã thỏa niềm mong mỏi, sự tưởng tượng của anh, quả nhiên rất đẹp và lãng mạn. Nhưng giờ đây, nó trở thành sự lãng mạn chết tiệt.

Khi súng nổ, xung quanh Đường Tụng chẳng hề có vật gì giúp anh ẩn náu, nếu không mau chóng tìm ra chỗ nấp hoặc đường tháo chạy, chắc chắn anh không thoát khỏi loạt bắn thứ hai. Lúc đó anh không do dự, quay người, thả mình xuống hồ.

Suy nghĩ đầu tiên của anh là, nước ở đây không sạch như mắt nhìn thấy.

Quả là lối tư duy đậm chất Đường Tụng. Anh luôn có khả năng giữ được sự thoải mái trong những tình huống căng thẳng nhất, khiến người khác không thể hiểu rõ cuộc đấu mới là giới hạn của anh. Đường Tụng cảm nhận được sự đau đớn khi vết thương bị ngâm trong nước lạnh, dần dần có những phản ứng như một người bình thường.

Anh nhận ra máu không ngừng ứa ra từ vết thương, nước ở đây lại quá lạnh, nếu tình trạng này kéo dài chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Xung quanh vắng vẻ, mặt hồ tối om, một lúc khá lâu sau toàn thân anh bắt đầu rã rời. Anh không còn nhìn rõ được gì nữa, chỉ có thể bơi theo bản năng, tìm chỗ an toàn.

Mọi thứ đều bị màn đêm mịt mù che đậy. Chẳng ai là con cưng của trời, chẳng ai được tỉnh tâm suốt đời và cũng chẳng có ai luôn nho nhã, điềm tĩnh xử lý mọi việc mà không bao giờ để xảy ra sơ suất.

Cuối cùng Đường Tụng phát hiện mình bắt đầu có cảm giác sợ hãi, nếu không thể bơi, hậu quả... anh không dám nghĩ tới.

Khi ở bước đường cùng, con người ta bắt đầu suy nghĩ lộn xộn, không đầu không cuối.

Đường Tụng nhớ tới cô gái mình gặp bốn năm trước. Anh từng lặng lẽ ngồi dưới bụi ngắm nhìn cô hát.

Đó vốn là cô gái lai mang vẻ đẹp hoang dã, có lẽ vừa bước vào tuổi thành niên, bề ngoài còn chút ấu trĩ, tự phụ.

Chẳng biết ai làm tổn thương trái tim để đến nỗi cô uống rượu say mềm. Cô thích chạy lên bụi cắt ngang người khác, hát một mình mà chẳng để ý có ai lắng nghe. May là quán bar nhỏ, không danh tiếng, khán giả cũng đều là khách qua đường, chẳng ai trách cứ hay hăm hực với cô.

Lúc đó, Đường Tụng vừa mua căn nhà trên con đường gần quán bar. Anh lẫn vào những người khách qua đường, ngồi trong quán ngắm cô hai mươi ngày. Sau hai mươi ngày đó, anh phải đi, nhưng bất ngờ xảy đến trong đêm cuối cùng.

Đóa hồng đại quá hấp dẫn, một số kẻ nhòm ngó tới cô gái.

Đường Tụng ngồi trong góc nghe cô hát, lặng lẽ đến mức bỏ quên tất cả xung quanh. Anh biết cô lại uống nhiều như mọi khi, vừa khóc vừa hát hết ca khúc rồi loạng choạng bước xuống bụi định ra ngoài. Nhưng được vài bước, cô gái bị mấy gã đàn ông chặn lại, chúc thêm rượu.

Đường Tụng trông thấy cô uống phải một lượng chất lỏng khác thường, ban đầu anh nghĩ chuyện chẳng liên quan đến mình, hơn nữa anh sắp về nước.

Điện thoại liên tục vang tiếng chuông nhắc nhở tin nhắn của trợ lý Minh nhưng Đường Tụng chẳng có thời gian đọc vì còn bận dõi theo mấy gã đàn ông cùng cô gái đó.

Cho tới khi tiến lại gần, Đường Tụng vẫn cảm thấy thật kỳ quặc. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, có lẽ mùi thuốc lá trong không khí khiến anh không thể ngồi thêm được nữa, có lẽ chỉ là vì... cô vô tình liếc qua anh. Ánh mắt đó đau khổ nhưng toát lên vẻ không chịu khuất phục, khiến Đường Tụng liên tưởng tới hình ảnh một con mèo nhỏ bị nhốt trong lồng.

Suốt hai mươi năm anh không hề nhắm mắt làm bừa điều gì. Song, trong buổi tối hôm đó, thấy cô gái bị ức hiếp khi say xỉn, anh chẳng thể ngồi yên.

Đó vốn là hành động “giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha” rất thường tình – một người đàn ông cứu cô gái thoát khỏi lũ đàn ông có ý đồ xấu. Nhưng Đường Tụng không biết cô từ đâu đến, nhà cửa ở đâu, thậm chí không biết cô tên gì. Khi dìu cô ra ngoài, anh nghe thấy có kẻ ngửa miệng chỉ vào cô chửi rủa, gọi cô là Mạc Tang.

À, tên một loại đá.

Rồi Đường Tụng nghĩ, cứ tạm gọi cô là Mạc Tang cũng được. Nhưng vấn đề đau đầu đầu là, anh có ý tốt song con mèo hoang nhỏ tên Mạc Tang này không biết điều, túm lấy cổ áo anh chửi rủa, thậm chí liên tục hỏi anh tại sao không cần cô... Vì không muốn bị người khác hiểu lầm, Đường Tụng đành vào một khách sạn ngay bên đường, đặt cô xuống giường.

Nhưng anh quên mất, cô uống một cốc nước có pha chất mà những kẻ vô công rồi nghề chuyên dùng để lừa bắt cóc phụ nữ.

Cô là bất ngờ khiến Đường Tụng lần đầu mất kiểm soát. Anh đoán rồi sau đó không hiểu vì sao chân bị níu lại, không thể rời khỏi căn phòng lò mờ ánh điện.

Dòng suy nghĩ của Đường Tụng mỗi lúc một lộn xộn.

Nước lạnh buốt ngấm vào vết thương, khiến anh đau đớn như thể đang bị lột da, dóc xương. Nỗi nhức buốt cứ dần len lỏi vào sâu cơ thể.

Đường Tụng gắng gượng nhớ lại, rốt cuộc đêm đó cô gái đã làm gì đến mức khiến anh bỗng như bị ma sai quỷ khiến, quên mất nguyên tắc kiềm chế, bình tĩnh... Nghĩ một lúc rất lâu, anh nhớ cô gái đó chỉ áp lại gần mình.

Cơ thể say mềm của cô ấm nóng mà mềm mại. Cô rất mảnh mai song vẫn có dáng dấp của một người từng được huấn luyện. Khi cô người áp vào lòng anh, thật sự trông cô rất giống một con mèo.

Đường Tụng nhớ rõ tóc cô đỏ rực như màu lửa, giọng cô gần như đang khóc, vậy mà vẫn cố tỏ ra uy hiếp người khác. Cô chậm chậm dịch chuyển tới, cắn vào tai anh như thể biết rõ mình đang ở bên ai. Cô giống con mèo nhỏ luyện răng, cắn mỗi lúc một mạnh hơn, sau đó nói mơ màng bên tai anh: “Thừa nhận đi, anh thích em.”

Đó là bức tranh sơn dầu mang sắc trầm, từng đám hoa anh túc đậm màu bỗng bốc cháy, sức nóng hầm hập khiến người ta điên cuồng, bị dồn nén lại rồi sắp bộc phát.

Đường Tụng biết cô gái bị chuốc thuốc nên không còn tỉnh táo, có lẽ lời của cô là dành cho kẻ khác.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Vì cô đã nói đúng.

Hai mươi ngày đã đủ làm đảo lộn cuộc đời một con người. Dẫn chứng là trong vòng hai tháng ngắn ngủi trở lại đây, Đường Tụng ngày càng thâm trầm. Toàn thân anh hai lần bị ướm sưng, tai hại đến mức không thể tự đứng dậy.

Lần thứ nhất là bị Mạc Tang chích thuốc mê rồi đẩy khỏi ô tô, lúc đó anh đã bị bắn, đạn găm trong da thịt, thiếu chút nữa thì chạm vào nội tạng.

Lần thứ hai, vì muốn Mạc Tang và con gái rời đi, một mình anh đánh lạc hướng hai tên sát thủ, buộc phải nhảy xuống hồ Zurich để tránh đạn.

Nếu không phải vì tình huống bắt buộc, người đàn ông như anh tuyệt đối không tự lấy thân mình làm bia đỡ đạn. Nhưng những lúc đó anh đã làm thế.

Lần tương ngộ, anh có cả nghìn cách quật ngã cô gái đang dùng súng uy hiếp mình hoặc mang cô tới đồn cảnh sát... Song anh không làm vậy mà đưa cô về nhà.

Sau đó, vô số lần Đường Tụng nghĩ rằng đây chính là số mệnh, dù trước kia anh không hề tin vào duyên kiếp. Và anh nghĩ trong chuyện này, anh chẳng thể thoát khỏi sự an bài của số mệnh. Anh có một món nợ, dù chủ nợ không nhớ, anh vẫn phải trả.

So sánh với lần trước, chẳng biết lần này là may mắn hay xui xẻo.

Ánh sáng mập mờ trong màn đêm cản trở tầm ngắm của sát thủ, trong lúc gay cấn, chẳng kẻ nào ngờ được người đàn ông nho nhã này lại có thể phản ứng nhanh nhạy như lính đặc chủng, khiến chúng nhiều lần bắn trượt.

Sau đó, chúng bắn trúng tay phải Đường Tụng, đạn xém qua, làm đứt dây thần kinh ở ngón trỏ và ngón giữa. Ngoài ra còn một viên găm trong vai phải của anh.

Đường Tụng được cứu và đưa tới bệnh viện, lúc tỉnh dậy, anh thở rất khó khăn, có thể đã bị nhiễm trùng vì ngâm trong nước quá lâu, nước đã ngấm vào phổi.

Hơn nữa ngón tay anh không được phẫu thuật kịp thời, tuy vết thương ngoài có thể được chữa trị nhưng trợ lý Minh đã hỏi bác sĩ, tể bào thần kinh ở ngón tay bị tổn thương, cho dù vài tháng sau có thể dần hồi phục song sẽ không còn được như trước. Sau này có thể tay Đường Tụng sẽ mất đi các chức năng cơ bản, trong trường hợp lạc quan nhất, anh cũng không thể mang được vật nặng.

Ngày hôm sau, Đường Tụng rời khỏi bệnh viện tư nhân ngay khi vừa hoàn thành phẫu thuật. Từ lúc tỉnh lại, anh luôn trầm tư, bị sốt do nhiễm trùng phổi mà nhất quyết không chịu nghỉ ngơi. Trên đường về, anh không nói một lời, chỉ ngồi nghe trợ lý Minh kể lại từng sự việc trong mấy ngày qua.

“Đại thiếu gia mua đứt tổ chức xuyên quốc gia, cử người ám sát anh, cho thấy hẳn biết các mối buôn lậu đã bại lộ. Nhiều người liên quan chọn cách ngó lơ vì muốn được yên thân.”

Trợ lý Minh mở màn hình chỉ cho Đường Tụng, “Tiểu thư Lợi Lợi xử lý rất tốt, không có số liệu sai sót nào trong tài khoản, riêng chuyện hấn rửa tiền đã đủ khiến Hội đồng quản trị nghi ngờ. Bây giờ, tôi đoán mọi người sẽ dồn sự chú ý vào động thái của lão gia. Dù sao, người ở trên cũng phần nào nể mặt lão gia, chỉ cần ngài không muốn bảo vệ Đường Diệp thì chuyện của hấn sẽ không nhỏ... Cuối cùng, nếu những người trong nhà không để xảy ra sai sót, chắc chắn chúng ta sẽ thắng.”

Trợ lý Minh là người thân cận với Đường Tụng, ban đầu cũng rối lòng khi thấy anh bị thương nặng chưa từng thấy như thế này. Sau khi lấy lại sự điềm tĩnh, anh ta không dám bỏ lỡ một giây một phút, xử lý công việc từng bước theo kế hoạch.

“Người trong nhà” mà trợ lý Minh nhắc ở trên chỉ những người đang phục vụ tại căn nhà chính của dòng họ Đường. Đường Diệp đình ninh đã

giam lỏng lão gia trong hậu viện để ông cụ dưỡng bệnh, nhiều năm qua hẳn luôn nghĩ mình không để xảy ra sai sót gì.

Trên thực tế, bệnh của lão gia chỉ là bịa, nhằm phối hợp diễn kịch với Đường Tụng. Lão gia cáo bệnh suốt những năm qua, tất cả bác sĩ và y tá ra vào đều do Đường Tụng chọn lựa. Bác sĩ thì chỉ có một vài người còn y tá đều từng được huấn luyện đặc chủng, làm giả giấy tờ thân phận. Ai nấy đều tự xưng đến từ các nơi khác nhau, dần dần được cài vào trong và chỉ đợi đến ngày nhận được lệnh.

Ván cờ đấu suốt bao nhiêu năm qua, sơ hở của đại thiếu gia họ Đường là ở chỗ trước đây hẳn chưa từng đánh giá cao người em trai cùng cha khác mẹ. Mấy năm trước, để đầu lại nhị thiếu gia và tam thiếu gia, Đường Diệp ra tay đến mức làm cho đen trắng lẫn lộn khắp Diệp Thành. Bao nhiêu sự việc bất ngờ ập đến, vậy tại sao người thiệt mạng đều thuộc dòng họ Đường?

Đến các trang tin lá cải cũng không còn thêm dột sự việc liên quan đến chuyện này nữa.

Còn Đường Tụng, tuổi nhỏ đã nếm cảnh mồ côi bố mẹ. Lão gia quyết định đưa anh đi học tập, rèn luyện. Lớn lên một chút, thành tích tốt, anh lại đi du học, vắng bóng ở Diệp Thành mấy năm trời. Khi trở về, Đường Tụng không sành sỏi chuyện kinh doanh, cũng không có năng khiếu điều hành công ty như Đường Diệp. Tứ thiếu gia này nho nhã như một văn nhân, mang dáng dấp của con em xuất thân từ đại gia tộc. Anh chỉ tinh tường trong việc thẩm định đồ cổ. Lão gia nuông chiều Tứ thiếu gia, giao cho anh công việc nhàn nhã... Thoạt nhìn, mọi thứ thật dễ hiểu, không có chút sơ hở nào, vì thế đại thiếu gia không quá bận tâm tới những chuyện đó.

Người ngoài đều cho rằng Đường Tụng là quả hồng mềm nhũn, họ bảo, đại thiếu gia giữ Đường Tụng chỉ vì không thể để xảy ra thêm chuyện chết chóc trong nhà họ Đường. Chính sự lơ là này gây ra mối đe dọa về sau. Gần

đây Đường Diệp mới nhận ra, gừng càng già càng cay quả không sai. Khi lão gia gửi người cháu nhỏ nhất đi học cũng là lúc ván cờ bắt đầu.

Từ thuở lên bốn lên năm, Đường Tụng đã mang sứ mệnh sau ngày trở về trừ khử anh cả của mình. Dã tâm của Đường Diệp quá khủng khiếp, ngoài ý muốn cướp mọi thứ của dòng họ Đường, hắn còn nung nấu ý định từ từ hủy hoại toàn bộ.

Đến nay sự việc đã đi đến nước cuối cùng.

Đường Tụng vốn quen giả vờ không hay biết gì, không bận tâm đến điều gì.

Vậy mà giờ đây thì sao?

Phản đối các trang chuyển copy, repost truyện (nghepdu.net, sstruyen.com, webtruyen.com, cungquanghang.com v...v...)

Zurich về khuya vắng lặng như tờ, dường như màn đêm cứ kéo dài mãi.

Đường Tụng ngồi trên xe nghe trợ lý Minh phân tích kế hoạch cuối cùng, rõ ràng anh nghe từng câu từng chữ, vậy mà dường như không để lại gì trong đầu. Anh nhớ mình tỉnh lại, thấy trợ lý Minh ngồi đợi bên giường bệnh với khuôn mặt mồ hôi nhễ nhại, anh ta thông báo tình hình vết thương trên tay anh. Nhưng Đường Tụng chỉ có một suy nghĩ, anh muốn hỏi Mạc Tang ở đâu, cô đã quay về chưa?

Rõ ràng còn có việc quan trọng hơn đang chờ quyết định của mình nhưng lúc đó Đường Tụng không muốn xử lý công việc, chỉ nghĩ đến Mạc Tang, Mạc Tang, Mạc Tang.

Tâm trí anh chỉ còn lại Mạc Tang.

Trợ lý Minh nói, anh ta đưa người đi tìm kiếm rất lâu nhưng không thấy tung tích Mạc tiểu thư.

Đường Tụng nằm trên giường, khẽ nhắm mắt, không nói gì nữa.

Anh nhớ đến lời hẹn thề về mười lăm tiếng đồng hồ, viên chocolate đó đã quá hạn sử dụng rất lâu rồi.

Ô tô chạy về đường Niederdorf, trợ lý Minh cùng người của mình đưa đến đều tập trung trong căn nhà của Đường Tụng.

Đường Tụng vẫn ho, đi đứng cần có người dìu. Vào phòng, anh thấy vài người đang đứng quanh chiếc sofa, không nhúc nhích. Trên ghế, Đường Đường ôm gối ôm, cũng không cử động, đôi mắt đỏ hoe, mở to nhìn về khung cửa. Có lẽ cô bé ngồi với tư thế đó đã rất lâu, miệng hơi chu lên, không thể thả lỏng bản thân.

Cuối cùng cánh cửa mở ra, Đường Tụng bước vào, Đường Đường sững người một lúc rồi giơ tay về phía bố, òa lên khóc.

Đường Tụng gắng gượng bước tới cúi người xuống, động chạm tới vết thương, anh khẽ chau mày vì đau. Thời gian quá gấp gáp, cảnh sát Zurich đang lần tìm mọi góc ngách để điều tra vụ nổ súng bên hồ, bởi thế Đường Tụng không thể ở lâu trong bệnh viện. Viên đạn găm trên vai mới chỉ kịp gấp ra. Vai và tay phải đều bị tổn thương khiến toàn bộ dây thần kinh tay phải anh đều đau đớn, không thể cử động.

Đường Tụng đối diện với con gái, cô bé khóc đến nấc lên. Anh lắc đầu, đưa tay trái ôm con, “Bố về rồi đây... Đường Đường ngoan, bố không bỏ con đâu.”

Anh hôn lên khuôn mặt con gái, nhìn thấy nước mắt con, lòng anh như dao cứa. Khi bị truy sát, anh phán đoán tình huống bằng đầu óc tỉnh táo, rồi

quyết định nhảy xuống hồ, vậy mà sự đau đớn lúc đó còn chẳng bằng lúc này. Đường Đường òa lên khóc, trái tim anh như bị bóp nghẹt.

Đường Tụng bỗng nhận ra mình không phải một người cha tốt. Anh khiến cô con gái chưa đầy bốn tuổi của mình phải sống trong khiếp sợ.

Đường Tụng ôm chặt cô bé trong lòng, nói nhỏ: “Bố chỉ mong con bình an vô sự.”

Chỉ cần công chúa nhỏ của anh bình an là được.

Mấy hôm nay Đường Đường thực sự quá sợ hãi, thấy bố trở về, cô bé không thấy lo sợ nữa song còn lại sự tấm tức và nôn nóng. Đường Đường vung chân vung tay, bắt đầu làm loạn lên, vừa khóc vừa nói: “Mẹ tóc đỏ đi đâu rồi... Bố! Không thấy mẹ nữa, con muốn mẹ về cơ, bố hứa với con đi, con muốn có mẹ cơ...”

Trợ lý Minh hát đầu, ra hiệu những người đang bảo vệ Đường Đường lui ra.

Đường Tụng ngồi lên sofa, áp đầu con gái vào lòng. Một lúc sau, Đường Đường có vẻ mệt, ngoan ngoãn trong vòng tay anh. Cô bé nắm chặt áo bố, nhắm mắt lại tựa lên vai anh, mũi vẫn sụt sùi nhưng không gây ồn nữa.

Đường Tụng ngửa đầu tựa lên thành ghế, mắt nhìn bức phù điêu hình thiên sứ lồi ra trên trần nhà. Anh kìm nén, bình tĩnh lại, sau đó hỏi trợ lý Minh: “Các anh tìm thấy Đường Đường ở đâu vậy? Mạc Tang đâu?”

“Chúng tôi lần tìm theo tín hiệu, cuối cùng thấy tiểu thư trong một cửa hàng đồng hồ cúc cu. Chúng tôi nghĩ chủ cửa hàng muốn làm hại tiểu thư nhưng... có vẻ như bà ấy tốt bụng. Bà chủ đó không chịu giao tiểu thư cho chúng tôi, bảo rằng chính Mạc Tang tiểu thư nhờ bà trông nom Đường

Đường. Không còn cách nào khác, chúng tôi đành đưa cả bà ấy về.” Nói rồi, trợ lý Minh chỉ lên tầng trên.

Đường Đường chưa hiểu được nhiều chuyện, lại khiếp sợ nên nói năng không đầu không cuối khiến người của Đường Tụng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Trợ lý Minh xử lý công việc cần trọng, đưa bà cụ về rồi cất cứ người trông giữ.

Đường Tụng đưa tay vỗ nhẹ Đường Đường, thấy cô bé thiu thiu ngủ. Rồi anh vuốt ve má con gái, từ từ đưa tay ra sau tai, ở đó có một phần da hơi nhô lên. Năm Đường Đường một tuổi, anh đã nhờ người gắn máy định vị vào đó, cả anh và con gái đều có. Dù họ mất liên lạc, trợ lý Minh vẫn có thể xác định được vị trí nhờ vào máy này.

Lần này anh đã đề phòng nhiều trường hợp khi đến Zurich, vì không muốn lạc mất bất kỳ ai trong hai người, nhưng rốt cuộc lại để thua trước quá khứ. Dù sao Mạc Tang đã sinh sống ở đây bao nhiêu năm qua.

Đường Tụng không muốn nghĩ tiếp song buộc phải thừa nhận, Mạc Tang không về căn nhà này, lại nhờ người khác trông nom Đường Đường, chắc chắn cô đã đi tìm K.

Anh lặng lẽ ngồi đó hồi lâu, bỗng dung đứng dậy hỏi trợ lý Minh: “Bà chủ cửa hàng đó còn đây không?”

“Bà ấy ở tầng trên.”

Đường Tụng lên lầu gặp bà chủ tiệm đồng hồ cúc cu, trợ lý Minh sai người sắp xếp để bà ở trong phòng khách. Vào phòng, Đường Tụng thấy bà cụ ngồi bình tĩnh trên ghế, tay ôm chú chó kim mao của mình. Người và vật cùng ngồi bên cửa sổ, có vẻ đã lấy lại được sự bình tĩnh.

Bà cụ ngồi yên khi thấy Đường Tụng bước vào, sau đó đẩy cặp mắt kính, quan sát kỹ lưỡng Đường Tụng. “Chàng trai, ta chưa từng gặp cháu, cháu không phải người ở đây”, bà nói.

Bà sống cả đời trên con đường đó, đã chứng kiến đủ mọi việc. Trợ lý Minh nói với Đường Tụng, lúc mới vào bà rất lo lắng nhưng lúc này anh ta thấy có vẻ bà cụ đã suy nghĩ thấu đáo, thái độ rất bình thản.

Đường Tụng tỏ ý mình không hề ác ý, anh lễ phép hỏi bà có bị thuộc hạ của mình gây khó dễ. Bà dừng một lúc, dường như hơi ngạc nhiên, sau đó ngồi thẳng người hơn, bảo: “Ta tưởng con bé Mạc Tang động chạm gì đến các anh, biết bao chuyện đã xảy ra trên con đường này, nào là nợ tiền, nào là say xỉn, chích hút... Nhưng có vẻ như anh không phải loại người đó... Anh tìm Mạc Tang có việc gì?”

Đường Tụng gượng cười, đến bên ngồi đối diện bà, nói: “Thực sự cháu nên xin lỗi bà, các cậu kia nghĩ rằng bà có ý làm hại con gái cháu nên mới đưa bà đến đây. Bây giờ chúng cháu hiểu rõ sự việc rồi.” Anh đưa mắt nhìn chú chó ngoan ngoãn trên tay bà, khen nó đáng yêu. Quả nhiên vẻ mặt bà Malik thoải mái hơn nhiều.

Người có tuổi chẳng sợ cái chết mà rất bận tâm rằng mình có được tôn trọng hay không.

“À, nó tên là Henry, ta nuôi nó bảy năm rồi... Mạc Tang cũng rất thích nó.”

Đường Tụng mỉm cười, tiếp tục nói với giọng thành khẩn: “Cháu rất xin lỗi vì giữ bà ở đây lâu như vậy, bây giờ cháu còn phải làm phiền bà một chút... Cháu muốn biết Mạc Tang đi đâu, nhất định cháu phải tìm được cô ấy.” Đường Tụng nhấn mạnh câu cuối, sau đó nhìn lên đôi mắt bà Malik, tiếp lời: “Cô ấy đi mà không nói với cháu lời nào, sau đó lại gửi con ở cửa tiệm của bà, cháu muốn biết cô ấy ở đâu... Cháu nghĩ bà chắc chắn hiểu được lòng cháu.”

Đường Tụng nói rất khẽ mà có chút khẩn thiết. Bà Malik bối rối, đưa tay đẩy mắt kính, dần nhớ lại sự việc, rồi bà hỏi: “Ý của anh là... thiên thần nhỏ kia là con anh? Anh là chồng của Mạc Tang ư?”

Đường Tụng đứng dậy, sai người bế Đường Đường lên. Cô bé đang ôm cổ người bế mình vào, lập tức chạy lại khi trông thấy bà Malik và chú chó Henry. Cô bé ôm chú chó, vội vàng nói: “Bố ơi, cụ Malik là người tốt, bố đừng bắt nạt cụ! Con nói với chú Minh rồi nhưng chú ấy chẳng nghe con! Con thích cụ Malik, thích cả bạn Henry này nữa.”

Đường Tụng cùng bà Malik xuống nhà, sai người mang đồ ăn nhẹ từ phòng khách sang. Bà cụ ôm Henry ngồi xuống bên bàn, từ từ lục lại trong tâm trí, “Ta nhớ con bé nói cần đi giải quyết việc gì, nhờ ta trông nom con gái vì không tiện đưa trẻ con theo.”

“Vậy cô ấy có nói sẽ đến nơi nào không?”

“Không, à... mà anh cũng biết đấy, con bé Mạc Tang này có rất nhiều bí mật, ai nấy trên con đường này đều có bí mật, chẳng bao giờ nói nhiều.”

Đường Tụng đổi một cách hỏi khác: “Bà quen cô ấy rất lâu rồi phải không ạ?”

“Đương nhiên rồi, hồi đó con bé chẳng chịu nghe lời, đêm nào cũng đi uống rượu rồi cãi nhau với anh trai nó. Hình như anh trai Mạc Tang rất hung dữ, chẳng phải loại người tốt... Ở đây nhiều kẻ như thế lắm.” Nói rồi, bà dừng lại một lúc nhìn Đường Tụng, sau đó tiếp tục: “Nói thật, anh bạn trẻ, anh chấp nhận được Mạc Tang chứng tỏ anh không giống người khác. Nhìn bề ngoài con bé có vẻ hư hỏng, thực ra nó là cô gái tốt.”

“Vậy bà có biết Mạc Tang và anh trai cô ấy trước đây sống ở đâu không, cháu muốn đi tìm cô ấy. Chúng cháu... đã... cãi nhau. Có lẽ cô ấy tức giận nên gửi con lại cửa hàng của bà...” Đường Tụng tỏ ra có chút ân hận, vẻ mặt đó khiến bà Malik bật cười.

Chỉ trò chuyện một lúc, chàng trai với vẻ thành khẩn, lễ phép đó đã xua tan sự cảnh giác của bà cụ. Bà vỗ lên người anh, khuyên nhủ: “Ta biết, mới kết hôn ấy mà, hay cãi nhau lắm. Hồi còn trẻ ta cũng hay cãi nhau với Will, lúc mới cưới...”

Đường Tụng kiên nhẫn ngồi nghe bà Malik kể về chuyện vợ chồng bà, không hề ngắt lời nhưng thi thoảng lên cơn ho. Cuối cùng, bà cụ cảm thấy yên lòng, không còn nghĩ mình đang gặp nguy hiểm. Bà bắt đầu lục lại trí nhớ, giúp Đường Tụng tìm đường, “Ta nhớ một nơi, không biết có phải là nhà của họ không, có lần Mạc Tang đưa ta về đấy lấy đồ. Con bé bảo tuyệt đối không được để người khác biết ta từng tới đó, nếu không sẽ gặp phiền phức.”

Đường Tụng lập tức ghi lại vị trí mà Mạc Tang có thể tới, chuẩn bị đi tìm.

Bà Malik ngồi bên cạnh nhìn anh rồi ngẩng đầu ngắm nghía căn phòng, lẩm bẩm nói: “Mạc Tang cưới được người tốt, cậu rất yêu con bé.”

Đường Tụng gật đầu, chuẩn bị đứng dậy nhưng bỗng nhiên bị bà Malik ấn xuống, ngay lập tức bảo vệ hai bên xông tới, chuẩn bị rút súng. Đường

Tụng nhìn nhìn đôi bàn tay nhăn nheo từng trải qua bao sự đời, lặng lẽ lắc đầu, bảo vệ ở hai bên mau chóng lùi lại.

Đường Tụng cười, làm theo ý bà, ngồi xuống.

“Ta sống ở con đường này mấy chục năm rồi, chuyện gì cũng đã tai nghe mắt thấy. Có kẻ giết chính cha mẹ mình, có kẻ bán con để có tiền chích hút... Khu này chẳng trong sạch gì, Mạc Tang cũng ở đây nhưng con bé không có sự lựa chọn nào khác. Ta biết có lẽ các con gặp chuyện, không thể nói với ta, nhưng không sao cả.” Bà Malik bỗng ghé sát Đường Tụng, ấn anh rất mạnh, dường như nóng lòng muốn nói cho anh hiểu, “Mạc Tang nói nhất định nó sẽ quay lại, nhanh thôi. Ta nhớ câu đó, vì thế... con trai, con nhất định phải đợi Mạc Tang trở về.”

Nói rồi, bà Malik nhìn Đường Tụng – người đàn ông phương Đông với gương mặt vô cùng hiền hòa. Giữa căn phòng khách phong cách Châu Âu mang màu sắc trầm, anh cười hiền, gật đầu.

Đường Tụng cử người đưa bà Malik về, sau đó dặn trợ lý Minh trông coi Đường Đường còn anh chuẩn bị ra ngoài.

Trợ lý Minh thẳng thắn khuyên Đường Tụng: “Thiếu gia, anh còn đang sốt... Huống hồ việc ở Diệp Thành đã đi đến bước quyết định. Cảnh sát đã vào cuộc điều tra, tin tức sẽ có bất cứ lúc nào.”

Giờ phút này, Đường Tụng nên lập tức về nước. Nếu còn lãng phí thời gian ở đây, có thể mọi cố gắng của anh sẽ như công dã tràng xe cát. Thậm chí nếu cứ lần nữa, sẽ có kẻ nghi ngờ anh lợi dụng công ty để phối hợp với Đường Diệp rửa tiền.

Song anh kiên quyết muốn đi tìm người.

Trợ lý Minh không còn cách nào khác, đành cắt cử người bí mật đi theo Đường Tụng. Xong xuôi, không kìm nén được, anh ta nói: “Thiếu gia, nói thực, tôi nghĩ Mạc tiểu thư sẽ không trở về đâu.”

Đôi chân Đường Tụng dừng lại trong chốc lát, anh biết mọi người đều nghĩ như vậy.

Người phụ nữ đó bất ngờ đến rồi bất ngờ đi, điều tra từng thông tin thì biết cô vốn thuộc về màn đêm Zurich. Ở đây, cô từng có tất cả và cũng mất tất cả. Diệp Thành đối với cô chỉ là nơi đi ngang qua.

Và Đường Tụng đối với cô, cũng chỉ là thoáng qua.

Trước đây trợ lý Minh chưa bao giờ nhiều lời vì luôn cảm thấy Đường Tụng quyết định đúng đắn. Nhưng bây giờ, anh nhận ra thiếu gia của mình bắt đầu xử lý công việc theo cảm tính. Mạc tiểu thư nhờ người khác trông hộ tiểu thư Đường Đường, chắc chắn là muốn quay về tìm người tình cũ, điều này đã rõ ràng trước mắt.

Nhưng Đường Tụng chỉ dừng trong giây lát, sau đó bước thẳng ra ngoài. Anh bỗng quay đầu lại nói với trợ lý Minh: “Từ nay về sau hãy gọi cô ấy là thiếu phu nhân.”

Trợ lý Minh vô cùng kinh ngạc, lần đầu tiên anh mắt kiểm soát, chạy theo Đường Tụng hỏi: “Thiếu gia! Ý anh muốn nói cô ấy là...”

Đường Tụng liếc nhìn viên trợ lý, thở dài bảo: “Trợ lý Minh, cậu theo tôi bao nhiêu năm nay, cậu thật sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu? Lần trước tôi đưa tờ giấy đó mà cậu còn chưa hiểu ra?”

Trợ lý Minh nhớ đến tập giấy tờ thay đổi tên người hưởng bảo hiểm, đứng yên nhìn Đường Tụng, vẫn chưa hết sửng sốt.

Hơn ai hết, cậu hiểu rõ áp lực và sự dị nghị mà Đường Tụng phải gánh chịu bao nhiêu năm qua. Vô số người hiểu lầm anh, bôi nhọ anh. Anh một mình chịu đựng, che giấu con người mình, giữ gìn bí mật của cả gia tộc với mong muốn giành chiến thắng cuối cùng. Nhưng giờ đây, anh bằng lòng trao lại cho Mạc Tang tất cả những gì mình có được nhờ đánh đổi mồ hôi nước mắt.

Trước đây, cũng như những người khác, trợ lý Minh cảm thấy người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này có gì đó kỳ quặc, lúc nào cũng huyền bí, thậm chí có thể khiến Đường Tụng mất cả lý trí.

Bây giờ anh đã hiểu được lý do.

Đường Tụng muốn đi tìm Mạc Tang. Dù biết có thể cô đã xao lòng, muốn vứt bỏ mọi thứ để quay lại với quá khứ, anh vẫn đi tìm cô. “Tôi nợ cô ấy, nếu tôi chết, mọi thứ sẽ thuộc về cô ấy. Còn nếu tôi sống, nhất định sẽ đi tìm cô ấy bằng được, bất kể phải đi tới chân trời góc bể.” Giọng Đường Tụng rõ ràng mạch lạc. Anh khẽ nói tiếp: “Tôi sẽ sống để trả nợ cô ấy.”

Chương 23: Đó chỉ là trò đùa

Phải mất đến ba ngày người của Đường Tụng mới tìm thấy khu ổ chuột đó.

Miêu tả của bà Malik rất lộn xộn, phần vì trí nhớ kém so tuổi già, phần vì sự việc đã xảy ra quá lâu. Bà chỉ có thể nhớ mang máng tên đường, còn lại Đường Tụng phải tự lần mò tìm kiếm.

Khu đó ở phía nam thành phố, xưa nay là nơi tập trung của tầng lớp lao động nghèo. Giống tất cả những khu ổ chuột khác trên thế giới, ở đây người đông, nhếch nhác, ngóc ngách đan xen chằng chịt. Chẳng biết có bao nhiêu kẻ như K ẩn náu nơi này. Tìm hẩn như mò kim đáy bể.

Sau đó, Đường Tụng nghĩ ra cách sai người trà trộn vào chợ ngầm, giả vờ buôn bán người, nhờ vậy mới lần ra manh mối.

Lần này K nhúng tay vào việc buôn người, hẳn mua trẻ nhỏ với mục đích huấn luyện chúng thành người của tổ chức. Những thông tin này có vẻ rất bí mật nhưng trong thế giới đen, chỉ cần có tiền và súng, muốn uy hiếp tra khảo thông tin cũng không khó.

Mấy hôm nay Đường Tụng thi thoảng lại lên cơn sốt. Anh bị nhiễm trùng do ngâm mình dưới nước quá lâu dẫn đến viêm phổi, khiến hít thở rất khó nhọc. Tay phải của anh cũng chuyển biến theo chiều hướng rất xấu, từ hôm đó đến nay vẫn chưa có cảm giác. Mọi người đều rất lo lắng nhưng anh không bận tâm.

Lúc này, Đường Tụng ngồi trong xe, dặn thuộc hạ theo sát người đàn ông ở trên cho đến khi ép hắn tới đường cùng. Sau đó, anh thông thả bảo trợ lý Minh nhấn cửa kính xuống, anh tựa ghế nhìn ra ngoài.

Góc tường có bóng người đang co ro run rẩy, rào chắn thép khiến hắn không còn đường thoát thân, giãy giụa trước mũi súng, cuối cùng nói ra một địa danh.

“Huss... chung cư Huss! K có một căn nhà ở đấy, đó là nơi ở ổn định duy nhất của anh ta...”

Ánh đèn xe hắt sáng một góc. Đường Tụng nhìn vết máu dưới mặt đất, nói với giọng tiếc nuối: “Tôi nhớ gặp anh cách đây mấy năm, ở Budapest, anh còn nhớ chứ?”

Đường Tụng hỏi chân thành đến mức như đang ôn chuyện cũ, chỉ có điều đối phương là một kẻ buôn người.

Tên đó kinh ngạc, lồm cồm bò lên nhìn người ngồi trong xe, liền lúc đó mũi súng giơ sau đầu hắn. Kẻ buôn người mở to mắt, lắp bắp nói với vẻ không thể tin nổi: “Là anh... Sao không buông tha cho tôi! Tôi đã bảo là đứa bé đó chưa chết, anh tìm thấy nó rồi chứ... Vì chuyện đó mà tôi không thể ở lại đó! Anh còn muốn gì nữa đây!”

Thuộc hạ của Đường Tụng tỏ vẻ ngạc nhiên, quay người lại hỏi nhỏ: “Thiếu gia?”

Đường Tụng lắc đầu, “Ba năm trước tôi nhờ vào anh ta mới tìm được Đường Đường.”

Đạn đã lên nòng, kẻ buôn người run đến quỳ không vững.

Đường Tụng thở dài, đưa mắt nhìn ngón tay phải của mình, nói với vẻ trầm tư: “Tôi cũng rất tiếc chẳng biết tại sao cứ đụng phải anh, nếu tôi là K, nhất định không bao giờ hợp tác lần hai với loại người như anh... À đúng rồi, cảm ơn tin tức từ anh.”

Giây sau đó, kẻ buôn người thét lên như một phản xạ có điều kiện, nhưng tiếng đạn không phát ra.

Chiếc xe đen khởi động, cửa xe từ từ đóng lại. Vẫn với giọng điềm tĩnh, hiền hòa như mọi khi xong cách Đường Tụng cáo biệt khiến hắn run sợ: “Tôi luôn tôn trọng pháp luật, không bao giờ muốn giết người. Nhưng lần này nếu gặp được K, tôi sẽ bảo hắn, kẻ tiết lộ thông tin chính là anh.” Không giết tên buôn người nhưng thuộc hạ của Đường Tụng cũng làm hắn bị thương, máu chảy đầm đìa.

Sau đó, họ tới chung cư Huss.

Khu nhà ở vùng lân cận sông không phải nơi tụ tập của người nghèo như Đường Tụng nghĩ, nó nằm ở vị trí giáp ranh giữa chốn phồn hoa và nơi ở

chuột. Đây vốn là khu vực nhỏ trước kia được chính phủ bảo hộ, cứu tế, về sau dần dần sa sút. Giờ đây, tuy mọi thứ trông cũ kỹ nhưng vẫn có lẽ có lỗi, ít nhất nó không lỗi thôi, nhếch nhác như trong tưởng tượng.

Nơi đây không có đặc trưng rõ ràng, tựa tựa hàng loạt khu khác ở Zurich, thảo nào thuộc hạ của anh mất nhiều thời gian tìm kiếm mà không lần ra manh mối.

Người của Đường Tụng nhanh chóng tìm ra căn nhà cũ có đặc điểm như bà Malik miêu tả. Đó là chung cư mini ba tầng độc lập, cũ kỹ, thuộc quyền sở hữu của một người. Bao bọc căn nhà là màu sơn xanh lam đã bong tróc từng mảng. Nghe người ở gần đây nói, chủ nhà ít khi lộ diện, chỉ có đám trẻ con thường ra vào.

Xe của họ đỗ trên đường đối diện, thuộc hạ hỏi Đường Tụng: “Chúng ta làm sao để vào?”

Anh nhìn cánh cửa màu đỏ, đáp rất điềm đạm: “Tôi không bao giờ làm khách vô duyên, nhấn chuông cửa thôi.”

“Thiếu gia, anh còn bị thương, hãy để chúng tôi vào...”

“Không cần đi theo đâu, tôi đoán K cũng rất muốn gặp tôi, nếu anh ta ở đây.” Đường Tụng nhìn về cửa sổ căn nhà, nó không khác gì so với những căn xung quanh và càng tầm thường hơn do ít được tu sửa. Cửa sổ nào cũng tối om om, dường như bên trong đều có rèm chắn.

Bốn giờ sáng, trời còn tối, căn nhà cũng chẳng có ánh điện hắt ra.

Đường Tụng không có thời gian nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, người lại bắt đầu nóng hầm hập. Nhưng đầu óc anh vô cùng tỉnh táo.

Bước đi của Đường Tụng chậm và vững chãi. Tìm một lúc lâu quanh cửa, anh suy luận căn nhà này thường ngày không có khách viếng thăm, vì thế chủ nhà chẳng lắp chuông bấm. Anh đành gõ cửa.

Mãi vẫn không có tiếng hồi đáp.

Đường Tụng chờ rất lâu, cho đến lúc có người đi tới khuyên anh về nhà, vẫn chẳng có ai ra mở cửa. Thuộc hạ của anh đều cho rằng K đã đi chỗ khác. Hắn có biết bao nơi ẩn náu, chắc không quay lại đây.

Đường Tụng giữ sự kiên trì chưa từng có, trong lòng có một linh cảm rất lạ. Thế là họ cứ đứng chờ.

Nhóm người đợi hơn một tiếng đồng hồ, trời cũng sắp sáng. Đường Tụng bước về xe của mình, bỗng thăm dò xung quanh. Vẫn chỉ có vài chiếc xe tả tơi cùng bình minh lặng tờ như sự chết chóc. Ngoài những thứ đó, chỉ còn vài chiếc ghế dài chưa được sơn đặt trong tiểu khu cùng những thân cây chẳng biết vì sao mà héo khô tàn tạ... Đây là một góc của người bình dân bị che lấp bởi sự phồn hoa của Zurich. Đó cũng là điểm xấu xí còn tồn đọng của thành phố này.

Và cho dù thế nào, cũng chẳng thấy người anh cần tìm.

Trong ống ngắm bắn cách đó nửa cây số, tâm điểm ngắm nhằm chính xác người Đường Tụng.

Tay súng ở vị trí tầng chín – nơi cao nhất một nhà chung cư, vị trí kín đáo, tầm ngắm lại vừa vặn. Hôm nay không gió không mây, ngoài việc trời chưa sáng hẳn, ánh sáng không đủ, mọi yếu tố đều quá thuận lợi để bóp cò.

Người đàn ông giữ súng, chẳng hề có vẻ vội vã. Hắn từ từ chậm điều xì gà, thông thả hít từng hơi rồi bình phẩm về Đường Tụng: “Sớm muộn gì hắn ta cũng chết vì cái bệnh tự cho mình là đúng... Nhìn kia, chắc hắn là bị

thương không nhẹ, sống dở chết dở mà dám mò tới đây. Hắn cho rằng, anh hậm hực và cũng muốn gặp hắn.” K lắc đầu với vẻ tiếc nuối, ngón tay thô kệch vôn về điều xì gà. Rồi hắn quay đầu, nói với người phụ nữ bằng giọng chế nhạo như thể đang đọc thơ: “Loại con cái nhà quyền thế này... không thể lột bỏ bộ mặt cao quý lạnh lùng của chúng... Em yêu, hắn đã cược thua rồi, dám đụng vào người đàn bà của anh thì chỉ nhận kết cục là cái chết.”

Nếu là trước đây, K còn có hứng thú chơi trò mèo vờn chuột. Người đàn ông trẻ tuổi đó suýt nữa thì cướp mất con mèo nhỏ yêu quý của hắn, lại có thể làm kẻ cô như Đường Diệp phải đau đầu, chắc chắn hắn là người thú vị... Giết chết Đường Tụng quá đơn giản, nhưng như thế quả thật đáng tiếc.

Song giờ đây K chẳng có tâm trạng chơi trò đó.

Ánh mắt hắn tầm tới, nhắc nhở cô bằng giọng khản đặc: “Có vài trăm mét thôi mà, bây giờ em chạy ra đó còn kịp đấy.”

Người phụ nữ mặt xanh xao, trên trán dán miếng gạc rất khó coi, cô lùi lại sau vài bước. K quay lại nhìn kính ngấm, “Đường Tụng đợi rất lâu rồi kìa, em không ra thì hắn đi mất đấy... Anh đoán hắn chẳng nghỉ ngơi mấy ngày mấy đêm rồi, em yêu, em mau ra từ biệt hắn đi.”

Sắc mặt Mạc Tang bỗng tái thêm, cô lắc đầu, muốn nói gì đó nhưng không thể thốt nên lời. Cô nhìn K song chỉ trông thấy màn khói thuốc mù mịt trong không gian mờ mờ, khói thuốc ngập ngụa khiến cô sắc đến suýt chảy nước mắt.

Mạc Tang nhẫn nhịn, mấy tiếng đồng hồ qua như dài bằng cả cuộc đời, cô như người bị lột da xẻ thịt. Cô bị K kéo lên tầng cao nhất, chỉ biết trân trân nhìn Đường Tụng ở dưới.

Anh bị thương và rõ ràng không có thời gian tĩnh dưỡng, đến thở cũng khó nhọc, trông rất mệt mỏi nhưng không chịu rời đi.

Ngón tay K mân mê trên cò súng.

Mạc Tang nói: “Tôi đi.”

Cô lững thững quay đi, cảm thấy hơi lạnh trong buổi sáng sớm. Cô bối rối xoa mặt, kéo tóc xõa ra để che đi phần gạc băng trên trán, sau đó với chiếc jacket to thùng thình của K khoác lên người, Mạc Tang bước về phía Đường Tụng.

Cô trông thấy có người đang dìu anh, cửa xe đã mở, chỉ chờ Đường Tụng lên để rời đi. Song anh bỗng quay đầu, nhìn về cuối con đường dài.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Mạc Tang chợt hiểu thế nào là cảm giác lòng tan nát. Lồng ngực cô nhói lên từng hồi vì bất an.

Tuy nhiên sau đó, cảm giác lo sợ ngừng bật, hơi thở cũng trở lại bình thường.

Mạc Tang đứng cách Đường Tụng vài chục bước, tỏ ra bình thản như một người vừa chạy thể dục buổi sáng về. Cô cười, chào hỏi anh: “Đường Tụng, anh sắp về Diệp Thành rồi hả?”

Như xưa nay, Mạc Tang vẫn nhạy cảm trước nguy hiểm rình rập. Cô cảm nhận được mũi súng phía sau đi theo như hình với bóng. Cô biết lúc này, mỗi cử chỉ đều nằm trong tầm ngắm của K.

Đường Tụng đẩy người đang dìu mình, nhìn Mạc Tang một lượt rồi khẽ gật đầu: “Ừ.”

Mạc Tang nhận ra nét mặt anh thay đổi. Cô vốn nghĩ dù gặp bất kỳ tình huống nào, Đường Tụng đều có thể bình thản đối diện và xử lý tốt. Nhưng hôm nay anh không làm được điều đó.

Cô nhìn rõ sự tự giấu trong đáy mắt anh song tiếp tục nói: “VẬY... chúc anh thượng lộ bình an, tôi cũng phải đi về đây.”

Đường Tụng hơi nheo mắt, nhìn thẳng vào Mạc Tang khiến cô phải trốn tránh ánh mắt trầm ngâm đó. Anh nhìn cô, mái tóc của người phụ nữ bé nhỏ đã dài quá eo. Mới chỉ vài ngày mà cô gầy tới mức người khác phải xót xa.

Một cảm giác gì đó dội lên trong lồng ngực khiến anh không thể kiểm soát bản thân, chỉ bước lên theo bản năng. Lập tức, Mạc Tang lùi ra sau. Nhận ra sự khác lạ, Đường Tụng đứng sững, yên lặng một lúc rồi nở nụ cười, “Em không định giải thích sao?”

Vì sốt cao và bị nhiễm trùng phổi, giọng của anh càng khề.

Mạc Tang đưa tay ra khỏi chiếc áo jacket đầy mùi thuốc lá, kéo cổ áo để Đường Tụng thấy, “Mục đích của tôi là kim cương, anh hiểu điều đó, Tứ thiếu gia, anh là người thông minh mà.”

Tối hôm đó, Đường Tụng tìm nén biết bao cảm xúc dâng trào mới có thể giúp cô đeo dây chuyền đính viên Tuyết Sơn Chi Lệ, nó từng ở trên lồng ngực cô. Giờ đây vị trí đó chỉ còn là vùng da nhợt nhạt.

Cô đã mang kim cương về, hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Vai Mạc Tang hơi run lên, vùng xương cổ gầy gò nhưng toát lên vẻ kiêu kỳ. Đầu cô hơi ngẩng cao nhìn Đường Tụng, “Anh không phải người không biết lượng sức mình, hãy chịu thua đi, chúng tôi đã đoạt được Tuyết Sơn Chi Lệ.”

Nụ cười của Đường Tụng không hề thay đổi, tay trái anh đưa lên giữ một bên vai, dường như vết thương làm anh đau đớn. Nét mặt của Mạc Tang trông rất thản nhiên, đến mức cô cảm thấy mình đóng kịch giỏi hơn Đường

Tụng. Cô nghiêng đầu nhìn anh một lượt, nói với vẻ có lỗi: “Tôi rất hiếm khi làm nhiệm vụ như thế này, vốn thuộc về Daisy... nhưng chính anh đã đưa tôi về nhà. Tôi không ngờ mình có sức cuốn hút lớn đến thế, khiến anh vì tôi mà đến nỗi như thế này, mạng sống còn chẳng thiết... Đáng tiếc là, vở kịch đã diễn xong.”

Đường Tụng lắc đầu, cắt ngang lời cô: “Nếu hôm đó sau khi ở bên hồ, anh và em rời đi thì em định làm thế nào mang kim cương đi tìm K?”

Mạc Tang tỏ vẻ không tin nổi, nhìn anh bằng gương mặt đầy kinh ngạc, “Trời, câu hỏi này... Anh không nghĩ là tôi yêu anh thật đấy chứ? Tôi là gián điệp, diễn kịch là nghề của tôi. Còn nữa, anh đừng quên là Đường Đường luôn ở trong tay tôi. Cho dù không thắng nổi anh, tôi vẫn có thể lấy cô con gái bảo bối của anh làm con tin.”

Đường Tụng không hề giận giữ, điềm đạm hỏi tiếp: “Đường Đường luôn ở bên cạnh em, em sớm dùng nó để uy hiếp anh thì không cần phải diễn kịch lâu như thế.”

Sống mũi Mạc Tang mỗi lúc một cay, vậy mà nụ cười trên khuôn mặt lại đầy ẩn ý. Cô đi lên vài bước, thu mình trong chiếc áo jacket lạnh lẽo nhìn anh giữa màn sương sớm phảng phất, ghi lại hình ảnh anh trong trái tim mình. Rồi cô nói vẻ ồm ờ: “Ai cũng có ý đồ riêng, cung ạ. Đừng dùng tiêu chuẩn đạo đức của phụ nữ Trung Quốc để áp đặt cho tôi. Tôi là người của K, nào đâu bận tâm đến chuyện ở trên giường của anh thêm một hai ngày... Tôi ở bên anh lâu như thế, một nguyên nhân rất lớn là...”, cô chớp chớp mắt, liếm môi rồi nói nhỏ: “Anh và tôi rất hòa hợp trong chuyện đó, cung ạ, kỹ thuật của anh được lắm.”

Rất tốt, cô thành công vì đã trông thấy mặt Đường Tụng biến sắc.

Sau đó, Mạc Tang quyết định tiếp tục đánh vào tâm lý Đường Tụng. Cô đưa tay nhẹ vuốt ve má anh như thể mình là người rất lẳng lơ. Cảm

nhận được đôi má hơi lạnh, cô thở dài với vẻ còn ham muốn điều gì, sau đó nhìn thẳng vào mắt anh, cặn tình nói: “Tôi nói rõ mọi thứ để sau này anh khỏi nghĩ ngợi lung tung, đây chẳng phải phim dài tập... Thực ra chuyện cực kỳ đơn giản, tôi chủ động tới bệnh viện tìm anh vì vẫn chưa có được viên kim cương, Tôi đã chuẩn bị trong đầu rất nhiều lý do nhưng anh lại chẳng hỏi vì sao tôi quay lại, như vậy tôi càng đỡ mệt mỏi. Lần này ở Zurich, chính anh khẳng khẳng về địa bàn của chúng tôi... Tứ thiếu gia, thực ra tôi thấy rất có lỗi, vốn chẳng ai nghi ngờ anh mà do anh tự kể với tôi về viên kim cương. Nói thật tình, anh quá không may mắn.”

Đường Tụng không để lộ biểu cảm khi nghe cô nói, ánh mắt không tức giận cũng chẳng ánh lên vẻ châm biếm, thậm chí sự ngạc nhiên cũng không có.

Giờ này, phút này, Mạc Tang không nhìn rõ đôi mắt đó. Nhưng ít nhất cô thấy... Đường Tụng không cười với mình.

Quãng đời trước đây của cô đã tệ hại đến tột cùng, chẳng đường còn lại, phải đánh đổi bao nhiêu mới giữ được một nụ cười của anh.

“Ngài Đường, vở kịch mười lăm tiếng đồng hồ tưởng chơi mà thật, tôi đã có được Tuyết Sơn Chi Lệ, giao dịch này tôi đã tính toán kỹ lắm. Bây giờ chocolate đã hết hạn sử dụng. Đó chỉ là một trò đùa.” Mạc Tang thản nhiên vung tay, lùi lại vài bước, sau đó vui vẻ ra hiệu anh lên xe. Với ánh mắt đầy vẻ lẳng lơ, cô bổ sung thêm: “Còn một điều nữa, cảm ơn anh đã ghé thăm.”

Cuối cùng, sắc mặt Đường Tụng trở lên lạnh lùng. Nghe Mạc Tang nói hết, anh hỏi thẳng: “Mạc Tang, em tự lên xe hay để anh gọi người giúp em?”

Cô lắc đầu, chớp mắt ra hiệu cho anh không được tùy tiện động tay động chân, “Có thật anh nghĩ rằng tôi một mình đến tiễn anh?” Cô đưa mắt nhìn xung quanh, “Anh thấy đấy, chỗ này thoáng đãng, chẳng bị nhà cửa che

chấn, hôm nay thời tiết lại rất đẹp, anh đoán xem... tay súng bắn tỉa ở hướng nào? Chỉ cần Tứ thiếu gia khẽ đụng vào tôi, lập tức sẽ vỡ đầu.”

Mạc Tang những tưởng Đường Tụng sẽ cười khi nghe cô nói vậy, nhưng lần này anh bất ngờ, gương mặt tỏ ra vô cùng thất vọng.

Chỉ là một trò đùa. Lẽ nào thật sự chỉ là... một trò đùa?

Mạc Tang đứng yên, tâm trí như bay đầu mất. Sáng sớm hơi sương lành lạnh, ánh sáng hiền hòa. Đường Tụng lặng lẽ nhìn cô một lúc, thuộc hạ của anh đứng sau lưng, có người rút súng theo dõi xung quanh, lo lắng bị phục kích nên bước tới khuyên anh rời đi.

Đường Tụng bỗng nhíu mày, Mạc Tang vô tình nhìn vào bàn tay phải của anh, chắc chắn nó đã bị thương. Anh khẽ cử động, từng vết đỏ thấm qua lớp băng gạc.

“Thiếu gia!”

Đường Tụng thở sâu, cuối cùng không làm gì, đưa tay trái ngăn vệ sĩ, động tác rất mạnh khiến mấy thuộc hạ của anh vội vã lùi ra sau.

Mạc Tang tiếp tục khiêu khích: “Anh đang tức giận?” Cô rút dao nhún vào người anh, lúc này còn mong anh có thể điềm nhiên?

Cô nghĩ mình đáng chết.

Trò đùa kết thúc. Lần này, Đường Tụng thực sự chuẩn bị rời đi.

Anh quay lưng về phía cô, vịn vào cửa xe, ho lên từng cơn. Dường như cảm xúc đột nhiên dồn đến khiến anh mất kiểm soát, chẳng thể che giấu điều gì.

Mạc Tang bắt giác không thể tiếp tục kìm nén, chỉ muốn lập tức chạy lên hỏi anh có ổn không nhưng bị đám người ngăn lại.

Thuộc hạ của Đường Tụng nhận ra có nguy hiểm, mũi súng nhất loạt nhằm về phía Mạc Tang, đề phòng cô lại có hành động uy hiếp. Một lúc sau, Đường Tụng mở cửa xe khi cơn ho tạm dứt, anh quay đầu nhìn cô bảo: “Em nói hay lắm, có tiến bộ.”

Mạc Tang muốn phản bác sự tự đại vô ích của Đường Tụng, định nói gì đó để chứng tỏ những lời nói ban nãy hoàn toàn là sự thật, nhưng chưa kịp cất lời, Đường Tụng đã bảo: “Anh rất thất vọng, Mạc Tang, anh không biết phải làm thế nào thì em mới tin anh.”

Nói rồi, Đường Tụng ngược mắt liếc nhìn tầng cao nhất của căn chung cư xa xa. Lốp sương rất mỏng buổi sáng sớm đã hoàn toàn tan biến theo gió, trong nắng mai, mọi hình hài mờ ảo giờ đều rõ nét.

Đường Tụng ngồi vào xe, không do dự, không biện bạch cũng không hỏi thêm điều gì.

Mạc Tang đứng trân trân nhìn anh, cho tới khi xe vụt đi, cô không thể đứng vững, sụp xuống, ngồi bất động trên làn đường vắng vẻ.

Một lúc rất lâu sau, đường phố lác đác xuất hiện người đi làm. Mạc Tang vẫn ngồi sụp giữa đường, vài người tốt bụng chạy lại hỏi cô có cần giúp đỡ. Mạc Tang lắc đầu song không đủ sức đứng dậy, cứng cỏi bảo mọi người để cô một mình.

Con đường màu xám nhạt chạy dài tít tắp, cô nhìn xa xăm cho tới khi không thể nhìn thấy gì nữa.

Rồi phía sau cô vang lên tiếng huýt sáo. K đội chiếc mũ gần như che kín mặt, tay xách túi đựng đàn Cello, Thủng thẳng tiến lại gần. Dường như hẳn

rất mãn nguyện, khói thuốc phì ra từng hồi từ mũi. “Để vớ về em... em yêu... anh đã không khử tên đó như theo thương lượng, anh cả hẳn có lẽ sẽ tức giận vì điều này. Ba tiếng sau có chuyến tàu, chúng ta buộc phải rời khỏi đây”, K vừa hút thuốc vừa nhìn cô nói.

Sau đó, với một cánh tay, hắn bóp cổ Mạc Tang, ép cô đứng dậy. Mạc Tang vốn không định phản ứng nhưng cảm thấy đau vì bị bóp cổ nên giãy giụa. Cô đưa tay túm chặt cổ áo một cách vô thức, nhất quyết ghì chặt ngực mình.

K có chút nghi ngờ, dùng lực đẩy tay Mạc Tang để xem rốt cục trên ngực cô có gì. Mạc Tang càng vùng tay vùng chân kịch liệt hơn. K không chế cô, kéo cổ áo ra nhưng không thấy gì, tất cả chỉ là thói quen từ trong tiềm thức của Mạc Tang.

K cười gằn, giữa bao con mắt hiếu kỳ của người đi đường, hắn hôn vào phần xương cổ đang run lên của Mạc Tang. Dường như còn muốn cô đau đớn hơn, hắn hôn hít, cắn vào phần da ngực khiến Mạc Tang như vỡ vụn, “Dừng!”

K ôm Mạc Tang như mười năm trước. Lúc mới mua cô về, hắn cười khàn đầy ẩn ý. Lần này, hắn một lần nữa đưa cô đi, “Con mèo nhỏ của anh, về với anh thôi. Em mới nói vài câu như thế mà hắn đã bỏ mặc em rồi.”

Mạc Tang run lên lẩy bẩy nhưng K không chịu buông tha, hắn thông thả nói: “Hắn vẫn chưa biết trước đây em có bao nhiêu người nhỉ? Em mang thai đứa bé đó, đến bản thân em còn chẳng rõ gã nào mới là tác giả cái thai... Nếu Đường Tụng biết được chuyện đó, hẳn có chê em bẩn thỉu? Anh nghe nói chàng thiếu gia họ Đường này mắc bệnh sạch sẽ. Làm sao anh nở lòng để hắn khiến em bị tổn thương... em yêu.”

“Im đi!” Mạc Tang thét lớn, nhưng K cười, đưa tay bịt miệng cô.

So với Diệp Thành, bầu trời ở đây đẹp gấp nghìn vạn lần.

Mắt Mạc Tang ráo hoảnh, lòng bộn bề nhìn lên bầu trời đầy nắng của Zurich, “K, đáng lẽ ba năm trước anh nên nhắm chuẩn một chút.”

Trận nổ đó từng là cơn ác mộng dai dẳng đeo bám cô suốt chặng đường chạy trốn, cô bao lần toát mồ hôi lạnh sau mỗi cơn mê.

Không biết từ lúc nào cô có dũng khí thoát khỏi ác mộng đó? Giờ đây, nhìn khung cảnh rõ ràng sắc nét trước mặt, cô không ngờ lại có ngày mình tình nguyện sống trong cơn ác mộng đó.

Giá như lần đó bị bắn chết thì tốt biết bao.

Cô đang bị báo ứng.

Truyện do Ebook Fun&Free thực hiện

Khoang tàu chở hàng lắc lư mạnh, chẳng có cửa sổ. Mạc Tang thu người ngồi một góc, K ở một góc khác lấp đạn, nhận được cuộc gọi bảo mật: “Thằng oắt đó ra khỏi nhà rồi hả? Cũng tốt, theo dõi hắn thì sẽ tìm được tung tích Daisy.”

Mạc Tang ngẩng đầu nhìn về chỗ K, hắn mau chóng dừng cuộc gọi. Cô bảo hắn: “Anh đừng ép buộc Daisy.”

“Ép buộc? Anh chưa từng ép buộc cô ta”, K vừa nói vừa rút tai nghe xuống, tâm trạng có vẻ rất tốt. “Từ nhỏ đến lớn, anh ép buộc Daisy chuyện gì? Cô ta hưởng thụ cuộc sống mà anh mang lại, cô ta cần đàn ông và ham hố những ngày tháng tiêu tiền như nước. Đó là con đường cô ta chọn.”

“Tôi nói là bây giờ anh hãy tha cho Daisy! Tôi đã theo anh rồi... thì hãy buông tha cô ấy.” Mạc Tang bỗng không thể nói thêm được nữa, nhớ tới

ánh mắt khi Daisy nhắc tới Lục Viễn Kha. Đã rất lâu rồi chẳng ai thấy được ánh mắt đó của cô nàng Hồ Điệp.

Cả hai đều mắc sai lầm giống nhau. Mạc Tang hiểu lòng đau thế nào khi phải nói dối người mình yêu. Cô không thể để Daisy bị thiêu chết trong lò lửa.

Còn K phá lên cười, tay vân vê linh kiện sủng, nhìn Mạc Tang dưới bóng điện chòng chành, “Thằng oắt si mê Daisy bị nhốt, bây giờ đã bỏ trốn... Hắn là đứa con duy nhất của nhà Lục tướng quân. Nếu anh không nghĩ cách sai người đưa Daisy về, ai có thể đảm bảo là Lục gia không làm hại cô ta? Họ có thể cho phép hạng đang bà như Daisy về làm chủ quán xuyến trong gia đình không?”

“Anh đã có được Tuyết Sơn Chi Lệ, cấp trên sẽ chẳng ai làm khó anh nữa, tại sao cứ phải ép buộc Daisy? Cho dù trở lại, cô ấy có thể giúp anh kiếm được bao nhiêu tiền? Daisy là... là phụ nữ, rồi sẽ có ngày không thể...”

Càng nói Mạc Tang càng xúc động, K đang cười, nét mặt bỗng nhiên thay đổi. Hắn giận dữ ném linh kiện sủng vào thành sắt khoang tàu phát ra tiếng động lớn. Mạc Tang ngưng bật, hắn gầm gừ bảo cô im mồm. “Dù già đi, chết đi, cô ta vẫn là người của ta! Không ai được phép phản bội ta! Cô không được, Daisy cũng không được!” Hắn gào lên như điên dại, may là khoang tàu đóng kín.

Mạc Tang bình tĩnh lại, trở về góc của mình, không nói thêm gì nữa. Cô đưa mắt nhìn K đang hung hăng ném đồ vật, điên cuồng tìm bật lửa, châm thuốc.

Một lúc lâu sau, cô mở lời: “K, anh điên rồi, ngày trước anh không như thế này.”

Dưới ánh điện mập mờ, gương mặt hấn vô cùng đều giả. Khói thuốc phì ra liên hồi, không lâu sau đã ngập tràn toàn bộ khoang tàu. K cười quái dị, “Ta điên từ lâu rồi, từ lúc cô chữa hoang ta đã điên rồi! Mạc Tang, ta không cho cô được thì cô đi tìm bên ngoài, các người đều như thế... lũ điểm các người!” Hấn giận dữ giơ đầu thuốc lá tiến về phía Mạc Tang, cô lùi ra sau theo phản xạ nhưng bị hấn vịn tay, ánh mắt nhìn cô vô cùng dữ tợn, “Ai là người nuôi cô lớn hả! Đồ đê tiện! Dám phản bội ta!”

Mạc Tang nhìn ánh mắt điên cuồng của K, biết hấn đã mất lý trí nên không kích động nữa. Cô nhìn một nước, để mặc hấn chửi bới. Dần dần, K thôi gào thét, trở lại bình thường, hấn ngồi xuống cạnh cô, vừa hút thuốc vừa rên rỉ một điệu nhạc.

Khoang tàu liên tục lắc lư, bóng đèn treo ở trên cũng bị đưa đi đây lại. Trong cảnh chòng chành này, Mạc Tang cười tự chế giễu bản thân. Đây chính là cuộc sống nửa đời còn lại của cô. Bên cạnh là người thân, huynh trưởng của cô, là kẻ điên mà cô yêu từ thời thiếu nữ ngây dại.

Cô sẽ theo hấn, tiếp tục quăng đời gian nan dập vùi, nay đây mai đó, tiếp tục trốn trong bóng tối, nhận nhiệm vụ để kiếm tiền. Cô sẽ không từ thủ đoạn, đóng kịch, lừa gạt để mưu sinh, rồi cuối cùng một ngày lật thuyền và chết ở bến bờ nào đó. Đây chính là cuộc sống mà số mệnh đã định đoạt cho cô.

Mạc Tang nhắm mắt mà không dám ngủ.

Cô sợ sẽ gặp Đường Tụng trong mơ.

Vì gặp Đường Tụng, Mạc Tang ngày càng không thể chịu đựng được cuộc sống quen thuộc với cô suốt hơn hai mươi năm qua. Cho đến khi trở lại cuộc sống đó, cô mới hiểu ra rằng, chỉ sau khoảng thời gian một cơn mưa, cô đã bị sự chiều chuộng của Đường Tụng làm cho hư người.

Sự mềm mỏng, nhường nhịn của anh khiến cô biết mơ mộng hão huyền. Thậm chí khi từ biệt anh, cô vẫn đang mơ. Chỉ cần Đường Tụng nói câu không tin, cô sẽ lên xe đi cùng anh. Rất có thể kẻ sau lưng nổ súng, cô sẽ kéo anh cùng xuống địa ngục, chết bên nhau.

Nhưng lần này thực sự cô đã quá đà, khiến anh không thể nhún nhường.

Nếu so sánh mức độ ích kỷ, cô luôn thắng Đường Tụng.

Ngày qua, đêm tới, rồi cả đêm cứ thế trôi, trời lại sắp sáng.

Mạc Tang nghĩ miên man trong đầu, K đi đi lại lại bên cạnh, hút hết điều thuốc này tới điều thuốc khác. Chỉ sau một lúc, khoang tàu ngập ngụa khói thuốc khiến Mạc Tang ngọt thở không thể ngồi yên. Cô ngăn K châm thêm thuốc, song hắn không thèm đếm xỉa.

Mạc Tang đành để mặc, quay người đi, K lại nhận được cuộc gọi, nhanh chóng đeo tai nghe, liên tục cười nhếch mép.

Cô hơi căng thẳng, dò hỏi hắn: “K?”

“Sau đó? Sau đó mà còn để tao phải dạy chúng mày hả? Theo dõi thằng oắt đó và tìm bằng được Daisy, mang cô ta về đây! Nếu ả nhất quyết không chịu về...”

“Không! K! Đó là Daisy!” Mạc Tang chạy lại ngăn K, trong lúc vùng vằng, K giở đầu thuốc là vào cổ tay cô. Mạc Tang kêu lên một tiếng, bịt lấy cổ tay, bị K đập ra. Hắn lạnh lùng nhìn người nằm sõng soài trên nền rồi nói vào tai nghe: “Thì cứ việc trừ khử cô ta.”

Khi câu nói đó được buông ra, Diệp Thành xa xôi đang là đêm khuya.

Điện thấp sáng trong cô nhi viện ở vùng ngoại ô. Một người tình nguyện đã thu xếp xong đồ đạc, chào viện trưởng rồi cùng nhau ra cổng.

Họ từ biệt nhau ở ngã rẽ. Đây là những người tốt bụng, dành thời gian cuối tuần rảnh rỗi tới giúp đỡ cô nhi viện. Họ vốn không hề quen biết nhưng đều đến đây làm từ thiện vào dịp cuối tuần nên thường trò chuyện, sau đó trở nên thân quen.

Một cô gái luôn mặc váy dài, tính cách rất kín đáo. Vẫn như mọi hôm, cô đội mũ che đến nửa khuôn mặt. Không mặn mà cũng chẳng lạnh nhạt, cô tạm biệt những người bạn, một mình đi về nhà. Cô sống cách đó không xa, chỉ qua hai con đường, đó là một căn nhà bình thường ở ngoại ô.

“Ai dà, cũng không biết cô ấy sống với ai, khu đó vắng vẻ quá, còn chẳng có tuyến xe bus nào ngang qua, vậy mà chẳng ai tới đón cô ấy.”

“Ừ, lạ thật, cô ấy đẹp quá, chắc là lấy chồng rồi nên mới thích trẻ con như thế. Hay là... cô ấy không sinh nở được nên mâu thuẫn với chồng?”

Rất nhiều lời bàn tán suy diễn.

Daisy vốn đã quen với điều đó. Cô rẽ vào con đường mà mấy người bạn kia chẳng thể trông thấy mình, rút một điều thuốc dành cho nữ, châm lửa hút rất điệu nghệ. Sau đó bỗng nhớ ra điều gì, vội vứt điều thuốc đi.

Lại một ngày trôi qua, cô sống ở đây, cố gắng quên đi quá khứ nhưng không biết tương lai sẽ làm gì. Người đàn ông bỗng bột kia đã về với gia đình, có lẽ bình an vô sự. Cho dù sau này anh có gặp chuyện gì thì cũng chẳng can hệ tới cô.

Nhưng cô vẫn không thể rời khỏi Diệp Thành, rốt cục là vì sao?

Con đường vốn vắng vẻ, heo hút, tiểu khu này lại mới được xây dựng, người dọn đến còn chưa nhiều. Từ sẩm tối ở đây đã chẳng có bóng dáng ai, huống hồ giờ đã là gần nửa đêm.

Phụ nữ dám một mình đi vào con đường này, chỉ có thể là Daisy.

Cô bắt đầu nghĩ ngợi miên man, nhớ đến những tình huống mà mấy người bạn kia suy diễn, sau đó lại tự hỏi tại sao mình ở đây. Cuối cùng cô rút bao thuốc lá, quyết định sáng mai rời khỏi Diệp Thành.

Tất cả những suy nghĩ đó chỉ xuất hiện trong chốc lát, quyết định rời khỏi Diệp Thành cũng đến rất nhanh. Daisy rút di động chuẩn bị lên mạng xem chuyến xe, đang cúi đầu nhìn màn hình, bỗng cảm thấy có gì lạ sau lưng.

Có người đang theo dõi cô.

Chương 24: Trả lại sự thật cho em

Daisy vẫn giữ tư thế vừa đi vừa cúi đầu nhìn điện thoại tiến lên phía trước, được một đoạn, kẻ đó vẫn ở sau lưng. Cô nhếch mép cười, người của K không rảnh đến mức theo dõi cô lâu như vậy. Hay là cô gặp phải kẻ cướp?

Thật là... buồn cười.

Daisy ngán ngẩm thở dài, chẳng biết kẻ không sợ chết nào đụng phải cô.

Nghĩ vậy, cô dừng bước, giả vờ nghe điện thoại, ấn chiếc di động vào tai. Cô lắng nghe xung quanh, đêm hôm khuya khoắt, hai bên đường chẳng có người, chỉ có bóng đèn đường ảm đạm và bóng của chính cô.

Con đường nhỏ ở ngoại ô, cô gái đi một mình trong đêm với chiếc điện thoại đắt tiền, quả là mục tiêu ngon lành cho kẻ cướp.

Kẻ theo sau quả thật to gan, dám bước nhanh về phía cô, có vẻ hấn cũng thuộc dạng tay chân nhanh nhẹn.

Khi cảm thấy kẻ kia gần kề cổ mình, Daisy quay ngoắt lại, giữ tư thế kẹp điện thoại giữa vai và tai, một tay cho vào túi, tay còn lại cầm khẩu súng đen bóng. Cô đứng đó, nở nụ cười, dáng vẻ trang nhã mà quyền rũ đầy sức hút.

Daisy vốn định quay lại nói rằng, thật đáng tiếc thừa ngài, tôi không có tiền nhưng đạn thì còn không ít.

Nhưng cô không thể thốt ra lời nào.

Người đang đứng trước mặt cô là Lục Viễn Kha, hơn nữa vẻ ngoài anh vô cùng lôi thôi nhếch nhác. Dường như anh vừa vật lộn để thoát ra từ nơi nào đó, tóc tai rối bù, ống quần bị ướt đến một nửa, chân bết đầy bùn.

Lục Viễn Kha giơ hai tay lên, lùi về sau vài bước và cố tình làm vẻ mặt sợ hãi. Cánh tay cầm súng của Daisy khẽ run, cô trân trân nhìn anh một hồi lâu, tới mức Lục Viễn Kha hơi ngại, vội vàng giải thích. Cuối cùng Daisy cất súng, anh im bật. Cô quay đầu bước đi, không nói một lời.

Lục Viễn Kha gọi với phía sau: “Daisy, anh gặp tai nạn giao thông trên cầu, bị bố bắt về nhà... Không phải anh cố ý biến mất! Anh vừa thoát khỏi vòng vây của bố để đi tìm em. Dẫu thế nào... à, dẫu thế nào thì em cũng phải cho anh mượn chỗ để tắm cái đã chứ?”

Trong màn đêm, dáng Daisy nhìn từ phía sau vô cùng cuốn hút. Từng bước chân của cô như mũi kim đâm vào trái tim Lục Viễn Kha. Thấy Daisy không có ý định dừng chân, giọng anh chùng xuống, trở nên đặc biệt

ngghiêm túc: “Thừa nhận đi, anh bị nhốt nhiều ngày như vậy, nếu muốn đi em đã đi từ lâu rồi, tại sao còn đợi ở đây?”

Daisy dừng bước.

Hai người đứng cách nhau một trăm mét. Một lúc rất lâu sau, Daisy mới quay đầu lại nói: “Lục thiếu gia đã đến tận nơi rồi còn cần tôi mời nữa không? Ở đây sau mười hai giờ là chẳng còn nước nóng nữa.”

Lục Viễn Kha cười, chạy vụt tới bế bổng Daisy.

Hai người xoắn lấy nhau từ cầu thang lên phòng. Lục Viễn Kha đề Daisy lên cửa, cô cố đẩy ra để tìm chìa khóa nhà song anh không buông tay. Tiếng lạch cạch mở cửa cực kỳ đáng ghét. Lục Viễn Kha bực mình, giật lấy chìa khóa mở cửa căn phòng, sau đó ôm cổ cô, hôn từ trên xuống.

Căn phòng nhỏ tối om, hai người đứng ở thềm cửa đã thấy chật chội, song Lục Viễn Kha có cảm giác sợi dây thần kinh bị kéo căng của anh bấy lâu giờ đã được thả lỏng.

Mọi thứ đã trở lại, đó là cảm giác thuộc về một ai đó mà anh không thể cắt nghĩa rõ ràng.

Lục Viễn Kha xúc động đến mức chẳng còn giống một tay chơi, thậm chí run lên khi hôn cô. Daisy không nhịn được, phì cười, đẩy đầu anh ra, giơ tay lần lên tường tìm công tắc điện. Nhưng Lục Viễn Kha lại áp sát, cắn vào tai cô. Bàn tay Lục Viễn Kha chạm vào da Daisy, vuốt ve uốn lượn, xoa xuống dưới và chạm phải khẩu súng cứng đờ, rất không hợp với không khí lúc này. Anh rút súng, tiện tay ném vào một góc nào đó làm phát ra một loạt tiếng ồn.

Daisy cười khẽ, “Lục thiếu gia không sợ cháy nổ sao, chết bên cạnh em chẳng phải điều về vang gì.”

Lục Viễn Kha càng lần tới, dường như không thể đợi vào đến phòng ngủ. Giọng anh vang bên tai cô đầy mê mẩn: “Vậy cứ đi... ta chết cùng nhau đi.”

Đây chính là người đàn bà của Lục Viễn Kha, một kẻ thanh danh bề bầy, lại hơn tuổi anh. Cho dù vì dính dáng đến cô mà bị truy sát đến mức suýt bỏ mạng ở sông Thái Giang, cho dù tất cả mọi người phản đối, tình yêu anh dành cho cô vẫn không thay đổi.

Lục Viễn Kha từng nghĩ, chắc hẳn Daisy đã ra đi, cô chưa bao giờ tin hai người có thể ở bên nhau. Daisy giả dối với bất kỳ ai, nồng nàn say đắm bên bất kỳ gã đàn ông nào nhưng lại lạnh lùng xa cách với riêng anh, không chịu cho anh một chút dịu dàng.

Vậy mà rốt cuộc cô vẫn ở đây, câu trả lời đã rất rõ ràng.

Càng nghĩ vậy, Lục Viễn Kha càng không thể kiềm chế, trở nên mê mẩn, tràn đầy khao khát. Anh ôm chặt người phụ nữ, thăm thẳm trong căn phòng tối: “Sáng mai anh đưa em đi.”

Từ nãy đến giờ, Daisy nửa muốn đẩy Lục Viễn Kha nửa lại buông lời, nghe câu nói đó, cô hốt hoảng chặn bàn tay anh. Đây là lần đầu tiên cô thẳng thừng từ chối Lục Viễn Kha khi hai người nồng nàn bên nhau.

Daisy nắm tóc anh, muốn anh buông mình ra nhưng dường như người đàn ông rất sợ cô mở lời, ôm hôn cô tới tấp, không để cô có cơ hội thoát khỏi vòng tay.

Daisy dờ khóc dờ cười, đành nói to: “Lục Viễn Kha! Anh bình tĩnh lại một chút... Anh nghe này, lúc này không được... Em có chuyện cần nói với anh...”

Vừa dứt lời, căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên tiếng bước chân.

Ngoài họ ra, trong phòng còn có người khác.

Hai người dừng động tác, Daisy muốn rút súng theo phản xạ nhưng sức nhớ nó đã bị Lục Viễn Kha ném đi đâu đó ngay từ lúc mới vào phòng.

Bóng điện được bật lên, một gã đàn ông ngồi ung dung trên sofa.

Ánh mắt Lục Viễn Kha trầm xuống, sắc mặt cũng không tươi cười cợt nhả như thường ngày. Một cách vô thức, anh đẩy Daisy ra sau lưng mình. Cửa chính bỗng bị kẻ nào đó ngoài kia mở ra, năm, sáu gã đàn ông bước vào, dồn ép Lục Viễn Kha và Daisy trong chính phòng khách của cô.

Lục Viễn Kha liếc một loạt, quay đầu nhìn gã đàn ông trên ghế, “Đường Diệp, thủ đoạn của mày ngày càng hèn hạ. Lần trước thuê người tông tao suýt chết, lần này đã nhục đến mức phải trèo cửa sổ hả?”

Gã đàn ông ăn mặc chỉnh tề, mặt không lộ biểu cảm đi thẳng vào vấn đề: “Tôi đến đây là để tìm cậu hợp tác, xử lý xong thằng em trong nhà, tôi đảm bảo sẽ làm cho Lục tướng quân chấp nhận để cậu được cưới cô gái này.”

Lục Viễn Kha vốn đã tính toán trước, khế hất lông mày, nhếch mép hỏi: “Mày định thuyết phục bố tao như thế nào?”

“Lục thiếu gia là người thông minh, lão già Đường Viễn Sơn đã bị nhốt trong nhà cổ, chỉ cần Đường Tụng biến mất, tôi sẽ làm chủ mọi thứ của nhà họ Đường, rồi tôi sẽ xử lý gọn ghẽ đám già nua trong nhà.” Đường Diệp chỉ thẳng vào Daisy, tiếp tục nói với vẻ cao ngạo, uy hiếp: “Cô ta sẽ là em gái tôi, sẽ đường đường chính chính là người nhà họ Đường, như thế Lục tướng quân còn có lý do nào mà ngăn cản?”

Daisy nghiêng người tựa vào góc tường, cười khinh bỉ, “Anh đã điều tra ra tôi là người của ai, xem ra anh thật sự đi đến đường cùng, nếu không sẽ

chẳng nghĩ đến cách tòi tệ như thế.”

“K?” Đường Diệp vẫn ngồi thẳng thớm, ngữ khí không hề thay đổi, rất cứng nhắc và vô cảm. “Mục đích của chúng tôi giống nhau, đều muốn giải quyết một kẻ. Cô không phải sợ K, tôi có thể tới đây ra điều kiện với hai người thì chắc chắn đã chuẩn bị kỹ.”

Sắc mặt Daisy thoáng thay đổi.

Lục Viễn Kha biết rõ đối phương đến vì cái gì nhưng muốn kéo dài thời gian, liền lấy cớ hỏi tiếp: “Tao bị nhốt vài ngày nhưng vẫn biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, mày đã bị Hội đồng quản trị đình chỉ chức vụ, còn định hợp tác với tao như thế nào?”

Trong thế giới của Đường Diệp chỉ có sự cướp đoạt và khống chế người khác, hoàn toàn không có lòng kiên nhẫn thỏa hiệp. Hắn hơi nhấc tay lên, lập tức có kẻ chĩa súng về phía Daisy.

“Mày dám!”

“Lục thiếu gia đừng hồ đồ làm chuyện ngu ngốc, mạng sống của cô ta được quyết định chỉ bằng một câu nói của cậu thôi.” Đường Diệp đứng dậy, tì ngón tay lên thanh vịn ghế sofa, “Cậu cùng hội cùng thuyền với thằng em tôi nên chắc chắn biết mọi việc của nó. Nó sai Ngải Lợi Lợi tạo chứng cứ đổ vạ tôi rửa tiền, lại nắm trong tay thông tin đường dây buôn lậu. Ngoài ra, tôi cần danh sách những kẻ mà hắn bí mật bố trí theo dõi tôi... Nói tóm lại, Lục Viễn Kha, lấy tất cả của Đường Tụng để đổi lấy mạng của cậu và cô ta, không lỗ đâu.”

Lục Viễn Kha không vội trả lời, khẽ nghiêng đầu nhìn Daisy ở cách anh vài bước.

Đôi phương cảm nhận được ánh mắt của anh, tựa thẳng vào chiếc lò sưởi nhỏ phía sau, nở nụ cười. Rồi cô nhìn anh, hất cằm hỏi: “Anh có thích bị người ta uy hiếp không?”

Lục Viễn Kha cũng cười, ngán ngẩm lắc đầu nói: “Đương nhiên là không rồi.”

Hai người nhìn nhau, không nói thêm gì nữa. Daisy tựa lưng vào thành lò, tay chống lên mặt bàn đá cẩm thạch. Vốn mặc váy dài kín đáo, song tư thế này khiến lớp vải ôm sát thân hình cô, để lộ đường cong cơ thể. Giữa hoàn cảnh nguy hiểm, cô vẫn quyến rũ mê hồn.

Ngoài Đường Diệp giữ nét mặt vô hồn, mấy gã đàn ông trong phòng đều dán mắt vào Daisy, có vẻ chúng đều hằng mong mỏi được trông thấy cô nàng Hồ Diệp.

Cô như con bướm bướm chập chờn nơi vách núi cheo leo, muốn tới gần có nghĩa là phải chấp chới giữa sự sống và cái chết. Nhưng bản tính đàn ông ưa mạo hiểm, vì thế cô là nỗi khát khao của họ.

Daisy hồ hững nhếch hàng lông mày như đang trêu ngươi mọi ánh mắt. Cô vô cùng sành sỏi trong việc này, luôn biết điều tiết sao cho vừa đủ để khiến người ta say sưa mất kiểm soát. Cùng lúc đó, ngón tay sau lưng cô khẽ dờ dẫm lên trên, ý đồ không hề lộ ra trên khuôn mặt.

Vừa rồi là không khí tuốt kiêu giương cung căng thẳng, vậy mà giờ đã có sự thay đổi. Cô nàng Hồ Diệp quả là danh bất hư truyền. Cô ta giống như yêu tinh, chẳng trách Lục Viễn Kha bao nhiêu năm nức tiếng làng chơi, giờ đây ngoan ngoãn nằm gọn trong tay cô.

Thấy phòng khách yên ắng, Đường Diệp chau mày, nói với ngữ khí cứng rắn hơn: “Lục Viễn Kha, tôi đếm đến ba, cậu không đồng ý, súng sẽ nổ.”

Câu nói đó khiến tên cầm súng cảnh giác hơn, chỉ cần hấn ấn khẽ, cô nàng Hồ Diệp nghiêng nước nghiêng thành lập tức chết thảm.

Lục Viễn Kha nín thở, mắt nhìn mũi súng, chân lùi lại một bước. Cùng lúc đó, tay Daisy đã chạm được vào đồ vật đặt trên bàn. Đó là con dao kiểu đời Đường nguy hiểm, chỉ có điều... nó bị che bởi chiếc áo ngực bằng ren mà cô tiện tay ném.

Đường Diệp lạnh lùng đếm đến ba, Lục Viễn Kha vẫn chưa nói gì. Đường Diệp nhìn về phía Daisy, dường như đã hết kiên nhẫn, ra lệnh cho thuộc hạ: “Bắn!”

Chẳng hề có tiếng súng.

Kẻ cầm súng nghe mệnh lệnh, chuẩn bị ra tay nhưng liền đó, hấn trợn mắt nhìn nửa cánh tay mình bị chém đứt. Lực của mũi dao quá mạnh khiến hấn gần như chưa kịp kêu thét máu đã tóe ra. Tình thế lật ngược trong chớp nhoáng.

Mùi máu tanh lan ra trong phòng, thuộc hạ của Đường Diệp không kịp phản ứng.

Daisy đứng nguyên chỗ cũ, dáng vẻ vẫn rất yêu kiều, chỉ có điều ánh mắt mấy gã đàn ông nhìn cô như nhìn yêu tinh rắn rết.

Lục Viễn Kha né đòn của một gã đứng gần, nhanh nhẹn nhặt khẩu súng dưới nền nhà, chỉ vào Đường Diệp nói: “Bây giờ có lẽ chúng ta nên thương lượng lại từ đầu nhỉ?”

Đường Diệp nhìn máu đỏ dưới sàn, mặt không lộ cảm xúc. Chỉ một cái liếc mắt, lập tức có người bịt miệng kẻ bị thương, tránh để hấn tiếp tục kêu rên. Hai bên chĩa súng vào nhau trong không gian chật hẹp. Đường Diệp đứng yên nhìn hai đối thủ.

Lục Viễn Kha một tay kéo Daisy lại gần, tay kia vẫn giữ tư thế chĩa vào Đường Diệp. Hai bên đều hiểu lúc này tuyệt đối không thể manh động.

“Thương lượng? Lục Viễn Kha, không muốn hợp tác thì đừng trách tôi không khách khí với cậu.”

Daisy với chiếc áo ngực, lau vết máu dính trên đầu ngón tay rồi nói với giọng uể oải: “Đương nhiên, Đại thiếu gia mang bao nhiêu người đến đây... chỉ có điều vị này...”, đang nói, cô dí đầu ngón tay trên vai Lục Viễn Kha, đi một vòng rồi tựa lên vai anh, nở nụ cười, “Vị này dù chẳng vượt nổi bức tường thì cũng là con trai duy nhất của Lục tướng quân. Nếu hôm nay anh ấy bị trầy xước gì, Đại thiếu gia nghĩ xem... liệu tướng quân có bắt anh phải đền mạng?”

Đến lúc đó, sự việc chẳng còn dừng lại ở vấn đề đấu đá trong nội bộ nhà họ Đường. Nếu họ Lục xen vào, Đường Diệp khó mà sống yên ổn.

Thắng thua đã được định đoạt, ánh mắt người đàn ông kiêu ngạo nhìn thẳng Daisy, một lúc khá lâu sau mới giơ tay ra hiệu thuộc hạ bỏ súng xuống.

Khi đám người bước ra, Đường Diệp đi qua Daisy bỗng dừng lại.

Lục Viễn Kha che người cô, Daisy ra hiệu không vấn đề gì. Cô bước lên trước, nhìn gã đàn ông mặt lạnh như tiền, cảm thấy hắn có điều muốn nói.

Giọng trịch thượng của Đường Diệp khiến người khác khó chịu: “Hắn đang săn lùng cô, nếu không về nhà, cô tự biết hậu quả.”

Daisy rùng mình, hỏi nhỏ: “K muốn làm gì?”

Đường Diệp không đáp lại, tiếng cười gằn phát ra từ hành lang tối om, dường như hẳn rất khoái chí.

Daisy nắm chặt tay, đóng sập cửa lại. Lục Viễn Kha tìm kiếm gì đó phía sau lưng cô. Anh tắt điện, vơ vội vài bộ quần áo, cầm chìa khóa, kéo cô chuẩn bị rời đi.

Không thể tiếp tục ở lại nơi này.

Nhưng Daisy chẳng có phản ứng gì, chỉ tựa trán lên cánh cửa, thở dốc.

Lục Viễn Kha bật đèn chùm ở thềm cửa, dưới ánh điện vàng dịu, nhận thấy sắc mặt Daisy rất xấu. Anh lo lắng, tưởng cô bị thương ở đâu. Nhưng Daisy lắc đầu quây quây, chỉ về phía vết máu ghê sợ sau lưng mình, nói rất khẽ: “Mùi khó chịu quá, bỗng dưng em hơi... mệt.”

Daisy buồn nôn mỗi lúc một nặng hơn. Thấy Lục Viễn Kha lo lắng cuống quýt, cô kìm nén mọi nỗi niềm, đưa tay cho anh nắm, lắc đầu bảo: “Đi thôi, em không sao.”

Hai người vội vã xuống tầng, Lục Viễn Kha đi trước, nắm chặt tay Daisy. Cô bịt miệng, cố ngăn cảm giác nôn nao.

Lục Viễn Kha dừng chân, đứng dưới đất, ngược đầu nhìn Daisy còn trên bậc thang. Cô hôn anh, nói mơ màng bên môi: “Anh có sợ bị truy sát không? Chịu cảnh sống ngày nào hay ngày đó, luôn gặp tình huống bất ngờ nguy hiểm... Không thể sống lâu ở một địa điểm...”

Lục Viễn Kha không trả lời, chỉ thở dài.

Daisy trong lòng lo sợ, lại hỏi anh: “Em chỉ có thể mang tới cho anh những điều đó.”

“Em đừng nghĩ anh vượt tường không nổi có được không?” Lục Viễn Kha buồn cười, định nói tiếp song bị Daisy bịt miệng, nụ cười tắt trên môi anh. Vẻ mặt người phụ nữ trước mắt rất nghiêm túc, da dẻ cô xanh xao, trông rất yếu ớt vô cùng. Môi cô run lên khi hỏi anh: “Mạc Tang từng trốn chạy ba năm, cô ấy khốn khổ đến mức nào em đều biết... K là một con quỷ, hấn ta điên rồi! Hấn chắc chắn sẽ không tha cho em... Hấn nuôi em từ nhỏ, hiểu em rất rõ.”

Vì thế, cô đi đến đâu cũng không thoát nổi lòng bàn tay hấn ta. Thực ra Daisy không sợ khổ cũng không sợ trốn chạy, dù có kéo theo Lục Viễn Kha. Nhưng giờ đây không thể.

Giờ đây họ có trách nhiệm buộc phải gánh vác.

Lòng Daisy rối như tơ vò, cô vuốt ve khuôn mặt Lục Viễn Kha, không nói nên lời.

Lục Viễn Kha không biết tại sao Daisy lại như vậy, đoán rằng có thể cô sợ sự truy sát của K. Anh an ủi: “Đừng nghĩ những chuyện đó, đêm nay chúng ta rời khỏi đây, mọi chuyện tính sau.”

Daisy ôm chặt Lục Viễn Kha, anh lo sợ chỗ đó không an toàn, bèn kéo cô xuống cầu thang đi tiếp. Daisy cúi đầu lầm bầm: “Vâng, rời khỏi nơi này rồi tính sau.”

Vỏ bọc của Daisy bị đập vỡ vụn sau câu nói của Đường Diệp. Cô vốn muốn tiếp tục giữ sự lạnh nhạt kiêu hãnh của cô nàng Hồ Diệp, song cuối cùng không thể che giấu được cảm xúc.

Daisy rối bời, không biết phải làm thế nào, chỉ có thể nắm chặt tay Lục Viễn Kha. Hai người lên xe, khi Lục Viễn Kha chuẩn bị khởi động máy, người phụ nữ bên cạnh bỗng ghé lại gần hơn. Dường như cô nghĩ ra điều gì, không thể đợi thêm một giây một phút. Đêm nay không biết còn có những

nguy hiểm nào xảy đến, có lẽ cô sợ chỉ giây tiếp theo thôi sẽ không còn cơ hội nói với người đàn ông này.

Daisy giãy vò suốt bao ngày, không rời khỏi Diệp Thành, chỉ vì cảm thấy nên báo tin này với Lục Viễn Kha.

Cả cuộc đời chỉ có cơ hội này để làm theo cảm xúc, cô từng trải qua biết bao cuộc vui, đã thấy quá nhiều sự dối trá lừa lọc. Nhưng kiếp này, ít nhất cô được một lần nghiêm túc trong chuyện tình cảm, vậy là mãn nguyện rồi.

Daisy nhìn gương mặt nghiêng của anh, mở lời: “Lục Viễn Kha, anh nghe này, em có chuyện cần nói với anh.”

“Để anh lái xe đi đã, ở đây không an toàn.”

Cô khẳng khái ấn bàn tay anh, “...Em có thai rồi.”

Nếu bạn đã download truyện từ các trang khác không phải EFF, hãy tham gia EFF để được cập nhật link eBook sớm nhất

Bốn giờ sáng, Diệp Thành trong thời khắc chuyển mình sang ngày mới.

Chiếc máy bay riêng vừa hạ cánh, tại sân bay đã có bác sĩ đợi sẵn. Người đàn ông vừa xuống máy bay lập tức tới gặp bác sĩ, kiểm tra tình hình vết thương.

Đường Tụng mất quá nhiều thời gian ở Zurich, vì không rảnh để tới bệnh viện điều trị, anh chỉ có thể mời bác sĩ khám khi di chuyển, tranh thủ truyền dịch ngay trên ô tô. Cũng may Đường Đường ngủ say, xuống máy bay vẫn chưa tỉnh, vài vệ sĩ ở bên cô bé trên một chiếc xe khác.

Chuông điện thoại reo, Đường Tụng nhấc máy, là Lục Viễn Kha.

Đường Tụng nhìn trợ lý Minh, anh lập tức bảo hai bác sĩ ngồi lên hàng ghế trên, sau đó ấn khung kính cách âm.

“Nghe đây, cậu phải nhanh tay lên, Đường Diệp đã như chó cùng dút giậu. Hãy đảm bảo người của cậu trông nom lão gia an toàn, hấn dám làm mọi thứ.”

Nghe đến đây, Đường Tụng biết chắc anh cả mình đã tới tìm Lục Viễn Kha, “Cậu đang ở đâu?”

“Tôi phải rời khỏi đây một thời gian, đừng trách tôi không tận tình, người anh em. Lần này... tôi...”, Lục Viễn Kha nói rất vội, dường như gặp phải tình huống bất ngờ. Chàng thiếu gia bình thường thích đùa cợt nhưng hôm nay vô cùng nghiêm túc, “Bây giờ nhất định tôi phải đưa Daisy đi.”

Đường Tụng khẽ ừ một tiếng, không hề hỏi lý do, chỉ nói: “Nói cho tôi vị trí cụ thể, tôi sai người đi cùng hai người. Bây giờ cậu không thể về nhà cũng chẳng có vệ sĩ, rất nguy hiểm.”

Lục Viễn Kha dường như nhẹ nhõm hơn, thở dài, cười bảo: “Này, cậu không muốn biết lý do hả?”

Đường Tụng cảm thấy cảm điện thoại hơi bất tiện, trợ lý Minh đeo tai nghe cho anh. Anh tựa người vào ghế, buông một câu chẳng ra hỏi cũng chẳng ra trả lời: “Chúng ta giống nhau cả mà.”

Lục Viễn Kha cười lớn.

Vì một người, mọi chuyện to tát đều chẳng bận tâm.

Đường Tụng cắt cử người tới hộ tống Lục Viễn Kha, khi sắp tắt điện thoại, Viễn Kha cuống quýt gọi với: “À này, Đường phu nhân mới toanh đâu rồi? Tôi nói chuyện với cô ấy chút.”

Đường Tụng lặng người một lúc, sau đó cất giọng nhẹ nhàng: “Mạc Tang không về cùng tôi.”

Lúc này tới lượt Lục Viễn Kha kinh ngạc, hỏi vợ: “Có phải cậu lại trối cô ấy, người ta tức giận nên bỏ đi rồi...”

“Lục Viễn Kha, tôi chẳng có lòng dạ nào mà đùa bỡn.”

“Ừ, ừ... Xảy ra chuyện gì thế? Cậu dốc bao nhiêu công sức vào lần này, mang cả viên Tuyết Sơn Chi Lệ ra đánh cược...”

Đường Tụng coi như không nghe thấy gì, nói vài câu tiễn biệt rồi định tắt điện thoại. Lục Viễn Kha còn đang ngỡ ngàng vì tên tiểu nhân thâm hiểm như Đường Tụng mà lại thất bại, “Chẳng phải cậu bảo đi kết hôn sao, vậy hai người... Đừng nói với tôi là cô ấy còn yêu gã điên đó!”

“Nếu mà như vậy thì đã tốt.” Giọng Đường Tụng hơi mệt, anh ngừng lại một lúc mới nói: “Thà cô ấy về với K vì lý do đó còn hơn, nhưng không phải thế.”

Anh nhớ lại cảnh Mạc Tang chậm chậm bước lại gần mình, nói những lời làm tổn thương anh, ra vẻ thản nhiên, thậm chí mặc áo khoác của kẻ đó. Nhưng Mạc Tang đã nhọc công vô ích, trong khoản qua mặt người khác và ngụy tạo, cô chẳng thể so bì với anh.

Đường Tụng thần thờ trong giây lát, Lục Viễn Kha hỏi rất nhiều nhưng anh không muốn trả lời.

Chỉ có Đường Tụng và trợ lý Minh ngồi ở hàng ghế sau. Trợ lý Minh đang giúp Đường Tụng pha trà, vừa rót nước vào ấm, anh ta thấy Đường Tụng xoay người sang bên khác, tựa lên cửa xe, ngón tay trái ấn lên giữa lòng mày. Vị thiếu gia này không chớp mắt suốt mấy ngày qua.

Trợ lý Minh nhớ lại lúc lên máy bay về nước, trong buổi bình minh của Zurich, lần đầu anh ta cảm nhận được, hóa ra Đường Tụng cũng có cảm giác tựa như là... bất lực.

Vì thế, anh ta đã có ý muốn an ủi nhưng bản thân lại là người không giỏi biểu đạt.

Đường Tụng nói với trợ lý của mình: “Tôi biết cô ấy đang gạt tôi, những lời nói đó tưởng chừng hợp tình hợp lý nhưng tôi không bao giờ tin.”

Lúc này đây, thiếu gia của anh ta tựa vào cửa xe, cũng nói như vậy với Lục Viễn Kha: “Tôi thất vọng vì cô ấy sợ liên lụy đến tôi, chắc chắn cô ấy đã gặp phải vấn đề gì đó. Nhưng cô ấy thà lừa tôi chứ không chịu tin là tôi có thể ở bên cô ấy.”

Hơn nữa... trong chuyện này không ai tránh khỏi sự đau khổ. Cô ấy nói đó là một trò đùa, muốn đường ai nấy đi không dính líu gì đến nhau.

Đường Tụng cười, hạ thấp giọng nói với Lục Viễn Kha: “Được, tôi thừa nhận, lần này con mèo hoang thật sự đã cào tôi bị thương.”

Lục Viễn Kha bụm miệng để khỏi phá lên cười, song cuối cùng vẫn không nhịn được, ở đầu kia điện thoại, anh vừa quay vô lăng chuyển hướng vừa bảo: “Tớ quá phục Mạc Tang, trên đời này chỉ có cô ấy mới làm cho cậu thất tình mà lại thất tình nhiều lần đến thế.”

“... Chú ý an toàn, mọi việc tốt lành nhé.”

“Ai dà! Đừng có buồn rầu quá, tôi và Daisy đến nơi sẽ gọi điện cho cậu, chỉ là thất tình thôi mà, không việc gì phải sợ, tôi sẽ gọi điện khai sáng cho cậu!”

Đường Tụng tắt cuộc gọi.

Trợ lý Minh đã pha xong trà, ần kính cách âm xuống, bác sĩ quay lại tiếp tục khám cho Đường Tụng. Bốn năm người trên xe đều vây quanh bàn bạc tình hình, Đường Tụng hơi khó chịu, khẽ nhắc nhở: “Yên tĩnh một chút.”

Bác sĩ đưa theo một y tá để phụ giúp công việc, cô gái này còn rất trẻ, không biết đoán tâm trạng người khác qua sắc mặt. Hơn nữa y tá vốn để ý tới Đường Tụng, nghĩ rằng đây là cơ hội tiếp cận, liền mở lời: “Tứ thiếu gia đau đầu phải không? Mấy hôm nay anh không ngủ ngon ả?”

Trợ lý Minh liếc nhìn cô ta không nói năng gì, tỏ ý mời Đường Tụng uống trà. Chẳng ngờ cô y tá vẫn không chịu, cầm tách trà mà trợ lý Minh đặt trên bàn, đưa tới trước mặt Đường Tụng.

Lúc này, Đường Tụng đã định thần lại, ngược đầu nhìn cô y tá. Không hiểu tại sao đêm nay anh chẳng có chút kiên nhẫn nào, bực bội nói: “Trợ lý Minh, quăng tách trà đi.”

“Tứ thiếu... ả, lâu rồi anh không được nghỉ ngơi phải không? Anh nên ngủ một lúc.” Cô y tá vẫn cầm tách trà, ghé sát anh hơn.

Đường Tụng bỗng cầm chiếc tách ném mạnh, nước trà nóng tung tóe khắp xe. Anh giận giữ nói lớn: “Im mồm!”

Cô y tá trẻ sợ đến mức không thốt lên được tiếng nào, ôm hai cánh tay nép vào một góc, run lên từ lúc chiếc tách vỡ tan.

Đến lúc này, trợ lý Minh nhận ra sự việc khá trầm trọng. Bao nhiêu năm qua Đường Tụng không hề tỏ ra tức giận, trời có sập xuống anh cũng điềm nhiên. Vậy mà đêm nay... rõ ràng anh rất lạ.

Trợ lý Minh lập tức bảo bác sĩ tạm ngừng, ghé sau xe lại chỉ còn có hai người.

Nhìn những mảnh sứ vỡ dưới sàn xe, Đường Tụng cười mà vẻ mặt mệt mỏi, sau đó thở dài bảo: “Lát nữa cậu xin lỗi cô y tá đó giúp tôi, không liên quan gì tới cô ấy.”

“Thiếu gia, đã hai ngày hai đêm anh không ăn uống gì rồi, anh định cứ như vậy mãi sao?” Trợ lý Minh xử lý việc công đâu ra đấy, không hổ danh là người luôn theo sát Đường Tụng. Dù trong lòng sốt ruột đến mức nào vẫn có thể nói năng điềm tĩnh.

Đường Tụng nhắm mắt, đưa tay trái che lấy mắt, ngửa đầu tựa vào gối.

Im lặng một hồi, anh bỗng ho dữ dội, vì quá mệt, giọng anh thều thào đến gần như không nghe rõ: “Đau đầu... nuốt không trôi.”

Trợ lý Minh không nói gì.

“Anh từng có cảm giác này chưa... cảm giác bất lực. Biết rõ còn những việc vô cùng quan trọng, nhưng cảm thấy không thể làm được gì.” Đường Tụng chậm chậm hỏi trợ lý Minh, thấy đối phương không trả lời, anh nói tiếp: “Tôi không chịu đựng được thế này... Cảm giác giống năm xưa, tận mắt nhìn thấy anh hai, anh ba xảy ra chuyện mà không thể phản kích. Ông nội bảo tôi đợi, nói rằng sau này sẽ có cơ hội. Nhưng với Mạc Tang... không phải cứ ngồi đợi thì cơ hội sẽ đến.”

Vậy là anh quá tốt hay quá tệ? Để đến nỗi Mạc Tang không có sự tự tin khi gặp hiểm nguy, cô mãi mãi không tin anh có thể cùng cô xuống địa ngục.

Đường Tụng biết Mạc Tang quay về tìm mình là có mục đích. Vậy mà người đàn ông như anh cũng quyết định hạ mình để làm một gã ngốc.

Đường Tụng thần thờ nhìn quang cảnh buổi rạng sáng, lẩm bẩm: “Ít nhất trong mười lăm tiếng đồng hồ đó, những gì tôi làm đều xứng đáng.”

Trong mười lăm tiếng đồng hồ, Mạc Tang biết, anh đã sống vì cô, chết vì cô.

Trợ lý Minh làm một chiếc thùng rác miễn phí, để Đường Tụng trút mọi nỗi niềm. Cho đến khi xác định anh không nói thêm gì nữa, anh ta mới mở lời: “Thiếu gia, thừa nhận mình bị tổn thương nặng khó đến vậy sao?”

Đường Tụng mở to mắt nhìn người trợ lý.

Vẫn với nét mặt lạnh băng, vẫn dáng ngồi nghiêm túc nhưng trợ lý Minh nói rất mạnh dạn: “Thực ra đó là cảm giác đau khổ, bức bối với chính mình. Chẳng sao cả, ai thất tình cũng làm những việc ngốc nghếch, anh cũng thế. Thiếu phu nhân đi rồi, anh rất buồn khổ, rất đau lòng, đó là tình cảm thường thấy ở con người, vậy tại sao anh không chịu thừa nhận điều đó?”

Đường Tụng chẳng buồn tức giận, chỉ buông một câu: “Lần trước tôi bảo cậu rồi, hạn chế buôn chuyện với Lục Viễn Kha đi.”

“Tôi lại thấy thiếu gia trút bỏ nỗi lòng là điều tốt, chẳng ai hoàn hảo cả, thiếu gia vì dòng họ Đường nhẫn nhịn hai mươi năm đã đủ rồi. Nếu còn ép buộc bản thân thì sẽ xảy ra chuyện. Cho dù anh không nghĩ cho người khác, nhưng còn... tiểu thư Đường Đường thì làm thế nào?”

Đường Tụng ngồi thẳng lên, nhìn người trợ lý, nở nụ cười: “Trợ lý Minh, cậu biết quá nhiều chuyện rồi, sớm muộn cũng bị diệt khẩu.”

Người trợ lý lạnh lùng cuối cùng cũng thở phào, phải đến trăm năm anh ta mới nở nụ cười, sau đó lại ngồi thẳng, rót tách trà khác cho Đường Tụng.

Trở về thành phố, Đường Tụng về thẳng công ty. Từ bên trong cửa kính sát đất với chiều cao ba mươi sáu tầng có thể trông ra bờ biển Diệp Thành. Xa xôi ngoài khơi, vàng mặt trời trắng lệ buổi bình minh đang dần nhô lên.

Đường Tụng ngồi quay lưng lại bàn làm việc, nhìn sự thay đổi của ánh sáng phía chân trời, tâm trí dường như bận suy nghĩ điều gì.

“Thiếu gia, người của chúng ta nhìn thấy họ lên một chuyến tàu chở hàng, tôi đoán K muốn nửa đường thì vòng vào Budapest, điểm đến cuối cùng là Amsterdam... Họ sẽ nhận nhiệm vụ ở hai nơi đó.”

Đường Tụng xoay ghế quay người lại, bảo trợ lý Minh gọi đến Zurich, đích thân anh dẫn dò công việc.

Ebook Fun&Free

Không một dấu hiệu báo trước, đoàn tàu bất ngờ dừng lại.

Mạc Tang đang nghỉ ngơi, có lẽ do thiếu không khí vì khói thuốc nồng nặc, mấy tiếng vừa qua cô chìm trong giấc ngủ mê mẫn. Cho đến lúc khoang tàu lắc lư dần đứng yên, cô mới choàng tỉnh giấc. Mạc Tang cuống quýt túm gọn tóc, ngồi dậy hỏi: “Có chuyện gì thế?”

K đứng trong ánh sáng mờ mờ, lúc này không còn hút thuốc nữa. Hắn ra hiệu cô đứng nguyên, còn hắn ra xem có chuyện gì.

Một lúc sau, K bước vào khoang tàu, lầm rầm chửi thề. Hắn giục Mạc Tang mặc áo khoác, “Vài tên vượt biên trốn ở khoang trên, bị người ta báo cảnh sát. Cảnh sát Hungary yêu cầu kiểm tra ở trạm dừng, đếm người trên tàu. Chúng ta xuống trước, trà trộn vào đám công nhân.”

Nói rồi, K cất giấu hai thùng vũ khí mà hắn bí mật mang lên tàu, quay người ra hiệu cho Mạc Tang nhanh chân lên, còn hắn nhảy khỏi khoang tàu

trước.

Mạc Tang nhìn thấy chiếc bật lửa ở trong góc, K châm lửa xong thì tiện tay vứt nó một bên... Cô nên cảm ơn lần dừng lại đột ngột này.

Năm phút sau, hai người lẫn vào những công nhân khuôn vác đang không hiểu chuyện gì, cùng họ men theo đường ray bước ra.

Mạc Tang che mặt bằng chiếc mũ dính liền áo khoác, cúi đầu. Có người đi tới bắt đầu đếm số lượng, những ngôn ngữ khác biệt đan xen nhau, khung cảnh nhốn nháo lộn xộn.

Họ không thuộc về quốc gia nào, chỉ nhận nhiệm vụ và hành động. Lần này K bí mật mang theo vũ khí, tạm thời không thể để lộ thân phận. Hắn quay đầu giục Mạc Tang nhanh hơn nhưng cô không đáp lại.

Khung cảnh mỗi lúc một lộn xộn, người người chen chúc nhau. Mạc Tang bị xô lấn, chiếc mũ che đầu bỗng rơi ra, để lộ mái tóc đỏ - một người phụ nữ mang dòng máu lai. Với vẻ ngoài đó, cô rất dễ bị chú ý trong số những người công nhân, quả nhiên ngay sau đó có cảnh sát tiến lại.

K vội nheo mắt ra hiệu, Mạc Tang chuyển mình chen vào đám người, cách K một đoạn.

Khi Mạc Tang sắp bị người ta đuổi kịp, một tiếng nổ dữ dội vang lên từ khoang tàu.

Mọi thứ trở nên không thể kiểm soát, chẳng ai biết rốt cuộc những khoang cuối cùng chứa cái gì. Đám cháy bốc lên ngàn ngút.

Cách đó mười mấy bước, có lẽ K đã hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn quay lại tìm Mạc Tang, một tay đưa ra phía sau eo.

Mạc Tang không có thời gian để do dự, đây là cơ hội duy nhất của cô. Trước khi K rút súng, Mạc Tang hòa vào đám người, chạy nhanh về phía trạm dừng. Đây chỉ là một trạm nhỏ, hai bên đồng không mông quạnh. Xung quanh dòng người đổ xô nhau, giọng của K chìm ngấm trong tiếng la hét của đám người.

Mạc Tang trốn sau chiếc cột cũ kỹ ở trạm dừng, không hề nhúc nhích. Cô cần tìm cơ hội để rời khỏi đây. Không khí xộc lên mùi thuốc lá kém chất lượng. Cô mở to mắt trong bóng đêm, như một con mèo chờ dịp hành động, đang nhìn không chớp mắt về phía khoang tàu bốc cháy dữ dội ngoài kia. Mạc Tang tính toán, sắp đến Hungary nhưng ở đây còn cách thành phố gần nhất một quãng đường khá xa, làm thế nào đi qua được quãng đường này?

Đang nghĩ, trước mặt đã có cảnh sát đến đăng ký theo thứ tự, Mạc Tang vò tóc rối bời, cúi đầu cắn môi, chuẩn bị diễn vở kịch khôn khéo. Bỗng nhiên bị ai đó kéo từ đằng sau, Mạc Tang đưa tay rút súng nhưng phát hiện đối phương không phải K.

Người đàn ông đó ăn mặc như công nhân, gương mặt lấm lem, là một người gốc Á. Mạc Tang sững sờ, người đàn ông đó ra hiệu cô đừng nói gì. Sau đó, đối phương túm cánh tay cô, ra hiệu cô đi cùng anh ta.

Mạc Tang nghĩ đến rất nhiều khả năng, cô thì thảo hỏi: “Ai bảo anh tới đây?”

“Đằng sau có xe.”

Mạc Tang quay đầu thấy cảnh sát đang cách mình mỗi lúc một gần, đành lòng đi theo người đàn ông này.

Nửa tiếng sau, cô đã ngồi trên xe đi về Hungary.

Người lái xe không nói gì nhiều, chỉ hỏi cô muốn đi đâu.

Mạc Tang nhanh chóng tìm được đáp án. Ngồi ghế sau, cô tự chế giễu mình, “Thiếu gia nhà anh không dặn đưa tôi đi đâu sao?”

Người đó im lặng một lúc, hạ thấp giọng bảo: “Thiếu gia nói đi tới nơi mà thiếu phu nhân muốn.”

“Thảo nào... Nhờ anh chuyển lời cảm ơn Đường Tụng giúp tôi, anh ta nhọc công sắp xếp bao nhiêu chuyện thế này, xem ra tôi còn quỵn rũ hơn mình nghĩ.”

Mạc Tang nhìn con đường cao tốc bên ngoài khung kính, từ lúc bỏ trốn giữa tình hình lộn xộn, lòng dạ cô luôn rối bời. Giờ đây ngồi trong xe, cô bỗng khó thở, bèn nhấn cửa sổ xe xuống, thò đầu ra ngoài, nhìn đồng cỏ đại um tùm tươi tốt ở miền ngoại ô.

Cô từng đến những nơi lạnh hơn, từng thấy những cảnh hỗn loạn, hoang tàn hơn nhưng chưa bao giờ đau lòng như lần này.

Đây là cuộc trốn chạy mà cô cho là đúng.

Đường trốn chạy chẳng bao giờ có điểm dừng cuối cùng. Mạc Tang buộc phải liên tục rời nơi này đến nơi khác, không thể tin tưởng bất kỳ người nào, bất kỳ chuyện gì. Cô cũng chẳng có quyền được sống thật với tình yêu.

Nhưng trong cơn mưa đó, cô đã uy hiếp lắm người, để cuối cùng không thể thoát thân.

Mạc Tang bắt đầu có những dự cảm đáng sợ, cảm giác đó đeo bám cô mỗi lúc một dữ dội. Cô như bị cuốn vào một âm mưu được tính toán sẵn, phải chăng thời gian qua cô đã bỏ lỡ điều gì?

Giá như lần tương ngộ hôm đó là có chủ đích, vậy thì... suốt thời gian qua, người dẫn dắt sự việc không phải K mà là Đường Tụng.

Mạc Tang đưa tay lên cổ áo, từ lúc anh đeo viên Tuyết Sơn Chi Lệ lên cổ, không hiểu sao cô có thói quen này. Lúc căng thẳng, bất an, cô đều đưa tay chạm vào sợi dây chuyền.

Nhưng giờ đây không còn viên kim cương nữa.

Càng suy nghĩ, Mạc Tang càng không hiểu lần này Đường Tụng đặt cược cái gì. Cô nhìn người lái xe hỏi: “Rốt cuộc anh ấy có ý gì?”

Người đó ngược mắt nhìn cô qua kính chiếu hậu, đáp với vẻ cung kính: “Thiếu gia muốn đưa thiếu phu nhân tới bất kỳ nơi nào phu nhân muốn.”

Quả nhiên là người được Đường Tụng huấn luyện, tác phong hành sự giống hệt anh. Bất luận Mạc Tang hỏi thế nào, anh ta cũng chỉ trả lời như thế.

Cuối cùng, cô chọn trở lại Budapest, K có chỗ ẩn náu ở đó. Thủ đô Hungary vốn là điểm đến của chuyến tàu, bây giờ cô trốn đi, K sẽ cho rằng cô không dám tới đây.

Vì thế, đó nghiêm nhiên trở thành nơi an toàn nhất.

Mọi việc đúng như Mạc Tang mong muốn, họ không lãng phí quá nhiều thời gian, một ngày sau đã vào thành phố Budapest.

Xưa nay Đường Tụng làm gì cũng có mục đích, đã tốn công sắp xếp nhiều như vậy, chắc chắn anh không muốn buông tay. Mạc Tang vốn luôn ngóng đợi bước tiếp theo Đường Tụng sẽ làm gì, nhưng lần này anh cử người đến chỉ để làm tốt trách nhiệm đưa cô tới nơi mình muốn, để lại một túi đựng giấy tờ rồi biến mất hoàn toàn.

Lúc chuẩn bị rời đi, người đàn ông đó nói với Mạc Tang: “Thiếu gia dặn đưa phu nhân tới nơi, ổn định chỗ ở thì đưa cái này cho phu nhân.”

Mạc Tang hoàn toàn chịu thua Đường Tụng, thừa nhận không đoán nổi anh muốn làm gì. Cầm chiếc túi, cô đi cả ngày trong một siêu thị, thậm chí suy tính sẽ thuê nhà ở trong thời gian ngắn. Cô muốn tìm một căn phòng ở tầng hai, dưới nhà có cửa hàng bánh mì, ngoài ra nó phải ở gần quảng trường.

Mấy hôm sau, Mạc Tang như trở lại với chuỗi ngày chạy trốn giống những năm trước. Đó là cuộc sống quen thuộc của cô. Cô thu mình, cố tình phớt lờ mọi thứ.

Cho tới một buổi chiều muộn, hoàng hôn đỏ xuống, quảng trường vẫn còn nhiều du khách. Mạc Tang mở cửa sổ, tiếng ồn ào theo đó ủa vào khiến không gian yên tĩnh của cô bị phá vỡ. Tiệm bánh mì ở dưới đang bật một ca khúc tiếng Anh, chính là bài *Unintended*.

Mạc Tang lắng nghe, cảm thấy không thể ngồi yên, bèn đi tới lấy chiếc túi đựng giấy tờ. Cô đã cầm nó lên vô số lần nhưng không mở ra. Cô đã chạy trốn một thời gian quá dài mà vẫn không thể biết được kết cục.

Mở chiếc túi ra, Mạc Tang mới biết trong đó chỉ có vài tờ giấy. Cuối cùng cô hiểu được, đây chính là đáp án Đường Tụng dành cho cô.

Toàn bộ nhân quả.

Khi bị đẩy vào chỗ cùng đường mạt lộ, người đàn ông đó quyết định tự thú.

Cô nhận ra mình không cầm nổi vài tờ giấy mỏng manh, trân trân nhìn nó rơi xuống nền nhà.

Thứ mà Đường Tụng gửi cho cô là hai báo cáo xét nghiệm DNA.

Tờ thứ nhất được làm từ mấy năm trước, để chứng minh quan hệ cha con giữa Đường Tụng - Đường Đường. Chắc hẳn năm đó có quá nhiều người nghi ngờ lai lịch đứa bé, anh và gia tộc của anh đều cần xác định chắc chắn.

Bản thứ hai được làm cách đây không lâu, Mạc Tang nhìn vào phần ngày tháng, thấy nó được thực hiện sau khi cô bị thương ở sơn trang Tử Kim.

Đường Đường là con đẻ của cô.

Chương 25: Thế sự như vở kịch

Mạc Tang ngồi bên cửa sổ suốt một đêm.

Đường Tụng từng kể về việc làm bỉ ổi của mình lúc ở Zurich, anh hỏi, nếu là mẹ đứa trẻ, cô sẽ làm gì khi gặp lại anh.

Lúc đó Mạc Tang trả lời: “Nếu là cô ấy, em sẽ giết anh.”

Đường Tụng không hề tỏ ra ngạc nhiên, anh đã sớm nghĩ đến điều đó.

Đã quá mười hai giờ, ở hai đầu địa cầu, cô và anh đều không thanh thản.

Đường Tụng đêm nay không về nhà, anh vừa được truyền dịch, tạm thời hết sốt. Chuông điện thoại vang lên khi anh đang nằm nghỉ.

Anh bấm nút nghe, mắt vẫn nhắm, cảm thấy khó chịu do tức ngực, vì vậy cầm điện thoại một lúc mà chẳng nói gì.

Người ở đầu kia đường như cũng đang do dự, im lặng một hồi mới cất lời: “Đường Tụng, anh có thể giải thích.”

Đường Tụng mỉm cười trong bóng tối, cơn ho lại dội lên, một lúc sau mới hắng cổ, trả lời: “Em đã đọc rồi hả? Anh vốn... muốn tìm cơ hội để nói hết với em.”

Nhưng không đợi được cơ hội đó. Hơn nữa, chuyện này mãi mãi chẳng có thời điểm hợp lý để mà nhắc đến.

Đường Tụng ngồi dậy, tìm một điểm mấu chốt để giải thích nhưng nghĩ một lúc lâu, anh chỉ nói khẽ: “Xin lỗi em, Mạc Tang... Anh có lỗi với em.”

Giọng của cô nghẹn ngào, người hơi run khi hỏi anh: “Đường Tụng, Đường Đường... sắp bốn tuổi rồi, chuyện đó xảy ra hơn bốn năm, bốn năm trước anh lợi dụng lúc người khác yếu ớt, bốn năm sau anh là một kẻ dối trá. Anh thật...”

Cô không thể nói tiếp.

Đường Tụng đứng bên cửa sổ, tay trái bóp nhẹ chiếc điện thoại, “Người trong nhà đấu đá lẫn nhau, hôm đó anh hai xảy ra chuyện... trợ lý Minh tìm anh suốt đêm nhưng anh không đụng đến điện thoại. Sau đó anh phải đi gấp... Mạc Tang, tình hình hôm đó khiến anh không có thời gian đợi em tỉnh dậy, anh nhờ Lục Viễn Kha tới nhà nghỉ đón em, nhưng khi cậu ấy đến, em không còn ở đấy. Tìm mãi cũng không biết em đi đâu... Sau đó nhận được tin em và K ở Budapest. Nhưng khi anh tới nơi, lại nghe nói em đã bán con.”

Đường Tụng tìm được con gái khi cô bé sắp bị bán ở chợ đen. Nếu chậm một bước, cô bé sẽ phải sống kiếp tù đầy và mãi mãi không được thấy ánh mặt trời. Đã có tổ chức muốn mua cô bé để nuôi lớn với mục đích sau này lấy nội tạng.

Khi ấy, Đường Tụng không biết Mạc Tang nghĩ rằng người cùng cô đêm đó là K, dẫn tới việc K bày ra đủ chuyện để lừa dối cô. Nhìn thấy con gái bé bỏng vô tội, anh tức giận điên người vì cho rằng Mạc Tang nhẫn tâm tới mức khinh thường cả thiên chức của người phụ nữ.

Anh mang nỗi giận giữ trong lòng, đưa con gái về Diệp Thành, sau đó lại đi tìm Mạc Tang. Nhưng Lục Viễn Kha phát hiện một vụ nổ ở Zurich, danh sách người thiệt mạng có tên cô.

Đường Tụng nghĩ Mạc Tang đã chết, tuyệt vọng chôn giấu mọi bí mật, từ đó tiếp tục làm Tứ thiếu gia kín kẽ của nhà họ Đường.

Từ khi còn nhỏ, ông nội đã dạy anh, muốn đại sự thành công thì không được phép tơ vương chuyện tình cảm, không đầu đầu vì người khác. Ngoài ra, cần kín kẽ, giữ sự tĩnh lặng giữa huyên náo, ồn ào.

Đường Tụng có thể làm được mọi điều, nhưng từ lúc gặp Mạc Tang, anh đạp đổ tất cả quy tắc đó.

Ai nấy đều hỏi anh, rốt cuộc mẹ đưa trẻ là người như thế nào, song Đường Tụng nửa chữ cũng không nhắc tới. Anh đã tưởng mình thích Vân Kính Dao, cô gái dịu dàng, hiểu lòng người khác và luôn nghe lời. Anh cũng từng gặp rất nhiều thiên kim tiểu thư hoàn hảo tới mức không thể chê vào đâu được. Vậy mà mẹ của con gái anh lại là một gián điệp đánh thuê cướp mướn.

Những năm đó, mỗi lần mất ngủ, Đường Tụng thường nhớ lại mình đã điên đại như thế nào. Cuộc đời anh, chỉ có đêm đó mới thực sự là sống theo ham muốn bản năng.

Số mệnh định đoạt, ranh giới giữa thế sự và kịch chỉ cách nhau một bước chân. Ai mà ngờ được anh còn có thể gặp lại Mạc Tang trong trận mưa tầm

tã đó.

Như tìm lại được điều đã mất. Người phụ nữ khiến anh mất kiểm soát vẫn còn sống... Mạc Tang người đầy máu mà vẫn như một con mèo, luôn giữ sự cảnh giác và không mất đi vẻ mê hoặc.

Trong hoàn cảnh đó, Đường Tụng không thể không kìm nén cảm xúc dâng trào, đưa cô về nhà và bắt đầu lại mọi thứ. Anh cố gắng để Mạc Tang yêu mình, không dám nghĩ đến hậu quả.

Một hồi im lặng đáng sợ.

Mạc Tang đang gồng mình che giấu bản thân nhưng mọi cảm xúc vẫn lộ ra qua giọng nói: “Em không bán con! Đó là con gái em, làm sao em hành động vậy được... Em bị người ta theo dõi rồi gặp tai nạn, lúc tỉnh dậy, bác sĩ bảo con chết từ trong bụng mẹ. Thậm chí K đã... đã cho em xem... đã chết...”

Mạc Tang không thể nói tiếp, dường như bị bủa vây trong hồi ức đáng sợ. Cảm nhận được tâm trạng cô sắp vỡ vụn, Đường Tụng không thể im lặng, “Ừ, anh biết mà, em đừng nghĩ gì nữa. Đường Đường không sao cả, anh đã tìm đưa con về, em đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, được không?”

Mạc Tang vẫn không thể kìm nén, lảm bảm nhắc lại chuyện người ta bảo với cô thai nhi đã chết. Thần kinh cô giống như dây cung bị kéo căng hết mức, sau đó đứt ra vì mấy tờ giấy mà Đường Tụng gửi đến.

Anh chậm chậm gọi tên Mạc Tang, cứ khẽ gọi như thế, cuối cùng cô cũng tỉnh táo hơn.

Anh nói: “Mạc Tang, anh nợ em, em có thể trở lại trả thù bất cứ lúc nào.”

Thời gian trôi thật chậm. Mạc Tang vẫn cố gồng mình để kìm nén tiếng nấc nghẹn, còn Đường Tụng bị giày vò bởi âm thanh đó. Thời gian qua anh không tích cực điều trị dẫn đến bệnh tình chuyển biến xấu, cơn ho dữ dội lại đến, khiến anh gần như nghẹt thở.

Đêm nay trợ lý Minh cũng ở lại công ty, nghe động tĩnh trong phòng chủ tịch, anh ta vội vàng chạy đến gõ cửa nhắc Đường Tụng uống thuốc, tuy nhiên không nghe thấy tiếng phản hồi.

Đường Tụng tựa vào cửa kính, ngồi bất động dưới nền nhà. Anh thấy mọi việc quá tệ hại, cảm giác thất bại chưa từng có dội đến. Anh chẳng còn sức bận tâm đến bất kỳ chuyện gì khác.

Anh nghe thấy tiếng Mạc Tang khóc, cô như tan nát, dùng mọi từ ngữ khó nghe nhất nguyên rửa anh, anh chấp nhận cả. Nhưng anh sợ Mạc Tang nhắc đến những gì cô đã trải qua suốt những năm qua, như vết sẹo bỏng lớn ở chân, như vết thương trên vai giày vò cô năm này qua tháng khác... Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng mỗi lần Mạc Tang nhắc đến, anh đều không thể chịu đựng nổi.

Trên thế gian này chẳng còn gì đau lòng hơn là biết người mình yêu thương phải nếm trải đủ mọi gian truân, mất mát.

Như thể thịt xương trong người vụn vỡ. Có những lúc anh chỉ biết trân trân nhìn sự việc xảy ra mà không có cách nào chịu đựng thay cho người yêu.

Anh từng có cơ hội đưa cô đi sớm hơn nhưng trời xui đất khiến thế nào lại đẩy cô về chỗ cũ, để rồi giờ đây chỉ biết đứng nhìn.

Bốn năm trước anh buộc lòng rời đi, bốn năm sau anh... không dám nói ra.

“Anh lẳng lẳng ra đi, có biết mấy năm đó tôi đã sống thế nào không? Tôi cứ nghĩ K là bố đứa trẻ, hắn bỗng nhiên trở nên kỳ quặc, luôn giày vò tôi, muốn giết tôi, suýt nữa thì khiến tôi chết trong vụ nổ! Tôi cứ ngu ngốc nghĩ rằng đêm đó hắn cứu tôi, tôi tưởng hắn yêu tôi...” Mạc Tang không thể chịu đựng thêm nữa, khóc và kêu gào như một người điên. “Làm sao anh có thể gây ra chuyện đó... Đường Tụng, anh là đồ khốn! Không giữ được con anh biết tôi đau đớn thế nào không, một thời gian dài chẳng thể đứng dậy ra ngoài, lúc nào cũng muốn tự tử... Anh tìm được con tại sao không nói ra sự thật... Bốn năm sau cũng không nói sự thật! Đồ giả dối, khốn nạn! Tôi có cần cảm ơn anh đã cứu tôi không?”

Cô từng mất kiểm soát cảm xúc vài lần, thậm chí lúc ở nhà Đường Tụng, từng kể cho anh rằng cô mất một đứa con. Nhưng anh chỉ ngồi yên nhìn cô rơi lệ.

Mạc Tang không tài nào tưởng tượng nổi Đường Tụng có tính toán sắp đặt, dối lừa cô từ lần gặp gỡ trong mưa, từng bước từng bước bày trò, dụ dỗ cô nhảy xuống. Đường Tụng...

Người đàn ông vẻ ngoài dịu dàng ấm áp đó thực ra là một tên tiểu nhân đê tiện.

Đường Tụng im lặng hồi lâu, cho tới khi Mạc Tang mệt nhoài, tiếng gào khóc yếu dần, anh mới mở lời: “Mạc Tang, về đi em.”

Đối phương trở nên lặng lẽ một cách kỳ lạ, cô cười, “Về để giết anh à?”

“Anh có chết đi, em cũng không phải sống trong cảnh khiếp sợ nữa, anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi, tin anh một lần, được không em?” Đường Tụng nói rất nghiêm túc. “Đã đến nước này, chuyện với anh cả chỉ còn mấy ngày nữa thôi... Sóng gió sắp qua rồi. Sau khi mục đích của ông nội hoàn thành, Đường gia không còn phải chịu sự uy hiếp nào nữa... Mạc Tang, Đường

Đường là đứa trẻ ngoan, cần chăm sóc con đàn hoàng. Dù anh làm sai điều gì, con bé vô tội.”

Mạc Tang hỏi với giọng châm biếm: “Như thế anh đang trăn trối ấy nhỉ?”

Giọng của Đường Tụng yếu ớt nhưng rất trịnh trọng: “Anh yêu em, Mạc Tang, dù em tin hay không tin.”

Đôi phương cười nhạt, “Tình yêu của anh... Tình yêu của anh là cưỡng bức tôi! Đợi tôi sinh con xong thì mang đi mà chẳng nói chẳng rằng, khiến tôi khổ sở vật vã, sống trong sự giày vò vì tưởng con đã chết... Anh coi tôi là con ngọc, lừa tôi làm vợ anh. Đường Tụng, Tứ thiếu gia không gì là không thể, anh đạt được tất cả mục đích rồi đây! Tôi nên quỳ xuống cảm ơn anh yêu tôi... Nếu tôi không đem viên kim cương đi, anh còn định lừa tôi đến bao giờ?”

Đường Tụng chậm rãi nói: “Em về đây đi, rồi giết anh.”

Nếu giết Đường Tụng, Mạc Tang không còn phải đau khổ vì sự giày vò của quá khứ. Như thế là tốt nhất, Đường Tụng yêu cô, không muốn cô phải chịu đựng thêm bất kỳ đau đớn nào nữa.

Mạc Tang vung tay ném mạnh chiếc điện thoại, không đáp lời.

Trời sắp sáng.

Trợ lý Minh liên tục gõ cửa phòng chủ tịch nhưng Đường Tụng không để tâm. Một lúc sau, âm thanh bên ngoài vang lên to hơn: “Thiếu gia, lão gia lo lắng vì anh không về nhà, lão gia bảo tiểu thư Lợi Lợi đến thăm.”

Đường Tụng thở dài, liếc mắt nhìn giờ rồi ném chiếc điện thoại vào một góc, nặng nề chống tay đứng dậy ra mở cửa.

“Anh tư, họ bảo anh sốt mãi không khỏi vì nhiễm trùng phổi, sao anh còn ở công ty mà không tới bệnh viện... Anh?”

Ngải Lợi Lợi lo lắng cho Đường Tụng, tới công ty thăm anh bất kể giờ giấc. Mở cửa vào, cô thấy Đường Tụng trông yếu ớt, nói không ra lời. Sợ anh trai bị biến chứng vì nhiễm trùng, cô vội bật điện, chạy đi lấy thuốc, vừa đi vừa hỏi han trợ lý Minh tình hình thời gian gần đây.

Ngải Lợi Lợi vắng mặt chỉ vắn vện năm phút, lúc quay lại, thấy Đường Tụng sụp người trên sofa. Từ lúc nhớ được sự việc đến giờ, đây là lần đầu cô thấy anh như vậy. Trước đây Đường Tụng luôn là người đàn ông kín kẽ, không bao giờ có sơ hở.

Đường Tụng tóc tai bù xù, đến chiếc áo sơ mi cũng nhăn nhúm khó coi. Anh nhắm nghiền mắt, mặt mũi tựa vào thành ghế. Mỗi lần cơn ho đến Đường Tụng đều vô cùng khó chịu, anh chau mày, với chiếc ly nước rót vào cổ họng.

Lợi Lợi sợ đến mức đứng trân trân, thậm chí cô không biết Đường Tụng có còn tỉnh táo.

Hóa ra Đường Tụng cũng... tự hủy hoại bản thân.

Ngải Lợi Lợi sửng người mất vài phút. Chỉ số thông minh hơn người cũng không giúp cô tìm ra cách xử lý trong tình huống này. Mọi người trên thế giới đều có thể ngã gục nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có lúc Đường Tụng không đứng vững. May mà anh còn biết chuyện gì đang xảy ra, bất giác đưa tay trái che mắt, đầu ngửa ra, tựa lên ghế sofa. Cơn ho dữ dội khiến tiếng anh nói không rõ ràng: “Tắt điện đi.”

“Anh, uống thuốc đi đã, anh đừng như thế...” Ngải Lợi Lợi luống cuống ngồi xuống cạnh Đường Tụng, cầm cốc nước mà không biết phải khuyên

anh như thế nào. Đường Tụng ho một hồi, mở mắt ra nhìn cô em gái, bảo: “Anh không sao cả, em tắt điện đi đã.”

Ngải Lợi Lợi làm theo ý Đường Tụng. Trong bóng tối, có vẻ anh dễ chịu hơn, ngồi thẳng người uống thuốc. Tay trái Đường Tụng không cử động được, Ngải Lợi Lợi lại gần giúp, khi cầm khăn lau nước rớt trên tay anh, vừa đụng vào ngón tay cô đã nhận ra anh lại lên cơn sốt.

Ban nãy trợ lý Minh nói Đường Tụng bị như vậy cũng không được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, thi thoảng lại sốt cao, nếu cứ mãi như vậy, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Càng nghĩ, Ngải Lợi Lợi càng sợ hãi. Cô nhìn Đường Tụng trong căn phòng tối, kéo ống tay áo anh, bỗng cất lời, giọng nhỏ và run rẩy: “Anh... Chị ấy sẽ trở lại, nhất định sẽ trở lại, anh đừng quá đau lòng, em sẽ tìm chị ấy giúp anh, em có thể tìm ra địa chỉ, số điện thoại của chị ấy...”

Đường Tụng thở dài, tay trái nắm tay Ngải Lợi Lợi, vỗ về cô.

Lợi Lợi vẫn còn nhỏ. Cho dù bình thường thông minh sắc sảo đến thế nào, rốt cuộc cô cũng chưa tới hai mươi tuổi. Cô là em gái duy nhất của anh, từ nhỏ đã ngưỡng mộ anh.

Nhưng giờ đây anh thâm trầm khôn khéo thế này.

Đường Tụng cười chua chát, an ủi em gái: “Đừng sợ, anh không sao cả.”

Ngải Lợi Lợi lắc đầu, giọng có chút tâm tức: “Anh chẳng biết là lúc này anh thâm trầm khủng khiếp thế nào đâu.”

Đường Tụng không nói thêm gì, sau đó bỗng buông một câu: “Lợi Lợi, em thấy anh là người thế nào?”

“Anh là người mà em yêu nhất.” Ngải Lợi Lợi trả lời mà chẳng cần suy nghĩ.

Đường Tụng cười, dường như không ngờ đáp án của cô bé đơn giản và thẳng thừng như vậy. Anh từ từ giải thích cho cô: “Lợi Lợi, em yêu anh và anh yêu Mạc Tang hoàn toàn không giống nhau. Anh là người thân của em, giống như chúng ta đều yêu ông nội.”

Ngải Lợi Lợi ngồi lên sofa với Đường Tụng, nắm lấy tay anh: “Em biết, nhưng em muốn anh hiểu một điều, anh là người như thế nào không quan trọng, quan trọng ở chỗ, anh là anh trai em, anh cần làm gì em cũng giúp anh.”

Đường Tụng không nói gì, bất giác cảm thấy có lẽ lâu nay, người không hiểu chính là anh.

Trong bóng tối, Ngải Lợi Lợi ghé sát Đường Tụng, tựa lên vai anh như khi còn thơ bé. Cô nhỏ nhẹ: “Em biết anh không vui, nhưng từ trước đến nay anh chưa hề oán trách điều gì. Ông nội bảo, ông khiến anh phải chịu thiệt thòi, nếu không phải vì nhà xảy ra chuyện thì anh không phải gánh gồng như thế này... Nếu ông không ép anh chịu trách nhiệm nhiều đến vậy, anh có thể được làm điều mình muốn. Anh thích đọc sách, thích du lịch... Nhưng bây giờ anh chỉ có thể nghĩ đến chuyện phục thù.”

Đường Tụng không tiếp lời, tay trái khẽ chạm vào cô.

Ngải Lợi Lợi tiếp tục nói: “Em biết anh đang ngờ vực cái gì, anh ngờ vực chính bản thân anh.” Cô nhẹ nhàng vỗ vào người Đường Tụng, như cách mà hồi nhỏ anh dỗ dành mình. “Em chỉ muốn hỏi anh một câu, nếu bây giờ ông nội bảo anh có thể sống cuộc đời mà mình mong muốn, không cần bận tâm đến sự đấu đá trong nhà, anh có bằng lòng không?”

Đường Tụng lắc đầu, trả lời chắc nịch: “Không được, anh cần bảo vệ mái nhà này, cần có trách nhiệm với gia tộc của mình, che chở cho người thân. Nếu không anh chẳng khác gì Đường Diệp.”

Ngải Lợi Lợi cười, ngẩng đầu nhìn anh, bảo: “Thế thì tại sao anh lại ngờ vực bản thân nhỉ, anh luôn biết mình nên làm điều gì. Ông bảo, làm người khó nhất là dám gánh chịu trách nhiệm, một mình anh dám đối diện với ân oán suốt hai mươi năm qua, anh còn sợ gì chứ?”

Đường Tụng nhìn Ngải Lợi Lợi, không ngờ cô bé luôn được cả gia đình bảo bọc đã lớn đến thế. Anh véo má cô, thở dài bảo: “Đến lượt cô giáo huấn anh rồi cơ đấy.”

Cuối cùng Ngải Lợi Lợi cũng khiến Đường Tụng xuôi tai, khuyên được anh đi ngủ một lát. Sau đó, cô gọi điện dặn dò bác sĩ đến vào sáng sớm.

Trợ lý Minh vào phòng xem tình hình, anh ta vốn lo lắng tiểu thư Lợi Lợi đến chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa, nhưng không ngờ cô ấy lại khuyên được Đường Tụng. Anh ta thở phào, giúp cô sắp xếp công việc.

“Anh yên tâm, em vừa nhận được tin báo, cảnh sát đã nắm trong tay chứng cứ anh cả buôn lậu.” Ngải Lợi Lợi rót cho Đường Tụng chút nước, kiểm tra thân nhiệt anh, may là không đến nổi sốt cao. “Hôm nay hoặc ngày mai anh ta sẽ bị bắt.”

“Ừ, trời sáng thì sai người đưa ông nội tới nhà anh, mọi thứ đã sắp đặt xong xuôi, người của Đường Diệp không thể đột nhập.”

Ngải Lợi Lợi đồng ý, chuẩn bị ra ngoài thì Đường Tụng bỗng mở mắt, nhìn cô nói: “Anh không sao, bảo ông không phải lo lắng. Với nữa... từ trước đến nay anh không hề trách ông, ai cũng có sự lựa chọn của mình, anh không hối hận về những gì mình đã lựa chọn.”

Ngải Lợi Lợi gật đầu, phì cười khi chợt nhớ ra điều gì, quay người lại: “Thực ra ông nội cũng có vài lời nhắc anh. Em định không nói vì sợ anh kích động, nhưng mà... không sao.” Lợi Lợi bắt chước phong thái lão gia ngồi trên ghế, giơ tay rất ra dáng, “Anh tư của con ấy à, nhạy cảm quá, cứ nghĩ ngợi quá nhiều. Hai đứa nó đã có con lớn thế rồi mà còn nhiều chuyện phức tạp. Lần trước tới đây là ta đã nhìn ra rõ sự việc, muốn giúp nó, vậy mà lại làm nó thêm lo lắng.”

Nói xong, Ngải Lợi Lợi lè lưỡi, sợ anh trai ngồi dậy cốc đầu, vội chạy ra ngoài.

Căn phòng chỉ còn lại một mình Đường Tụng.

Tay trái anh lần tìm di động, ấn nút gọi nhanh. Chẳng mấy chốc, tiếng trẻ con phụng phịu vang lên, có vẻ cô nhóc vừa bị gọi dậy, giọng còn ngái ngủ: “...Sao bố không về nhà?”

Đường Tụng mỉm cười, nói nhỏ nhẹ: “Đạo này bố bận lắm, con phải nghe lời, không được làm cù nội tức giận, mấy ngày này cũng không được chạy lung tung, chỉ ngoan ngoãn ở nhà thôi nhé.”

“Tại sao không được ra ngoài chứ... Chú Lục còn bảo đợi con về thì sẽ đưa đi xem gấu trúc. Bố, bố thấy gấu trúc chưa... mềm mềm mà mập mập ý!”

Cô con gái bé bỏng phụng phịu làm nũng, anh dỗ dành một lúc, sau đó ghé sát điện thoại hơn, dịu dàng nói: “Đường Đường, bố có chuyện này phải làm phiền con, con đồng ý với bố nhé, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng trách mẹ, mẹ rất yêu con.”

Có vẻ như cô nhóc chóng mặt vì lời nói vòng vèo của Đường Tụng, chỉ âm ừ nghĩ một lúc, sau đó buồn buồn hỏi anh: “Nhưng mà... mẹ đang ở đâu?”

Đường Tụng nghe lòng nhói lên, đau khổ đến mức không biết phải giải thích với thiên thần bé nhỏ của mình ra sao.

Anh không mở lời được, lắng nghe tiếng thở đều đều của con gái. Hồi đó anh cũng còn trẻ, chưa có thời gian suy nghĩ nên làm bố như thế nào thì cô bé đã ra đời. Anh tưởng mình đã cố gắng đủ để Đường Đường lớn lên mạnh mẽ, nhưng từ khi Mạc Tang xuất hiện, mọi thứ thay đổi rất kỳ diệu, sự gắn kết giữa những người có cùng huyết thống không qua mắt được ai.

Đường Tụng bảo với con gái: “Đường Đường, cô ấy là mẹ của con.”

Câu nói không đầu không cuối, vậy mà chưa cần giải thích, Đường Đường đã hiểu. Cô bé cười khúc khích, đặc ý bảo bố: “Con biết từ lâu rồi.”

Đường Tụng khẽ hôn vào màn hình, “Ngoan nhé, con yêu, con ngủ thêm đi, khi thức dậy sẽ thấy mẹ đã về.”

Khả năng hiểu vấn đề của trẻ nhỏ còn chậm, sự chú ý của Đường Đường nhanh chóng chuyển sang một chủ đề khác. Cô bé còn định nói gì nhưng Đường Tụng quyết định tắt cuộc gọi, nằm trên sofa, đưa cánh tay che mắt.

Có thể đối với gia tộc, con gái, thậm chí với cả người tình trước đây, Đường Tụng là một người ưu tú. Nhưng với Mạc Tang, anh là một kẻ đốn mạt.

Đường Tụng cười nhạt, vẫn giữ tư thế che mắt, lý trí nhắc nhở anh cần nghỉ ngơi một lúc.

Sau cửa kính sát nền, trời yên bề lặng. Ở phía xa hơn là cả một vùng biển đen đặc, dường như trời sẽ chẳng bao giờ sáng lên.

Không biết bao lâu sau, Đường Tụng chịu tác dụng phụ của thuốc hạ sốt, ngủ thiếp đi.

Hai ngày sau, đại công tử nhà họ Đường bị triệu tập lấy lời khai vì dính líu tới nhiều khoản tiền phi pháp ở nước ngoài. Do gia tộc họ Đường thuộc dạng dòng dõi, thông tin được giữ kín, cánh truyền thông không hề hay biết.

Trong nhà họ Đường, người trên kẻ dưới căng thẳng lo lắng, duy chỉ có người thừa kế Đường Tụng cáo ốm, các bác sĩ tư ngày ngày bận rộn chạy ra chạy vào, tuyệt đối không đáp lại sự thăm dò, hỏi han từ bất kỳ phía nào.

Lão gia nhà họ Đường cũng không xuất đầu lộ diện, chẳng ai nghe ngóng được tin tức gì.

Đường Tụng vừa được truyền dịch, hôm nay tâm trạng khá tốt. Sau khi trả lời một vài cuộc gọi, anh đứng bên bàn làm việc luyện viết chữ. Anh đứng đó nhìn một lúc lâu, từng nét chữ đều ghi nhớ trong đầu nhưng tay phải không thể nhắc được cây bút.

Đây là thói quen từ nhỏ của Đường Tụng, lòng như lửa đốt nhưng luôn biết làm thế nào để trông như không có chuyện gì.

Một lúc sau, bên ngoài vang lên tiếng bước chân gấp gáp, trợ lý Minh không kịp gõ cửa, lao vào cất tiếng gọi: “Thiếu gia!”

Đường Tụng đặt cây bút xuống, nét mặt điềm tĩnh, “Có chuyện gì thế?”

“Lục thiếu gia gặp chuyện rồi.”

Ánh mắt Đường Tụng thoáng trầm xuống, anh đứng dậy, chuẩn bị thay áo khoác, “Kẻ nào làm?”

“Đại thiếu gia từng dẫn người tới uy hiếp Lục thiếu gia nhưng không thành công. Mấy tiếng đồng hồ trước, Lục thiếu gia phát hiện mình bị theo dõi. Người của chúng ta cùng anh ấy lái xe vượt núi nhưng xảy ra xung đột ngay trên đó. Xe của Lục thiếu gia lao xuống đường... cảnh sát đã có mặt tại hiện trường. Tạm thời mới chỉ tìm được tiểu thư Daisy...”

Bàn tay phải của Đường Tụng cử động mạnh, nỗi đau đón đến tận tim gan khiến anh tỉnh táo hơn lúc nào hết. Anh không thể đợi thêm được nữa, kẻ bệnh hoạn táng tận lương tâm đó đã bắt đầu kéo tất cả mọi người xuống vực.

Đường Tụng mặc xong áo khoác, quay về phía trợ lý Minh nói rõ từng câu từng chữ: “Gọi điện cho anh cả tôi, khu đỗ xe Kính Sơn, bảo anh ta tới đó.”

Kính Sơn là nơi Tam thiếu gia bị hại đến chết thảm. Hồi đó Đường Tụng biết rõ chân tướng nhưng vì phải bảo vệ cả gia tộc nên đành ngụy tạo thành một vụ tự tử. Anh đã đẩy thi thể của người anh ruột từ tầng bảy xuống.

Sau chuyện đó, Đường Tụng đau đớn đến mức tự nhốt mình trong nhà rất lâu.

Chẳng ai biết anh đã làm thế nào để không gục gã.

Ván cờ đến nước cuối cùng. Đường Tụng muốn giải quyết sòng phẳng từ đầu đến cuối.

Kính Sơn nằm ở hướng tây bắc của Diệp Thành, thuộc vùng lân cận ngoại ô, phong cảnh trên núi rất đẹp. Trước đây một vài cơ quan, nhà riêng được xây dựng dưới chân núi, nhưng năm đó xảy ra mưa lớn dẫn đến lở đất, từ đó các dự án khai thác đều bị gác lại.

Một tòa nhà cao tầng được xây sát núi, trong quy hoạch gọi là khu đỗ xe Kính Sơn. Nó vốn được xây dựng để phục vụ trung tâm chưa hoàn thành, nhà để xe cũng bị bỏ không.

Ô tô của Đường Tụng và thuộc hạ lần lượt đỗ ở cửa vào. Trong thành phố, chẳng có mấy nhà để xe cao tầng như thế này. Từ đó nhìn ra xa, dòng xe nối đuôi nhau chạy ngoằn ngoèo, đoạn đường này rất dễ xảy ra tai nạn.

Bức tường xi măng màu xám chưa hề được trang trí, vật liệu xây dựng bị chất đống trong góc, trở thành nơi trú ngụ của chuột và các loài vật khác.

Đường Tụng liếc vào trong, anh ghét nơi này.

Trợ lý Minh luôn giữ liên lạc với người ở hiện trường xảy ra tai nạn trên núi. Anh ta cầm điện thoại, hạ thấp giọng khi truyền đạt với Đường Tụng: “Vẫn chưa tìm thấy tung tích của Lục thiếu gia. Đại thiếu gia bán tin tức của họ cho người của K. Lúc đó tổng cộng có ba chiếc xe vượt núi và đều bị lật xuống khi giao tranh, tổn hại nghiêm trọng. Tiểu thư Daisy thoát ra khỏi xe... một mình cô ấy loạng choạng trên đường quốc lộ...”

Đường Tụng lặng lẽ ngồi nghe, chợt giật lấy chiếc điện thoại từ tay trợ lý Minh, nói lớn: “Tìm cho ra Lục Viễn Kha!”

“Thiếu gia bình tĩnh một chút, tình huống nghiêm trọng hơn anh nghĩ. Vì muốn giết tiểu thư Daisy diệt khẩu, lần này K cử toàn bộ sát thủ chuyên nghiệp tới... Bên dưới kia lại là biển... Hiện tại đã xác định có sáu người

chết.” Trợ lý Minh cố tìm lời nói giảm nói tránh với Đường Tụng, giọng hơn run. “Thiếu gia cần chuẩn bị sẵn tâm lý.”

“Lục soát trên núi, không cần biết các anh dùng cách nào, nhất định phải tìm cho ra Lục Viễn Kha! Nếu không tìm thấy... thì không cần quay về đây.” Tay trái Đường Tụng nắm chặt chiếc điện thoại, vẻ mặt nặng nề. Rồi anh chợt quay sang trợ lý Minh bảo: “Còn anh nữa, chuyện của Lục Viễn Kha tôi giao cho anh toàn quyền xử lý, tôi dặn nhất định phải đảm bảo họ an toàn rời khỏi Diệp Thành. Bây giờ anh báo cho tôi kết quả thế này đây?”

Trợ lý Minh tắt cuộc gọi, rút khẩu súng từ sau lưng đặt lên tay Đường Tụng. Đường Tụng kiểm tra đạn, chậm rãi nói: “Anh biết rõ là tôi không nổ súng.”

“Không, lần này là Lục thiếu gia, bạn của anh... Tôi đã sơ suất.”

Làm sai thì phải trả giá.

Tay trái Đường Tụng cầm khẩu súng, chĩa vào trán trợ lý Minh. Trong xe còn có hai người, thuộc hạ của trợ lý Minh ngồi ở ghế phụ, cậu ta sợ hãi quay đầu run rẩy xin tha, trợ lý Minh bảo anh ta im mồm.

Ngón tay Đường Tụng cử động, đạn đã lên nòng. Âm thanh rất nhỏ nhưng khiến người trong xe cuống lên, “Tứ thiếu gia!”

Mũi súng vẫn chĩa vào đầu trợ lý Minh, Đường Tụng từ từ nói: “Nghe đây, cậu theo tôi bao nhiêu năm qua, tôi không dùng người mình nghi ngờ mà đã chọn ai thì không nghi ngờ người đó. Tôi không giết cậu.” Mũi súng bỗng đi chệch, mồ hôi dần ứa ra từ trán trợ lý Minh. Đường Tụng di khẩu súng xuống, đặt vào lòng bàn tay trợ lý, sau đó tiếp lời: “Không chỉ Lục Viễn Kha... Hôm nay, tôi giao cả hậu sự của mình vào tay cậu. Đây là cơ hội cuối cùng.”

Khóe mắt trợ lý Minh, hơi đỏ, anh ta trịnh trọng gật đầu.

Một loạt tiếng phanh gấp vang lên từ chân núi, Đại thiếu gia đã tới nơi.

Chuông điện thoại của Đường Tụng vang lên, giọng Đường Diệp lúc nào cũng sắc lạnh như đao cứa qua tảng băng: “Tứ đệ, cậu với tôi đều bận, bao năm qua chẳng có cơ hội đi dạo với nhau, hôm nay có hứng thú không?”

Đường Tụng vô cùng nhẫn nại, cười bảo: “Được, anh cả đã nói vậy, nhất định phải giữ thể diện cho anh chứ.”

“Chỉ hai chúng ta thôi.”

Đường Tụng đồng ý, tay phải anh gần như không còn cảm giác, vậy mà vẫn kiên quyết xuống xe một mình.

Anh và Đường Diệp bước lên làn đường, đi về hướng nhà để xe, nhìn bên ngoài quả thật chỉ như đang đi dạo bình thường. Đường Diệp nghiêng đầu nhìn anh, giọng vẫn thản nhiên: “Hồi nhỏ chú lắm lì ít nói nhưng ông nội thích chú nhất.”

Lục Viễn Kha sống chết thế nào còn chưa rõ, Đường Tụng không thanh thoi mà ôn chuyện cũ với Đường Diệp, vì thế đi thẳng vào vấn đề: “Anh cả hẳn là rất ngạc nhiên phải không, đề phòng bao nhiêu năm cuối cùng bị tôi đảo lộn.”

Không khí trên núi luôn trong lành, chỉ có điều lúc này chẳng phải lúc để thưởng thức.

“Tôi từng nghi ngờ chú nhưng mà nói thật, tôi chẳng coi chú là mối đe dọa. Vất tay lên trán mà nghĩ, chú chẳng đấu với tôi vì quyền lực và tài sản. Nếu chỉ đấu vì những thứ đó, chú không thắng nổi tôi.”

Đường Tụng không phản bác, chỉ lắc đầu, coi như chẳng bận tâm.

Hai người sắp bước lên tới tầng cao nhất, Đường Diệp khoanh tay đứng ở bậc thang cao hơn, vẫn với thói quen tỏ vẻ bề trên, hấn bảo em trai mình: “Mày tưởng thế là có trách nhiệm à? Ấu trĩ! Cái gia tộc thối nát này cần dẹp bỏ từ lâu rồi, từ ông già đó tới cha mẹ mày, kẻ nào cũng có bộ mặt giả tạo, miệng nói như thánh nhân! Bọn họ hại chết mẹ tao vì muốn giữ cái danh hão của mình... Thế mà không sợ báo ứng!”

Khẩu khí của Đường Diệp dần trở nên mất kiểm soát, hấn đang giận dữ.

Đường Tụng vừa bước lên, bụi bặm khiến anh khó thở, ho vài tiếng song cô kìm lại, chậm rãi nói: “Cái chết của dì Thanh không liên quan đến ông nội, hồi đó đã điều tra rõ nhưng anh không chịu tin. Tự tay mẹ tôi đón anh về, coi anh như con cả, nuôi nấng khôn lớn... Chẳng ai trong nhà này có lỗi với anh.” Đường Tụng nhìn thẳng vào mắt Đường Diệp, kể ra từng vụ việc: “Anh hai, anh ba, Lục Viễn Kha. Anh đã gây ra quá nhiều tội lỗi rồi.”

Vừa dứt lời, nhà để xe lơ mờ tối bỗng xuất hiện tia hồng ngoại của súng bắn tia, nhắm chuẩn người Đường Diệp.

Đường Tụng đứng đó hơi khó chịu, có lẽ vì ở đây không sạch sẽ. Anh vuốt lông mày, nói với giọng chẳng mấy chân thành: “Xin lỗi, em chẳng chuẩn bị lễ từ biệt... Anh cả tự chọn đi, từ đây nhảy xuống kia hoặc là để họ bắn.”

Người đàn ông bị đe dọa vẫn lạnh băng, nhếch mép cười. Hấn lùi lại vài bước, sau lưng bỗng phát ra ánh sáng đèn xe hơi.

Theo đó, Đường Tụng nhìn rõ xung quanh, một chiếc xe màu đen đỗ trong góc.

Đường Diệp nói với giọng tiếc nuối: “Mày muốn chịu trách nhiệm với cái nhà họ Đường này, bị thương mà dám một mình lên đây. Nhưng mà đã nghĩ đến điều này chưa, mày chết đi, ai chịu trách nhiệm với cô ta?”

Mặt Đường Tụng biến sắc, bất chợt hiểu ra, anh nên sớm nghĩ tới điều này.

Nhưng đã quá muộn.

Cửa xe mở ra, hai người bước xuống. Cô gái không bị uy hiếp như anh nghĩ.

Anh lại nhìn thấy cô.

Mái tóc đỏ trầm như một lời nguyên đeo bám, ở Zurich, ở Diệp Thành, trong đêm dài ở khắp nơi trên thế giới.

Đường Tụng nhìn cô, không thể giữ được sự bình thản. Anh nghiêng đầu vì cơn ho dữ dội, một hồi không thể nói được gì.

Sự im lặng chết chóc, bốn mắt nhìn nhau, Đường Tụng khó nhọc cất tiếng: “Mạc Tang...”

Chương 26: Thực ra anh không nữ

Đại thiếu gia nhà họ Đường làm việc tàn độc bao năm qua, trận đấu cuối cùng với Đường Tụng chắc chắn đã được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Đường Diệp lùi sang một bên thưởng thức màn kịch hấp dẫn. Bước xuống cùng Mạc Tang còn có người đàn ông đội mũ che khuất nửa gương mặt, chắc chắn là K.

Mạc Tang đi lên vài bước, xung quanh chẳng ai uy hiếp cô. Cô nhìn Đường Tụng nói: “Bảo người của anh lui đi.”

Đường Tụng định căn dặn thuộc hạ qua tai nghe, có tiếng ngăn cản anh phát ra rất rõ ràng. Anh nhìn Mạc Tang trong giây lát, sau đó vẫn quyết định bảo thuộc hạ làm như cô nói.

Mọi điểm ngắm bắn đều biến mất.

K đứng một bên cười lớn, đặc ý nói với Đường Diệp: “Tôi sớm bảo rồi, anh giúp tôi tìm ra Mạc Tang, chúng ta chắc chắn sẽ giải quyết được mọi vấn đề.”

Nói rồi, K rút khẩu súng bắt ly thân của Mạc Tang đặt xuống nền, sau đó tựa vào cửa xe, châm xì gà, ngẩng đầu nhắc nhở: “Nghe này cưng, hãy nghĩ xem trước đây tên khốn này đã làm gì em, giết hấn đi!”

Đường Diệp luôn giữ vẻ mặt vô cảm, lúc này bỗng cử động, tay phải lẳng lặng đưa về phía eo.

Mạc Tang liếc thấy động tác của hấn, nhanh chóng cúi lưng nhặt khẩu súng rồi không hề do dự, nhằm thẳng Đường Diệp nổ súng.

Đường Diệp không hề phòng bị người phụ nữ đáng lẽ rất căm hận Đường Tụng, hấn gầm lên một tiếng, máu tuôn ra từ cánh tay phải, buộc phải lùi ra sau.

Mạc Tang nhìn hấn, thẳng thừng cảnh cáo: “Không đến lượt mày ra tay!”

K càng cười to hơn, nhả ra một hơi khói rồi vỗ tay, “Hay lắm!”

Mạc Tang cầm khẩu súng khảm đá, bước lên trước. Đường Tụng nhìn cô, nói nhẹ: “Cuối cùng em cũng về.”

“Tôi từng bảo với anh, nếu tôi là mẹ của Đường Đường, nhất định sẽ giết anh.”

“Anh biết.”

Đường Tụng bất ngờ ném tai nghe, cắt đứt mối liên hệ duy nhất với bên ngoài, chẳng còn ai có thể đến cứu. Anh đứng đó nhìn cô, nói giọng cảm thán: “Anh luôn đợi ngày này.”

Mạc Tang không bộc lộ cảm xúc, không muốn giận giữ gào lên như một kẻ điên. Cô ép bản thân làm ra vẻ điềm tĩnh như anh trước đây, nhưng vừa giờ súng lên, nước mắt đã nhạt nhòa.

Dường như Đường Tụng không ngờ Mạc Tang khóc, ánh mắt anh bối rối, muốn nói điều gì nhưng hoàn toàn bị nước mắt của cô làm cho câm nín. Anh đứng lặng, cho tới khi Mạc Tang chĩa súng vào người mới như trút được gánh nặng, thở dài bảo: “Em đừng khóc.”

Mạc Tang nghẹn ngào, nổi hận, nổi ê chề cố quên giờ bị vạch trần. Cô như một kẻ chấp chới giữa dòng nước, cái chết tức thì cũng là niềm mong ước xa xỉ. Cô cầm súng, ép Đường Tụng từng bước lùi về phía sau, răng cắn vào môi tới chảy máu. Ngay sau đó, cô bất ngờ vung tay tát anh, “Đừng có nhìn tôi với vẻ thương xót như thế! Đồ khôn, anh là kẻ cường hiếp!”

Đường Tụng để mặc cho cô đánh, mấp máy môi vài lần định nói gì. Toàn thân Mạc Tang run lên, bảo anh im miệng: “Anh muốn nói gì? Nói rằng anh tình nguyện chết dưới tay tôi hả? Rằng anh không oán hận hả? Đừng nằm mơ nữa!”

Đường Tụng lắc đầu, “Không... Thực ra anh không muốn chết.”

Mạc Tang bỗng sống người.

Người đàn ông dối lừa cô, khiến cô yêu rồi hận, giờ đây mở lời nói về điểm yếu duy nhất của cuộc đời: “Mạc Tang, anh sẽ không nói dối em bất kỳ điều gì nữa, thật sự anh không muốn chết, anh không nữa... Anh còn Đường Đường, còn em.”

Những giọt nước mắt khó khăn lắm mới nén được vào trong, giờ lại dâng trào. Mạc Tang như vỡ vụn, ném khẩu súng đi. Cô không kiểm soát được cảm xúc, giờ tay đánh Đường Tụng.

“Dựa vào cái gì... Chẳng phải anh không sợ gì sao! Dựa vào cái gì mà sợ chết!” Mạc Tang gần như tuyệt vọng, hóa ra lúc này cô vẫn không thể thoát khỏi Đường Tụng. Cô vung tay tát anh thật mạnh, “Anh có tư cách gì mà sợ chết!”

Cô tưởng Đường Tụng sẽ giả vờ tỏ ra ân hận hoặc làm cách nào đó cho cô cảm động. Nhưng Đường Tụng không giải thích gì, chỉ thẳng thắn thừa nhận thực ra anh không muốn chết.

Tất cả cảm xúc dường như đều đến cùng lúc, đan xen vào nhau.

Tại sao Đường Tụng luôn tìm thấy điểm yếu nhất nơi cô. Anh như màn sương mù dày đặc trên đường trốn chạy, cô chưa thể nhìn xuyên thấu mà đã bị cuốn vào.

Tiếng bước chân từ tầng dưới vang lên mỗi lúc một gần. Có người vào khu để xe, bắt đầu tìm kiếm từng tầng một.

Đường Tụng đã ném chiếc tai nghe của mình, không liên lạc với bên ngoài. Vì vậy những kẻ đang lên chắc hẳn liên quan tới đại thiếu gia Đường Diệp.

Cả bốn người đều dừng động tác, không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng. Đường Diệp hắng một tiếng, ôm vết thương đứng dậy. Một khi người của hắn lên đến nơi, ưu thế tuyệt đối sẽ thuộc về hắn. Thế cục lúc đó sẽ bị phá vỡ.

Không ra tay trước đồng nghĩa với tự nộp mạng.

Đường Tụng liếc nhìn Đường Diệp, kéo Mạc Tang ra sau lưng một cách vô thức.

K lầm rầm chửi rủa, bất ngờ mím môi quay về phía Đường Diệp. Hắn thậm chí chưa kịp mở lời đã bị đối tác mà hắn đưa đến bắn trúng ngực.

Biến cố xảy ra trong chớp mắt, chẳng ai nhanh hơn được đạn. Đường Diệp đổ xuống nền, máu sộc ra từ miệng, không biết là sống hay chết.

“K! Anh... Anh giết hắn?” Mạc Tang kinh hãi nhìn K quay ra phản bội đồng minh. Giết người không phải trò chơi của trẻ con, K điên rồi.

K bước về phía hai người, vừa đi vừa nói: “Tay chân của hắn sắp đến nơi, không ra tay trước thì người chết là ta!”

Tình thế thay đổi quá nhanh, tầng cao nhất của nhà để xe chỉ còn lại ba người.

K chĩa súng vào Đường Tụng nhưng mắt lại nhìn Mạc Tang đốc thúc: “Cung à, không còn thời gian nữa đâu, nếu em không ra tay nỏ thì để anh giết hắn hộ em.”

“Không... K!” Mạc Tang nhận ra mọi thứ đều hỗn độn, tình thế hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát. Đường Tụng bị thương, thậm chí anh lên đây mà không mang theo vũ khí... Anh...

Anh không thể chết.

Hành động của Mạc Tang đến trước cả lý trí, ngay lập tức, cô đẩy tay Đường Tụng, vọt lên trước, dùng thân mình chặn mũi súng của K.

Giọng Đường Tụng vang lên phía sau nhưng cô không dám quay đầu. Cô nhìn K, hạ thấp giọng thương lượng với hắn: “Anh chỉ cần tôi thôi mà, tôi đi theo anh... Đường Tụng bị thương rồi, không thể uy hiếp được anh! Chỉ cần anh tha cho Đường Tụng, tôi sẽ theo anh về, không rời bỏ anh nữa!”

Cô nói rất nhanh, tim đập thình thịch. Chỉ cần K cử động ngón tay, đạn sẽ xuyên qua cô.

K nhìn Mạc Tang với ánh mắt kinh ngạc, rõ ràng Mạc Tang đã biết mọi việc, biết trước đây Đường Tụng đã làm gì cô. Nhưng cuối cùng, cô vẫn vì người đàn ông này mà bất chấp tính mạng.

Cánh tay K cứng đờ, hắn mấy lần muốn bóp cò nhưng không thể, cuối cùng bỗng lùi ra sau.

Hắn chỉ vào Mạc Tang, lùi từng bước một, gần như phát điên, “Cô làm vậy là thế nào? Vì hắn ta ư? Mạc Tang... Con mèo của anh, em có nhớ em nói gì năm mười tám tuổi không! Em nói em yêu anh! Cả cuộc đời này em chỉ được yêu anh! Có hiểu không hả?”

Người từ dưới ập tới, không phải thuộc hạ của Đường Diệp.

Trợ lý Minh đứng trước, K đã giơ súng lên, trợ lý Minh thấy nguy hiểm, kêu lên nhắc nhở Đường Tụng: “Thiếu gia!”

K tự biết không còn đường thoát, điên cuồng muốn kéo tất cả xuống địa ngục. Hắn gào lên, cười điên dại, chân lùi ra sau: “Light of my life, fire of my loins. My sin, my soul... Em là của anh, em vĩnh viễn là của anh!” Mũi súng trong tay K chĩa về phía Mạc Tang, có chết hắn cũng không muốn buông tha cô.

Đây là nhà để xe bỏ hoang, không hề có vật gì che chắn. Một khi súng nổ thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Động tác của người đàn ông phía sau rất nhanh, Mạc Tang bị anh ghì vào người, quay ra đằng sau.

Cô không thể nhìn thấy gì nữa, áp mặt vào ngực Đường Tụng. Chát lỏng nóng hổi trào ra, đầu óc cô trống rỗng, thậm chí không dám nghĩ rốt cuộc đó là nước mắt của cô... hay là máu của Đường Tụng.

Những âm thanh chát chúa, hỗn loạn hòa vào nhau.

Mạc Tang bỗng nhớ lại hôm đó, ngày sinh nhật Đường Tụng hai mươi tám tuổi. Anh đưa cô đi ăn, hai người tới nhà hàng ở tháp đồng hồ cũ.

Hôm đó cũng xảy ra chuyện.

Giữa súng đạn dồn dập, Đường Tụng khẳng khái làm theo ý mình, luôn che chở cho cô. Kỳ thực lúc đó Mạc Tang chẳng hề sợ hãi, bởi cô từng trông thấy vô số hình ảnh khủng khiếp.

Cô chẳng phải hình mẫu phụ nữ tốt đẹp, nào đến mức yếu đuối như vậy.

Chỉ là Đường Tụng đối xử tốt với cô, theo cách mà anh cho là đúng.

Đó là điều đẹp đẽ mà cô có được trong kiếp này, một tình yêu sâu nặng.

Nghe thấy tiếng súng, chút ký trí cuối cùng của Mạc Tang hoàn toàn vỡ vụn. Cô ôm ghì Đường Tụng, hòng khô rất chẳng thể nói được gì. Không biết trong hai người ai sụp đổ trước, cuối cùng, Mạc Tang ôm anh ngã xuống, không nhìn thấy gì cũng không nghe thấy gì nữa.

Cô chìm trong mối âu lo, không dám nhìn phía sau Đường Tụng. Nếu K nổ súng... Ở đây không có vật gì che chắn, anh tự lấy thân mình làm vật chắn cho cô.

Mạc Tang không thể tưởng tượng hậu quả, dốc chút hơi sức cuối cùng đè lên người Đường Tụng, hôn lên môi anh. Răng cô va vào nhau, chẳng thể phát âm, đành nhọc nhằn mấp máy môi: “Đường Tụng, tên khốn này... anh không được chết.”

Anh không được chết, anh còn có Đường Đường, còn có em.

Không biết qua bao lâu sau, có người đi đến dìu cô.

Mạc Tang đẩy đôi phương, không muốn buông Đường Tụng, cũng không chịu để bất kỳ ai lại gần. Xung quanh rất nhiều người đi đi lại lại, riêng cô ôm lấy anh nằm dưới sàn, lặp đi lặp lại những câu đó.

Trợ lý Minh cất súng, nói khẽ: “Thiếu phu nhân...”

Cô như sợ hãi hơn, càng ôm chặt người nằm dưới nền, giọng khàn đặc, lảm bảm: “Em biết anh rất tốt với em, em biết anh vì em mới ra nông nỗi này, em... em biết anh không bận tâm chuyện viên kim cương, thực ra em hiểu tất cả.”

Lời lẽ của Mạc Tang lộn xộn, cô muốn nói nhanh với anh, như thể nếu chậm một chút thì không kịp nữa.

Đường Tụng thở dài, sắp kiệt quệ vì đã dốc hết sức lực, tâm trí. Anh gắng gượng khi cơn ho dữ dội lại tới. Tiếng thở dốc mệt mỏi của Đường Tụng khiến Mạc Tang tỉnh táo hơn, cô mở mắt nhìn anh, từng giọt nước mắt rơi trên mặt Đường Tụng.

Ngẩng đầu lên, Mạc Tang thấy K bị người khác lôi đi, phải xác nhận đi xác nhận lại Đường Tụng không sao, cô mới chịu buông anh ra. Cô nhìn khắp lượt, bỗng vò tóc bước tới một góc, cắn đốt ngón tay, tựa vào tường, người khuyu xuống.

Đường Tụng im lặng nhìn cô, trợ lý Minh bước tới quỳ thấp, mồ hôi lạnh thấm đẫm áo người trợ lý có vẻ ngoài lạnh lùng nghiêm nghị. Bàn tay cầm súng của anh ta trắng bệch vì dùng lực quá mạnh.

Trợ lý Minh kính cẩn nói với Đường Tụng: “Thiếu gia, may mà... may mà không phụ sự tin tưởng của anh.”

May mắn là trợ lý Minh nắm được thời cơ. Biết Đường Tụng bỏ tai nghe, anh ta phán đoán tình hình thay đổi, quả quyết đưa người chạy lên. Trước khi K bắt đầu bắn điên cuồng, anh ta bắn trúng đầu hắc, nếu không chẳng ai trong số họ sống sót.

Đường Tụng từ từ chống tay ngồi dậy, vậy là sống sót sau tai họa.

Có người gọi bác sĩ vào nhưng Đường Tụng không cho lại gần. Anh lau vết máu trên môi do bị Mạc Tang đánh, nhìn về phía cô. Mạc Tang đang ôm gối ngồi chờ đợi trong góc khu nhà để xe nhem nhuốc.

Anh thở dài, chậm chậm lại gần cô, nói nhẹ: “Ồn rồi, Mạc Tang?”

Mặt cô đầm đìa nước mắt, không chịu nhìn anh.

Đường Tụng cười, giơ tay ôm cô. Ban nãy cô thực sự quá lo sợ, đến lúc này, ở trong vòng tay anh vẫn chưa hoàn hồn. Sự căng thẳng khiến cô chìm vào tâm trạng cực đoan không thoát ra nổi, các đầu ngón tay lạnh cóng.

Tay trái Đường Tụng vỗ lưng cô, không nói gì. Mạc Tang bất động, một lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn, sau đó bỗng vui mặt vào ngực anh, ôm siết lấy anh.

Giây phút trước đó, cô đã lo sợ Đường Tụng chết trước mắt mình, bây giờ cô rất yếu ớt, rất cần anh.

Con mèo hoang cuối cùng cũng chịu tất mọi sự cảnh giác.

Người anh luôn có mùi trà thơm tho, thoang thoảng rất nhẹ, không biết đó có phải do tưởng tượng, nhưng Mạc Tang không quên được mùi đó. Ở Zurich hay Diệp Thành, đó là nỗi nhớ dịu dàng nhất, như bến đỗ của cả hai người.

Tình yêu, cuối cùng là chẳng đường trở về.

Từ hai kẻ xa lạ đến thề hẹn sống chết. Trong kiếp sống lênh đênh, nơi nào khiến trái tim bình yên, đó là nơi trở về.

Giọng Đường Tụng thoáng vẻ mệt nhọc, vang bên tai cô: “Em có ân hận không?”

Anh luôn không giống như người ta suy đoán, cũng không tốt như cô tưởng.

Người Mạc Tang run lên, lắc đầu, rồi bất ngờ gục lên vai anh khóc òa.

“Em sẽ giết anh!”

“Ừ.”

“Anh là đồ khốn...”

“Anh khốn nạn.”

“Anh chết đi...”

“Ừ, anh đáng chết.”

Đường Tụng rồi bời khi Mạc Tang nước mắt dâng trào, anh đưa tay lau nhưng cố gắng thế nào nước mắt cô vẫn rơi. Mạc Tang như chảy hết nước mắt của cả cuộc đời, cuối cùng nghẹn ngào đến không thể nói năng gì. Cô bực bội với chính mình, cắn mạnh lên vai anh.

Anh nhăn nhó cười, ngồi bệt xuống sàn cùng cô, không nhúc nhích. Rồi anh nói với cô bằng giọng trịnh trọng: “Anh sẽ không để mất em thêm lần nào nữa, tuyệt đối không.”

Lượng thứ cho anh vì mỗi gương mặt anh nhìn thấy đều thấp thoáng bóng hình em, như chưa từng xa cách. Năm đó ở Zurich, những kiến trúc cổ thâm trầm, đôi mắt em.

Cảm tạ nhân thế, cuối cùng tình yêu được khoan thứ.

Chương 27: Mong được bên nhau mãi

Nửa tháng sau, mọi công tác điều tra về nhà họ Đường đều đổ dồn vào người cháu đích tôn Đường Diệp.

Nhưng trước đó, Đường Diệp tự lái xe đâm xuống khu đỗ xe Kính Sơn, hiện trường vô cùng thảm khốc. Người trên xe được cho là sợ tội mà tự tử.

Chân tướng sự việc như thế nào, các cấp ở trên đều hiểu rõ, tuy nhiên họ muốn nhờ đó để tạm thời xoa dịu sự giận dữ của mấy đại gia tộc. Ai nấy cuốn cờ im trắng, mỗi bên nhường một bước. Vì lợi ích của phe mình, chẳng ai điều tra thêm.

Kịch bản tương tự như những vụ việc năm nào.

Lúc đó, Đường Diệp bị K bắn vào ngực, gần như không thể cứu chữa. Đường Tụng đứng cách xa vết máu, giọng vẫn như mọi khi: “Anh cả, tôi không giống anh, không bao giờ giết người. Anh đã làm gì với họ, tôi chỉ muốn anh tự mình ném thử.”

Nói rồi, anh sai người kéo Đường Diệp lên chiếc xe mà hắn lái tới, chỉnh phanh. Đường Tụng đứng đó, nhẹ nhàng lau sạch vết máu trên mặt Đường Diệp, cho hắn có bộ dạng rất đàng hoàng, sau đó đứng bên cửa sổ xe nói: “Anh dẫn K tới, gây ông đập lưng ông... Chính anh gây ra cơ sự này. Bây giờ, tôi để anh tự lái xe lao xuống, rồi bất luận sống hay chết, từ nay ân oán giữa nhà họ Đường với anh chấm dứt.”

Nói rồi, anh sai người cho xe khởi động, lao thẳng xuống.

Đường Diệp bị trọng thương, không thể chống cự, chỉ biết ngồi nhìn xe của mình đâm qua rào chắn chưa hoàn thành, lao xuống khu nhà đỗ xe.

Đường Tụng quyết không nhân từ, anh từng nói, nghiệp do Đường Diệp gây ra, hắn phải trả bằng hết.

Còn với K, hắn vốn không có giấy chứng minh nhân dân được công nhận, chết đi cũng giống như một trang quá khứ bị xóa sạch, chẳng gây tổn

hại gì. Chỉ có điều, viên Tuyết Sơn Chi Lệ lại không rõ tung tích khiến một vài chủ thuê K gặp phiền phức, dẫn đến biến động và sự dò đoán ở khắp Châu Âu.

Cuối cùng, Đường Tụng quyết định giao K cho Mạc Tang, anh biết, hẳn là người nuôi cô lớn. Anh tin tưởng Mạc Tang hoàn toàn, sau đó cũng không đả động về việc này.

Tuy mọi việc đang trong giai đoạn rối ren nhưng ai nấy đều hiểu rõ, khi sóng gió lắng xuống, với bề dày của nhà họ Đường ở Diệp Thành, thay đổi người thừa kế và bắt đầu lại chẳng phải việc khó khăn.

Khi cả thành phố sùng sục như long trời lở đất, Đường Tụng không chịu nghỉ ngơi. Đội cứu hộ của anh và Lục tướng quân đều đã tìm kiếm ở biển.

Con đường núi nơi Lục Viễn Kha xảy ra chuyện rất dốc, một bên là vách núi cheo leo, dưới chân núi lại cận kề biển. Họ đi dọc theo đường núi xuống biển tìm kiếm suốt bảy ngày, thậm chí tìm thấy thi thể của tất cả sát thủ mà K phái đến, nhưng không hề thấy tung tích Lục Viễn Kha.

Đó là người bạn Đường Tụng quen biết gần hai mươi năm, là tri kỷ của nhau.

Trên đường từ khu đỗ xe Kính Sơn về thành phố, Đường Tụng sốt cao tới mức sắp ngất lịm. Sau đó, anh nằm viện một tuần. Trong khoảng thời gian này, quá nhiều khó khăn nặng nhọc đổ dồn lên vai anh. Khó khăn lắm mới giải quyết được việc trong nhà nhưng người bạn thân thiết Lục Viễn Kha lại mất tích, giờ vẫn bặt vô âm tín.

Khi Đường Tụng được phép xuất viện, Diệp Thành đã vào cuối thu. Tay phải của anh dần hồi phục, không còn tê liệt nữa và có thể tạm xử lý các việc thường nhật.

Bác sĩ hơi tiếc nuối, muốn giải thích thêm với Đường Tụng về bệnh tình nhưng anh không muốn nghe, anh cảm thấy vậy là đủ.

Mạc Tang không ở bên Đường Tụng. Anh biết cô ở cùng Daisy nên không cho người khác làm phiền họ.

Trợ lý Minh đến đón anh xuất viện, báo cáo lại rằng hôm nay lão gia gọi điện từ sáng sớm, bảo muốn đánh cờ cùng anh.

Cuối thu, lá vàng rụng đầy sân Tĩnh Vương phủ. Căn nhà cổ luôn toát lên sự trầm mặc chất lộc qua năm tháng. Sau cánh cửa lớn vẫn là hành lang vắng lặng. Đường Tụng chậm chậm bước vào, trong lòng bỗng dậy lên nhiều cảm xúc.

Ngôi nhà cổ này đã chứng kiến cảnh vật đổi sao dời từ mấy trăm năm vương triều đến nay. Cho dù ai sống ai chết, dù thế giới bên ngoài xô bồ biến động thế nào cũng chẳng liên quan tới nó.

Đường Tụng lớn lên dưới mái hiên này, đã trải qua biết bao sự việc, bỏ mẹ qua đời, anh em máu mủ tàn sát lẫn nhau. Ai nấy lòng dạ luôn có tính toán nhưng lúc nào cũng giữ vẻ niềm nở thịnh tình.

May mà mọi thứ đều đã qua, từ nay trở đi, ai nấy sẽ luôn trân trọng người ở bên mình.

Trong góc, vẫn có rất nhiều vệ sĩ phòng bị nghiêm ngặt.

Và lão gia Đường Viễn Sơn vẫn ở khu nhà sau. Trời đã lạnh, khu đó địa thế không tốt lắm, thuộc hạ đều khuyên lão gia dọn ra nhưng ông cụ tiếc những loại hoa cỏ mà mình trồng mấy năm nay, ai khuyên thế nào cũng không chịu đi. Ông sợ mùa đông chẳng ai chăm nom, sang năm khu vườn thành ra hoang tàn.

Đường Tụng mặc chiếc áo khoác màu xám, bước vào căn nhà chính ở hướng Bắc.

Lão gia đang ngồi một mình, đắm chiêu nghiên cứu bàn cờ. Đường Tụng bước vào rót trà, ngồi yên đợi một lúc. Đợi đến khi trà nguội, anh mới đứng dậy ra xem bàn cờ.

Chuỗi tràng hạt vòng qua tay lão gia, giọng ông phiến muộn: “Ta xem xét thế cờ đã một ngày, cục diện này cuối cùng hai lần liên hoàn kiếp, đi như thế nào cũng hòa.”

Đường Tụng cười, đưa tay về phía gần ông cụ, nhắc quân trắng lên, một bước đã có thể phân thắng bại.

Lão gia vỗ tay cười lớn, vỗ vào tay Đường Tụng, ngược mắt nhìn anh rất lâu rồi bảo: “Ông biết trong lòng cháu không thoải mái.”

Nước cờ cuối cùng cần có người ra tay, ở đời ai cũng có trách nhiệm của mình, trốn chạy là hèn nhất.

May là ông cụ không nhìn lầm người. Như mặt nước tĩnh lặng mà lòng sâu thẳm, người cháu ngày thường an tĩnh nhất cũng chính là niềm tự hào lớn nhất của ông.

Đường Tụng lắc đầu định nói gì, nhưng ngoài cửa bỗng có người bước vào, anh không nói nữa. Lão gia giơ tay vẫy người đang đứng ở cửa, “Nhanh vào đây đi, ngoài đó lạnh”

Mạc Tang cúi đầu, không chào hỏi cũng không nói gì.

Đường Tụng nhìn Mạc Tang, hôm nay cô quàng chiếc khăn len dày cộm, che kín cả một phần khuôn mặt, tuy vậy, quần áo không đủ ấm.

Rất tự nhiên, anh bước tới kéo Mạc Tang vào trong, cảm thấy bàn tay cô lạnh cóng. Đường Tụng hơi nhú mày, “Hôm qua gọi điện anh bảo với em rồi, mấy hôm nay nhiệt độ hạ thấp.”

Mạc Tang chưa kịp tháo khăn đã bị Đường Tụng nắm chặt tay. Trước mặt ông nội nên cô ngại gây chuyện, ngượng nghịu ngồi xuống. Đường lão gia vẫn chăm chú nhìn cô, Mạc Tang đầu óc như bay đi đâu, đưa tay nắm lấy bàn cờ.

Ván cờ đó không dễ dàng đi đến nước cuối cùng để phân thắng bại, nhưng bị Mạc Tang làm lộn xộn, dù cô còn chưa kịp nhìn thấy nó.

Ông cụ sống gần một thế kỷ, thời chiến tranh bao lần phải liều mạng, nửa đời còn lại lập nên chiến tích huy hoàng, làm sao ông không nhìn rõ điều Mạc Tang trần trở trong lòng.

Ông cụ thở dài, “Ta nào có yêu cầu quá nhiều ở cậu Tứ. Đường Tụng đã làm rất tốt, ai là cháu dâu, ta đều hài lòng.

Mạc Tang cúi đầu đếm quân cờ, không muốn nói gì.

Ông cụ quay người tìm vật gì đó trên giá, vừa tìm vừa nói: “Con bé này quen sống trong môi trường không tốt, lúc nào cũng cảnh giác cao độ... Hôm đầu đến đây ta đã thấy thế...” Ông cụ lấy ra một chiếc hộp, “Cháu thấy đây, ta đã già thế này rồi còn muốn đấu tranh gì với các cháu? Ta thật tình muốn truyền lại vật này cho cháu.”

Nói rồi, ông cụ một lần nữa đẩy chiếc hộp găm tới trước mặt Mạc Tang, cười hiền hậu, “Đường Đường đã sắp bốn tuổi rồi nhỉ? Cháu cứ coi như an ủi lão già này đi, bằng cách cho cậu Tứ nhà ta có một danh phận.”

Mạc Tang không nhin được, quay đầu nhìn Đường Tụng cười.

Đường Tụng bị ông nội trêu, nhìn sang bảo: “Ông...”

Ông cụ chẳng để ý tới anh, giữ vẻ mặt nghiêm túc. Biết rõ câu trả lời mà vẫn cố ý hỏi Mạc Tang: “Lần này cháu có nhận không?”

Mạc Tang muốn nói gì nhưng lại thôi, tuy vậy, bàn tay cô ôm chặt chiếc hộp.

Ông cụ hài lòng gật đầu, thấy cô ngô nghê quên chưa bỏ chiếc khăn choàng, mái tóc đỏ dài xõa xuống lò xoà, ông cụ đưa tay giúp cô vuốt tóc ra sau, nói giọng chan chứa tình thương: “Nửa bàn chân ta đã bước vào quan tài rồi, già cả, chỉ muốn nhìn thấy cháu chắt được hạnh phúc... Mạc Tang, từ nay chúng ta là người thân của cháu. Ta đấu tranh hơn nửa cuộc đời, mục đích cuối cùng là... được trông thấy cái nhà này thực sự là một gia đình.”

Cháu chắt được hạnh phúc, ai nấy hòa thuận.

Mạc Tang chưa từng thực sự có một gia đình, hôm nay khi nhận điện thoại, cô định không tới vì không thích nơi này, cũng không thích ông nội của Đường Tụng.

Nhưng lúc này, cô bỗng rất muốn thử đặt niềm tin vào họ.

Như một người lạc đường cuối cùng nhìn thấy nguồn sáng. Chưa biết ánh sáng đến từ đâu song cô chỉ muốn đi về hướng đó, học cách coi nhà Đường Tụng như nhà mình, thử tin vào ông cụ trước mặt.

Thực ra Mạc Tang chưa suy nghĩ kỹ, nhưng một cách vô thức, bất giác cô gọi hai tiếng: “Ông nội.”

Người đàn ông bên cạnh này giờ chỉ ngồi uống trà nghe họ trò chuyện, bất ngờ nghe tiếng Mạc Tang gọi, anh hơi xúc động, nắm chặt tay cô.

Buổi tối, hai người ở lại ăn cơm cùng Đường lão gia.

Về đêm, trời nổi gió lớn, tình hình thời tiết thế này có lẽ ngày mai trời âm u. Đường Tụng và Mạc Tang chuẩn bị rời khỏi căn nhà cổ, lúc này đang bước trên hành lang. Mạc Tang mặc không đủ ấm, có gió nên càng lạnh. Cô rụt vai, run lập cập, cố quần khăn thật chặt vào người cho đỡ lạnh, còn chân chạy bước nhỏ để nhanh vào trong xe.

Đường Tụng phì cười khi thấy điệu bộ vừa chạy vừa run của Mạc Tang, kéo cô lại, nắm chặt tay, nghe tiếng cô lí nhí hờn trách: “Đường Tụng, đừng như thế, lạnh quá.”

Mạc Tang mang dòng máu của người da trắng, tóc lại có màu đỏ. Trông cô như một con mèo kiêu hãnh khi đứng giữa ánh sáng bàng bạc, vừa thổi hơi ấm vào tay vừa trừng mắt nhìn anh.

Đường Tụng mềm lòng, đưa tay ấn vào trán Mạc Tang, đùa với cô: “Còn phải lo cho em nhiều hơn cả Đường Đường.”

Đáng tiếc con mèo hoang không đáp lại tình cảm, vừa đẩy còn tỏ ra tám tức, chỉ một giây sau đã thay đổi thái độ. Cô bắt đầu ngắm nghía chiếc áo khoác của anh.

Mạc Tang cười với vẻ muốn lấy lòng, ghé sát anh, dường như có ý đồ gì đó. Tay cô bất ngờ luồn vào bụng Đường Tụng, các ngón tay lạnh như băng xoa lên người anh.

Đường Tụng vốn mặc ấm áp, rất ung dung nhưng sau đó phải lùi ra sau để tránh bàn tay của cô. Mạc Tang thích thú khi trông thấy vẻ ngán ngẫm, bất lực của anh, phá lên cười, tiếp tục chạm tay vào người anh.

Anh thấy đau đầu trước trò đùa của Mạc Tang, không còn lời gì để nói. Sau đó kéo con mèo hoang lại gần, mười ngón tay đan vào nhau, cùng cho tay vào túi áo khoác của anh.

Đường Tụng đi trước cô một chút, dặn dò: “Ngoan nào... cẩn thận bậc thềm nhé.”

Có lẽ do giọng anh quá đỗi dịu dàng, hoặc có lẽ trời lạnh dễ khiến người ta mềm lòng. Nhưng tóm lại, Mạc Tang ngoan ngoãn bước theo anh, không gian thoảng mùi thơm của hoa hải đường.

Cô nhớ đến một câu, mong được bên nhau mãi.

Cuối cùng cô hiểu được tại sao cô gái thông minh như Daisy cũng không thể đứng ngoài luồng.

Yêu một người là mong được thiên trường địa cửu, trời sập xuống cũng có thể trốn sau lưng anh.

Đáng tiếc, cảnh lãng mạn chẳng kéo dài.

Mạc Tang lòng dâng trào sự cảm động nhưng chưa đi được mấy bước, cô nhận ra vấn đề. Đường Tụng mặc chiếc áo khoác ấm áp, thông thả và ung dung trong khi cô chỉ có quần jeans và một chiếc áo nỉ chẳng lấy gì làm dày dặn. Với bộ dạng đó, cô chợt nhận ra mình không thích hợp ở trong đại viện của dòng họ Đường. Mạc Tang ngẩng đầu hỏi anh: “Ngài Đường, lẽ nào anh không thương xót tôi một chút, khoác áo ấm cho tôi, tôi sợ lạnh.”

Đường Tụng nhìn cô, thản nhiên bảo: “Anh còn sợ lạnh hơn.”

“Đường Tụng!”

“Bệnh viêm phổi của anh vừa đỡ được chút, bác sĩ bảo không được để cơ thể bị lạnh.”

Đường Tụng chỉ buột miệng nói câu đó nhưng khiến Mạc Tang nghĩ tới điều gì, cô cúi đầu, chẳng còn hứng thú đùa cợt.

Cô lặng lẽ nắm tay Đường Tụng, cho tới khi đã ngồi trong xe mới mở lời: “Thế mà anh dám nhảy xuống đó.”

Đó là hồ Zurich, không phải bể bơi của nhà anh.

Đường Tụng chuyển chủ đề: “Nước hồ Zurich không trong sạch như người ta đồn.” Anh nghĩ trong giây lát rồi giơ tay miêu tả cho Mạc Tang, “Cứ nghĩ đến chuyện nước bắn ở đó ngấm vào người, anh chỉ muốn... cắt cả lá phổi đi.”

Nói xong Đường Tụng không thể ngồi yên, than vãn suốt một hồi, thực sự rất khổ sở vì chuyện này.

Câu chuyện bỗng trở nên rất trẻ con, những lời thương xót Mạc Tang đều chưa nói ra, giờ đây chỉ muốn tát anh một cái. Nhưng nghĩ đến bệnh tình của anh, cô đành bầm bụng cho qua. Bệnh thích sạch sẽ của người đàn ông này đã đến mức không có thuốc chữa.

Mạc Tang cầm tay phải của anh lên, nhìn kỹ lưỡng những vết sẹo khô, nói nhỏ: “Sau này... không được làm thế nữa.”

“Gì cơ?”

“K chết rồi, Lục Viễn Kha mất tích, Daisy cô ấy... cô ấy có thai rồi, hai người họ vốn không định đi theo đường núi nhưng hôm đó Daisy không khỏe, Lục Viễn Kha quyết định mạo hiểm đổi đường để đưa Daisy tới bệnh viện một cách nhanh nhất... Nhưng lại xảy ra chuyện.” Mạc Tang ôm bàn

tay Đường Tụng, trong lòng bất an. Cô nói với anh bằng giọng nghiêm túc: “Đường Tụng, Daisy rất quan trọng đối với em, nhưng bây giờ đến cô ấy cũng sắp không chịu đựng được nữa... Em rất sợ, từ trước đến nay chưa từng có nỗi sợ như thế này. Anh không được xảy ra chuyện gì nữa, anh phải hứa với em, từ nay về sau, bất kể làm việc gì cũng phải cho em biết.”

Đường Tụng cúi đầu hôn lên trán cô, “Anh hứa.”

Lời của Mạc Tang như còn mắc kẹt ở cổ họng, ngập ngừng một hồi, cô nhỏ nhẹ bổ sung: “Cho dù ngày nào đó anh sắp chết, không thể quay về, cũng cần cho em biết, đừng che giấu mọi chuyện, nhé!”

Đường Tụng biết mấy hôm nay Mạc Tang ở bên Daisy tâm trạng rất nặng nề. Anh khẽ vỗ vào lưng cô, giọng đủ để an ủi: “Mai anh cùng em tới thăm Daisy.”

Cả hai người đều không nhẹ nhõm, trên đường về nhà an ủi lẫn nhau, song trong lòng lo lắng khôn nguôi.

Mạc Tang lo nghĩ cho Daisy như thế nào thì Đường Tụng sốt ruột tìm Lục Viễn Kha thế ấy. Đều là những người bạn cùng trải qua hoạn nạn, người thoát khỏi nguy hiểm còn đau lòng hơn.

Mạc Tang hơi mệt, muốn đi ngủ sớm. Theo thói quen, cô vào phòng Đường Đường đọc truyện cho con gái. Sau đó, nằm trên giường cô bé ngủ thiếp đi. Đèn ở thư phòng sáng tới đêm khuya, Đường Tụng xem đi xem lại những bức ảnh ở hiện trường. Hôm đó, tất cả người của K và Đường Diệp đều không còn đường sống, giờ đây hai kẻ giết dây cũng đã chết, chẳng ai vô duyên vô cớ uy hiếp Lục Viễn Kha.

Nhưng tìm trên núi, dưới biển đều không thấy anh. Đường Tụng đã nghĩ đến khả năng xấu nhất là Lục Viễn Kha không thể sống sót. Nhưng nếu như vậy, tại sao họ chưa tìm được thi thể anh?

Hôm đó, người duy nhất may mắn sống sót là Daisy.

Khi ô tô sắp lao xuống vực, trong khoảnh khắc cuối cùng, Lục Viễn Kha mở cửa xe đẩy Daisy ra. Cô ngã bên đường, chỉ biết nhìn anh rơi xuống, trong lúc va đập lộn nhào, cả ba chiếc xe đều bốc cháy.

Đêm đó Daisy khốn đốn cùng cực, cô loạng choạng giữa trời lạnh xin được giúp đỡ. Bản thân suýt không giữ được mạng, may mắn là em bé trong bụng không sao.

Mạc Tang bảo, Daisy luôn nghĩ đây là kỳ tích. Cô không có tin ngưỡng nhưng vì em bé chưa lọt lòng, cô bắt đầu tôn thờ Thượng đế.

Đường Tụng ngửa đầu tựa vào chiếc ghế mây, vừa xoa bóp huyết thái dương vừa nhớ tới tính cọt nhả của Lục Viễn Kha, rất nhiều chuyện từ thời thơ bé dần hiện lên trong trí óc. Anh nhen ngào.

Đường Tụng có niềm tin vững vàng rằng Lục Viễn Kha còn sống.

Anh ngồi ở thư phòng tới quá nửa đêm mới đi nghỉ. Tìm một vòng không thấy Mạc Tang, anh mở phòng con gái, thấy hai người một lớn một bé đang cuộn mình trong chăn. Đến tư thế ngủ cũng giống hệt nhau.

Anh tiết chế đến cả hơi thở, rón rén bước lại giường.

Đây là điều kỳ diệu đẹp đẽ nhất của cuộc sống. Người anh yêu và con của họ. Trên đời này mỗi người đều độc nhất vô nhị, chỉ có con cái là bản sao của bố mẹ.

Anh thậm chí không cần giải thích thêm câu nào với Đường Đường. Mạc Tang trở về cũng không nói gì đặc biệt, vậy mà cô bé không hề dè dặt hay

bị biến động tâm lý, mọi thứ đều vô cùng tự nhiên. Đường Đường xác định chắc chắn Mạc Tang chính là mẹ.

Cô nhóc sắp tròn bốn tuổi, lớn thêm chút nữa sẽ càng giống Mạc Tang.

Con mèo hoang này không hề biết mình làm mẹ từ năm hai mươi tuổi, bây giờ vẫn còn trẻ, chưa học được cách chăm con mà chỉ làm loạn cùng cô bé. Một lớn một nhỏ, chẳng ai cho anh được nhàn nhã yên ổn.

Hằng ngày Đường Tụng đều rất đau đầu vì hai yêu tinh gây họa, nhưng anh bằng lòng với điều đó.

Ánh điện được điều chỉnh ở mức sáng nhẹ nhất. Màu vàng cam dịu dịu, ấm áp bao phủ hai người trên giường. Đường Đường chống hông ra ngoài, đầu rúc vào lòng Mạc Tang ngủ khò khò, không biết đang mơ giấc mơ thần tiên nào. Kẻ lớn cũng nằm với tư thế như thế chẳng đẹp đẽ gì. Mái tóc đỏ của cô đã rất dài, hơi xoắn, phủ rối bời trên gối.

Đường Tụng ngồi bên giường ngắm hai mẹ con rất lâu rồi đưa tay lay Mạc Tang, nói nhỏ hết mức có thể: “Về phòng ngủ thôi em, đừng tạo thói quen cho con bé, nếu không từ sau tối nào nó cũng bám lấy em đấy.”

Mạc Tang mơ màng quay đầu lại, cô bé trong lòng không hay biết gì, xoay người ngủ tiếp. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Mạc Tang chẳng buồn để ý tới Đường Tụng, quay lưng về phía anh bảo: “Cứ để em ở đây đi... Em không muốn dậy.”

Giọng cô khẽ khàng như đang làm nũng.

Đường Tụng cười, cúi xuống áp vào khuôn mặt cô, đưa tay ôm cả hai người. Cánh tay Đường Tụng luồn dưới đầu Mạc Tang, cô tựa quây như một con mèo, sau đó điềm nhiên gối lên tay anh. Đường Tụng véo má Mạc

Tang nhưng cô chẳng nhúc nhích, véo mạnh hơn cũng vậy. Anh thẳng thừng rút cánh tay ra, đầu cô cộp xuống giường.

Lần này thì Mạc Tang tỉnh hoàn toàn, phản ứng đầu tiên của cô là vơ gối đập vào người Đường Tụng. Nếu không phải vì Đường Đường đang ngủ ngon, cô chỉ muốn đánh anh một trận.

Đường Tụng cười to hơn, quá nửa đêm còn dám ngang nhiên tới quấy nhiễu. Mạc Tang mắt nửa nhắm nửa mở, đưa tay dụi dụi mắt rồi mấp máy môi bảo anh: “Em ở với Đường Đường, anh về phòng ngủ đi.”

“Em ở với con bé thì ai ở với anh?” Đường Tụng cũng mấp máy môi bảo lại.

Đến lúc này Mạc Tang không buồn tiếp lời, nằm duỗi thẳng, quyết định giả câm giả điếc đến cùng. Lúc nói câu đó, vẻ mặt của kẻ khốn này rất nghiêm túc, như thể đây là chuyện cực kỳ to tát.

Đêm đã rất khuya, Đường Tụng đã thấy hài lòng, quyết định không đùa giỡn thêm nữa. Anh ghé lại gần, kéo chăn cho hai mẹ con, hôn mỗi người một cái chúc ngủ ngon.

Sáng sớm, trận mưa thu đổ xuống Diệp Thành, nhiệt độ giảm thêm. Khi Đường Tụng và Mạc Tang tới bệnh viện, mưa tạnh dần nhưng trời âm u đến đáng sợ.

Không hiểu sao cảm giác bồn chồn cứ bám riết lấy Mạc Tang. Vừa xuống xe, cô chạy vội lên phòng bệnh Daisy nằm, Đường Tụng xách một số đồ đạc theo sau, nhưng vào trong chỉ gặp hộ lý phòng bệnh, không thấy Daisy đâu cả.

Đồ đạc của cô ấy cũng không còn, có lẽ Daisy đã có ý định bỏ đi từ trước, rời khỏi bệnh viện từ buổi đêm.

Nghe hộ lý kể tình hình, Đường Tụng lập tức nắm tay Mạc Tang, bỗng chốc cô trở nên cuống quýt, lo lắng không yên. Đường Tụng kéo cô về xe, Mạc Tang bị sốc, muốn lập tức ra ngoài tìm người, lật tung thành phố cũng phải tìm thấy Daisy.

Đường Tụng ôm lấy cô, không cho xuống xe, “Tạm thời không có chuyện gì đâu, Daisy thu dọn đồ đạc rồi mới đi, chắc chắn cô ấy không nghĩ quẩn.” Mạc Tang không muốn nghe, vùng vẫy để thoát khỏi Đường Tụng song không được, cuối cùng ôm mặt khóc.

Lục Viễn Kha là con độc nhất, giờ đây sống chết còn chưa biết thế nào. Nỗi đau đớn mà Lục gia đang gánh chịu không thể tưởng tượng nổi. Họ không chấp nhận Daisy, thậm chí tướng quân không cho phép bất kỳ ai tới thăm cô ấy.

Khi tỉnh dậy, Daisy chỉ có một thỉnh cầu duy nhất là nhờ Mạc Tang và Đường Tụng giữ kín chuyện cô mang thai. Daisy không muốn người nhà họ Lục biết cô đang mang giọt máu của Lục Viễn Kha.

Nếu nói ra điều này, có thể thân phận của cô sẽ khác, nhà họ Lục sẽ không dè dặt vì còn có đứa bé, sau đó sẽ đưa cô về nhà chăm sóc. Nhưng Daisy không chịu, một mình cô lặng lẽ gánh lấy tất cả.

Mạc Tang đã trải qua quá nhiều điều, vì thế có thể nhìn thấu được mọi thứ.

Càng nghĩ Mạc Tang càng đau lòng, “Cô ấy như chị ruột của em... Anh không hiểu đâu, em và Daisy đã nương tựa vào nhau bao nhiêu năm qua. Giờ cô ấy đột nhiên rời khỏi bệnh viện... Em sợ cô ấy không thể tiếp tục mạnh mẽ.”

Daisy thấu hiểu những chuyện đen tối xấu xa trên đời, thích làm theo ý mình và thường không dễ dàng chịu khuất phục trước ai. Một khi không thể giải tỏa tâm lý, điều gì cô ấy cũng có thể làm.

Đường Tụng ở trong xe cùng Mạc Tang cho tới khi cô bóp căng thắng. Anh vòng tay qua vai cô, nói nhỏ: “Mạc Tang bây giờ em nhất định phải kiên cường. Em hiểu Daisy nên hãy bình tĩnh lại và nghĩ cô ấy có thể tới nơi nào nhất?”

Sốt sắng chẳng mang lại tác dụng gì, khi xảy ra chuyện, cách duy nhất giải quyết vấn đề là đối diện với nó.

Mạc Tang gục mặt vào lồng ngực Đường Tụng, hít một hơi sâu, cố gắng bình tĩnh hơn song đầu óc có trăm nghìn mối tơ vò. Daisy chẳng hề ngẫm báo trước về sự ra đi. Lục Viễn Kha không có tin tức suốt những ngày qua, ai nấy đều biết khả năng anh ta sống sót vô cùng bé nhỏ. Daisy mang thai trong hoàn cảnh này... và chỉ có một mình. Bỏ mặc tình trạng sức khỏe, bỏ mặc thị phi, cô ấy có thể đến nơi nào?

Hoặc có thể nói, đã đến nước này, Diệp Thành lớn như thế, cô ấy còn có nơi nào không thể không tới?

Càng nghĩ Mạc Tang càng cuống quýt, lẩm bẩm nói: “Daisy không có nhà, không thể tới nơi chẳng có ý nghĩa với mình, chắc chắn có nguyên nhân... Đường Tụng! Chắc hẳn trước đây Lục Viễn Kha có nói với cô ấy về nơi nào đó, điều này rất quan trọng với họ... vì thế cô ấy bất chấp sức khỏe tới bằng được.”

Cho dù mọi dự định tan thành mây khói, sống không bằng chết, Daisy cũng giữ lời hứa tới nơi hẹn ước.

Đường Tụng bỗng nhớ tới điều gì, vẻ mặt trầm ngâm. Anh cúi đầu vỗ vai Mạc Tang rồi nói với người lái xe: “Tới cầu Thái Giang.”

Chương 28: Những ngày anh ở Zurich

Một khoảng thời gian rất lâu trước đây, khi mọi chuyện vừa bắt đầu, Lục Viễn Kha kể rằng hồi còn nhỏ, bố mẹ anh thường bí mật gặp gỡ ở cầu Thái Giang. Vì thân thế và công việc của chồng, Lục phu nhân từng chịu rất nhiều thiệt thòi. Sự tồn tại của bà và con trai Lục Viễn Kha buộc phải giấu kín trong một thời gian.

Từ khi còn rất bé, Lục Viễn Kha đã thấy nước mắt của mẹ và sự đối đãi không công bằng, điều này khiến anh luôn canh cánh trong lòng, đến mức khi trưởng thành, anh không thích cuộc sống ổn định. Lục Viễn Kha nghi ngờ cái gọi là tình yêu và sự chung thủy đến đâu bạc răng long. Anh cho rằng ẩn sau đó là sự hy sinh, thiệt thòi không gì bù đắp nổi.

Cho đến khi anh gặp Daisy, người phụ nữ cũng quen sống trong ánh đèn hộp đêm. Cả hai đều không phải hạng người tốt đẹp gì, ban đầu chẳng ai dám thổ lộ về tình cảm của mình. Nhưng cuối cùng, Lục Viễn Kha thành thật nói, Daisy là tình yêu mà anh muốn đưa lên cây cầu đó và tuyên bố với tất cả mọi người.

Bầu trời vẫn âm u. Đường Tụng và Mạc Tang tới khu vực cầu Thái Giang khi đã gần sang buổi trưa. Xe cộ trên cầu dần đông hơn dần tới tắc đường. Đường Tụng xuống xe gọi một cuộc điện thoại, sau đó tiếp tục cùng Mạc Tang đi về phía cây cầu.

Mấy chục năm trước, cầu Thái Giang vắng lặng hơn ngày nay rất nhiều. Phòng khách nhà Lục Viễn Kha còn treo ảnh cây cầu những ngày xưa cũ.

Đường Tụng biết nơi này rất có ý nghĩa với Lục Viễn Kha. Khi bị K và Đường Diệp hợp sức truy sát, anh và Daisy gấp gáp lên đường, chắc hẳn chưa kịp về lại đây.

Mạc Tang vội vã chạy lên, cầu Thái Giang có khẩu độ rất lớn, độ cao so với mặt nước cũng rất đáng sợ. Mặt khác, hôm nay trời âm u ảm đạm, chẳng hề giống buổi trưa. Tất cả đều khiến Mạc Tang căng thẳng, luôn cảm thấy Daisy sẽ làm điều gì đó chẳng lành.

Cầu gần như biến thành bãi đỗ xe, mọi phương tiện giao thông chỉ có thể nhúc nhích dịch chuyển từng chút một về phía trước.

Hai người chạy lên trước, xe nhiều người đông, không biết đi đâu tìm Daisy.

Đường Tụng kéo Mạc Tang lên trên tìm kiếm, bỗng dừng lại chỉ cho cô, “Ở trên có tai nạn nên mới tắc đường đến thế này.”

Ở hiện trường, vài chiếc xe đâm liên hoàn, cảnh sát đã có mặt, hình như nguyên nhân tai nạn chưa được làm rõ, vài người đang gân cổ cãi nhau.

“Lẽ nào Daisy...” Cảm giác bất an trong lòng Mạc Tang càng lớn, cô chạy đến chỗ đám người đang cãi cọ, phía trước là bầu trời xám xịt, hàng trăm chiếc xe dồn ứ, tiếng cãi nhau mỗi lúc một gần.

Mấy người chủ xe đang tức giận, trông thấy cô càng giận dữ hơn, “Nhìn kìa, lũ điên không sợ chết này, trên cầu mà băng ngang làn xe chạy! Ả đàn bà lúc này cũng thế, cô ta chạy ngang tới như vậy... đi về hướng kia rồi! Cô ta chẳng thèm nhìn đường xá gì hết.”

Đường Tụng lập tức nhận ra manh mối: “Đội đã, về hướng nào?”

Rất nhiều người quay đầu nhìn theo hướng tay chủ xe chỉ cho cảnh sát giao thông.

Dần dần, tiếng còi nhỏ đi.

“Báo cảnh sát! Mau gọi cảnh sát đi.”

Tất cả sống người.

Dưới chân họ là dòng Thái Giang mênh mang, nước chảy xiết. Còn trên cầu, kết cấu thép lớn hình thành hàng loạt hình khối. Đó là nơi đồ sộ mà nguy hiểm, chẳng ai đùa giỡn ở trên đây.

Nhưng lúc này... có người đứng trên giá thép cao bằng hai tầng nhà, mặc váy cưới hở lưng với phần đuôi dài, đứng trong gió lạnh của Diệp Thành những ngày sắp vào đông.

Bộ váy cô dâu rất lộng lẫy, cầu kỳ. Phần đuôi váy dính đầy những viên kim cương nhỏ li ti, bay lên cao mỗi khi gió thổi đến. Ánh sáng lấp lánh của kim cương như những giọt lệ tuôn rơi.

Trời đất u ám, lòng cũng đã chết.

Mạc Tang bỏ mặc tất cả, chạy đến, ngẩng đầu hét lên: “Daisy! Xuống đi, cậu xuống mau! Thế này đã là gì... Cậu muốn chết à?” Mạc Tang vừa tức giận vừa cuống cuồng khi thấy hành động của Daisy.

Đã trải qua biết bao sự việc. Có lần Daisy để xảy ra sơ suất ở châu Âu, bị mấy gã đàn ông bắt để báo thù. Lúc thâm hiểm nhất cô cũng không nghĩ đến tự tử, đây không phải phong cách của Daisy.

Người phụ nữ đó trang điểm rất đẹp, chiếc váy cưới vô cùng tinh tế tôn lên đường cong hoàn mỹ của cô. Cô đứng trên cao, trang nhã và lộng lẫy,

hình xăm bướm trên vai trái như muốn tung cánh bay.

Gió lạnh thấu xương, Daisy như nữ hoàng đang nhìn xuống chúng sinh, e dè mà ngạo mạn đón lấy vô số ánh mắt kinh ngạc.

Cô luôn rất đẹp, hơn nữa lại biết cách kiểm soát. Mọi thứ đối với cô chỉ là muốn hay không muốn. Việc khiến người ta mê mết đối với cô dễ như trở bàn tay.

Hôm nay, rõ ràng Daisy đang cố gắng làm thế.

Về mặt Daisy vô cùng bình tĩnh, cúi nhìn Mạc Tang, thấy cô rơi nước mắt và đang cố kìm nén. Daisy hiểu được, mỉm cười nói: “Cậu khóc cái gì, tớ chẳng sao cả, tớ đồng ý với anh ấy rằng sau này sẽ tổ chức đám cưới ở đây, để tất cả mọi người làm chứng.”

Mạc Tang chẳng muốn nghe Daisy nói những điều này, cô xoay người, định bám vào các thanh thép để trèo lên. Đường như Đường Tụng sớm đoán được Mạc Tang sẽ phản ứng như vậy nên nhanh tay kéo cô lại. Mạc Tang đánh anh. Tay phải Đường Tụng không thể cử động mạnh, đành để mặc Mạc Tang điên cuồng, cô vùng vằng đánh đấm thế nào anh cũng không nhượng bộ, “Em lên đó không có tác dụng gì! Bình tĩnh lại đi!”

“Bình tĩnh!” Mạc Tang bỗng dừng đờ ra trong giây lát, sau đó thở mạnh, quay người nhìn Daisy hét lớn: “Cậu muốn chết ư? Chỉ vì anh ấy không về mà cậu đã muốn chết!” Cô mắng thêm: “Cậu quá ích kỷ! Cậu phải nghĩ đến đứa bé chứ, đó là con của Lục Viễn Kha! Nếu anh ấy xảy ra chuyện, biết cậu ích kỷ thế này thì anh ấy nghĩ gì! Anh ấy dùng mạng sống của mình để đổi lấy cuộc sống cho hai mẹ con, còn cậu vì buồn mà muốn tìm đến cái chết...”

Daisy vẫn cười mỉm, quay đầu nhìn Đường Tụng, sau đó ánh mắt dừng lại trên gương mặt Mạc Tang, “Con mèo nhỏ ngu ngốc, cậu cũng làm mẹ

rồi mà hay khóc thế... Tớ khiến cậu khóc, Đường Tụng cảm hận tớ lắm.” Cô thở dài, ngồi lên giá sắt giữa không trung rồi nói với giọng cảm khái: “Tớ không muốn chết, chỉ tới đây ngắm nghía, đi dạo, bỗng nhiên cảm thấy... nhảy xuống cũng chẳng sao.”

Dưới kia là mặt sông rộng lớn, sống và chết chỉ nằm ở một giây quyết định. Daisy ngồi đó nghĩ rất lâu, nếu sống tiếp, cô sẽ phải đối diện với thế giới không có Lục Viễn Kha, phải tự dối lòng, dối người. Cô sẽ nuôi con lớn, kể với con bố mẹ đã hy sinh những gì. Và rồi cuối cùng cô chẳng có kết cục yên lành.

Chết, chẳng qua chỉ là một bước chân mà thôi.

Đề rồi từ đó, nào yêu nào hận đều là thứ chết tiệt, là lời sáo rỗng. Chết thì là chết, chẳng còn phải lo lắng hậu sự, chẳng còn phải mơ tưởng một ngày nào đó Lục Viễn Kha trở về.

Như thế cũng tốt, Daisy nghĩ nghiêm túc. Cô và Mạc Tang cùng nhau lớn lên từ bé nhưng tính cách hoàn toàn khác biệt. Cô là người phụ nữ của những tụ điểm vui chơi, ích kỷ và lạnh lùng. Cô không phải người có thể mạnh mẽ tiến lên phía trước vì lòng tin. Cô thanh danh bại hoại, thích làm đẹp, cần đàn ông, cần tiền bạc. Cô vốn nghĩ mình phù phiếm như thế thì cuộc đời này chắc chắn không thể bị ai trói buộc, nhưng cuối cùng lại nuốt lời vì một người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình.

Cô lớn hơn Mạc Tang, trải đời hơn Mạc Tang và thực dụng hơn Mạc Tang rất nhiều.

Daisy khẽ thở dài, “Cô gái ngốc nghếch... Tớ không phải cậu. Con mèo nhỏ ấu trĩ này, gặp được Đường Tụng là may mắn của cậu... Anh ấy bằng lòng nhường nhịn, chiều chuộng để cậu mãi như thế. Còn tớ, tớ đã không còn niềm tin nữa rồi, sự thực bày ra trước mắt. Hai người bảo tớ nên sống cho tốt, nói thì dễ lắm... Tớ không muốn tiếp tục chờ đợi thế này nữa! Sắp

không chịu nổi nữa rồi... Cậu biết không, hôm nào thức dậy tớ cũng nôn thốc nôn tháo, hình ảnh anh ấy xâm chiếm đầu óc. Sau này con lớn, giống anh ấy, chắc tớ cũng đau khổ không chịu đựng nổi. Huống hồ, tớ phải bảo với con thế nào, bố xảy ra chuyện là vì muốn con được chào đời khỏe mạnh...”

Daisy biết mơ tưởng chỉ là mơ tưởng, ước ao mãi mãi chỉ có thể là ước ao. Không phải ai cũng được gặp lại người yêu dấu sau nhiều năm lòng nguội lạnh. Không phải mỗi câu chuyện đều kết thúc có hậu.

Mạc Tang định nói gì đó nhưng Đường Tụng nhìn cô khẽ lắc đầu, “Mạc Tang, Daisy không giống em, bây giờ cô ấy gần như bắt đầu oán hận đứa con. Nếu không phải vì cái thai, có thể đêm đó Lục Viễn Kha đã không xảy ra chuyện.”

Daisy từ từ giơ hai tay ra giữa khoảng không, chiếc váy cưới bị gió tốc lên, cô nhỏ giọng: “Lục Viễn Kha, em đã làm được điều hứa với anh, là cưới anh ở nơi này. Những thứ còn lại... tha thứ cho em lần cuối. Nói thật, lâu như vậy rồi, em đã không còn niềm tin anh sẽ trở về.”

Daisy tàn nhẫn với người khác, và với chính mình.

Mạc Tang đau khổ lắc đầu, không ngừng gào tên Daisy, nhưng tất cả không kịp nữa.

Thấy Daisy chuẩn bị nhấc chân ra khỏi giá thép, đám đông la hét sợ hãi. Trên cầu xe tắc nghiêm trọng, tiếng còi xe cảnh sát đã vang đầu đây song không thể lên kịp thời.

Mạc Tang như phát điên, xô Đường Tụng, chạy xuống dưới giá thép, kêu gào tên Daisy.

Khi Daisy định nhảy xuống, bỗng có người đi tới dưới thanh thép. Giữa tiếng la hét kêu gào, giọng người đó run run: “Cháu... cháu là Daisy phải không.”

Phút chốc, mọi âm thanh đều tắt, đó là một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, mái tóc đã bạc trắng.

Bà mặc bộ đồ ở nhà rất bình thường, một tay cầm vật gì đó, một tay miễn cưỡng kéo khóa áo khoác, có vẻ như bà rất vội vàng khi ra khỏi nhà. Gương mặt người phụ nữ đầy vẻ bi thương nhưng vẫn giữ được sự điềm tĩnh.

“Cô... cháu xin lỗi vì lúc này sốt ruột nên gọi điện cho cô.” Đường Tụng bước lại nói vài câu, Mạc Tang rất ngạc nhiên, hoàn toàn không hiểu chuyện gì. Đường Tụng giải thích: “Đây là mẹ của Lục Viễn Kha.”

Daisy cũng nghe được câu đó, cô sửng sốt, dừng động tác.

Lục phu nhân ngược nhìn người bên trên, giọng run rẩy nhưng khẩu khí rất kiên định: “Chắc cháu chưa biết chuyện này... Mấy tháng trước, ở chính nơi này, xe của Lục Viễn Kha mất kiểm soát văng xuống cầu. Bố của nó bảo cháu là khởi nguồn của mọi sự rắc rối, ông ấy nhốt nó trong nhà, không cho phép ra ngoài.”

Trong tay Lục phu nhân là một xấp giấy, bà giơ nó lên cho Daisy nhìn, “Cháu xem, nó ở nhà có ngoan ngoãn gì đâu, không được bố cho ra khỏi cửa, nó chán nản ở trong phòng vẽ tranh... Viễn Kha vẽ rất khá, nếu không phải vì gia đình ngăn cấm, có lẽ nó đã đi học về nghệ thuật... Daisy, cháu xem, nó chỉ vẽ cháu.”

Trên tất cả trang giấy đó đều là hình bóng một người.

Chẳng ai hiểu con bằng mẹ. Lục Viễn Kha thực sự rất yêu Daisy, cô khác với những cô gái mà anh gặp trước đó. Lục phu nhân chẳng lay chuyển

được chồng nhưng sau lưng ông, bà không muốn làm khó Lục Viễn Kha.

Vẫn với nét mặt lạnh lùng thản nhiên, Daisy đối diện với tiếng kêu thét, khuyên can của người đời. Nhưng khi thấp thoáng trông thấy những bức vẽ bị gió thổi bay, cô bỗng sụp xuống.

Lạnh lắm, lạnh vô cùng.

Daisy ôm lấy bờ vai, lần đầu lộ ra vẻ yếu mềm.

Khóe mắt Lục phu nhân cũng hoen đỏ. Nhưng người phụ nữ có tuổi vẫn giữ được phong thái của người xuất thân dòng dõi nhà binh, điềm đạm đối diện với nỗi đau to lớn.

Bà từ từ vuốt những lọn tóc trắng bị gió thổi rối ra sau tai, tiếp tục nói với Daisy: “Bố của Lục Viễn Kha cả cuộc đời là quân nhân, tính tình cứng nhắc, không cho phép bác tới đón cháu... Nhưng bác luôn muốn tới thăm cháu.”

Nói rồi, Lục phu nhân sắp xếp lại tập tranh vẽ, sau đó giơ tay về phía Daisy, ánh mắt kiên nghị. Bà nói: “Bác biết có thể cháu không tin bác, không tin bố của Lục Viễn Kha, cũng không tin tất cả mọi người trên thế giới này. Nhưng là mẹ của Lục Viễn Kha, hôm nay bác nhất định phải đến để nói với cháu rằng, nó là con trai duy nhất của bác. Là mẹ, bác còn không từ bỏ, vì thế cháu chẳng có tư cách làm thế.”

Trên đời này, mẹ mãi mãi là người vĩ đại nhất.

Nói xong câu đó, Lục phu nhân không ngăn được nước mắt nhưng tay vẫn giơ về phía Daisy.

Cô thần thờ nhìn bà, bỗng đưa tay ôm mặt, lưng cúi xuống, khóc không thành tiếng.

Daisy là cô nàng Hồ Điệp chưa bao giờ khóc. Nhưng cuối cùng, hôm nay cô biết được mình vẫn còn sức để khóc.

Sau đó, Daisy được dìu xuống.

Xe của Lục phu nhân đã lên được tới cầu. Bà sai người lấy áo khoác cho Daisy. Cô không nói gì, cũng không từ chối. Lục phu nhân ôm vai Daisy, đưa cô lại gần xe.

Mạc Tang vẫn lo lắng muốn vào cùng nhưng Đường Tụng ngăn lại, “Tướng quân chỉ nhất thời giận dữ. Đến nước này rồi, có Lục phu nhân, cô ấy về nhà họ Lục sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Không, chắc chắn Daisy không chịu đâu, tính cách cô ấy...”

“Anh nói với họ rồi.”

“Cái gì... Anh? Đường Tụng!” Mạc Tang hiểu ra vấn đề, không ngờ Đường Tụng đã tiết lộ chuyện Daisy có thai.

Mạc Tang càng sốt sắng, “Daisy mà biết cô ấy sẽ tức giận chết mất, cô ấy không chịu luôn cú. Nếu Lục gia chỉ đến vì đứa bé, cô ấy sẽ không chấp nhận!”

Đường Tụng nhìn Lục phu nhân, lắc đầu bảo: “Chỉ mới có mấy ngày, tóc của Lục phu nhân đã bạc trắng. Bà chỉ đến vì đứa bé ư? Người ta ai cũng có xương có thịt, cũng biết thương biết đau. Mạc Tang, anh chỉ nghĩ, họ có quyền được biết. Dù sao Lục Viễn Kha cũng là đứa con duy nhất của họ, giờ xảy ra chuyện mà không nói sự thật cho họ thì tàn nhẫn quá. Hơn nữa... Lục Viễn Kha sẽ trách anh, anh không tìm được cậu ấy, lẽ nào còn để người nhà họ oán trách lẫn nhau.”

Mạc Tang không nói thêm, nhìn Daisy được đỡ lên xe, dần dần xa khỏi tầm mắt cô.

Ánh sét lóe lên ở phía chân trời. Dự báo thời tiết ở Diệp Thành không thay đổi, chẳng thể tin nổi. Sau buổi trưa, trời đổ mưa mà chẳng có dấu hiệu gì trước đó.

Đường Tụng nắm tay Mạc Tang rời khỏi cầu Thái Giang, hai người không bàn nhau mà cùng nảy ý định đi bộ, họ về xe lấy ô, chậm chậm bước trên đường.

Cô có thói quen để tay trong túi áo khoác Đường Tụng. Anh đi đâu thì cô theo đó.

Không khí ẩm ướt, trong buổi quá trưa thế này, họ như trở về ngày trùng phùng.

Mưa rơi, trời âm u mù mịt, Mạc Tang người đầy máu, lê lét vào cửa hàng tạp hóa. Cô va vào Đường Tụng rồi tự cho là mình có thể uy hiếp được anh. Cô còn tưởng anh là một con tin biết nghe lời.

Cái gọi là định mệnh, có lúc làm người khác tổn thương.

May sao, tuy cô không đủ mạnh mẽ nhưng Đường Tụng luôn ở bên cô.

“Em rắc tro cốt của K xuống biển rồi. Anh ta là người gốc Á nhưng bọn em chẳng ai biết anh ta sinh ra ở đâu, cũng không biết trước đây làm gì. Cũng may là mọi biển đều nối liền nhau, anh ta muốn ở lại hay muốn về châu Âu đều được.” Mạc Tang nắm chặt tay Đường Tụng, bỗng nhắc đến chuyện này.

Đường Tụng gật đầu, không hỏi gì.

Mạc Tang lại nói: “Em biết thực ra anh rất dễ tâm, giống như em dễ tâm đến chuyện suýt nữa thì anh cưới Vân Kính Dao vậy. Em từng yêu K, hồi đó còn trẻ dại... Hơn nữa anh ta là người nuôi em lớn, dù sau này K đối với em như vậy, em vẫn hy vọng anh ta được chết đàng hoàng một chút.”

“Anh hiểu.”

“Cảm ơn anh đã không giao anh ta cho cảnh sát... vì muốn em được yên lòng.”

Đường Tụng cười, cảm thấy hôm nay Mạc Tang đặc biệt đa sầu đa cảm vì chứng kiến sự việc của Daisy. Anh định nói gì đó nhưng lại thôi. Mạc Tang ngại ngùng, mân mê tóc như để giấu giếm cảm xúc, sau đó bỗng quay về phía anh.

Cô nhìn vào đôi mắt Đường Tụng, anh vẫn chưa mở lời. Đôi mắt anh sâu thẳm, tĩnh tại và an hòa, không chút biến động.

Người đàn ông này luôn như thế. Anh xấu, anh tốt nhưng anh luôn vì cô.

Dưới vòm ô, Mạc Tang bỗng rất cảm động, đưa tay ôm cổ Đường Tụng, chủ động hôn lên môi anh.

Đường Tụng ngẩn ra một lúc, sau đó ôm cô, nói nhỏ: “Mọi thứ đã qua rồi.”

Mạc Tang nghĩ ngợi giây lát rồi chợt hỏi anh: “Có thể cho em... đi thăm Vân Kính Dao không?”

Download thêm nhiều ebook khác tại Ebook Fun&Free

Anh đưa cô tới bệnh viện Hựu Nhân.

Chân của Vân Kính Dao vẫn không chuyển biến tốt. Đây vốn là điều ai ai cũng rõ nhưng vì lo cho tâm trạng cô ấy, mọi người đều thể hiện sự hy vọng lớn.

Đường Tụng muốn vào cùng Mạc Tang nhưng cô không đồng ý, “Chuyện của phụ nữ, anh xen vào làm gì!”

Anh đành nhượng bộ. Trước mặt những y tá quen thuộc ở ngoài phòng bệnh, lần đầu tiên chàng thiếu gia mất mặt, bị đẩy thẳng ra ngoài.

Cô gái trong phòng mặc áo len, khoác lên mình chiếc chăn mỏng. Dường như cô sẽ cứ thế này mãi, suốt ngày trên xe lăn, ngồi bên cửa sổ hoặc dưới ánh điện.

Mạc Tang vốn nghĩ Vân Kính Dao sẽ bị kích động vì sự có mặt đường đột của mình, nhưng không ngờ cô ấy không hề ngạc nhiên.

Câu đầu tiên, Vân Kính Dao hỏi: “Lúc nào thì cưới? Sắp rồi nhỉ.”

Mọi lời nói mà Mạc Tang chuẩn bị sẵn bỗng trở nên lộn xộn. Cô đành ngồi bên cạnh Kính Dao, “Vẫn chưa.”

Cô gái giữ tư thế nửa ngả vào ghế, ánh mắt không hề e dè. Xem xét Mạc Tang một lượt, cô bảo: “Thật không hiểu nổi, tại sao cuối cùng anh ấy lại chọn người đàn bà như chị?”

Mạc Tang không giận, nhún vai cười bảo: “Không phải cuối cùng mà là cách đây từ rất lâu rồi.”

Mái tóc đỏ đậm, sự tự nhiên và chút kiêu ngạo bẩm sinh của Mạc Tang khiến Vân Kính Dao khó chịu.

Cô gái khẽ nắm bàn tay, cố gắng kiềm chế để hòa nhã một chút, nhưng đôi mắt dữ dội đã bộc lộ tất cả. Cô nhìn Mạc Tang nói: “Tôi có thể liều thân mình vì anh ấy nhưng không cảm động được anh ấy. Đường Tụng là người rất lạnh lùng, cũng rất tàn nhẫn. Có thể anh ấy đối với ai đều tốt bụng nhưng tôi nhận ra từ lâu... Thực ra anh ấy không như người khác nhìn thấy.”

Nói rồi, Vân Kính Dao bỗng nghiêng đầu, trời đang mưa, căn phòng bệnh vốn không sáng sủa, cô chìm trong dòng suy nghĩ, Mạc Tang cũng không nói gì.

Một lúc lâu sau, Vân Kính Dao chậm chậm đẩy xe lăn tới mép giường, cúi người lấy ra một chiếc hộp giấy, không to lắm nhưng khá nặng. Cô đưa chiếc hộp cho Mạc Tang, khẽ nói: “Chị đã đến đây rồi thì giúp tôi trả cái này cho Đường Tụng, nói với anh ấy, tôi hiểu, không cần bận tâm về tôi.”

Mạc Tang ngập ngừng một lúc, sau đó hỏi: “Cô không để bụng nếu tôi xem một chút chứ?”

Vân Kính Dao quay bánh xe, “Tùy chị.”

Mạc Tang từ từ mở chiếc hộp, bên trong là một số đồ đạc cũ. Có chiếc cúp khi Vân Kính Dao lần đầu tiên đoạt giải *Nghệ sĩ mới xuất sắc*, có bộ đồ cổ trang cô mặc trong bộ phim đầu tiên, có cả tám poster tuyệt đẹp trước kia được dán trong phòng bệnh này... Ngoài ra còn có rất nhiều đồ lặt vặt, cây cài áo bằng bạch kim cùng vô số đồ trang sức, tất cả đều ăn khớp với gu thẩm mỹ của Đường Tụng về đồ cổ. Dưới cùng là một tập dày các bài viết được cắt ra từ báo. Đó là khoảng thời gian Vân Kính Dao nổi đình nổi đám, cô xuất hiện trên trang nhất các trang giải trí với những tin đồn về chuyện tình cảm với Đường Tụng và vô số thông tin khác.

Mấy năm đó, cả Diệp Thành đều biết Đường Tụng thích ngôi sao vừa gia nhập làng giải trí này. Cô trẻ trung, xinh đẹp và không có tai tiếng. Vừa

chân ướt chân ráo vào showbiz đã có tập đoàn họ Đường làm bệ đỡ, chẳng ai dám động vào cô.

Vân Kính Dao cứ ngỡ những tin đồn đó là sự thật, tưởng rằng sớm muộn cô cũng sẽ cưới Đường Tụng.

Cuối cùng, Mạc Tang lấy ra mấy tờ bản thảo thiết kế. Ba năm trước, một thương hiệu thời trang cao cấp phác họa váy cưới cho Vân Kính Dao.

Vân Kính Dao quay đầu trông thấy Mạc Tang đang nhìn mấy bản thiết kế, cười cợt bản thân, “Anh ấy không biết cái này, tự tôi mời người ta thiết kế.”

Mạc Tang bỗng nhận ra mình không cần nói gì với Vân Kính Dao, cô gái mạnh mẽ hơn nhiều so với suy đoán của cô.

Sau đó Mạc Tang đứng lên, ôm chiếc hộp chuẩn bị ra ngoài. Nghĩ giây lát, cô lại bảo: “À, Đường Tụng cũng tới đây, tôi bảo anh ấy vào gặp cô nhé.”

Vân Kính Dao ngăn lại, giọng cô rất nhẹ và mệt mỏi: “Không cần đâu, người của tôi đã tìm được phòng rồi, một thời gian nữa tôi sẽ xuất viện. Chị đưa đồ cho anh ấy, giúp tôi bảo với anh ấy rằng, mấy năm tươi đẹp nhất của một cô gái tôi đã dâng hiến trọn cho anh ấy, từ đầu đến cuối tôi chẳng ân hận gì. Nếu anh ấy còn áy náy thì không cần tới thăm tôi nữa, sau này cũng không cần.”

Từng câu từng chữ của Vân Kính Dao đều chắc nịch.

“Cô không cần...” Mạc Tang định nói nhưng bị Vân Kính Dao ngắt lời, lần này là đuổi khách: “Đi đi. Tôi không có ý gì với chị. Nhưng... nói thật lòng, tôi tưởng chị phải đẹp hơn tôi, thông minh biết điều hơn tôi, ân cần dịu dàng hơn tôi.”

Mạc Tang không nói gì, rõ ràng, sự thật hoàn toàn tương phản.

Mạc Tang đi ra, đưa chiếc hộp cho Đường Tụng rồi truyền đạt nguyên si lời của Vân Kính Dao.

Lúc đó Đường Tụng đang ngồi trong phòng nghỉ đợi Mạc Tang, nói chuyện với mấy y tá quen biết anh. Vừa nhìn thấy Mạc Tang bước vào, những người này đều cúi đầu, không nói gì nữa.

Rất tự nhiên, Đường Tụng kéo tay Mạc Tang đi ra ngoài. Nhìn những món đồ trong chiếc hộp, anh không nói gì.

Cho đến đi hai người ra khỏi bệnh viện, một lần nữa đứng trong mưa, Đường Tụng mới lắc đầu, nói nhẹ: “Vì cứu anh, cô ấy thiệt thòi cả cuộc đời.”

Đường Tụng lật đồ vật trong hộp, thở dài, nói một câu mà Mạc Tang không hiểu: “Tặng kính thương hải nan vi thủy.”(*)

() Tặng Kính thương hải nan vi thủy: Đây là bài thơ trong bài Lý tứ ngũ thủ của Nguyên Chấn (779-831). Có nghĩa là, đã đi qua biển lớn thì nước sông hồ khó gọi là nước.*

Anh và Vân Kính Dao, cả hai đều như vậy.

Mạc Tang nhìn Đường Tụng mở ô, rút vai lại, nhanh chóng trốn dưới ô, ôm cánh tay anh, tựa sát vào anh cùng tiến về phía trước. “Vân Kính Dao hơn em”, Mạc Tang nói.

Đường Tụng không đáp lời, Mạc Tang tiếp tục vẫn vợ một mình: “Dịu dàng hơn em, biết chăm sóc người khác hơn em. Chỉ trông qua là biết, cô ấy thuộc kiểu phụ nữ một khi đã theo chồng sẽ hoàn toàn bỏ cuộc chơi, chỉ ở nhà, hằng ngày đưa đón con cái, nấu cơm cho chồng, đợi chồng về nhà.”

Đường Tụng vẫn không nói gì.

Càng nói, giọng Mạc Tang càng nhỏ, sau đó cô buông xuôi, thừa nhận: “Em vẫn không làm được. Em... thực ra hôm đó em lên học nấu ăn, em vào nhà bếp nhưng chưa được nửa tiếng đồng hồ chú Thẩm đã khuyên em ra ngoài...”

Đường Tụng buồn cười, ban đầu chỉ bụm miệng, sau đó phá lên cười một hồi lâu vì tưởng tượng hình ảnh Mạc Tang lúc bấy giờ. Càng nghĩ anh càng thấy thú vị.

Mạc Tang tức điên, véo cánh tay anh, bảo: “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh! Chuyện liên quan đến tình địch của em.”

“Vậy hả, thế em nói tiếp đi”, Đường Tụng không cười nữa, nói thành thực, “Kính Dao nấu ăn ngon lắm.”

Mạc Tang bị chọc giận tới mức không muốn nói gì nữa, cúi gằm mặt bước thẳng.

Hai người đi bộ rất lâu, dọc đường ngang qua cửa hàng tạp hóa.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, Đường Tụng dừng chân nhìn vào trong, bảo với Mạc Tang: “Đường Đường muốn mua tạp chí truyện tranh, có cuốn mới rồi.”

Mạc Tang gật đầu, cùng anh vào trong mua đồ cho con gái. Trải qua rất nhiều ngày, nhân viên làm thuê cũng thay đổi, chẳng ai biết đến họ.

Mưa vẫn thế, vẫn là hai con người đó.

Dòng thời gian trôi, mới đó mà ngỡ từ rất xa xôi. Đường Tụng nhớ lại quãng thời gian ở Zurich, giờ đây gương vỡ lại lành. Anh chấp nôi tất cả nhân quả, quãng đường đã qua anh dốc toàn bộ những gì mình có, yêu rồi hận, cuối cùng trở về với một cơn mưa.

Còn Mạc Tang, từ lúc tỉnh dậy sau tiếng súng giữa màn đêm, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình còn có cơ hội sống cuộc đời bình dị như bao người.

Khi ra khỏi cửa hàng, Mạc Tang nhìn Đường Tụng bật ô che cho mình. Anh nắm tay cô, đi được vài bước lại nhận ra cô đang thần thờ, khăn quàng cổ bị gió bung ra cũng không buồn để ý. Đường Tụng thở dài, dừng chân, đặt cán ô vào tay Mạc Tang rồi đứng đó từ từ quần khăn cho cô.

Tay anh chạm vào mái tóc dài, bèn hỏi: “Dài thế này rồi, em không muốn cắt hả?”

Mạc Tang cúi đầu, lầm rầm: “Chẳng phải anh thích như thế sao.”

Đường Tụng cười, không nói gì.

Mạc Tang ngoan ngoãn đứng yên, chăm chú nhìn anh, bỗng nói nhỏ: “Đường Tụng, em chẳng biết làm gì cả.”

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô, đáp lời mà chẳng cần suy nghĩ: “Không sao, anh biết.”

Mắt Mạc Tang rơm rớm, “Em chưa từng thử cuộc sống như thế này, hơn hai mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên. Em đang cố gắng, Đường Tụng... có thể em... rất tệ... nhưng em muốn anh biết rằng, em cũng đang cố gắng vì anh.”

Khi mỉm cười, người đàn ông trong ô rất đẹp, rất đổi dịu dàng. Anh quàng khăn xong, cầm ô rồi móc từ trong túi ra một món đồ, đưa tới trước

mắt Mạc Tang.

Tuyết Sơn Chi Lệ, ánh sáng lấp lánh của viên kim cương đẳng cấp luôn khiến người ta lóa mắt.

“Anh tìm thấy nó rồi?”

Đường Tụng gật đầu, dùng đưa sợi dây chuyền trị giá bằng cả gia tài khổng lồ. Trên con đường người đi kẻ lại, anh nhẹ nhàng nói với cô: “Mạc Tang, em làm vợ anh một lần nữa nhé.”

Lúc này đã rất nhiều người nhìn về phía họ, viên kim cương trong tay anh quá nổi bật, ai nấy đều tò mò nhìn ngó.

Mạc Tang đứng yên.

Đường Tụng nhìn cô, hỏi nhỏ: “Hôn lễ chính thức của bà Đường tổ chức vào cuối tháng sau, đúng sinh nhật bốn tuổi của Đường Đường, em có tới không?”

Người phụ nữ dưới ô nước mắt nhạt nhòa, ghen ngào nhưng vẫn quyết không chịu thua, nhón chân giật lấy sợi dây chuyền gắn kim cương bỏ vào túi mình. Sau đó cô bước lên trước, vừa lau nước mắt vừa bảo: “Đợi đến khi anh nấu ăn được đã! Ngài Đường, ngài đừng có lừa tôi, bệnh thích sạch sẽ cao quý không cho phép ngài vào bếp.”

Trời mưa tầm tã, con đường ngược xuôi người qua lại.

Mạc Tang bước đi, lướt qua chính mình trong quá khứ, khi đang bị thương nặng do trúng đạn.

Đường Tụng nhắc cô: “Sắp đến giờ rồi, mình đi đón Đường Đường nhé.”

Mạc Tang ôm cuốn tạp chí truyện tranh của con gái, theo anh bước lên phía trước, gật đầu và nhẹ nhàng đáp lời: “Vâng.”

-----HẾT-----

